

Giới thiệu Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!

Nội dung chính trong truyện teen mới của tác giả Cò mang tên Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!! là câu chuyện xoay quanh nữ chính và nam chính. Lê Bảo Linh Đan là một cô gái có ngoại hình đạt tiêu chuẩn. Khuôn mặt xinh, dễ thương level max nên đôi khi chụp ảnh cứ bị cho là ảo. Tính cách giống con gái kiểu sáng nắng chiều mưa giữa trưa có sương mù... hòa đồng vui tính không còn chỗ chê. Hay cười lúc nào cũng có thể cười. Fan cuồng phim hàn và phim ngôn tình Trung Quốc. Hay mơ và ảo tưởng sau này sẽ lấy được anh chồng là soái ca ngũ đại tài phiệt...Hoàng Khánh Minh. Anh... đẹp trai không biết nên diễn tả như thế nào chỉ biết được chị nhà yêu từ cái nhìn đầu tiên. Hơi cold boy xú, nham hiểm và vô cùng nham hiểm. Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tin Vuiii

Buổi trưa tranh thủ lúc nó ngủ, nó chồm cái điện thoại, vắt chân lên giường lướt facebook và xem phim. Cứ mỗi lần như thế là nó lại ao ước nhanh đến ngày nó đậu vào trường chuyên để được mua điện thoại.

Không phụ công nó, page trường đã gửi danh sách học sinh trúng tuyển. Nó hồi hộp tay cầm còn run run, chứng kiến thời khắc lịch sử của cuộc đời. Nhìn và nhìn và nhìn..... thờ phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng có tên nó. Nằm trong top 50 người có điểm cao nhất. Với số điểm có thể chấp nhận được: toán 6.5, văn 8.5 và anh 10. Với nó đây là kì tích. Nó thì quá xuất sắc về tiếng anh rồi nhưng toán thì chỉ có thể ở mức tạm. Bởi vậy mà nó sẽ học ban xã hội chuyên anh văn. Bây giờ thì chẳng quan tâm sáng trưa chiều tối gì. Nó nhảy tung tung trên giường la hét ầm ầm đập chăn đập gối.

- Mày không ngủ thì để bố mẹ ngủ chứ làm cái gì mà la hét ầm lên vậy? _ mẹ nó đứng ngoài cửa quát

- Hey Mami con đậu rồi

- Thật á.. bao nhiêu điểm

- 25/30 toán 6.5 văn 8.5 và anh yêu dấu 10._ Nó nói

- Toán thấp thế nhỉ?

- Thế là được lắm rồi ý ạ. Mamiii điện thoại của con...

- Lúc nào cũng điện thoại. Rồi bây giờ thì trật tự cho tôi ngủ không đừng trách.

- Okey mami.

Nó vui quá, lăn lộn trên giường rồi đi khoe với thầy cô và mấy đứa bạn nó. Đây là trường chuyên nên trường nó chỉ duy nhất mình nó đăng kí thi. Nó là người duy nhất có thể mang danh dự về cho trường được.

Có điều học ở đó xa nhà, nó phải ở lại kí túc xá trong trường, cuối tuần mới được về. Cái này làm nó không thích cho lắm vì xưa nay nó chẳng bao giờ xa bố mẹ nó cả. Bây giờ phải vậy không biết nó có quen không. Chỉ có điều cứ nghĩ đến việc được mua điện thoại max tiền và giao lưu với nhiều người học giỏi hơn, tiếp xúc nhiều người hơn và biết đâu lại gặp soái ca là nó mới có xú động lực.

Kết quả cũng đã có rồi, nó sẽ cố tận hưởng hết những ngày nghỉ hè ít ỏi còn lại, lo đi du lịch ăn uống chơi bời các kiểu để vào năm học mới.

Cho đến hôm nhận được phiếu đăng kí lớp học chuyên. Nó không phải suy nghĩ nhiều mà đặt bút vào lớp chuyên anh văn. Thứ nhất nó học tốt nhất môn này thứ hai mẹ nó còn là giáo viên dạy tiếng anh thứ ba là nó có định hướng cho tương lai sau này...

Trước ngày nhập trường, nó đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ từ quần áo sách vở đồ dùng cá nhân...

- Mẹeeee... con muốn máy giặt.

- Có chị là nhất. Giặt tay cho quen đi con. Sướng quá rồi bây giờ nếm mùi dần đi là vừa.

- Giờ còn ai giặt tay nữa. Mẹ biết là con không biết giặt mà. Con bị dị ứng xà phòng.

- Không lí do, không giặt không mặc ok.

- Mẹ.... bố à....

Nó than vãn mà chẳng ai thèm nghe nó.

- Chị lười vậy sau ai rước ở đó mà mơ soái ca đi. _ Thăng em nó đang xem TV ở đó lên tiếng
- Kệ tao đi mày. Muốn chết hả?
- Lại còn đánh đá hay ăn hiếp kẻ yếu.
- Ừ cung mai chị mày đi rồi nhóc. Đừng gây sự, ứ cho mượn điện thoại nữa giờ. _ Nó lườm thẳng em nó
- Mẹ ơi... chị Đan hôm nay xinh gái nhỉ???
- Hừ...

Rồi ba mẹ nó dặn dò đủ thứ trời đất mà nó cứ như nước đổ lá khoai. Chẳng vào đầu chữ nào cả.

- bla... bla.... Mẹ không cấm con việc yêu đương hay mến một ai đó vì cảm xúc là của con. Nhưng đừng bao giờ đi quá giới hạn của nó. Mẹ không bắt con phải thích nghi mọi thứ và làm vừa lòng mọi người con chỉ cần sống sao cho phù hợp để không bất hòa. Đặc biệt với mấy người chung phòng, nó cũng như ở chung nhà vậy. Đừng để rồi cãi cọ không hay đâu. Rồi chị bớt tính tiểu thư chảnh chọe của chị đi cho mẹ nhò. Và tuyệt đối cấm chơi bởi đua đòi các thứ. Minh không phải đại gia nhà con. Chi tiêu phù hợp không phải cứ có tiền là phung đầu nhá.... bla bla..

- Vâng... vâng. _ Nó gật gù.
- Thôi đi ngủ sớm đi mai bỏ đưa đi.
- Vâng. Con đi ngủ đây. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Môi Trường Mới - Cuộc Sống Mới - Bạn Mới

Sáng sớm, nó còn cuộn trong chăn ngủ ngon lành thì bị mẹ nó gọi dậy để chuẩn bị. Nó lẩn lộn vài vòng đang tay ôm cái giường yêu dấu, xa chắc nó sẽ nhớ lắm. Nó mãi không muốn đứng dậy

- Nhanh lên không muộn bây giờ.

Mẹ nó kéo vali xuống nhà cho nó trong khi nó còn yêu thương cái giường chưa muốn rời đi.

Mãi một lúc sau nó mới uể oải bước xuống và vào làm VSCN.

Nhanh chóng từ đầu tóc bù xù với bộ áo ngủ kitty hồng, nó đã cột tóc đuôi ngựa bỏ mái thưa và mặc váy yếm bò. Kéo cái balo đã chuẩn bị từ hôm qua rồi chạy xuống dưới nhà.

Ba nó thuê xe và cả hai cùng đi.

Nó và ba nó đi đăng kí ở kí túc xá, nhập đồng phục thể học sinh rồi phiếu ăn ở cantin các thứ. Nhận chìa khóa phòng... kí túc xá tuyệt vời hơn nó tưởng rộng rãi thoáng và vô cùng đẹp. Vấn đề là ba nó đã về và nó phải kéo hai cái vali lên tận tầng 3. Làm sao nó sống nổi. Nó lết xác vừa than vãn tại sao không xuất hiện soái ca giúp nó.

- Có cần giúp gì không?

Nó quay lại là một bạn nữ vòng cùng xinh đẹp ăn mặc vô cùng thời trang và ra dáng con nhà có điều kiện.

- Em cảm ơn nhiều nhiều ạ. Chị là soái ca của lòng em.

Người đó cười rồi hỏi nó

- Mới vào lớp 10 hả?
- Vâng ạ. _ Nó cười tươi

- Chị là Gia Khanh lớp 12 chuyên toán 1.

- Em là Linh Đan chuyên Anh1.

Rồi chị đó giúp nó mang vali lên phòng nó. Đứng trước cửa phòng đã mờ. Nó đoán là có người đến trước nó rồi.

- Em cảm ơn chị ạ. Nó cúi đầu cười thân thiện

- Không có gì. Chị đó nói rồi đi thẳng luôn.

Nó ngóng đầu vào trong tóm lại là vô cùng tuyệt. Nó đang nghĩ sao phải tạo cái nhìn thân thiện nhất với mắt bạn cùng phòng.

- Chào mọi người_ Nó cười tươi

- Oa... bạn cùng phòng kìa. Xinh thế._ _Mấy người trong kia chạy ra chỗ nó đang đứng rồi giúp nó mang đồ vào trong.

- Cảm ơn cậu_ Nó cười

- Không có gì. À.. cậu là người vào cuối cùng nên phải ở trên đó. Thông cảm nhé

- Không sao

- Nào giới thiệu đi. Tớ là Hà Anh chuyên văn1, là trưởng phòng ở đây vì tớ vào đầu tiên nhé._ cô bạn mỉm cười thân thiện và có phần tinh nghịch

- Tớ là Thu Hà chuyên anh1.

- Vậy là cùng lớp rồi. Tớ Linh Đan chuyên anh1_ Nó giới thiệu

- Minh Yến Anh chuyên văn 1

- Vậy là hai cặp cùng lớp luôn này. Có gì sau giúp đỡ lẫn nhau nhé._ Cả năm đồng thanh xong quay qua cười.

Giường của nó ở trên gác không sao nó quen việc leo cầu thang hằng ngày rồi mà...

Hạnh phúc nhất với nó bây giờ là ngã lưng xuống giường và ngủ một giấc.

Đưa tay nhìn đồng hồ... hiện tại là 3h chiều. Nó leo lên gác và thực hiện điều hạnh phúc của mình.

6h30'

- Đan à, dậy tắm để đi ăn nào_ Thu Hà gọi nó

- Mấy giờ rồi? Nó còn nhắm mắt hỏi

- 6 rưỡi rồi

- Ừ. Nó uể oải ngồi dậy.

Chưa kịp tắm thay đồ thì bị tụi kia kéo luôn xuống cantin. Thích mỗi cái không phải nấu và rửa bát.

Nó xếp hàng đợi lấy đồ ăn, và hiện tại nó đang gây sự chú ý của cả cantin với chân đi giày lười còn mặc nguyên đồ lúc sáng chưa thay. Tóc có phần rối do vừa ngủ dậy, khuôn mặt thì dễ thương và không có biểu cảm gì ngoài việc uể oải.

Trước nó toàn là nam và đương nhiên và nó được nhường lên phía trước. Nhanh chóng nó đã lấy được đồ ăn và ngồi và ăn. Nhìn khổ thân tụi kia đang phải xếp hàng dài. Nó khui chai nước uống rồi chống tay ôm má đợi tụi kia.

- Trại ai gái xinh là xướng thế đây_ Thu Hà và tụi kia đặt khay cơm xuống than thở

- Hi_ Nó nhe răng cười

Rồi tụi nó nhanh chóng giải quyết phần cơm của mình.

Về phòng nó tắm giặt xong xuôi các thứ lên giường cầm điện thoại gọi cho mẹ nó. Xong tranh thủ bật facebook nó gật mình khi thấy bài viết trên page trường nó. Toàn là ảnh của nó lúc đứng xếp hàng lúc uống nước phòng má nghịch và cả lúc tay ôm mặt với biểu cảm dễ thương hết nấc. Cap Phải chăng hoa khôi mới trường của chúng ta? Ai vậy? Lên tiếng đi Bài viết được đăng tải khoảng 30' trước tức là lúc mà nó đang còn dưới cantin. Đọc bình luận cũng may toàn được khen chứ chưa bị ăn gạch đá nhiều. Nhắn tin nghịch ngợm một lúc thì nó cũng lấy sách vở ra học.

- Đan bà thấy gì trên page chưa?_ yến anh cầm ipab ngạc nhiên hỏi nó
 - Thấy gì cơ?
 - Ảnh bà...
 - À... rồi. Chắc ai rảnh quá mà
 - Nhưng tha thứ cho tôi nhé. Tôi lỡ nói tôi biết bà và gửi link fb lên đó rồi. Còn khai luôn lớp của bà rồi
 - WHAT?????
 - Sorry tôi không cố ý đâu_ Yến Anh trưng bộ mặt cún con nhìn nó
- Nó vội vàng cầm điện thoại lên.... khủng bố với hơn 2k lượt kết bạn hàng trăm tin nhắn và thông báo
- Tôi giếtttttt bà_ Nó lao từ trên gác xuống
 - Đồ phản bội bạn bè mà_ Thu Hà chép miệng cười nhìn nó và Yến Anh chơi mèo đuổi chuột
 - Hahaha_ Thu Hà vừa xem phim vừa cười.

Nó hiện tại đang vô cùng không bình thường. Mọi bài viết từ đời xa xưa của nó cũng được đào bới lên. Tin nhắn thì không đếm hết mà toàn là những tin nó cho là vớ vẩn.

Chắc nó phải khóa nick lại một thời gian chứ không thì.... Hiện tại nó đang là đề tài vô cùng hot trên page trường nó và học sinh trong trường. Thật là hết nói nổi Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên???

Cũng như mọi ngày 6h30' trong khi tất cả mọi người đều chuẩn bị cho buổi khai giảng đầu tiên ở trường mới thì nó còn cuộn trong chăn ngủ ngon lành 30' trước

Reng rengggg.... đồng hồ báo thức của nó đổ chuông. Sau một vài giây nó bật dậy tắt cái đồng hồ ôm mặt một lúc rồi lại nằm xuống ngủ tiếp. Nó có bao giờ bỏ được cái bệnh yêu ngủ đầu mà. Lúc nào cũng bị mẹ nó cho một trận vào mỗi sáng sớm. Nhưng khổ nỗi nó chưa bao giờ thay đổi được điều đó. Với nó ngủ là hạnh phúc nhất trên đời. Vì vậy thà đi học muộn chứ nó không dậy sớm.

15' trước

- Đan à... dậy chuẩn bị đi bà. Sắp muộn rồi kìa_ Thu Hà lay lay người nó.
- Lúc nào 6h30 gọi tôi đi. Bây giờ tôi chưa muốn dậy. Tôi muốn ngủ...

Và rồi lại quay lại vào ngủ tiếp.

Và bây giờ...

- Linhhhh Đannnnn.... bà có dậy không? Tụi tôi đi hết bây giờ_ Yến Anh dưới này phát loa hét
- Đi trước đi tôi đi sau

Rồi nó lại quay vào ngủ. Tụi kia lắc đầu ngán ngẩm rồi đi trước nó

Buổi khai giảng bắt đầu lúc 7h15' hiện tại còn 30' nữa.

Đúng như tính toán trong lúc ngủ, 5' sau nó tỉnh dậy. Nó đếm còn dư thừa thời gian để đến trường cơ mà. Nhanh chóng vào VSCN thay đồng phục, chân đi giày thể thao bit'r hunter. Tóc cột cao bỏ mái thưa. Nó bỏ điện thoại vào balo rồi chạy ra khỏi phòng và khóa cửa. Ung dung thông thả đi vào

trường.

Nhận ra sự trang trọng của buổi lễ khai giảng, nó vừa đi vừa ngắm mà không biết mình đang là trung tâm của mọi ánh nhìn với nhiều lời bình luận.

Nhận ra sự bất thường, nó ngẩn mặt nhìn, hiện tại nó đang đi trên con đường thẳng tắp vào tòa nhà đối diện hai bên là hai hàng người xếp dài đang nhìn nó. Nó thắc mắc, vô cùng thắc mắc Chuyện gì vậy. Tự nhiên nó thấy ngại quá cứ biến nó như sinh vật lạ không bằng. Nó thấy quãng đường đi vào lớp xa hơn bao giờ hết. Cúi đầu chạy cho nhanh để vào lớp, hiện tại mặt nó đỏ ửng lên rồi.

Bộp. Nó đang chạy thì lao đầu vào thứ gì đó à mà đúng hơn là ai đó làm nó lùi lại phía sau. Đưa tay xoa đầu, nó ngẩng mặt lên nhìn.

OMG.... Đẹp trai quá

Nó hiện tại đơ toàn tập đơ từ trên xuống dưới không nói nên lời. Nó nhìn người ta bằng đôi mắt long lanh. Là trai đẹp đấy, soái ca sơ mi trắng luôn. Khuôn mặt khôi ngô tuấn tú mà tóm lại là vô cùng đẹp trai, đẹp không góc chết, đẹp hoàn hảo từng mm không chê vào đâu được. Dáng chuẩn không cần chỉnh cao hơn nó cả cái đầu lại còn trắng nữa. Hiccc.. giết nó đi cho rồi. Không biết là hàn hay trung nhi cơ mà hơi tây tây ý. Không viết bao nhiêu tuổi nhỉ? Đẹp trai thế này liệu có dao kéo không nhỉ??? Có bạn gái chưa nhỉ? Học giỏi không nhỉ? Thế này thì chắc men lắm rồi...

Nó quan sát... tóc hàn màu nâu đen, khuôn mặt vline đẹp trai kinh khủng, tay bỏ túi quần đeo cái đồng hồ da rolex đắt tiền. Và..... mặc đồng phục trường nó, cavat thắt lỏng quần jeans với đôi bit'r hunter đen giống nó. Đã đẹp trai mặc còn thời trang

Trời... cùi con .. học cùng trường luôn kìa... aaaaaa giấy đôi luôn... thích quá cơ...

- Em xin lỗi_ Nó cúi đầu xuống ngắm thêm ít nữa nó mất máu mà đi bệnh viện mất. Rồi anh ý đi qua nó thoang thoảng lại hương nam tính. Nó chợt nhận ra người ta đã đi quá xa rồi mà nó vẫn còn đứng đó. Thật là mất mặt quá mà... xấu hổ chết mất. Lại lần nữa nó nhanh chân chạy. Định hình được lớp nó lao luôn vào dưới ánh mắt của rất nhiều người.

Trong lễ khai giảng, nó luôn là nơi tập chung của những ánh nhìn cho đến khi trên sân khấu một người vô cùng đẹp trai xuất hiện với cây đàn guitar trên tay. Dưới sân khấu mọi học sinh đều hét ầm ĩ reo hò tên người đó- Hoàng Khánh Minh

Tất cả đều chìm trong tiếng đàn. Nó càng ngày càng cuồng anh hơn rồi. Đã đẹp trai lại còn đàn hay nữa..... không gì miêu tả nổi ngoài hai chữ tuyệt vời. Trong đầu nó chỉ ngập tràn hình ảnh của anh đẹp trai của nó. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dể Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Scandal Với Hotboy

Sau buổi khi giảng cả lớp nó tập chung tại lớp. Ngồi ngay ngắn chờ gvcn mà tâm hồn nó treo ngược cành cây. Những sự việc xảy ra vừa rồi nó cứ ngỡ như mình đang mơ. Như kiểu nó xem phim nhiều quá rồi ảo tưởng. Nó sẽ không bao giờ nghĩ đến sự việc ngày hôm nay. Thật sự quá toét vời. Nó ôm mặt cười mỉm

Ai bảo soái ca là không có thật chứ... Hoàng Khánh Minh... em thích anh aaaa Nó muốn hét lên luôn mất

Cô chủ nhiệm vào lớp, sau các thủ tục chào hỏi giới thiệu rồi cô bắt đầu nói

- Ai là Linh Đan??

Nó nghe tên giật mình đứng dậy

- Dạ em ạ

- Theo xem xét về điểm thi đầu vào và học bạ của em thì cô nghĩ em xứng đáng với chức lớp trưởng tạm thời của lớp ta. Em đảm nhận được chứ?

- Dạ. Nó gật đầu lễ phép

- Vậy từ bây giờ Linh Đan sẽ là lớp trưởng của lớp mình nhé. Cô giao nhiệm vụ phải hoàn thành thật tốt đấy. Rồi ngồi xuống đi.

Nó ngồi xuống dưới sự ngưỡng mộ của mọi người với lời bàn tán bắt đầu xôn xao về nó. Cô chủ nhiệm vẫn tiếp tục phổ biến nội quy các thứ.

Cuối giờ cô nhắc nó

- Bây giờ em lên phòng hội trường hội học sinh đăng kí ban cán sự lớp và vào hội học sinh nhé. Ở phòng 4 dãy nhà bên.

- Em cảm ơn ạ_ Nó mỉm cười cảm ơn rồi chạy luôn

Nó đi ngoài sân trường. Còn ai lạ nó đâu, đi đâu cũng bị nhìn và nghe bàn luận, sao tự nhiên nó nổi tiếng thế không biết.

Lòng vòng tìm mãi nó mới thấy nhưng khổ nỗi có quá nhiều người nên nó không thể vào được đành ngồi ở ghế ngoài chờ và lấy điện thoại ra cắm earphone nghe nhạc và lướt facebook. Cũng không khá qua hơn hôm qua là bao.. nó vẫn là chủ đề hot. Vấn đề bây giờ.. điều làm nó đang đơ toàn tập là bài viết được đăng tải 3h trước tức là lúc trước giờ khai giảng với cap ngắn gọn OMG không phải sẽ là một couple tương lai chứ ở dưới là ảnh chụp của anh với nó lúc đụng nhau ở sân trường. Nó yêu thương ai chụp ảnh này có tâm đến thế. Nó đang ngẩng mặt ngáy thơ nhìn anh hai tay cầm quai balo còn anh cúi xuống nhìn nó hai tay bỏ túi quần. Cứ như là trong phim.

Nó muốn hét lên quá nhưng chốn đông người chỉ đành ôm điện thoại cười...

Không ai ngăn cản được con của nó. Nó lưu ảnh về rồi làm ảnh nền điện thoại. Giờ ai mà thấy chắc nó không biết giấu mặt đi đâu luôn. Cũng may nó đủ tỉnh để giữ lại màn hình khóa là ảnh nó..... nó sắp điên mất rồi. Điện thật mất rồi Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bối Rối???

Ngồi đợi cả tiếng đồng hồ nó mới có chân vào. Căn bản là nó ngại chen lấn trước hay sau thì cũng sẽ vào được mà. Tâm hồn nó thì lơ lửng trên mây. Ôm cái điện thoại trước ngực nó đi vào trong, nhận ra chỉ còn nó là người cuối cùng. Haizzzz

Nó đứng đơ trước cửa.... khi nhìn dòng chữ Hội trường hội học sinh- Hoàng Khánh Minh ai kia không phải anh sao. Chuyện gì đang xảy ra vậy. Nó chắc chắn người ngồi trong kia là anh... crush của nó. Nó không nhầm đâu

- Vào đi_ Anh ngẩng mặt lên nhìn nó

- Vâng_ Nó cứ có cảm giác gì đấy không thể miêu tả nổi. Cả người nó cứ lâng lâng như trên mây

Nó ngồi xuống cái ghế đối diện với anh. Bối rối... nó không biết làm gì ngoài việc lấy hai tay đan chặt vào nhau để đỡ sợ. Tự nhiên nó thấy mình nhỏ bé hơn bao giờ hết. Anh đưa cho nó phiếu đăng kí để điền thông tin. Nhận tờ giấy và cầm bút lên mà tay nó run run. Một lúc sau anh ngẩng mặt nhìn nó rồi cười nhếch môi quynh rừ.

- Hay phải để anh cầm tay mới viết được? _ Anh nghiêng đầu hỏi nó

Còn nó thì đỏ mặt vội vàng viết thật nhanh.. xấu hổ quá mất. Nét cuối cùng hạ đề hạ bút chưa kịp xong nó vội lao ra ngoài không quên lễ phép

- Em chào anh ạ.

Chưa kịp ra khỏi cửa nó lại một lần đứng hình vì câu nói

- Chưa xong

Nó bây giờ chỉ muốn có cái hố nào thật sâu và sâu cho nó chui xuống để đỡ mất mặt.

Nó quay lại... ngồi xuống không dám ngẩng mặt lên.

- Có làm gì đâu mà em phải chạy

Nó không nói gì cả... mặt mũi đâu mà nói lại cơ chứ.

Anh lại đưa cho nó tờ giấy khác để nó điền thông tin vào.

Nó viết viết thật nhanh

- Chậm thôi sai bây giờ

Không phải anh đang nhìn nó viết đấy chứ??? Thật là nó muốn độn thổ mà. Quá mất mặt... ngày hôm nay nó sẽ ghi nhớ.

- Nhanh màiii tao đói rồi_ Ngoài cửa một giọng nam vang lên.

Nó tò mò quay lại nhìn... lại là trai đẹp.. trường gì mà nhiều người đẹp thế này. Không kém cạnh gì Khánh Minh người này theo phong cách thân thiện lại có nụ cười tỏa nắng

Người đó nhìn thấy nó cười cười đi vào. Nó vội vàng viết nhanh đề xong

- Ai đấy??? Không phải tân hoa khôi trường mình sao? Tên gì ấy nhỉ???... à à Linh Đan.

Người đó ngồi lên bàn Khánh Minh nhìn nó nói

- Anh là Nguyễn Minh Hoàng hội phó hội học sinh. Học sinh lớp 11 chuyên toán 1. Tự thấy mình rất đẹp trai và thân thiện. Ngoài ra anh còn chơi được tất cả các môn thể thao tuy không xuất sắc nhưng trong trường chưa ai qua được anh. Đã đeo đai đen teakwondo. Nói vậy em nghĩ anh đang thả thính... thật ra anh có bạn gái rồi.... nói hơi nhiều nhì. Rất vui được gặp em.

Nó chỉ cười một cái rồi chạy luôn ra ngoài

- Này em có cần bơ anh vậy không???

Nó chạy ra đến cửa thở phào nhẹ nhõm. Trong đó bị ngạt trai đẹp. Nó hít thở để lấy oxy. Dựa vào tường nó nghe

- Dù gì tao cũng là trai đẹp mà mài. Sao emỡ bơ tao vậy.

- Mài không đủ tầm ảnh hưởng hahaha_ Khánh Minh cười

- Hừ... cơ mà em ý dễ thương quá cơ

- Tao nói với Minh Anh bây giờ. Em ấy là của tao không đến lượt mài đâu. Về... gọi bà Khanh luôn đi.

Nó đang vô cùng thắc mắc anh vừa nói gì ý... nhưng vội chạy ra khỏi đó để anh thấy thì mất mặt lắm.

Em ấy là của tao không tới lượt mài đâu

Nó tâm trạng đang vô cùng không ổn định xúi nào cả. Về đến phòng vứt balo qua một bên lên giường trùm chăn để suy nghĩ.... nội dung xoay quay chủ đề anh đẹp trai. Thỉnh thoảng lại tủm tỉm cười một mình. Xưa nay nó toàn kiểu không yêu mà thả thính người ta. Bây giờ nó bị cảm nắng anh mất rồi.. thật đấy Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Soái Ca Là Có Thật Đấy ???

Nó cứ ôm điện thoại cười tủm tỉm trong chăn. Anh đẹp trai hơi lạnh lùng, max ngầuuu, nhìn nam tính vô cùng lại còn bla bla...

Nó nhắn tin với con bạn thân của nó

- Đan Đan xinh đẹp: Ờu mài.. M tin là soái ca là có thật ko

- Vy Vy công chúa: méo

- Đan Đan xinh đẹp: nài nghe t kể cho mà nghe nhá... blabla...

- Vy Vy công chúa: Chẹp chẹp.. thật ý???

- Đan Đan xinh đẹp: M thấy t nói đùa bh chưa hờ

- Vy Vy công chúa:Ảnh ảnh đâu??

- Đan Đan xinh đẹp:Đề t tìm fb đã. T nghĩ do t ăn ở cả m ọ

- Vy Vy công chúa: cẩn thận bị lừa nha mai.
- Đan Đan xinh đẹp: chị m đang rất tỉnh và đẹp gái..
- Vy Vy công chúa:

Bla bla bla...

Và công việc của nó là truy tìm fb của anh. Không khó khăn chỉ cần gõ họ tên là ra ngay, có rất nhiều trang giả mạo nhưng nhanh chóng nhận ra vì trang cá nhân fb của anh có lượt theo dõi quá khủng khủng hơn tưởng tượng của nó. Anh chụp ảnh so deep đẹp đã man luôn. Rất tiếc là hận chế bạn bè... trải ..

Đang thăm fb của anh nó chột thấy thông báo Nguyễn Minh Hoàng đã gửi một lời mời kết bạn

Nó mở ra xem đúng là anh đẹp trai mà nó gặp lúc sớm. Vừa ấn chấp nhận nó đã nhận được tin nhắn của anh.

Này em... anh không có ý đồ xấu xa đâu. Anh có bạn gái rồi. Anh tự thấy mình vô cùng đẹp trai sao em nỡ bơ anh vậy??

Em xinh sao mà em chảnh thế???

Nó nhìn mà buồn cười rồi cũng rep lại

Xong một hồi blabla tào lao nó thấy nó rất hợp với Minh Hoàng, còn kết nghĩa huynh muội, lần đầu tiên nó thấy trai đẹp mà thân thiện vậy. Anh kể nó nghe rất nhiều thứ về Khánh Minh về trường về nhiều thứ liên quan sau này của nó ở thành phố này.

Từ giờ là nó có crush rồi nhé

Crush của nó vừa đẹp trai lại còn học giỏi đã thế lại còn ngầuuuuuu, nó yêu thương quá đi. Crush crush và crush Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Từ Bỏ

Buổi chiều nó ngủ dậy sớm để đến câu lạc bộ karatedo của trường đăng kí tham gia.

Mặc quần jeans đen gấp gấu cách điệu, áo sơ mi trắng đơn giản với giày lười, tóc cột đuôi ngựa bỏ mái thưa. Nó dễ thương và năng động, kéo balo rồi chạy ra khỏi kí túc xá

Vừa mở cửa bước vào trong nó gây sự chú ý của tất cả mọi người

- Em chào anh chị ạ_ Nó cười tươi cúi đầu lễ phép
- A Đan muội_ Minh Hoàng từ đâu chạy lại chỗ nó
- Ồ... Hoàng huynh cũng ở đây à. Thế muội sợ không quen ai cả.
- Huynh trưởng câu lạc bộ mà_ minh hoàng xụ mặt đáng yêu
- Khi... muội biết rồi

Minh Hoàng kéo tay nó đi vào trong

- Giới thiệu với mọi người đây là Linh Đan, lớp 10 chuyên anh 1.
- Mà không nói thì ai cũng biết mà_ Từ cửa đi vào là chị xinh xinh hôm giúp nó ở cầu thang
- A chị Gia Khanh_ Nó nhận ra chị cười tươi
- Ủ... nàng nhìn mong manh thế kia mà cũng học võ sao?

- Dạ.. tại em thích_ nó cười
- Muội quen bà già đó sao?_ Minh Hoàng kéo tay nó hỏi
- Chị ý tốt bụng giúp muội đấy.
- Có ý đồ...
- Huynh thật là_ Nó bấu môi

Gia Khanh cầm chai nước trên tay lao thẳng trúng luôn người Minh Hoàng cũng may cậu bắt được

- Ê.... muốn ăn cháo cà dòi không?
- Dù sao bây giờ công nghệ phát triển trồng răng cũng được mà_ Minh Hoàng lại quăng chai nước lại chỗ Gia Khanh làm nó ngượng mồm hết sức.
- Huynh với chị Gia Khanh giỏi thế.
- Bà cô ấy quá dòi lắm, chua ngoa đánh đá nên bây giờ vẫn ế._ Minh Hoàng nói nhỏ
- Huynh với chị ý sao ác cảm với nhau thế nhỉ. Chị ấy tốt bụng và xinh quá mà. Là con trai chắc muộn yêu chị ấy luôn mất ý
- Mụ là chị họ huynh ý.
- Hóa ra là vậy_ nó cười

Đúng lúc đó Khánh Minh từ phòng thay đồ đi ra trên người là bộ võ phục màu trắng đeo đai đen. Mái tóc nâu đen bồng bênh, nó nhìn anh không chớp mắt. Người gì đâu mà đẹp trai thế không biết. Hic.... nó say nắng anh thật rồi mà. Ai kêu anh cứ đẹp trai quá làm gì. Khổ thân nó quá mà. Nó nghĩ người nhìn anh..... anh giống thiên thần quá mót.

- Đan em.... vào thay đồ đi_ Chị Gia Khanh kéo tay nó vào phòng thay đồ
- Dạ.

Nó xưa nay có bao giờ cảm nắng ai đâu mà. Sao tự nhiên bây giờ gặp anh nó lại đổ cái rầm như thế này hả????

Cứ như thế này thì anh sẽ nhận ra là nó thích anh mất. Không thể được, nó phải điều chỉnh bản thân. Tuyệt đối không được như vậy, mẹ nó mà biết nó chỉ có nước về quê học. Nó không muốn điều này. Nó sẽ âm thầm thích anh thôi. Không được điên quá đâu dù gì nó cũng là con gái mà. Có khi anh lại có bạn gái rồi ý chứ. Nó sẽ bớt nhìn anh. Nhưng lúc nào anh cũng quyến rũ bome ra ý. Với nó anh quá cao siêu và hoàn hảo mà người phạm như nó không với tới được.

Sau khi từ câu lạc bộ về, nó không về kí túc xá luôn mà đi bộ vòng vòng tham quan, nó chưa lần nào được đi dạo ở đây cả. Nó cứ đi nhìn bên này nhìn bên kia cho đến khi nó gặp người trước căn biệt thự siêu đẹp mà nó nghĩ nó chỉ có trên TV. Nhìn ở ngoài đã nhận ra sự sa hoa lộng lẫy chắc hẳn chủ nhân phải là người rất giàu có. Hoa cỏ ở cổng cũng được cắt tỉa cẩn thận. Căn nhà thì to oành lại còn đẹp. Đây là mới chỉ nhìn ở ngoài thôi chưa nói đến cửa cổng cũng đẹp nữa. Không biết lúc nào nó mới được có phúc ở những căn nhà như vậy.

- Không biết nhà này có con trai không nhỉ? Già xấu gì mình cũng lấy. Sau này nó chết trước ít ra mình cũng được hưởng gia tài rồi cao chạy xa bay với crush..

Nó cười

- Sao dạo này mình nham hiểm thế nhở. Không được... phải tích đức_ Nó nói : mà này giờ có khi người ta tưởng mình bị khủng không nhỉ??

Nó nhìn sau rồi quay qua phải rồi quay qua trái suýt nữa ngã ngửa khi thấy Khánh Minh ngồi trên xe đạp nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu.

Ông trời tốt bụng ghê luôn ý. Lúc này nó chỉ muốn chui luôn xuống đất luôn. Vội vàng lấy tay che mặt. Nó xấu hổ quá. Anh sẽ nghĩ nó độc ác và nham hiểm quá luôn cho xem. Nó chỉ nói đùa thôi mà. Làm sao bây giờ : chạy hay là sao. Làm ơn ai cứu nó ra khỏi đây đi mà

- Sao em ở đây?_ Anh cất giọng hỏi nó làm nó càng xấu hổ hơn.
- Nãy giờ anh có nghe em nói gì không vậy?_ Nó hé mở mắt nhìn anh
- Từ nhà này có con trai không vậy..... đến hết_ Anh nhún vai

Nó khóc không ra nước mắt

- vậy là nghe hết còn đây. À nhưng mà anh đừng hiểu nhầm, em không độc ác như anh nghĩ đâu. Em chỉ đùa thôi.

- Anh có nói gì đâu._ anh chỉ cười hơi méch môi nhìn nó.
- Mà anh đi đâu đây?
- Đi về _ Anh trả lời
- Vậy anh về đi, em cũng về kí túc đây.
- Ủ._ Anh định dắt xe vào trong nó thối mốc.
- Anh quen nhà này sao? Nhà này có con trai không? Đẹp trai không? Già hay trẻ? _ Nó lại bắt đầu tò mò
- Có, rất trẻ và đẹp trai
- Oh.... _ Nó gật gù
- Em có ý đồ gì sao?
- Không ạ _ Nó xua tay. Nó thấy anh đặt tay vào bảng cảm ứng vân tay để mở cửa lại một lần nữa ngạc nhiên. Nó cũng đâu ngu dốt lắm đâu: Đây là nhà anh ạ?
- Ủ.

Nó đơ toàn tập. Tại sao thế??? Đây là nhà của anh mà này chứ không nói sớm. Sao lại có người như vậy nhỉ? Quá hoàn hảo rồi phải không? Hic... chắc nó chẳng dám mơ ước cao xa với đến anh đâu. Xa vời lắm

- Bye anh ạ _ Nó cũng nhanh chân chuồn mất làm anh vô cùng khó hiểu.

Nó hứa sẽ không thích anh nữa đâu. Vì anh với nó không hợp nhau một xíu nào. Anh cao cao tại thượng... còn nó thì nhỏ bé lắm. Thôi đành chấp nhận vậy. Từ nay nó sẽ không crush hay nữa đâu Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Em Không Muốn Thích Anh Nữa

Như lời tự hứa với bản thân nó sẽ không thích anh nữa đâu vì ba mẹ nó không thích điều này với lại nó không hề xứng tầm với anh. Nó lên đây là để học mà với lại dù gì nó cũng là con ngoan của mẹ. Tuyệt đối không được như thế rồi mọi người sẽ nghĩ nó thế kia thì mất mặt lắm. Nó sẽ không thích anh nữa

Rồi mọi thứ cứ như thế diễn ra. Một buổi chiều từ thư viện đi về kí túc nó thấy học sinh tập chung ở sân bóng rổ rất đông. Thu Hà cũng kéo nó đi xem. Tính tò mò cũng nổi lên khó khăn lắm nó mới len qua được.

- Có chuyện gì vậy ạ? _ Nó hỏi người bên cạnh
- À hôm nay có trận đấu nam chuyên toán 1 và chuyên toán 2.
- Vậy ạ

Nó tò mò nhìn vào sân đấu. Nó thấy anh thấy cả Minh Hoàng mặc đồng phục thể thao trắng. Làm sao đây anh đẹp trai quá đi cơ. Nó không biết đâu. Anh quyến rũ quá đi cơ. Mọi quyết tâm của nó bị gạt bỏ hết. Mấy tuần nó toàn tránh mặt anh nó tưởng nó hết thích rồi chứ. Haizzz bây giờ... nó thật thất vọng về nó quá mà.

Trận đấu bắt đầu bao nhiêu là người gọi to tên anh, nó chỉ im lặng theo dõi thôi. Anh chơi bóng còn đẹp hơn bình thường cơ như những lúc nhảy cao cho bóng vào rổ ý. Anh chẳng để đội bạn ghi được điểm nào.

Và đương nhiên khi trận đấu kết thúc lớp chuyên toán 1 thắng. Nó cũng định quay về chợt thấy chỗ anh có một bạn nữ nào đó, xinh lắm luôn body còn chuẩn nữa đã thế lại còn toát lên là một thiên kim đại tiểu thư đang đưa nước cho anh. Anh cười nhận lấy. Chắc chị là bạn gái anh rồi. Chị ấy xinh đẹp vậy cơ mà. Hơi buồn xiu thôi vì anh đâu phải của nó đâu. Nay nó cũng không muốn thích anh nữa. Quay mặt đi, nó không thích nhìn nữa

- Hello muội muội xinh đẹp _ Minh Hoàng từ đâu xuất hiện trước mặt nó

- A Hoàng huynh. Huynh chơi max hay luôn
- Nhờ muối cổ vũ đấy
- Thật sao???
- Hahaha...
- Sao cười?
- Tự nhiên buồn cười. Đi uống nước đi. Huynh mời
- Muối luôn sẵn lòng mà. Nhưng đi với huynh muối có bị ném đá không đấy
- Có gì huynh hứng đỡ cho_ Minh Hoàng cười

Nó và cậu đang đi thì anh cũng đi ra

- Mà về trước đi. Tao đi lát xong về_ Minh Hoàng nói

Khánh Minh nhìn nó rồi quay qua Minh Hoàng

- Mà không định đi party?
- Thôi chết. Mé quên mất

Nó cũng hiểu vấn đề mà

- Huynh bận thì để hôm khác vậy. Bây giờ muối cũng phải đi mua chút đồ_ Nó cười
- Xin lỗi muối nhé
- Không sao. Bye huynh_ Nó cười rồi đi trước

Nó cũng không thích đụng mặt anh.

Tự nhiên hôm nay nó lại thích hát bài Điều ngốc ngếch nhất đến thế

Bản thân câu yêu thầm đặc là ngốc rồi

Em biết em biết

Thế nhưng không thể nào

Kiểm được trái tim

Để thôi không nghĩ về anh.....

- Nay yêu đời hê_ Yến Anh trêu nó
- Đan mà cũng biết hát cơ á_ Thu Hà ngạc nhiên
- Có biết quan tâm bạn bè gì đâu mà_ Nó chép miệng.
- Hôm nay lướt bà lau phòng đấy_ Hà Anh nhìn nó
- Ủa có cả lượt đấy cơ à? nó trưng bộ mặt ngây thơ nhìn tụi kia
- Đẹp ngay cái bộ mặt đó đi_ Tất cả đồng thanh
- Đợi đó sau tao lấy đại gia cho chúng bay lác mắt_ Nó vênh mặt
- Lau xong lên giường ngủ đi mà mơ nhé_ Đồng thanh tập 2
- Mấy đứa nhớ lấy.

Nó đành cầm chổi lên lau nhà khi tụi kia đều vắt chân xem phim

- Người đầu... dâng nước cho ta_ Hà Anh đang xem phim nhìn nó cười
- Nó thì chuẩn bị nước rửa chân cho ta_ Yên anh chơi game cũng dừng lại trêu tức nó
- Mau mở tủ lạnh lấy trà hộp sữa nào_ Hà Anh trên gác ngó đầu xuống
- Tao đốt luôn cái kí túc xá giờ_ Nó gào

Đúng lúc đó chị phòng bên đi qua ghé đầu vào

- Lúc nào đốt thông báo một tiếng nghe chưa? Để mọi người còn kịp chạy
- Hic hic hic tụi nó ăn hiếp em chị ơi
- Ăn ở cả_ Chị bỏ lại ba chữ cjo cả phòng cười nó rồi bỏ đi

Nó hân hân tận xương tủy

- Tao bất hạnh quá mà

Ngày hôm nay, sao thấy nhọ quá mà.

Hết hôm nay ngày mai nó sẽ trở lại hình tượng cold girl như năm cấp 2 trừ trước mắt mấy đứa cùng phòng.

Quyết tâm học tốt

Quyết tâm ghét crush

Quyết tâm quyết tâm Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ăn Trưa Với Trai Xinh Gái Đẹp

Nó đang đi ở sân trường chậm chậm để đợi tụi kia vừa đi vừa hát nhỏ

Người lạ ơi

Xin cho tôi mượn bờ vai

Tựa đầu gục ngã vì mệt mỏi quá

Người lạ ơi

Xin cho tôi mượn nụ hôn

Mượn rồi tôi trả dùng vôi vàng quá

Người là oi...

Từ đâu Minh Hoàng nhảy ra vỗ vai nó

- Người lạ đây.... nhờ vả gì hông

- Bello_ Nó cười

- Đi ăn với huynh nhanh

- Mời hả?_ Nó chớp mắt

- Bù hôm trước ý mà. Muội thích nhà hàng nào chọn đi
- Nhà hàng lớn nhất thành phố này. Huynh đủ tiền cho muội ăn chứ hả??
- Nếu thích huynh mua cả nhà hàng cho muội luôn_ Minh Hoàng đang nói thì ăn cái đập của Gia Khanh từ sau đi lại
- Bớt chém gió đi mầy. Cứ thấy Đan em ngây thơ rồi lừa nó
- Helli chị xinh đẹp_ Nó cười nhìn Gia Khanh
- Em đừng nghe lời nó nói. Cái thằng....
- Huynh không đáng tin vậy sao?_ Nó ngây thơ hỏi
- Muội không tin huynh_ Minh Hoàng xụ mặt đáng yêu
- Đẹp ngay cái mặt đáng ghét đó của mải đi tao nhờ_ Gia Khanh đá Minh Hoàng cái. Cậu thì nhìn mặt còn nó thì lẩn ra cười
- Đan em đi ăn với chị không?
- Hừ... lại cướp muội muội của người ta
- Ủa rồi sao?
- Bà cô đáng ghét
- Gọi Minh Anh về mà chơi nhé. Ok

Nói xong Gia Khanh kéo nó đi.

Nó được đi oto với chị Gia Khanh.

- Em thấy trên này thế nào. Tập quen được chưa???
- Ban đầu thì em không muốn. Nhưng từ ngày quen tụi chị với anh Minh Hoàng em vui lắm ý_ Nó cười
- Đi học xa nhà thế vất cả lắm
- Vâng. Cả tháng nay em không còn hôm nào nghỉ để về nhà luôn chị ạ.
- Thương em quá.
- À chị. Cho em tò mò xiu. Minh Anh là ai ạ?
- Bạn gái của thằng Hoàng ý. Nó đang bên Mĩ
- O thế hai người quen nhau kiểu gì được
- À Minh Anh nó đi mấy tháng về thôi mà.
- Vậy ạ
- Thế nàng của chị thích nhất gì ở đây nào
- Trai đẹp_ Nó buột miệng nói là Gia Khanh ôm bụng cười bác lái xe cũng cười nhìn nó qua gương
- Hahaha... thế thấy ai đẹp rồi
- Anh Minh Hoàng này, anh Khánh Minh này..._ Nó kể
- Hahaha
- Chị à
- Đùa xiu thôi mà. Nào đến nơi rồi.

Nó mở cửa xe bước xuống suýt nữa té ngựa vì ngạc nhiên. Nó đùa ai ngờ chị cho nó đi ăn nhà hàng 5 sao thật. Nó choáng ngợp trước sự sa hoa của

nhà hàng khi đi vào trong

- Chị ơi em chỉ nói đùa thôi mà _ Nó kéo chị lại nói nhỏ

- Thì chị có bảo em nói thật đâu. Không phải ngại đây là nhà hàng nhà chị cả mà. _ Nói rồi Gia Khanh kéo nó vào trong phòng đã bày sẵn thức ăn. Lại một lần nữa nó đơ toàn tập

- Sao em thấy mình nhỏ bé quá

- Nhỏ này _ Chị kéo nó ngồi xuống ghế: Hai cái thằng điên kia lâu thế không biết

Hai??? Ngoài Minh Hoàng thì còn ai nữa... không lẽ là Khánh Minh sao. OMG nó không thích điều này.

Đúng lúc đó anh với Minh Hoàng đi vào. Lâu lắm mới gặp anh tất cả không thay đổi mỗi cái ngày càng đẹp trai

- Mụ phù thủy độc ác có làm gì muội không vậy _ Minh Hoàng hỏi thăm nó

- Có huynh bảo về ai dám làm gì muội chứ hihi ^^

- Haizz làm huynh lo không yên

- Bớt tào lao _ Khánh Minh đá Minh Hoàng ra rồi ngồi xuống

- Muội thấy không. Tất cả đều ghen tị với nhan sắc và độ.....

- Thần kinh

Minh Hoàng chưa kịp nói thì Gia Khanh bổ sung làm cậu tức không làm gì được.

Nó không nói gì chỉ cười

Bắt đầu ăn Minh Hoàng và Gia Khanh gấp cho nó đầy bát. Chắc nó sắp bội thực mất. Nhiều đồ ăn ngon vậy cơ mà

Riêng Khánh Minh chẳng nói câu nào từ đầu đến cuối

Ngày hôm nay chắc nó đáng nhớ lắm

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nó vừa chạy từ trong lớp ra thì thấy Gia Khanh. Nó đang định hỏi chị bài tập. Chưa kịp gọi chị thì nhận ra, chị có điều gì đó bất thường lắm. Nó thấy chị đi như không vững nữa. Không biết có chuyện gì xảy ra nhưng nó đoán có chuyện không hay rồi. Chưa kịp chạy lại chỗ chị thì Gia Khanh đã ngã xuống sân trường. Mọi người kéo lại rất đông. Chị bị làm sao thế này. Nó hoảng hốt

- Gọi cấp cứu đi.

- Chị ơi... chị làm sao thế này. Chị tỉnh lại đi chứ. Đừng có như thế mà. Chị ơi... _ Nó khóc.. nó sợ lắm sợ chị có chuyện gì không hay xảy ra.

Nó thấy chị chảy máu mũi.... mặt dần trắng bệch ra. Nó luống cuống cầm điện thoại gọi cho Minh Hoàng

- Huynh nghe nè

- Hoàng huynh... hức chị hức Gia Khanh có chuyện rồi hức.

- Muội bình tĩnh nào. Có chuyện gì xảy ra vậy? _ Đầu dây bên kia lo lắng

- Huynh ra sân trường ngay đi. Chị ấy ngất rồi. Không biết có chuyện gì không nữa. Muội lo quá. Huynh ra ngay đi.

- Ọi huynh. Muội bình tĩnh nhé

Tất máy. Quay lại nhìn chị. Nó lo quá, sao bây giờ xe cấp cứu còn chưa đến. Bây giờ tan học bác sĩ trong phòng y tế cũng về hết rồi.

Chưa đầy 1' từ tầng 4 Minh Hoàng và Khánh Minh đã chạy xuống đến nơi.

Nhanh chóng Gia Khanh cũng được đưa tới bệnh viện. Ngồi trên xe nó không ngừng cầu nguyện. Chị đừng có chuyện gì nhé. Nó lo lắm.

- Không sao đâu. Muội đừng lo lắng quá_ Minh Hoàng trấn an nó

Còn Khánh Minh thì đang liên lạc với ba mẹ của chị bên nước ngoài.

Gia Khanh được đưa vào phòng cấp cứu. Nó ngoài này đứng ngồi không yên. Sao mãi chưa thấy chị ra vậy. Nó cứ mãi đưa tay nhìn đồng hồ rồi nhìn vào phòng cấp cứu. Minh Hoàng nhìn nó như vậy cũng sốt ruột

- Muội ngồi xuống đi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Bác sĩ ở đây giỏi lắm

- Muội lo quá. Không biết chị có sao không nữa.

Nó đứng lên lại ngồi xuống. Đi đi lại lại..

Bỗng

Ting..

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, một cô y tá chạy ra

- Bệnh nhân đang bị thiếu máu, tạm thời bệnh viện đã hết loại máu này. Người nhà theo tôi đi xét nghiệm gấp để ca phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Minh Hoàng nhìn Khánh Minh

- Gia Khanh nhóm máu O_ Minh Hoàng nói.

Cả hai đều không cùng nhóm máu với Gia Khanh. Nếu bây giờ đợi ba mẹ chị bên Úc về thì sẽ không kịp.

- Để em đi. Em nhóm máu O

- Được không?_ Cả Minh Hoàng và Khánh Minh nhìn nó.

- Mọi người yên tâm. Tháo balo ra nó đi theo chị y tá vào phòng xét nghiệm. Bây giờ giúp gì được cho chị khó khăn nó cũng làm. Cũng may nó cùng nhóm máu với chị. Hy vọng sẽ giúp được gì đó để ca phẫu thuật thành công.

Sau khi làm xét nghiệm nó đủ điều kiện để hiến máu. Lần đầu tiên làm việc này sao nó thấy sợ quá. Nhưng nó đang cứu người mà. Cấn răng chịu đựng để truyền máu trực tiếp từ nó qua chị. Dù sao nó cũng đang làm một việc vĩ đại nhất mà xưa nay nó từng làm. Dù liều lượng cho phép nhưng hình vẫn không đủ. Làm sao bây giờ

- Cứ lấy tiếp đi ạ. Cháu vẫn khỏe mà.

Mấy bác sĩ nhìn nó đầy khâm phục, một đứa lớp 10 nặng tầm 45kg lấy đi bấy nhiêu máu đã là quá sức rồi vậy mà..... nhưng bây giờ là trường hợp cấp bách đành vậy. Cho đến khi ca phẫu thuật thành công cũng là lúc nó ngất luôn tại phòng phẫu thuật. Nó lại nhanh chóng đưa vào phòng cấp cứu để truyền. Có ai như nó không chứ. Nhưng dù gì cũng cứu được chị rồi.

Nó mở mắt tỉnh dậy, mùi thuốc sát trùng làm nó vô cùng khó chịu. Nhìn vào tay nó thấy kim truyền. Nó đang làm sao thế này. Nhìn sang bên cạnh thấy Gia Khanh nằm giường kế bên nó. Chắc ca phẫu thuật thành công. Nó mỉm cười. Haizzz ba mẹ nó mà biết được nó làm thế chắc chửi nó sắp mất mặt.

- Đan muội... muội tỉnh rồi à. Huỳnh lo quá.

- Muội vẫn còn khỏe và rất xinh đẹp

- Cảm ơn muội.

- Hừm.. cảm ơn cái gì không biết. Chị ấy sao rồi.

- Tốt hơn rồi. Chắc xịu tỉnh lại thôi. Bà ấy khỏe lắm mà

- Cơ mà đã biết chị bị gì chưa vậy

- Máu trắng.

- Hà... thế kết quả.??

- Ôn rồi. Nhờ muối cả đấy
- Hạnh phúc quá. Lần đầu tiên trong đời muối làm được việc có ích như vậy
- Thế xưa nay toàn phá hại thôi à.
- Thực ra không phải nhưng mẹ toàn bảo thế_ Nó xụ mặt
- Hiha...
- Còn cười. Mà mấy giờ rồi. Muối phải về nữa.
- 4h chiều rồi. Về gì mà về. Ở đây khi nào khỏe rồi về.
- Muối khỏe rồi mà. Còn phải làm bài tập nữa
- Không là không
- Cho muối về đi mà. Mấy đứa cùng phòng còn chưa biết gì có khi lại đi tìm muối không chừng.
- Không nói nhiều.
- Đi mà... muối khỏe lắm rồi.
- Không nhiều lời_ Câu nói phát ra từ một người mà bấy lâu nay nó đã cố không để ý đến. Vâng còn ai ngoài Khánh Minh. Anh đang cầm điện thoại làm gì đó ở sofa bên kia

Nó im bất luôn.

- Thấy chưa. Huỳnh nói mà không nghe. Người thì như cái kẹo lại còn. Đã yếu lại còn thích ra gió cơ.
- Không thích ở bệnh viện xù nào cả. Chị à nhanh khỏi mà về nhà đi. Em không muốn ở đây nữa đâu._ Nó than thở: Balo muối đâu rồi
- Đây_ Minh Hoàng đưa cho nó
- Buồn ơi là buồn. Chán ơi là chán
- La vừa thôi cô nương...

Giọng ai kia không phải là

- Chị tỉnh rồi sao? Em lo cho chị quá.

Nó bay từ trên giường xuống. Kết quả là tiếp đất một cách đẹp mắt.

- Không sao chứ. Nhỏ này

Minh Hoàng đỡ nó dậy. Nó bắt đầu hoa hết cả mắt. Không thấy gì nữa. Hic

Trở lại giường nằm xuống.

Gia Khanh đã tỉnh lại rồi còn nó thì nằm đấy đến tối vẫn không dám mở mắt. Nó cứ thấy toàn sao trên trời.

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lại Thích Anh Mất Rồi

Và hiện tại đã sau 4h đồng hồ nó vẫn chưa tỉnh lại sau quả tiếp đất đẹp mắt ấy. Cơ bản là mỗi lần mở mắt ra nó chỉ thấy sao và sao. Hoa hết cả mắt, thôi thì đành nằm yên đi vậy.

Nằm đấy nó chỉ biết có rất nhiều người tới thăm nhưng nó không biết ai. Cho đến lúc mệt quá và nó ngủ thiếp đi

Sáng hôm sau, nó mở mắt ra, chắc đỡ hơn rồi nhưng tay nó còn đang cầm ôm truyền

-Chị._ Nó quay qua nhìn Gia Khanh đang ngồi nghịch điện thoại kế bên

- Em tỉnh rồi sao? Ngủ cả ngày làm chị không biết sao phải gọi bác sĩ mấy lần ý_ Chị bỏ điện thoại xuống nhìn nó

- Mọi người đâu hết rồi ạ?

- Về đi học hết rồi. Đợi em khỏe chị em mình cũng về.

- Thôi em cũng khỏe rồi ý mà. Cho em về đi, em không thích ở bệnh viện đâu_ Nó lắc đầu

- Ok. Vậy chị gọi người đưa chị em mình về nhé.

- Ồ.... chị còn mới phẫu thuật mà

- Chị có bác sĩ riêng ở nhà mà

Rồi nó giúp chị thu dọn đồ. Tại ba mẹ chị bận nên có tài xế riêng tới đón. Nó đang lo không biết chuyện gì xảy ra ở lớp nó rồi ở kí túc khi hôm qua nó không về.. haizzzz

Trên xe về chị cảm ơn nó rồi rít, bảo không có nó chị sẽ không biết ra sao rồi. Nó lại càng ngày càng thích chị hơn ý. Chị không giống như nhiều người học giỏi mà xinh đẹp đã thế nhà lại có điều kiện khác chị thân thiện và tốt bụng vô cùng luôn.

Thở phào nhẹ nhõm khi được biết Minh Hoàng đã lo mọi thứ cho nó. Về kí túc nó yên tâm tằm rồi nghỉ ngơi một lúc... hôm qua không tằm nó cảm giác như bản kinh khủng lắm rồi.

Sau khi ngủ không biết trời đất gì thì giọng vàng oanh của Thu Hà vang lên khi nhìn thấy nó

- Baby về rồi kia. Đan à tôi nhớ bà quá_ Nhỏ một phát nhảy lên giường ôm nó

- Nó đang mệt đấy. Vặn nhỏ cái volume lại_ Yên Anh

- Nhớ mấy đứa quá_ Nó ngồi dậy dụi mắt

- Ăn gì chưa nào để Hà Anh xinh đẹp đi mua nào

- Chưa_ Nó trung bộ mặt cún con nhìn Hà Anh

Một lúc sau nó được tằm bổ bởi bao nhiêu là đồ ăn thức uống.

- Chết cha rồi điện thoại bỏ quên ở balo chị Khanh rồi_ Nó vò đầu

- Hậu đậu quá đi mất

Nó đang tích cực suy nghĩ cách..

Chạy vào bàn lấy laptop của Hà Anh, nhanh chóng đăng nhập facebook của nó để vào. Vội nhắn tin Gia Khanh mãi không thấy chị rep lại, Minh Hoàng cũng thế. Cho đến lúc bắt lực nó mới phát hiện facebook anh đang sáng.

Hít thở thật sâu lấy hết can đảm để nhắn tin cho anh.

- Anh Minh oi.. anh có ở đấy không ạ

Chưa đầy 3s sau anh rep lại

- ừ

Nó thở phào... được anh rep nó cứ thất vui vui

- Anh cho em xin sdt của chị Khanh được không ạ.

-.....

Anh sent cho nó xong vội vàng cảm ơn rồi mượn điện thoại gọi cho chị

[- Alo...

- Chị Khanh.. em Đan ạ. Chị có thấy điện thoại của em không ạ?
- Chị nhờ Khánh Minh đang mang qua cho em rồi. Ra cổng đi chắc sắp đến nơi rồi đấy
- Dạ... em vừa hỏi anh ấy số chị mà không thấy nói gì
- Có bao giờ em thấy nó nói gì không liên quan đến câu hỏi chưa?
- Em quên.... thôi em cúp máy nhé. Chị nghỉ ngơi cho khỏe nhé...
- Ừ.Ăn uống nhiều vào đấy]

Trả điện thoại cho Thu Hà nó cột tóc vội chạy xuống cổng đợi Khánh Minh

Vừa xuống đến nơi nó đã thấy oto của anh vừa đến

Vội chạy lại, anh đưa điện thoại cho nó và bao nhiêu túi xách thuốc bỏ đồ ăn các kiểu do Gia Khanh gửi cho nó

- Em cảm ơn ạ_ Nó nhận lấy, cười tươi cảm ơn anh. Không biết phải nó bị hoa mắt hay sao nhưng hôm nay nó thấy anh đẹp trai hơn mọi hôm ý.

Anh cười nhẹ một cái mà đúng hơn là nhếch môi thôi làm nó đứng sập không vững. Thế này thì sao nó ghét anh cho nổi cơ chứ

- Nghỉ ngơi cho khỏe nhé_ Anh xoa đầu nó: Anh về đây_ Rồi bước lên xe. Nó thần thờ, xoa xoa mặt xem phải là mơ không. Nhưng hình như là thật ý... ôi trời.. tìm nó... như muốn tan chảy ra rồi. Nó muốn hét lên quá... ôi trời ôi..... Cái giọng trầm trầm lạnh lùng của anh sao hôm nay nó cảm giác ầm ập đến lạ thường

Làm sao đây, nó biết nói sao đây khi hết lần này đến lần khác anh làm nó điều đứng thế này. Nó không bỏ cuộc đâu, nó sẽ tiếp tục cho phép nó thích anh. Hiện tại nó không biết dùng từ gì diễn tả cảm xúc của nó nữa. Tóm lại là tâm hồn nó lại treo ngược cành cây rồi.

Nó vừa đi vừa cười cười cho khi lên đến phòng

- Gì nhiều đồ vậy???
- Chị Gia Khanh gửi. Mà mấy bà biết ai mang qua cho tôi không???

Dưới lời kể đầy tò mò của nó thì ai cũng đang háng

- Là anh Khánh Minh đấy.

Vừa nói xong nó bị đáng hội đồng vì tội làm phiền hoàng tử của tụi kia

- Hic.. cho mấy bà biết anh vừa xoa đầu tôi nữa cơ. Phần nộ tiếp đi
- Gì cơ???_ Cả 3 đồng thanh

Nó nhún vai cười cười rồi bỏ đồ vào tủ

- Có sửa trái cây đấy mấy đứa ăn thì lấy nhé
- Có nên tiêu diệt nguồn nguy hại này đi không nhĩ?_ Hà Anh trầm ngâm suy nghĩ
- Giết nó đi_ Yến Anh tỏ vẻ bằng lòng.
- Bọn bè với nhau mà thế hả?_ Nó hét
- Cậu là ai??? Tớ không quen cậu

Nó ầm ức bỏ lên gác hỏi hận khi kẻ cho tụi kia nghe mà.

Cơ mà nó vui quá, muốn hét lên cho cả thế giới nghe luôn quá...

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Như mọi ngày, nó đến trường với nụ cười vẫn nở trên môi. Hí hửng bước vào lớp, nó ngạc nhiên nhìn những cánh hoa hồng trước cửa lớp nó được trải dài mãi. Và hiện tại nó đang đắm lên đó. Nhận ra sự khác thường khi mọi người đều tập trung ánh mắt vào nó. Nó ngơ ngác hơi bối rối, đưa tay gãi đầu thắc mắc "chuyện quái gì thế này". Kệ đi... Thu Hà đâu không biết... Haizz nó nhún vai bước vào cửa lớp thì..... một chàng trai khá đẹp trai tay cầm bó hoa hồng lớn đang quỳ trước mặt nó

- Linh Đan, làm người yêu anh nhé

Mọi người xung quanh rất đông tất cả đều ồ lên. Nó ngại chết mất. Nó không thích như thế này đâu. Cái sự việc được tỏ tình với nó thì quá bình thường rồi nhưng chưa bao giờ nó lại lúng túng như bây giờ. Làm ơn ai đó cứu nó đi.

Nhìn anh đẹp trai lớp 11 chuyên Lí đang nhìn nó bằng ánh mắt cầu xin mà nó áy náy. Không nhận thì cũng mất mặt anh và nó mang tiếng chàng. Mà đồng ý thì không bao giờ.

- Anh đừng làm như thế. Anh đứng lên đi _ Nó lúng túng định đỡ người kia dậy nhưng thôi

- Em trả lời anh đi

Với mọi người thì kịch đang rất hay nhưng nó là người trong cuộc thì.... làm sao bây giờ này...

Đúng lúc đó Khánh Minh, Minh Hoàng đi qua lớp nó, nó quay mặt nhìn anh đúng lúc anh cũng đang nhìn nó bằng ánh mắt hồ hững mà nó không thích. Minh Hoàng nhận ngay ra vẻ bối rối của nó liền thì thầm vào tai Khánh Minh gì đó, thấy anh nháu mày nhưng rồi cũng thôi. Rồi hai người len qua đám đông mọi người cũng liền né ra hai bên cho hai người đi vào.

- Xin lỗi đây là bạn gái tôi _ Khánh Minh kéo nó đứng lại phía mình.

Tất cả đều shock trừ Minh Hoàng, anh đang nói gì thế. Mọi người đang bắt đầu bàn tán xôn xao. Cũng phải thôi, Minh Hoàng muốn giúp nó nhưng không thể vì cậu đã có bạn gái rồi. Mỗi anh vẫn chưa công khai bao giờ nên đành giúp nó. Nó thì thực sự đơ toàn tập. Không biết phải làm sao.

- Thực sự không biết là bạn gái ông. _ Người kia cười nhạt nhạt

Anh cười nhếch cái. Rồi kéo nó đi trước mặt mọi người, diễn sâu quá rồi phải không???

Kéo nó ra hành lang khuất rồi bỏ tay nó ra. Nó còn thấy ngại hơn lúc nãy ý chứ. Bây giờ tin đồn không biết bao giờ mới dừng lại nữa. Lại giống như đầu năm nó cũng mệt

- Em cảm ơn. Thực sự xin lỗi nếu làm anh khó xử.

- Không sao. Em không ngại chứ

- Em sợ bạn gái anh ghen thôi _ Nó lắc đầu

- Anh đang FA nhé _ Anh nhéo mũi nó làm nó đỏ mặt.

- Vậy em cảm ơn ạ _ Nó cười rồi định đi vào lớp

Anh cứ thế này làm sao nó không ngây ngất được chứ. Không biết sao nhưng nó cứ thấy vui vui ý. Cảm xúc khó tả lắm. Thôi thì cảm ơn anh thật nhiều. Đi ra thì gặp Minh Hoàng

- Cảm ơn huynh nhiều nhiều _ Nó cười tươi

- Huynh tốt quá mà.

- Biết rồi mà.

- Tốt nay muội đi chơi được chứ?

- Đi đâu cơ

- Party, hôm nay người thương về _ Cậu cười

- Sướng nhất huynh nhé. Có gì để muội báo sau nhé.

- Đi đi mà.

- Để sắp xếp lịch. Nay bận quá

Cậu bữu môi

- Ok muối sẽ cố gắng mà.

- ok. Nhớ đấy

Nó cười rồi đi vào lớp. Chắc hôm nay nó cười cả buổi quá

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Về Hay Ở Lại???

Nó đang cuộn trong chăn ngủ như con sâu thì điện thoại reo chuông. Mơ màng với cái điện thoại trượt rồi áp vào tai

[- Em đang làm gì vậy?

- Chị Khanh ạ???

- Ồ con kia. Lại ngủ à?

- Hơ... em đang ngủ

- Thiệt tình... thế có định dậy không đấy

- Em buồn ngủ quá. Có chuyện gì không ạ?

- Em có đi party không đấy?

- Em nhớ ra tối nay em phải kiểm tra online rồi chị ơi. Với lại em ngại quá

- Minh Hoàng nó lại giận bây giờ

- chị nói dùm em tiếng đi mà. Chị nha

- Tùy cô vậy.

- Chị xinh đẹp à... năn nỉ ý.

- Thôi làm gì thì làm đi. Chị bận xú

- Chị nhớ giúp em đấy]

Nó tắt điện thoại quăng qua một bên rồi ngủ tiếp. Nay nó đang thiếu ngủ trầm trọng vì học mấy đứa cùng phòng xem phim tới sáng.

Cơ mà có ai như nó không chứ, đi học từ đầu năm học đến giờ cũng đã gần hết học kì rồi mà còn chưa về nhà một lần. Mẹ nó nói bao nhiêu lần mà mỗi cái tội cứ ngủ quên rồi bị trễ xe không về được. Một phần nó sợ về nó lại không muốn lên đây nữa, nó sẽ nhớ nhà chết mất nên thà không về còn hơn.

Haizzzz

Vừa nhắm mắt chưa được bao lâu điện thoại nó lại reo chuông, không ai khác là Minh Hoàng. Vừa áp cái điện thoại vào tai thì được truyền đến bằng một tiếng hét lung trời lở đất làm nó giật nảy mình

[- ĐÀN... MUỘI DÁM KHÔNG ĐI U?

- Bình tĩnh tạo nên sự quý tộc. Hãy từ từ có chuyện gì rồi nói. Tự nhiên hét vào tai người ta thế

- Muội không đi party à _ Đầu dây bên kia nói bằng giọng hờn dỗi

- Sorry mà. Tối nay muội bận. Hôm sau hứa sẽ đi mà.

- Lại còn có lần sau ư....

- Muội bận thật mà. Mọi người chơi vui về nhé nhé....
- Tạm thời ngừng chơi với muội
- Ể Ể ông có gấu rồi có khác. Thật là.... chẹp chẹp
- Đúng hơn từ nay nghỉ chơi muội nghe hông?
- Thôi mà.... mai mang gấu lên trường ra mắt muội đi
- Chắc chắn rồi vì gấu của huynh cũng đi học mà...
- À ghê rồi. Thôi bye huynh nhé... muội nghe điện thoại của mẹ]

Không biết ngày gì mà nó cứ phải tiếp điện thoại nhiều như thế.

Hít hơi sâu lấy cái giọng nhẹ nhàng để nói chuyện với mẹ không lại bị bắt bẻ ra thành phở ở nhà không " quý tộc" lên được chút nào.

Ngay câu đầu tiên đã bị chửi vì tội lâu rồi không gọi về cho mẹ... và sau đó... không có sau đó nữa. Vẫn như mọi lần mẹ gọi lên nó bị ăn một trận blabla rồi tắt máy. Nhưng mẹ nó bảo ba nó phải tham gia khóa học bên Úc một năm. Công việc của ba nó đang thăng tiến mà muốn ổn định hơn cần có bằng cấp cao hơn. Bởi vậy mà ba nó được đề cử tham gia khóa học đó. Vấn đề là người ta sẽ cho một nửa học phí phần còn lại nhà nó lo. Nhưng nhà nó làm gì giàu tới cái mức dư vài trăm triệu như vậy đề mà cho ba nó đi như vậy. Nhưng không có cách từ chối khác. Tiền thì có thể vay nhưng sau đó thì ai trả....

Mẹ nó hỏi ý kiến nó có nên về quê học hay không? Mặc dù vẫn biết học trên này rất tốt nhưng học phí thì không dễ dàng gì với gia đình nó bây giờ, công thêm với việc tiền sinh hoạt các thứ trên này đều đắt đỏ, với cả ba nó đi rồi có mình mẹ nó với em trai ở nhà cũng buồn. Nó thì vốn do ba mẹ nó quyết định xưa nay từ việc đăng kí thi trường quốc tế này. Nó sao cũng được về hay ở cũng không vấn đề. Chỉ tiếc một chút là khó khăn lắm mới vào được đây đang học dở dang mà phải về thì cũng không hay.

Mẹ nó bảo nó cứ suy nghĩ. Từ lúc nghe điện thoại xong mặt nó cứ buồn buồn. Lúc đầu nó không thích lên đây cho lắm vì không quen xa nhà cho đến bây giờ mọi thứ đang dần quen thuộc hơn thì chẳng nhẽ lại về. Nó khó xử vô cùng.

Nó bước xuống khỏi giường đi xuống

- Nay dậy sớm ghê à _ Yến Anh cười cười
- Mặt lại xụ ra rồi... ai làm gì em yêu này? _ Thu Hà khoác vai nó hỏi
- Mấy đứa lại đây bảo này_ Nó ngồi thừ xuống cái ghế

Tại kia dừng tay quay lại nhìn nó

- Tôi sắp chuyển trường rồi _ Mặt nó buồn thiu
- Gì cơ _ cả bọn đồng thanh
- Thật đấy....
- Sao tự nhiên thế
- Kinh tế gia đình không cho phép....
- Có gì nói từ từ xem nào
- Blabla..... _ Nó than vãn
- Mẹ bà chỉ hỏi vậy thôi mà. Chứ có bảo bà về đâu _ Hà Anh thở phào
- Nhưng mẹ tôi một khi hỏi vậy là muốn tôi về rồi
- Cứ từ từ giải quyết nào. Đừng vội vàng rồi hối hận. Bình tĩnh tạo sự quý tộc _ Yến anh vỗ vai nó
- Hic.... không biết còn ở với mấy bà lâu nữa không ý. Nên bây giờ đi mua gì đó cho tôi ăn đi
- Hèm... yêu cầu bạn Đan không được như thế _ Thu Hà cốc đầu nó
- Ui... đồ ác độc mà _ Nó chun mũi

Haizzzzz

Về hay ở lại đây

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Quyết Định

Sáng hôm sau, nó vẫn đến trường như mọi hôm nhưng hôm nay nó khác hơn, bởi nó không cười như bình thường. Mặt buồn buồn, vừa bước đi vừa hát sống xa anh chẳng dễ dàng

"Ông đã biết cần hoa lấy mặt

biết đợi nắng sưởi ấm mỗi ngày

Em giờ không trẻ con như trước

sẽ không để lạc nhau dù một bước

Nếu quá khứ có trở lại

Hứa với anh - sẽ chẳng

còn sự khờ dại và

sẽ yêu anh êm

đêm vững chãi

Gió thổi ngọn sóng trả

lại mặt hồ yên ả

Có những nỗi nhớ lần át

chẳng biết vui bao giờ để

nở nụ cười buồn

Trái tim em bây giờ chẳng khác:

có cả Thế Giới nhưng

trong lòng lại chơi vơi

vì anh chính là cả Cuộc đời

Từ lâu tôi nghĩ rằng bao ngốc nghếch

chịu đựng vì yêu ai cũng trải qua

người yêu dối hờn hay trách

mốc là quan tâm đến ta.

Chẳng hiểu sao hai đứa cứ xa dần

thương nhưng vẫn không sao lại gần nữa..."

- Nay hát hay hơn à nghe_ Thu Hà khoác vai nó

- Đang tâm trạng quá mà_
- Thôi nào. Còn chưa rõ ràng mọi chuyện mà. Với lại tôi sẽ nuôi bà. Đừng về mà
- Tôi cũng không muốn về đâu.
- Năn nỉ mẹ bà ở lại đi
- Tôi không nói thì thôi chứ ba mẹ luôn tôn trọng ý kiến của tôi mà. Nhưng mà vấn đề là..... haizzz

Nó thờ dài rồi kéo Thu Hà đi vào lớp. Làm sao bây giờ?

Cả buổi học hôm nay nó cũng không hăng hái như bình thường nên cả giáo viên đến học sinh lớp nó đều hơi ngạc nhiên.

Giờ ra chơi, trong khi tất cả đều kéo nhau xuống cantin không thì ra ngoài chơi có mình nó là nằm gục xuống bàn đeo earphone nghe nhạc. Thu Hà rủ thế nào nó cũng không đi

- Sao thế?_ Mùi nước hoa dịu dịu, giọng nói quen thuộc không ai khác là Gia Khanh, chị đang ngồi cạnh nó hỏi nhỏ

Nó ngẩng mặt lên đập vào mắt là Minh Hoàng và bạn gái xinh đẹp tên Minh Anh và bên cạnh đương nhiên là Gia Khanh

- Muội bị làm sao thế? Minh Hoàng nhúm mày nhìn nó
- Buồn ngủ....Hello tầu_ Nó nở nụ cười tươi chào Minh Anh
- Hi Đan muội_ Minh Anh
- Biết em luôn cơ?
- Minh Hoàng kể nhiều về em mà.
- Có nói xấu gì về em không đấy
- Không

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

LẠNh..... quả thực thời tiết hôm nay rất lạnh. Tối qua chỉ mới dưới 20*c một xíu nhưng đến sáng thì...

Ở dưới phòng tất cả mọi người đã chuẩn bị xong hết mọi thứ để chuẩn bị đi đến trường.

- Huzaaa.... lạnh thế này_ Yến Anh suýt xoa
- Tao muốn ngủ. Lạnh thế này ai mà sống nổi_ Thu Hà than thở
- Giờ có mỗi Đan là ấm nhất thôi_ Hà Anh lắc đầu nhìn lên gác nơi nó đang nằm
- Trại ai... còn không dậy đi học ư?
- Hôm nào chẳng thế. Haizzz có khi tao phải ngủ nướng nhiều nhiều để xinh như nó. Khoa học chứng minh là con gái hay ngủ nướng thường xinh lắm_ Yến Anh
- Ngủ mãi mà có đẹp đâu??
- Haizzzz

Đứng tám một lúc rồi tụi kia đi học riêng nó vẫn ngon lành trong chăn.

Còn 10' nữa vào lớp mà nó chưa dậy. Thu Hà gọi cho nó. Lúc này nó mới giật mình bật dậy lao xuống giường bằng tốc độ bàn thờ. Hôm nay ngủ ấm quá mà. Mặc bộ ngủ short nó lạnh cơ người. Nhanh chóng VSCN xong, thay đồng phục vậy như thường ngày với áo vest, nhưng chưa đầu vào đầu cả, nó lại khoác thêm vào cái áo dạ màu kem xinh xắn dài gần đầu gối. Ngó nhìn đồng hồ đang đeo trên tay nó ba chân bốn cẳng chạy. Không thèm quàng khăn không kịp buộc tóc đành tha luôn vì dù sao tóc nó cũng có ngang vai thôi mà. Ra đến đường nó mới hối hận

"Sao mà lạnh thế này"

Chạy qua cửa cổng, cũng may chưa đóng nó thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu thấy nóng người rồi đấy. Đang chạy rất nhanh vào lớp nó đâm sầm vào ai đó làm nó lùi về phía sau một đoạn. Haizzzz nó bất cần quá. Ngẩng mặt lên định xin lỗi..... nó ngờ ngẩn trước sự thay đổi chút xíu của anh hôm nay mà quên cả xin lỗi. Đầu năm mọi ngày nay rề hai mái trông "Hàn Quốc" hơn và đương nhiên đẹp trai hơn. Khoác áo dạ dài đến đầu gối màu đen, quàng khăn len màu đen nốt. Cộng thêm chiều cao hơn 1m8 của anh nữa thì không giống gì mình tính hàn quốc luôn.

- Ai đuổi em sao?_ Anh quay lại nhìn nó nhú mày

- Không ạ. Em đi chậm nên đang chạy vào lớp. Xin lỗi anh ạ..

- Không sao nhưng hôm nay thời tiết có thay đổi lùi vào 15' rồi còn gì. Anh nhớ hôm qua có đăng trên page rồi mà nhỉ?

- Em lại quên rồi_ Nó cười, sao nó lại đăng trí thế này.

Anh cốc nhẹ đầu nó

Anh cứ làm tim bé bỏng của nó tan chảy giữa cái thời tiết lạnh như thế này là sao.

Nó cùng anh đi vào tòa nhà dưới cái nhìn của rất rất nhiều người. Dư luận còn chưa hết xôn xao lại thêm lần này nữa ai mà không chắc chắn việc anh với nó là một couple cho được. Nó bối rối quá....

Ôi nhưng sao mà lạnh thế này

- Chắc sau anh phải đặc cách gọi thông báo cho riêng em quá

- Có thể cũng được ạ_ Nó cười

- Vội quá không quàng khăn luôn sao

Nói mới nhớ bảo sao nó không thấy lạnh cho được.

Nó cười, ơ nhưng mà không phải là... là là... anh đang quàng khăn của anh cho nó đấy ư..... không phải chứ. Anh cứ làm con dân phải điều đúng vì anh thế này. Nó ngay người đứng chôn chân tại chỗ vì quá bất ngờ. Mùi nước hoa của anh thơm quá đi cơ. Nó phải làm sao bây giờ này. Mọi người ai nhìn thấy đều ồ lên lại nó ngượng đỏ mặt.

Từ đầu Minh Anh và Minh Hoàng chạy đến

- Hai đứa như thế là không được nhé._ minh Hoàng tí từng trêu nó

Khánh Minh không nói gì cười nhếch môi còn nó thì im lặng thôi. Biết nói gì đây khi nó đang đơ toàn tập thế này.

- O thế không giải thích gì sao?_ Minh Anh thắc mắc: O thế hai người

- Anh thích cách suy nghĩ của em đấy_ Khánh Minh cười nói rồi bỏ đi trước còn nó thì bị sặc khí huyết nữa không đứng vững. Có cần thả thính mọi lúc mọi nơi vậy hem

- Ồ.... Minh Anh ôm miệng cười rồi kéo nó đi

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Vào lớp mặt nó cứ cười cười, nhận ra sự khác thường của con bạn cùng phòng, Thu Hà thắc mắc không biết phải tại nó ngủ nhiều quá rồi hãm không nữa. Kéo nó lại gần hỏi

- Không phải bà vừa gặp trai đẹp đấy chứ.

- Nền nhớ từ bây giờ tôi không bao giờ rung động trước trai đẹp đâu. Trừ anh_ Nó nói nhỏ
- Ủa rồi sao bà cười
- Tại_ Nó cười
- Khai nhanh
- Ảnh quàng khăn của anh cho tôi nè. Nói chuyện dễ thương ừ chịu được. Giọng vừa ấm vừa hay nữa. Con trai gì mà vừa học giỏi, đẹp trai con nhà giàu, ăn mặc thì khôi chê đã thế là ga lăng nữa_ Nó kể
- I know.... xinh cũng là một lợi thế mà

Nó lại cười tủm tỉm, kéo khăn lên, mùi nước hoa gì mà thơm thế này.....

Cả buổi học nó vui lạ thường....., con người có tình yêu vào là nó khác mà.

Trên đường về, nó tí từng nắm tay Thu Hà vừa đi vừa hát cho nhỏ nghe "This love" bằng tiếng hàn

- À.... bà có quen chỗ nào làm thêm hem. Nhẹ nhàng tình cảm như bán sách vở quần áo blabla ý_ Nó nhớ ra nói
- Bà muốn làm thêm à
- Biết sao giờ. Lương mẹ tôi tháng được bao nhiêu đâu, tiền dạy thêm cũng tạm nhưng còn phải trả khoản nợ vay cho bố đi ục ý. Mà tôi bà biết đấy, tôi không thể chi tiêu tiết kiệm nổi.
- Để tôi hỏi đùm cho. Nhưng tiểu thư như bà biết làm gì không?
- Hem được nói như vậy. Bây giờ không làm thì ăn cám ư?
- Haizzzz. Thiếu tiền thì nói một tiếng tôi đưa cho sau này đi làm trả, chứ bà làm nổi không?
- Không đến mức đấy. Tại mới đặt bộ sách hết nhiều quá nên hem có tiền trả thôi
- Thì cứ lấy của tôi trả trước đi. Tiền của tôi có bao giờ dùng đến đâu
- Thương bà_ Nó dang tay ôm Thu Hà
- Sau này có lấy được đại gia thì nhớ tôi là được
- Yêu nhiều nhiều.

Haizzzz

Từ lúc bảo nó rơi vào cảnh phải đi mượn tiền thế này chứ. Biết mẹ nó cũng đâu có dư gì nhiều đâu nên nó không dám xin. Giá như bây giờ có tiền thật nhiều rơi từ trên trời xuống thì hay biết mấy

Nghĩ lại thấy thương ba mẹ nó quá. Lâu nay vô tâm quá, chỉ biết tiêu tiền mà không nghĩ ba mẹ đã vất vả thế nào. Lại còn đi crush người ta nữa. Thật là.... hay là nó làm con ngoan thử một lần đi. Dành học bổng là mục tiêu duy nhất của nó bây giờ. Ở trường quốc tế này, với điều kiện gia đình nó thì có thể xem là nghèo so với các học sinh khác. Bây giờ chỉ cần cố gắng thi cử điểm cử đầu khối như lâu nay cuối năm ăn chắc nó sẽ có học bổng, đương nhiên là nó sẽ gửi về cho mẹ trả nợ, nó thật biết nghĩ sâu xa mà. Tự nhiên cảm thấy nó ngoan quá

Thu Hà nhìn nó cười cười vô cùng tò mò:

- Lại cười ư? Bà đang nghĩ cái gì thế này. Hay lại ảnh rồi
- Học bổng ở đây xét thế nào ý nhỉ? _ Nó đăm chiêu suy nghĩ
- À quên chưa nói với bà. Lần này phải mở tiệc ăn mừng nhé. Hôm qua tôi vô tình nghe được cô đề cử bà vào danh sách học bổng của Mỹ ý. 3 năm học này bà sẽ được miễn học phí. Ngoài ra được trợ cấp một khoản tiền khá lớn. Because một lí do nho nhỏ là bà ngoan ền học giỏi, gia đình chưa khá giả ý. Tại sao lại thế nhỉ? Tôi vô cùng thắc mắc.... tôi thấy bà cứ quý tộc kiêu gì ý, gia đình khó khăn chỗ nào thế.
- Thật á. Hà hà hà?_ Nó nhảy cẫng lên, không phải ông trời nghe được ước nguyện của nó đấy chứ
- Đùa làm gì
- YEAH_ Nó ôm lấy Thu Hà nhảy lên. Hạnh phúc quá mà

- Có cần thế không cơ chứ_ Thu Hà kéo lại áo khoác sau khi nó làm cho xệch xoạc
- Cứ như là đang mơ ý_ Nó vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho mẹ nó để khoe.... blabla

Đi xem bói bà thầy bảo nó luôn gặp được may mắn trong cuộc sống, sự nghiệp ổn định, đường tình duyên có trắc trở nhưng "sau tất cả lại trở về với nhau". Nó có tưởng lấy được chồng giàu, mà lại là mối tình đầu tiên của nó. Bởi vậy từ đó cứ mỗi lần nói gì, làm gì nó cũng đều tự cho là không cần thiết và tự ảo tưởng là hiển nhiên nó sẽ lấy được đại gia.

hơi nhầm xiu. Chương sau sẽ viết tử tế hơn

#bycỏ

Lưu ý: truyện này của tớ chỉ đăng duy nhất trên santruyen, nếu thấy xuất hiện ở nơi khác như webtruyen hay fulltruyen.... thì là bản copy không đầy đủ.

NHẮC LẠI "Em... bớt dễ thương lại anh nhờ" Bản chính được up ở sàn truyện, đầy đủ và chính xác hơn.

Cảm ơn tất cả mọi người, thông cảm nếu có gì đó sai sót.

Yêu thun niều niều

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Buổi tối, nó vừa ăn tối ở dưới cantin lên, đang ngồi nghịch laptop thì điện thoại reo chuông là Gia Khanh gọi.

[- Em xinh đẹp nghe đây

- Nàng ăn tối chưa?
- Vừa xong ạ
- Đi chơi không?
- Ở đâu ạ chị?
- Thay đồ đi chị qua đón hen
- Dạ thôi... buổi tối em ngại đi lém. Vội lại còn nhiều bài tập lắm.
- nàng lúc nào cũng thế hết á
- Thôi anh chị đi chơi vui vẻ ạ
- Còn mấy tháng chị ở Việt Nam nữa thôi đấy. Sau này lại hối hận bay giờ
- Em xin lỗi mà. Tại nay em nhiều bài tập quá à
- Vậy thì thôi vậy]

Nó cúp máy rồi chuẩn bị vào học. Không phải là nó nhiều bài tập tới mức đó mà bởi vì đi với tụi Gia Khanh nó cảm thấy nhỏ bé hơn bao giờ hết. Nó là con nhà bình thường mà, còn dựa vào học bổng mới ở được cái trường này chứ đâu phải sướng gì đâu. Mà tụi Gia Khanh thì đâu giống nó, từ Khánh Minh, Minh Hoàng, Minh Anh và cả Gia Khanh đều là con nhà thừa điều kiện, tiêu tiền không biết tiếc, phung phí một mức mà nó chỉ biết tròn mắt nhìn. Đi ăn mấy hôm cùng nó quá hiểu rồi mà, cứ để tụi chị trả tiền nó cũng ngại lắm, nên như theo mẹ nó nói thì cũng không nên đi chơi nhiều như vậy. Nếu mà có để nó trả tiền một hôm thì một tháng lương mẹ nó không đủ.

Haizzz vậy nên nó đành từ chối. Đôi lúc cảm thấy áy náy nhưng biết làm sao giờ. Mà lịch sống mẹ nó cho về với đại dương ngay nên nó sợ lắm.

"Này anh ơi hãy lắng nghe tiếng con tim em như đang rồi bởi.

Vì em biết chính đôi mắt ấy của anh sẽ mang giấc mơ em đang tìm kiếm.

Em sẽ đưa anh đi vào những nơi lâu nay em vẫn thầm mong ước.

Nên đừng lo dù có bão tố thì em vẫn ở đây với anh.

Vì yêu anh nên em sẽ đến đây trao tặng anh những yêu thương nồng say.

Từng lời nói hôm nay cũng chẳng thể nào mang hết những tâm tư của em.

Dù rằng đôi chân em phải vượt qua gió mây chính đôi tay em vẫn giữ trọn vẹn hơi ấm.

Sẽ mãi chỉ trao cho riêng anh mà thôi"

Nó ngân nga hát, lâu nay cảm thấy nó yêu đời vô cùng luôn

- Lâu nay yêu đời xé_ Thu Hà cười

- Ahyhy

- Haizz. Bà đi tỏ tình với anh đi_ Yến Anh chép miệng.

- Không đâu. Người ta chỉ thích anh như idol thôi. Không có nhu cầu yêu đương nhé

- O thế là bà hem định lấy chồng ư?

- Bố bảo sau bố nuôi. Hem cần lấy chồng

- Thì có ai ngó đâu mà_ Hà Anh đang xem phim chen vào

- Hà em không được nói thế. Tại người ta chưa muốn yêu thôi_ Nó giấy nãy

- Hahaha_ Cả phòng nó cười ầm lên

Nó im lặng ngậm ngùi chui lên gác học bài. Lần nào cũng bị ần hiếp.

Lên tới gác nó mới nhớ rồi ló đầu xuống nói

- Sau tôi kiếm được thằng người yêu đẹp trai như soái ca ý, đập vào mặt cho mấy bà xem. Hừ

Bà đưa dưới kia bò lên cười nó còn nó thì mặc kệ cho tụi nó cười rồi học

Bà thầy đã nói nhất định sau nó sẽ lấy được đại gia. Nó tin điều đó mà.

Bây giờ thì nó chỉ thích mỗi học thôi. Học là con đường ngắn nhất để dẫn nó đến với anh chồng tương lai đại gia của nó.

Sorry mí bạn xinh đẹp. Hôm nay tôi lại nhầm rồi thông cảm nhé. Lâu nay bận quá

Cho xíu động lực viết tiếp đi

Yêu thương nhiều

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

-"Chờ bao lâu mà anh chẳng nói điều gì

Để em ngồi nơi đây

Nhìn bóng đêm vây

Buồn cay khóe mắt

Trời mưa rơi còn em thì vẫn thế thôi

Lòng cứ băng khuâng

Để tiếng yêu thương thành lời

Ước một ngày người sẽ ở đây

Sánh đôi cùng nhau

Trao nọ hôn đắm say

Sợ anh không biết tình em

Nhờ đâu anh quá hững hờ

Để em chờ mong

Cùng với trái tim vụn vỡ

I falling in love

I falling in love with you

Vì con tim em

Đã trót yêu anh quá nhiều

I falling in love

I falling in love with you

Vì nỗi nhớ anh giăng đầy

Giờ em biết phải như thế nào đây

Falling in love

I falling in love with you"

Giọng hát nó trong trẻo, vô cùng ấm áp, tóm lại là tuyệt. Tất cả mọi người đều vỗ tay khen ngợi nó. Nó cố tình chọn bài này, bởi bài này nó hát hay nhất và còn là.....

- Đan em hát hay thế này mà bây giờ mới biết_ Gia Khanh đưa ngón trỏ ra hiệu tuyệt với nó
- Thấy chưa? Hôm nay mà không kéo em đi thì làm gì được thể hiện đúng chứ_ Minh Anh cười nói
- Tuyệt phẩm_ Minh Hoàng vừa ăn hoa quả vừa bình luận

Nó cười ngây ngô khẽ nhìn Khánh Minh, đúng lúc anh đang nhìn nó làm nó bối rối khẽ gãi đầu.

Hôm nay nó có mặt trong phòng hát karaoke này là bị "bắt cóc" chứ không phải tự nguyện. Trong khi nó đang chuẩn bị đi ra thư viện thì Gia Khanh gọi nó xuống công kíp tức có chuyện. Nó vừa chạy xuống đến nơi đã bị léo lên ôtô, nó còn chẳng kịp phản kháng. Cũng may đồ nó đang mặc trên người cũng không đến nỗi, là váy yếm màu xanh da trời nên không làm nó ngại lắm. Chỉ là lúc bị kéo lên xe nó cứ tưởng nó bị bắt cóc thật thì không biết phải làm sao luôn. Nó suýt nữa khóc thì nghe tiếng cười quen thuộc của Gia Khanh nó mới được hoàn hồn. Mấy anh chị chơi nguy hiểm vl. Cũng may nó không la lên lại lớn chuyện.

- Rủ đi chơi mãi không đi. Nếu biết trước bắt em bằng cách này dễ dàng như vậy chị đã thực hiện từ hôm đầu tiên_ Gia Khanh nói
- Tại em bận mà_ Nó cười
- Thôi bây giờ tới đây đây Minh. Hát đi em, tặng Đan em bài nào_ Minh Hoàng hát mặt về phía Khanh Min đang ẩn chọn bài: Mày biết điều
- Huzaaaaa lâu lắm không nghe anh hát đây_ Minh Anh hào hứng

- Em cũng chưa nghe bao giờ_ Nó cười cười chờ anh hát

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên. Tự nhiên nó như muốn nhảy cẫng lên luôn.... là bài nó thích lắm đấy- Ánh nắng của anh

- "Từ bao lâu nay

Anh cứ mãi cô đơn bơ vơ

Bao lâu rồi ai đâu hay

Ngày cứ thế trôi qua miên man

Riêng anh một mình nơi đây

Những phút giây trôi qua tầm tay

Chờ một ai đó đến bên anh

Lặng nghe những tâm tư này

Là tia nắng ấm

Là em đến bên anh

Cho voi đi tru phiên ngày hôm qua

Nhẹ nhàng xóa đi bao

Mây đen vây quanh cuộc đời nơi anh

Phút giây anh mong đến tình yêu ấy

Giờ đây là em

Người anh mơ ước bao đêm

Sẽ luôn thật gần bên em

Sẽ luôn là vòng tay ấm êm

Sẽ luôn là người yêu em

Cùng em đi đến chân trời

Lặng nghe từng nhịp tim anh

Lặng nghe từng lời anh muốn nói

Vì em luôn đẹp nhất khi em cười

Vì em luôn là tia nắng trong anh

Không xa rời"

Cái giọng của anh nhẹ mà ấm vô cùng làm nó như muốn chạy lại ôm hôn cho anh một cái mát. Người gì mà đã đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu, lại còn hát hay à còn chơi thể thao tốt tót lại là quá perfect...

Nhạc vừa ngắt mọi người vỗ tay không ngớt kể cả nó. Nó say nắng anh giữa cái thời tiết vô cùng mát mẻ bởi điều hòa. Con người hoàn hảo đến thế nó cũng không nở yêu quá, chỉ xem như thứ cực phẩm chỉ để ngắm thôi. Anh tuyệt vời quá, đặc biệt trong nó còn tuyệt vời hơn nữa.

Nó xin phép ra ngoài đi VS

Vừa rửa tay xong, nó mở cửa đi ra ngoài thì bị kéo ép vào tường. Nó giật mình cố gắng phân tích để định hình sự việc, đưa mắt nhìn con người trước mắt, không phải là anh chuyên lí tỏ tình với nó hôm trước đấy chứ. Sao lại là anh ta, và tại sao lại kéo nó vào đây?. Nó cố gắng vùng vẫy ra, đai nâu karate của nó cũng không làm gì được. Hắn ta ghé sát mặt vào nó, nó đưa tay tát hắn một phát. Cố gắng vùng ra nhưng vô ích, phòng karaoke cách âm sẽ chẳng ai nghe được nó hét gì đâu. Nó đập chân vùng tay đủ mọi cách.

- Buông ra

Nó hét, hấn ta vẫn không buồn nó ra ngược lại còn

" Xoạc" Chiếc áo sơ mi kết hợp với yếm của nó bị xé ra. Nó theo bản năng vội kéo lại rồi tát hấn ta một cái nữa. Nó khóc, nó bây giờ không biết phải làm sao luôn, chẳng hề không ai cứu nó à. Nó sợ lắm

Lúc nó bắt lực nhất là lúc mà một cánh tay kéo nó để nó ép ngực, đồng thời nó nghe tiếng " bộp" rất mạnh. Mùi nước ra quen thuộc vô cùng quen thuộc với nó, là anh đúng chứ. Không phải là anh thật sao. Nó khóc to hơn, mọi tụi nhục nó khóc cho bằng hết. Nó sợ lắm, thực sự nếu như anh không đến kịp thì nó cũng không biết làm gì. Nó bắt lực hoàn toàn, bởi nó chưa bao giờ gặp cảnh như vậy cả. Nó không biết xử lý như thế nào, chỉ tìm mọi cách vùng vẫy ra nhưng không thể độ được với sức của tên kia. Nếu như không có ngày hôm nay nó vẫn sẽ thấy áy náy kho từ chối hấn ta. Nhưng bây giờ thì nó quá khinh bỉ, khinh bỉ tột cùng. Giả như được nó sẽ tát cho hấn ta đến ba mẹ cũng không nhận ra được. Nó thù, và khinh bỉ vô cùng. Tại sao lại tồn tại những con người như thế không biết.

Khánh Minh một tay ôm nó một tay xoa đầu an ủi nó sau khi đập tên kia ra một đoạn xa. Dù sao thì anh cũng đai đen teakwondo mà. Đầu có khó khăn gì đâu.

Nó khóc mãi không nín

- Thôi nào... không sao rồi_ Anh an ủi nó bằng cái giọng nhẹ nhàng khác thường

Nó càng khóc to hơn, thấm ướt cả cái áo sơ mi mỏng anh đang mặc.

Cũng may hấn ta chưa kịp làm gì nó thì anh xuất hiện chứ không lẽ may nó đụng vào người nó có khi tím bầm vòm vẫn không hết được vì khuẩn. Nó kinh tởm vô cùng

Mãi một lúc sau nó mới thôi khóc, đưa tay lau nước mắt, xong nhớ ra đến cái áo, nó đỏ mặt kéo nó lại. Chợt... anh khoác lên người nó chiếc áo bò khoác ngoài của anh. Nó kéo lấy áo để che phần bị xé.

- Em cảm ơn_ Nó tay lau nước mắt nói

- Hấn ta chưa làm gì em chứ?

Nó lắc đầu

- Anh đưa em về nhé.

- vâng

Mó muốn về, rời ra chỗ nào càng sớm càng tốt. Nó thề sẽ không bao giờ bước chân vào đây nữa. Đây là đầu cũng là lần cuối. Không bao giờ có lần thứ hai.

Anh đỡ nó ra ngoài rồi bắt taxi đưa nó về. Lên xe không quên gọi cho Minh Hoàng bảo đưa nó về trước.

Nó ngồi trên xe về rồi mà vẫn còn sợ, cảm giác lúc nãy cứ ám ảnh nó mãi, nó tui thân lại khóc tiếp. Anh dỗ thế nào cũng không nín.

- Không sao rồi mà. Có anh đây rồi_ Anh vỗ tay nó an ủi, nếu như bình thường anh mà nó câu đấy chắc nó sẽ điên không biết lúc nào mới xong, nhưng bây giờ chẳng còn tâm trạng nào nữa. Nó cũng xấu hổ lắm, chẳng dám nhìn mặt anh luôn.

Hello các độc giả xinh đẹp.

Mong các bạn thông cảm nhé. Tuần sau thi nhiều quá nên hơi bận. Hứa qua tuần sẽ bù lại. Đừng bơ tở nhé.

Cơ mà.... nếu ai đấy đang đọc ở trang nào khác sàn truyện thì giúp tớ tìm ở sàn truyện đọc tớ với nhé. Ở đây bản mới đầy đủ chứ ở truyện teen hay full truyện... không đủ đâu ạ.

Xin cảm ơn

À... cho nhận xét đề tớ biết đường viết tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Chiếc xe dừng lại ở trước cổng kí túc, Khánh Minh xuống xe mở cửa cho nó. Hai mắt nó khóc nhiều quá và sưng húp lên

- Khóc xấu lắm này_ Anh kéo áo khoác lại cho nó

- Anh đừng nói chuyện này với ai nhé_ Nó hít một hơi sâu rồi nói

- Ừ... thôi không nghĩ đến nữa nhé. Kệ nó đi, đừng quan tâm đến nữa. Rồi em trong đi vào đi

- Em cảm ơn ạ_ Nó cười miễn cưỡng với anh rồi đi vào kí túc. Nhận ra bây giờ mọi người cứ nhìn nó mãi rồi nói nói gì đấy. Bây giờ nó chẳng buồn quan tâm nữa rồi, ai muốn nói gì thì nói đi.

Mở cửa bước vào phòng, tụi kia còn đang xem phim thì quay lại nhìn nó.

- Ồ.... bà sao thế_ Thu Hà chạy lại chỗ nó rồi tụi kia chạy theo

Nó thấy có người hỏi đến lại khóc, tụi kia kéo nó lại bàn an ủi đủ kiểu. Mãi một lúc sau nó mới nín rồi kể mọi chuyện cho tụi kia nghe

- Thật là khốn nạn mà. Mai hấn chết với tôi_ Hà Anh tức giận

- Sao hấn lại có thể làm vậy được nhỉ. Thật không hiểu nổi_ Yến Anh vừa xoa đầu nó vừa tỏ thái độ bất bình.

- Máy thằng con trai toàn không ăn được đập đồ... hzzzz_ Thu Hà chép miệng

- Máy bà đừng nói với ai nhé. Tôi không thích ai biết cả

- Tôi sẽ không để yên vụ này đâu_ Hà Anh

- Không đến lượt bà đâu. Bà nghĩ anh Minh để yên hấn chắc_ Yến Anh nói

- Ồ... phải đánh cho bố mẹ nó không nhận ra luôn_ Thu Hà tán thành

- Giờ tôi mới phát hiện bà độc ác vậy nhá Hà. Xưa nay tưởng thực nữ lắm cơ.

- Haha... tôi tưởng bà biết lâu rồi cơ chứ. Cơ mà thôi Đan đi vào tắm rồi ngủ đi_ Thu Hà

- Ừ_ Nó đứng lên đi vào nhà tắm

Ngoài này tụi kia bàn bạc kế hoạch trả thù giúp nó

- Tao sẽ cài trang thật xinh đẹp quyến rũ hấn, yêu đương mấy hôm rồi đá hấn thật đau đớn... haha_ Yến Anh cười bán nước hại dân

- Mà nghĩ mà quyến rũ lắm ư?_ Hà Anh phản bác

- Hai đứa bay lép như thế quyến rũ nổi gì_ Thu Hà vừa nói xong ăn ngay quyến rũ vào đầu.

Và rồi lúc nó đi ra không biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra, phòng nó như bãi chiến trường

- Trời ơi. Tao giết tụi bay hết đi giờ_ Nó hét

Tụi kia dùng tay

- Nó kêu tao lép_ Yến Anh và Hà Anh đồng thanh chỉ tay vào Thu Hà, mặt cún con nhìn nó

- Đúng thế còn gì_ Nó nói xong rồi ung dung đi lên gác. Tụi kia ngỡ ngàng một lúc rồi nhận ra, Thu Hà thì lăn ra cười còn Yến Anh và Hà Anh thì im lặng không nói gì đi dọn phòng.

Nó lên gác cầm cái điện thoại thì thấy gọi nhờ từ Gia Khanh, chắc chị định hỏi thăm nó sao về sớm vậy chắc. Nó gọi lại cho chị bảo đau bụng rồi về trước. Có lẽ Khánh Minh không nói nên chị cũng chưa biết

Như mọi lần thì kiểu gì nó cũng kể cho mẹ nghe rồi nhưng việc này thì nó chẳng dám đâu. Mẹ nó mà biết nó đi hát như thế chỉ có nước kéo nó về nhà luôn thôi. Nó có hư quá không nhỉ? Nó mới lớp 10... cơ mà trước kia là ở quê nó thấy việc đi chơi vậy là rất kinh khủng nhưng lên thành phố mới biết nó quá bình thường. Thôi thì chỉ duy nhất hôm nay thôi. Cho đến hết 3 năm cấp 3 nó chẳng dám đến những nơi như vậy nữa. Vừa nguy hiểm với lại ba mẹ nó không thích như vậy.

Cứ nghĩ lại nó lại thấy rùng mình, thật là đáng sợ. Nó không hiểu tại sao lúc đấy người nó cứng đờ, tay chân luống cuống, như kiểu não không còn hoạt

động nữa. Nó giờ chỉ muốn tát cho tên kia bầm dập mặt mũi luôn. Thực sự mà nói nếu không có Khánh Minh thì không biết hôm nay nó thế nào rồi. Giờ nhìn mặt anh cứ thấy xấu hổ. Cơ mà nói nó mới sực nhớ ra cái áo của anh. Lần trước cái khăn nó còn quên chưa trả anh nữa. Thật là hậu đậu quá mà. Mai chắc nó phải nhớ kiểm cái hộp để đem trả đồ cho anh.

Tua lại tua lại, phát hiện ra là lúc anh khoác áo cho, liệu có thấy gì không nhờ. Ôi không thể nào được

- Aaaaaaaa_ Nó bịt mắt không muốn nhớ lại nữa, thật là xấu hổ quá mà

Tụi kia ở dưới ngõ ngách, cùng suy nghĩ có khi nó nào bị điên rồi không nữa.

Tự nhiên nó thấy tin nhắn của Khánh Minh, nó hơi đơ đơ cầm điện thoại lên

- "Em đang làm gì đấy?"

- Dạ ☺ _ Nó sent lại

- "không phải lại đang khóc đấy chứ"

- "Đâu có đâu ☺"

- Thế thôi em ngủ đi mai còn đi học"

- "Dạ

Cơ mà áo của anh"

- " Cho em đây

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dể Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hẹn Hò U???

Được cảnh giác an toàn từ ngày hôm qua nên hôm nay nó phải thật cẩn thận

6h30'

Điện thoại nó reo chuông, trong lúc mơ màng nó áp điện thoại vào tai mắt còn nhắm.

[- Giờ mà còn ngủ à. Vào lớp rồi kia_ Cái giọng nhẹ nhàng của Thu Hà vang lên

- Hà_ Theo phản xạ nó bay từ trên giường cao gần 2m xuống và.... Rầm. Nó tiếp đất, trong khi nó còn ê ẩm đau phát khóc thì 3 đứa cùng phòng nó ôm bụng cười bò lăn ra

Nó lúc này mới nhận ra mình bị lừa, ầm ức không nói nên lời

- Hahaha.... hôm qua cảnh báo trước rồi mà không nghe_ Thu Hà cười

- Mấy đứa chơi ác thế

- Hôm nay nói dối hông có tội_ Yến Anh chìa cái video vừa quay cảnh nó bay xuống cười lăn lộn

- Yaaaaaaaa. Yến Anh bà muốn chết sao_ Nó không buồn đứng dậy ngồi luôn đấy phần nộ

- Ahyhy... Yeah_ Yến Anh quay qua nháy mắt với Hà Anh

- Hãy nhớ lấy cái mặt đẹp gái của tôi_ Nó nói xong thì đứng dậy nhưng hình như nó bị trật chân mất rồi. Làm sao đây

- Tôi bị trật chân rồi_ Nó cúi xuống xoa xoa cái chân

- Mọi lời nói hôm nay đều không đáng tin hen_ Hà Anh phũ phàng rồi kéo balo đi học

- Định lừa ai hả? Bai đi trước đây_ Yến Anh nháy mắt với nó rồi cũng đi luôn còn mình Thu Hà

- Bà lấy đèn tôi thuốc thoa giảm đau với
- Bà nghĩ tôi tin ư? Nhanh lên sắp vào lớp rồi kìa_ Thu Hà ngồi nghịch điện thoại nói
- Không đùa mà_ Nó khóc
- Hà_ Thu Hà giật mình nhìn nó: Và bị đau ư?

Nó giận dỗi vịn vào thành giường đứng lên nhưng hình như nó sưng lên rồi hay sao ý.

Thu Hà chạy lại đỡ nó

- Tôi xin lỗi mà. Tại tôi nghĩ là....

Nó không nói gì cả lại lấy thuốc thoa lên phần đang sưng đỏ cả lên.

- Bà đi học đi. Điềm danh dùn tôi. Rồi xem sổ sách trên lớp luôn dùn tôi. Có gì bảo Gia Bảo giúp
- Bà đau lắm sao? Tôi đưa bà xuống phòng y tế_ Thu Hà nhìn chân nó đang sưng lên
- Tôi không lết nổi đâu. Đau chết mất_ Nó dãn giữa nước mắt
- Tôi xin lỗi nhé_ Thu Hà đỡ nhớ đứng dậy
- Không được đâu_ Nó lắc đầu
- Hay tôi công bà nhé_ Thu Hà bắt đầu lo lắng
- Thôi bà đi học đi sắp muộn rồi đấy
- Sao thế được, bà cố đứng dậy đi, tôi lấy đồ thay cho bà
- Chắc nó bong gân rồi. Đau quá
- Hay tôi gọi Yến Anh quay lại nhé
- Chắc nó đến trường rồi

Nó vừa nói xong thì điện thoại nó reo chuông, là Gia Khanh gọi nó

[- Dạ chị

- Em sao vậy? Khóc à
- Hiccc em bị ngã, bong gân rồi hay sao ý.
- Sao lại thế được. Bây giờ em đang ở đâu?
- Em đang ở phòng ạ.
- Có mình em thôi sao?
- Có cả Thu Hà, nhưng...
- Hà là con gái sao nâng nổi em chứ. Ở đây đi chị qua. Nhé, đừng đứng lên nó sẽ đau hơn đấy. Mà em ở phòng nhi
- A2304
- ok vậy giờ chị qua liền
- Vâng]

Nó tắt điện thoại quay qua nhìn Thu Hà

- Bà lên gác lấy balo tôi với
- ok

Nay sao nó chịu đau gối thế chứ bình thường đứt tay đã khóc um lên rồi. Rồi Thu Hà giúp nó đi VSCN và thay đồng phục

5'sau Gia Khanh và Khánh Minh đã đến cửa phòng nó, vừa thấy nó đã chạy nhanh vào.

Nhìn thấy chân nó đã sưng to hơn rồi

- Đi đứng kiểu gì thế không biết

- Em bay mà_ Nó nói

Đến nước này rồi mà nó còn đùa được nữa

- Nào, Minh em cõng Đan xuống phòng y tế của kí túc đi

Nó ban đầu định phản đối vì ngại nhưng cứ để thế thì nó sẽ đau chết mất nên đành phó mặc số phận đi vậy.

Nó cũng không béo nên việc nâng nó lên được là rất bình thường

Gia Khanh và Thu Hà theo sau, cầm theo cả balo của nó

Nó và anh ra đến cổng kí túc là chung tâm của mọi ánh nhìn nhất là học sinh trường nó, lại còn đúng lúc giờ đến lớp nữa chứ, đông quá luôn. Mọi người ò lên nhìn theo bàn tán, còn lấy điện thoại ra chụp. Nó đoán 30s sau lại có trên page trường cho xem. Haizzz

Nó được đưa vào phòng y tế.

Sau khi tiêm thuốc giảm đau và dán miếng dán cho nó dịu bớt đi thì nó cũng đỡ đau hơn rồi. Sao giờ nó lết xác vào trường được chứ. Nếu mà để Khánh Minh cõng vào trường thì không biết chuyện gì xảy ra luôn. Nghĩ đến cảnh bị khủng bố tin nhắn rồi trả lời việc thanh minh nó cũng mệt. Rồi thầy cô mà thấy nữa thì. Ôi thôi nó không muốn nghĩ đến nữa. Có khi lại bị fangirl của anh đến hỏi chuyện như mấy lần trước chắc nó chết mất.

- Giờ em muốn lên lớp chứ_ Gia Khanh hỏi nó

- Vâng nhưng...

- Hey baby, nhiệm vụ cao cả của cung_ Gia Khanh đá chân Khánh Minh đang đứng dựa vào tủ thuốc xoay điện thoại

- Thôi ạ_ Nó xua tay

- Giờ em tự đi nhé_ Gia Khanh trừng mắt nhìn nó

- Em_ Nó sụ mặt đáng yêu

- Nào... Gia Khanh đỡ nó đứng dậy cho Khánh Minh cõng nó

Thu Hà cười tí cả mắt nhìn nó bị nó lườm cho cái. Nhỏ còn chụp cả ảnh gửi cho Yến Anh phàn nộ

Lúc này dư luận lên đỉnh điểm này, vừa bước vào trường đã là trung tâm mọi ánh nhìn. Ai nấy mắt chữ A miệng chữ O nhìn tụi nó. Thu Hà và Gia Khanh thì cũng cứ cười cười. Nó ngại chết mất. Cũng may cái chân được băng bó cẩn thận làm mình chứng cho sự trong sáng của nó chứ không thì... lần này nó ăn gạch đá ồm rồi

- Sao hôm nay vào muộn thế nhỉ?_ Nó thắc mắc, sao không vào đi cho nó đỡ ngại

- Hết tiết đầu rồi nàng_ Khánh Minh trả lời

- Dạ.... vậy là đi học muộn sao?

- Chứ gì nữa

- Thế có bị kỉ luật không. Em sợ nhất là cái đấy

- Bạn trai em là hội trưởng mà còn sợ à_ Khánh Minh cười làm tụi con gái trong trường phát đau tim, có lẽ chưa ai thấy Khánh Minh cười mấy.

- Em sợ xúu nữa em bị đánh cho tã toi ra mắt_ Nó chẹp miệng

- Thì bảo là bạn gái anh không ai làm gì em đâu mà

- Thôi em xin nhé. Em lại nhận gạch đá xây được biệt thự cũng nên. Mà anh đi nhanh em với. Ngại quá

-Nhề ra em phải cảm thấy hạnh phúc khi được đi với anh chứ nhỉ

- Đi nhanh em nhờ

Khánh Minh không nói gì chỉ cười cái. Nó không dám nhìn trước sau hay hai bên, cúi đầu vào lưng anh luôn. Nó biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài mà. Chắc người ta đang nhìn nó bằng ánh mắt viên kẹo đồng luôn chứ gì. Ôi nó không muốn có nhiều anti đâu.

Nhanh chóng nó cũng được an tọa trên ghế của nó, Thu Hà bỏ balo xuống ghế cho nó

- Bạn gái anh có chuyện gì gọi anh nhé_ Khánh Minh quay qua cười nói với Thu Hà làm nhỏ muốn hét lên luôn. Còn tụi lớp nó thì ồ lên, nó thì đỏ mặt

- Mày vừa phải thôi nha cưng. Tao gả em tao cho mãi lúc nào vậy?_ Gia Khanh đá Khánh Minh rồi quay qua nó: Có gì gọi chị nhé. Giờ chị về lớp đây. Hà ơi... có gì em giúp Đan đùm chị nhé.

- Dạ chị về lớp đi ạ. Em sẽ chăm sóc bạn gái anh Minh từ tể mà. Chị yên tâm

Gia Khanh cười, Khánh Minh nhìn nó cười một cái, nó vô tình nhìn thấy, tim nó chắc tan chảy rồi mất.

Rồi Khánh Minh và Gia Khanh vừa đi ra khỏi lớp nó thì thôi rồi. Nó như kiểu là con mèo ngon mà tất cả con sói đang tranh chấp nhau ý. Nó lườm trước được mà

Cho đến lúc nó sắp điên đầu mất mới hết

- Trài ai hôm nay 1-4 mà

Giờ tất cả mới nhớ ra. Nó chết luôn mất. Vừa ngồi bình yên chưa được 30s thì bỗng nhiên Thu Hà ôm chầm lấy nó la hét om sòm làm nó tức điên lên

- Tao yêu mày quá Đan ơi

- Tao không yêu mày

- Aaaaaaa kệ mãi... tao yêu mày quá_ Thu Hà chìa cái điện thoại của mình trước mặt nó, là Khánh Minh vừa add facebook nhỏ

- Có gì hay_ Nó nhúu mày

- Được anh ý add là niềm hạnh phúc nhất của cuộc đời tao rồi haha... tao sẽ đi khoe với Yến Anh cho nó biết mặt ahyhy

- Cái đồ....

- Nhờ có mày tao mới được anh ý add. Tao yêu mày quá. Đan ơi anh yêu em nhiều lắm

- Nhỏ này.

- Là la lá là la ahyhy... _ Nhỏ ôm điện thoại cười như con hăm

- Tội đập bà ra ngoài bây giờ

- Ủa có hội trường chống lưng muốn làm gì thì làm à?

Nó hất mặt thách thức xong quay qua cười như kiểu bị tăng động.

Nó lấy điện thoại trong balo ra nghịch, vừa bật lên thất gọi nhờ từ Yến Anh và Minh Anh, nó biết kiểu gì cũng hỏi vụ hỏi nãy mà.

Đúng như nó dự đoán, bức ảnh đẹp đẽ lúc anh công nó được up lên thật. Nó biết sống sao với dư luận đây

Nó thấy tin nhắn từ messenger

Nó cười cười nhìn biệt hiệu Khánh Minh vừa đặt cho nó là "bảo bối". Kèm theo tin nhắn "Anh nhớ em quá". Hôm nay nó đâu có điên đâu mà tin lời của anh, cứ thích thả thính nó là thế nào. Nó chia ra cho Thu Hà xem, nó hét điên lên rồi đập nó nó tới tấp, xong mới phát hiện ra cái chân đau của nó

- Đánh tiếp đi_ Nó lườm Thu Hà

- Hi..... sorry baby

Nó lườm nhỏ cái rồi quay qua nghịch điện thoại, anh mà đã thế nó cũng đâu kém. Nhanh chóng đổi màu sắc trò chuyện thành màu đỏ và đổi biệt hiệu của anh thành " My world" kèm theo tin nhắn " em cũng vậy"

Chỉ sau 15s tin nhắn anh rep lại

" Em rảnh không?"

" Có ạ" nó ngây thơ trả lời

" Thôi thì mình yêu nhau đi cho nó bận nhĩ"

Nó điên với anh mất, người gì mà. Thế này làm sao nó sống nổi chứ

" Lại thả thính em đi"

" Ở lại không tin anh à"

" Cho em xin nhé"

" Em thích uống trà sữa không?"

" Có chứ, em thích uống vị cacao ý"

" Anh cũng thế. Nhưng anh vô cùng thắc mắc"

" Sao ạ"

" Anh tìm hiểu mãi mà không biết khi pha trà người ta đổ trà vào sữa hay sữa đổ vào trà trước. Em biết không?"

" Em tưởng anh thông minh lắm cơ"

" Sao?"

" Ngốc quá. Trà đổ và sữa hay sữa đổ vào trà trước chẳng được"

" Thế sao anh đổ em rồi mà em chưa đổ anh"

Ôi nó không biết nói gì nữa rồi. Tim nó tan chảy thật rồi. Nó mới xem đoạn clip tỏ tình này còn hét âm cả lên . Bây giờ có người nói lại với nó, lại còn là anh nữa. Nó không quan tâm hôm nay là ngày gì nữa rồi, nó điên..... vì anh mất

Mãi không thấy nó rep lại ảnh hỏi

" Em đang làm gì à"

" Em đang cười"

" Sao cười?"

" Anh dễ thương quá. Thôi vào lớp rồi em off đây"

Nói rồi nó tắt điện thoại để vào lớp. Nó quay qua hỏi Thu Hà

- Bà thích uống trà sữa không?

- Đi mua đi. Tôi uống vị sữa chua nhé

- Đồ nhạt nhẽo_ Nó buồn 3 từ rồi lấy sách vở ra học bài. Hôm nay là cá tháng tư, nó quyết tâm không để bị lừa đau đớn như vậy nữa

Haizzzz nay tớ bận quá. Mí bạn thông cảm nhé.

Cố gắng viết cho nó dài dài. Cơ mà có nhạt quá thì nói để tớ" thêm muối" vào nhé

Có chút thay đổi chương mới mọi người thông cảm nhé

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Buổi học nhanh chóng kết thúc, nó và Thu Hà đang xoay sở để cho nó lết xác về kí túc thì tại Gia Khanh đã xuống lớp nó, cũng may trong lớp còn nó và Thu Hà

- Đan em có làm sao không? _ Minh Hoàng và Minh Anh hỏi nó

- Không thấy mà còn hỏi _ Gia Khanh đá mỗi đứa một cái rồi.

Hai đứa kia phụng phịu làm nó phì cười

- Hemmm em không sao cả đâu. Mọi người về đi. Bây giờ em với Thu Hà về cũng được.

- Hà em đừng giúp nó xem có bò về được kí túc không nào. Sướng à không biết đường hướng _ Gia Khanh lườm nó

- Chị độc ác thế _ Nó bĩu môi

- Bà lại ăn hiếp vợ tương lai của người ta đi _ Khánh Minh nãy giờ lên tiếng, vừa nói xong làm tất cả ồ lên trừ nó

- Hai đứa không cần thiết thế đâu nhé. Chị đang FA nhé, mình Hoàng với Minh Anh chị cũng mệt rồi hen _ Gia Khanh nói

- Đan bà bỏ tôi ư _ Thu Hà trưng bộ mặt đáng thương nhìn nó

Nó chỉ cười từ đầu đến cuối vì nó với Khánh Minh đang diễn cho hết ngày hôm nay mà.

- Hai chị em muốn thì tự đi kiếm gấu nhé. Nào vợ lên anh đưa em về nào

- Aaaaaaa.... đừng có mà như thế _ Minh Anh cười Ngọt ừ chịu được

- Vợ ghen với nó à. Hay anh bế vợ ra xe nhé _ Minh Hoàng cười cười nhìn Minh Anh

- Tao nghĩ chơi với bốn đứa chúng mãi luôn. Giờ chị với em cùng hội độc thân vui vẻ nhĩ _ Gia Khanh quay qua nói với Thu Hà, nhỏ cười tít cả mắt

- Thế mà Đan em cứ chối mãi đi _ Minh Anh nói

- Sao em cứ để chúng nó lừa nhĩ? _ Minh Hoàng khoác vai Minh Anh nói

- Ừ nhĩ... quên mất hôm nay là ngày Cá. Cơ mà hai người cứ đùa đùa thành thật giờ

- Ở vốn dĩ nó là sự thật mà em nhĩ _ Khánh Minh quay qua nhìn nó cười. Nó chết luôn với anh quá. Suốt ngày thả thính nó ngập tràn thế là thế nào.

Nó chỉ cười không nói gì vì biết nói gì bây giờ đây.

- Hay hai người yêu nhau luôn đi _ Minh Anh nói

- Chị phản đối _ Gia Khanh đập bàn

- Sao ạ? _ Minh anh ngây mặt hỏi

- Hai đứa chúng mày tao đã phát điên giờ còn đến hai đứa này sao chị sống nổi

- Vậy chị kiếm anh nào yê đại đi _ Minh Anh cười khi

- Vợ quên là trai thấy bà Khanh là chạy mất dép à. Ai mà thêm yêu bà _ Minh Hoàng đứng nghịch điện thoại nãy giờ lên tiếng

- Thằng mất đại này. Muốn chết hả _ Gia Khanh lườm Minh Hoàng

Nó chỉ cười mãi, Thu Hà thì nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Không đúng như mọi người nói là họ là playboy ền playgirl cả nên không thân thiện với người bình thường, nhỏ thấy họ thân thiện quá đi ý chứ.

Mãi một lúc sau nó mới được anh cõng về kí túc, Gia Khanh biết nó không đi lại được nhiều nên mua cho nó rất nhiều đồ ăn, có thể để nó làm đại lí bán đồ ăn cũng nên.

Thu Hà đi ăn với Yến Anh và Hà Anh còn mình nó nằm trên giường ngủ. Nó đổi giường với Hà Anh ở dưới cho tiện việc đi lại. Nó gọi cho mẹ kể lể không được an ủi xịu nào còn bị mẹ nó chửi cho vì tội hậu đậu mãi không chữa. Mẹ nó said: con gái lớn gần ấy rồi mà chẳng bao thay đổi chút nào. Ra thành phố ở mà chẳng khôn hơn được. Không biết bao giờ mới lớn ra được đi chứ. Như chị sau chẳng mà nào thêm nhìn, cứ ở đấy mà mơ đại gia nha con. Vừa lười nhác vừa vụng về hậu đậu đã thế lại còn suốt ngày ngủ. Sau không biết mày làm gì mà ăn há con. Mẹ không nhận nuôi mày đâu nhá."

[- Mẹ suốt ngày thế. Trước ở nhà cũng bị la bây giờ cũng bị la. Mẹ cứ đợi xem con sắp kiếm được thằng người yêu vừa đẹp trai còn tốt bụng, tóm lại là vô cùng perfect cho mẹ xem

- Coi lại bị lừa nha con. Ở đấy mà mơ. Giờ mà yêu đương mẹ cho con về luôn à ha.
- Sao trước mẹ bảo là không cấm con còn gì.
- Nói thế thôi chứ mẹ đang sợ cho cũng không ai thêm rước mày cơ
- Suốt ngày mẹ đim con là sao
- Ở bởi vì mẹ thích thế
- Con gọi mách ba à hen
- Ok con yêu, gọi được mẹ cho mày thêm tiền cơ. Mà thôi bây giờ mẹ còn phải đi dọn cơm cho trai cưng của mẹ đây nhé.
- Mẹ ơi.
- Gì nữa?. Đừng xin thêm tiền mẹ không có cho đâu nhá
- Lúc nào cũng nghĩ xấu về con không à
- Thế sao?
- Mẹ ơi..... con nhớ mẹ quá
- Hơ... có điện mới tin mãi nha con. Tưởng mẹ không biết hôm nay là ngày Cá ư?
- Tính lừa mẹ mà...
- Con nghĩ mẹ là ai đấy hả. Mà thôi ăn uống gì đi nhé. Ồm ra đây mẹ không có tiền thuốc thang đâu. Giờ mẹ đi ăn cơm đây]

Nói xong mẹ nó tắt luôn không kịp để nó nói thêm câu nào. Suốt ngày khinh thường nó đi. Hừ..... nó chưa thấy ai giống mẹ luôn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sinh Nhật Đáng Nhớ

Những ngày thi học kì vô cùng bận rộn, nó học bù đầu bù tóc cả lên. Do lâu nay chỉ yêu thích mỗi tiếng anh nên nó bị học lệch môn và bây giờ thi thì nó khổ vô bờ bến. Phải học lại từ hồi đầu năm, nhờ Gia Khanh giảng mấy môn tự nhiên, mượn vợ của Hà Anh để tham khảo văn. Suốt mấy ngày thi nó lăn vào học đến quên cả ngủ. Nó đang hạ quyết tâm lấy học bổng cao quý vậy nên bằng mọi giá nó phải học. Mẹ nó còn nói nếu không được học sinh giỏi mẹ nó cho về quê học luôn. Mà ở cái trường lớp toàn những người học giỏi như thế, nó bon chen thế nào đây.

Ra khỏi phòng thi, nó thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy không khí trong lành hơn bao giờ hết, thế là cuối cùng cũng xong nhưng ngày vất vả nhất với nó.

- Tôi tìm lại được bình yên rồi_ Nó ngồi ở ghế đá tận hưởng không khí trong lành
- Thấy bà học tôi cũng phát sợ luôn. Tôi học lệch môn là thế mà_ Thu Hà một mối ngựa cổ dựa vào thành ghế bên cạnh nó nói
- Haizzz... lần nay mà trót mất cái xuất sắc chắc về nghỉ hè chẳng yên mất
- Gì mà không được. Lớp có mình bà với Gia Bảo học tốt mà ông bị yếu mất văn thì còn làm ăn gì được nữa
- Như nó hơn tôi lí với hóa. Ôi tại sao sinh ra mình lại còn sinh ra lí với hóa làm gì để rồi phải ghét nhau thế không biết
- Tôi đang lo không trong top 5 cũng ăn kém này
- Haizzz_ Nó thở dài: Về ngủ nào. Buồn ngủ quá_ Nó kéo Thu Hà đứng dậy

- Nghe nói bà Hà Anh lần này thủ khoa bên Văn rồi

- Nó môn gì cũng giỏi lại bảo. Hơ hơ buồn ngủ quá_ Nó vừa đi vừa lấy tay che miệng ngáp ngủ

Hai đứa đi về kí túc, mỗi đứa mỗi giường và ngủ không quan tâm gì bên ngoài cả, không ăn uống gì luôn. Nó lúc này chỉ muốn ngủ thôi.

Mấy nay nó còn chẳng thèm chú ý đến ngoại hình nữa, do không quen thức khuya nên trên mặt nó xuất hiện kẻ thù của nó là mụn. Đau lòng ngấm dung nhan trước gương, nó khóc không ra nước mắt mắt. Hic... xấu hết mặt nó rồi còn đâu nữa

- Hic hic_ Nó soi soi cái mụn

- Trài ai, một hai cái làm gì đâu mà than thế_ Hà Anh đang xem phim trên giường nó lắc đầu

- Xấu hết mặt rồi còn đâu_

- Đây_ Yến Anh nâng tóc mái lên cho nó nhìn

- Khiếp thế

- Thế nên bà than nữa tôi cho bà ra khỏi phòng luôn đây

Nó gật gật nhưng trong lòng thì khóc ròng. Lâu nay có bao giờ nó lên mụn đâu chứ.

Thi xong rồi làm gì đâu, nó ôm cái laptop của Thu Hà xem phim trên gác. Nó thấy Thu Hà nghe điện thoại xong nói với Yến Anh và Hà Anh gì đấy rồi ra ngoài

- Ở đi đâu đấy_ Nó tò mò

- Lên trường, hình như thông tin của tôi bị sai. Cô gọi_ Thu Hà nói

- Ở thế hai bà_ Nó nhìn Yến Anh và Hà Anh

- Lốp người ta đi chơi._ Yến anh cười cười nhìn nó ngáy mắt rồi kéo Hà Anh đi

- Bảo sao_ Nó bĩu môi rồi quay lại xem phim

- Chắc tối tôi mới về. Minh bà ở phòng đấy nhé. Xong đi chơi với hội bạn cũ hen_ Thu hà nói

- Nài nài... không đâu, tôi không chịu đâu đấy. _ Nó phẫn nộ

- Sorry mà_ Thu Hà trưng bộ mặt cún con nhìn nó rồi chạy mất

Mấy nhỏ này bỏ rơi nó một mình thế à. Cơ mà hôm nay Gia Khanh hay Minh Anh cũng chẳng gọi cho nó nhỉ? Bơ nó hết rồi à. Còn bạn trai tin đồn của nó nữa. Đầu hết rồi. Chẳng ai quan tâm nó rồi à.

Đang xem phim đến đoạn gay cấn thì mẹ nó gọi

[- Con nghe ạ

- Chị Đan ạ. Em đây

- Hôm nay mẹ có cho ăn nhâm gì không tự nhiên gọi cho chị cơ

- Tại em thích gọi cho chị. Em nhớ chị quá khikhi

- Hôm nay hèm phải ngày cá nha cung

- Biết rồi mà. Hôm này em yêu về

- Thằng kia.... tao chị mãi nha. Muốn chết hả

- Haizz vẫn như ngày nào. Chẹp chẹp em chắc chắn là bị vẫn bị ế chẳng ai thèm nhìn đến chứ gì

- Cho nói lại hen... chị mãi nhiều không đến nổi. Nhưng chẳng qua là chị không thích thôi. Hiểu chứ?

- Mẹ bảo là chị vừa lười vừa hậu đậu chẳng ai dám yêu chị đâu

- Lại được mẹ đầu độc hết cái xấu về chị vào đầu mãi rồi còn đâu..

- Thật ra thì em nói này....

- Nói gì nói lẹ đi

- HAPPY BIRTHDAY TO MY BABY

- Hà.... hôm nay ngày mấy nhỉ?

- 28/4 hí hí

- Ô nay nhóc nhớ luôn sinh nhật chị cơ. Then kiu baby

- Ở thế chị không nhớ à

- Chị vừa thi xong lúc sáng này. Ngủ đến giờ mới dậy ý

- Haizz thế thôi em tắt nhé. Chị yêu sinh nhật vui vẻ. 30/4 về em với mẹ tặng quà cho. Bật mí là nó vô cùng đặc biệt luôn

Nó chẳng dám nói gì nữa luôn. Cảm động quá ý chứ. Không ngờ thằng em suốt ngày cãi cọt đánh nhau với nó lại tình cảm như vậy. Tự nhiên nó lại nhớ nhà, chẳng hiểu nước mắt ở đâu tự nhiên tuôn ra. Nó ngả người xuống giường ôm gối khóc.

Gối của nó ướt đầm luôn. Nó đầu tóc bù xù lết xuống dưới kiềng gì ăn. Chẳng nhẽ sinh nhật nó lại buồn thế ư? Nhặt nhèo quá. Tầm giờ năm trước mà ở nhà thì mẹ nó tổ chức sinh nhật cho nó này, bạn học cùng lớp này, bố mua tặng nó cả đôi giày hàng hiệu mà nó mơ ước mãi này. Hic giả như lúc này nó được ở nhà. Ôm mấy gói snack lên gác thì lại có điện thoại_ Là Phương Vy bạn thân ở quê của nó

[- Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday happy birthday

Happy birthday to Đan. Hèm bayby sinh nhật vui vẻ. Thật ra thì tao định chúc mãi từ lúc 00h cơ, nhưng mày bảo mày đang ôn thi nên thôi. Hí hí

- Tao nhớ mày quá

- Ai kêu bỏ tao lên đây học làm gì giờ kêu nhớ với nhưng

- Tao muốn về nhà cơ

- 30/4 chắc về. Chúng mình đập phá. Thi cứ kiểu gì rồi. Cả ngày nay chẳng thấy mày onl

- Tao ngủ từ lúc thi về

- Đồ con lợn. Thế ăn uống gì chưa. Rồi anh bạn trai của mày mua bánh kem cho mày chưa

- Chẳng ai biết cả. Bơ tao hết rồi. Tao chỉ yêu mỗi mày thôi

- Lại giờ cái màn sến súa của mày ra đây đi. Hứ

- Ahyhy

- Quên kể mày nghe. Cái thằng thâm thương trộm nhớ mày suốt 4 năm cấp hai bây giờ nó có người yêu rồi nhé. Xinh cực

- Mặc dù tao chưa nhìn thấy nhỏ đấy nhưng tao nghĩ cả trường mày làm gì có đứa nào nào đẹp bằng tao

- Thế bố mày đây là cái gì

- Ọc ọc...

- Đoancho này

- Cơ mà thằng nào cơ. Tao nhiều người thích thế ai mà nhớ thằng nào hí hí

- Ở thế không nhớ anh "Đan yêu dấu" của mày ư hahaha

- Nhắc đến thấy sợ. Thằng cha khủng khủng đó mà cũng có người thích cơ

- Hơ... mài vừa phải thôi chứ

- Kệ tao...

.....]

Nhận ra thì sau tất cả chỉ có mỗi bố mẹ, em trai và Phuong Vy tốt với nó thôi. Cơ mà bố nó quên mất sinh nhật hay sao ý nhỉ. Nó nằm lãn ra giường vừa ăn snack vừa nghịch điện thoại. Đến facebook còn nhớ sinh nhật cơ sai nó lại quên sinh nhật mình không biết. Công đi rep lại lời chúc sinh nhật nó cũng mất cả tiếng đồng hồ. Haizzz được nhiều người quan tâm cũng khổ mà.

Điện thoại phòng nó reo chuông. Lại phải lật đặt chạy xuống nghe điện thoại... hemmm nó có bưu phẩm gì đấy. Ai tặng quà cho nó chắc

Nó nhanh chân chạy xuống công quên luôn là hiện tại nó đang mặc đồ ngủ và đầu tóc thì rối. Mặc kệ, nó kí tên nhận rồi ôm hộp quà phòng

Vừa mở ra... nó ôm há miệng ngạc nhiên một cách tốt độ: một đôi nike màu đỏ nó "thảm thương trộm nhớ" bấy lâu nay mà không có tiền để mua. Cảm từ giấy dưới lên đọc. Mới dòng đầu nó đã muốn khóc mà. Bố nó tận bên úc còn gửi quà về cho nó cơ mà. Yêu bố quá. Cơ mà sao bố biết nó thích đôi này cơ. Ahyhy chỉ có bố hiểu nó nhất thôi

Nó muốn hét lên luôn quá. Đi thử vừa chân luôn, cũng đúng thôi, bố nó toàn đi mua giày với nó mà.

Ôm đôi giày chạy lên gác gọi cho bố để cảm ơn nhưng thấy quái nào bố bận mất rồi.

Điện thoại bàn lại kêu nó lại có bưu phẩm lại lật đặt chạy xuống. Lần này nó đơ đơ trước đồng quà. Nó kí kí mỗi cả tay luôn mới xong, nó phải nhờ người ôm lên phòng dùm. Bao nhiêu là hoa với quà. Nó còn chẳng biết của ai luôn. Toàn không có tên, lần mãi mới được cái có tên, chắc toàn fan của nó mất ahyhy.

Cớ sao ai cũng biết mà tụi Gia Khanh và mấy đứa cùng phòng nó lại không biết nhỉ. Buồn ghê

Nó lãn ra ngủ tiếp. Tối mà tụi kia vẫn chưa về. Nó cũng chẳng muốn xuống cantin ăn tối nên nằm luôn ra đấy. Điện thoại nó lại reo chuông là Gia Khanh gọi. Nó còn tưởng chị không nhớ gì đến nó rồi chứ

[- Em nghe ạ

- Nàng đang làm gì thế.

- Em đang ngủ

- Xuống dưới cổng đi. Chị đang đợi

- Đi đâu ạ

- Thì xuống đi.

- Dạ]

Nó tắt điện thoại rồi xuống thay đồ. Mặc cái áo ngang vai màu trắng, để vai trần, với quần baggy đen rộng bó gấu. Đi luôn đôi giày bố nó vừa tặng, bỏ điện thoại vào balo đi chơi rồi đóng cửa chạy xuống dưới.

Xuống đến nơi nó đã thấy có xe oto ở đấy nhưng không thấy chị đâu cả. Nhìn thấy bác tài xế nhà Gia Khanh quen thuộc nó mới dám lên xe

Rồi chiếc xe dừng lại ở đâu ý. Nó cũng chẳng biết nữa. Có khi nào.... nó kéo balo đao lại rồi xuống xe. Tối om thế này, rồi bác tài xế lái xe đi mất chẳng để nó kịp nói gì cả. Nó định bật đèn flash thì "tách" một tiếng nhỏ hàng loạt bóng đèn nhỏ được bật lên, một con đường trải đầy cánh hoa, hai bên trang trí vô cùng tuyệt vời. Một cảnh tượng tuyệt đẹp xuất hiện trước mắt khiến nó đơ toàn tập.

Nó còn ngơ ngác nhìn xung quanh.... tò mò đi theo con đường đã trải sẵn hoa... "tách" lại một tiếng nhỏ nữa

- HAPPY BIRTHDAY TO YOU_ Tất cả đồng thanh. Nó vỡ òa trong hạnh phúc, tụi chị Gia Khanh nayg và con ba đưa cùng phòng nó nữa. Thế mà giấu nó mãi

- Ô hay... sinh nhật em mà khóc thế kia à_ Minh Anh cười nó

- Muội thôi nển đi kìa_ Minh Hoàng nói.

Nó nhìn Khánh Minh anh đang cầm bánh kem, có in 3D hình nó, và anh đang cười nhìn nó. Nó cảm động chết mất. Nó thổi nển xong tất cả vỗ tay xong dẫn nó đi vào chỗ khác. Bây giờ nó mới biết đây là biệt thự nhà Gia Khanh. Nó cũng chỉ nghĩ nhà chị rất giàu nhưng không nghĩ là lại tới mức này. Nó thấy lạc lõng quá

Quay lại với bữa tiệc mà tự tay mọi người chuẩn bị cho nó, tuyệt vời lắm luôn. Nó yêu mọi người quá, thế mà suýt nữa trách nhảm mọi người rồi.

Chắc nó sẽ nhớ mãi ngày hôm nay luôn. Tuyệt vời lắm. Đôi lúc nó cảm thấy nó vô cùng hạnh phúc ý vì quen được những người bạn tốt bụng, những người thân thiết như anh chị em ruột.

Bữa tiệc xong, mỗi người một việc xong rồi chụp bao nhiêu là ảnh. Nó đi chụp với từng người một cho đến Khánh Minh thì nó gãi đầu nhìn anh cười

- Sao tự nhiên nhìn anh cười thế kia. Đùng nó là em định tỏ tình với anh đấy nhé_ Khánh Minh bỏ điện thoại xuống nhìn nó
- Giờ mới biết anh anh ảo tưởng vậy đấy_ Nó bĩu môi
- Thế sao?_ Anh cười
- Hi_ Nó gãi đầu
- Ồ hay... tự nhiên nhìn anh cười kia. Nếu muốn bày tỏ tình cảm thì cứ nói đi. Có khi anh còn suy nghĩ lại cũng nên
- Không phải. Hay bây giờ em với anh chơi trò chơi. Anh sẽ ngồi yên nghe em thả thính anh... ahyhy. Nếu anh bình thường thì anh thắng còn nếu anh có lỡ say nắng em rồi thì anh phải chịu phạt đấy
- Nhưng anh đồ mất rồi
- Còn chưa bắt đầu. Cầm lửa em. Rồi bây giờ anh sẵn sàng chưa
- Ok_ Anh nháy mắt
- Ồ... trong mắt anh có gì kia
- Hà... có gì đâu
- Có... rõ ràng là có hình bóng của một người thích anh mà

Khánh Minh phì cười, không biết bao nhiêu lần anh được con gái tỏ tình rồi nhưng chưa thấy anh dễ thương như nó

- Anh đồ chưa?
- Chưa
- Haizzzz..._ Nó thở dài
- Sao?
- Anh thích xem 10 vạn câu hỏi vì sao không?_ Nó tò mò
- Không.
- Em cũng không. Vì trong đó nó chẳng giải thích được vì sao em thích anh cả_ Nó cười dễ thương chết người
- Đơ... thật sự Khánh Minh đơ toàn tập trước nó. Nhưng vẫn cố tỏ ra rất bình thường
- Tiếp đi
- Thế anh vẫn chưa đồ à..._ Nó lại thở dài
- Lại thở dài
- Anh có bị cận không vậy?_
- Không_ Khánh Minh ngậy thơ trả lời
- Vậy tại sao anh vẫn không nhìn ra là em thích anh hả?

Một lần nữa Khánh Minh bị đơ toàn tập. Ôi sao nó dễ thương thế này chứ

- Anh không chơi nữa đâu
- Không được bỏ cuộc
- Nhưng cứ tiếp tục không biết anh sẽ làm gì em đâu đấy_ Khánh Minh cười gian

Nhìn mặt anh nguy hiểm quá. Nó đá chân anh một cái

- Thật ra thì em chỉ định xin chụp ảnh thôi.

- Em fan anh ư?

- Không_ Nó lắc đầu

- Thế thôi...

- Thế thôi_ Nó tỏ vẻ giận dỗi quay đi

- Đây_ Anh kéo tay nó lại, bất ngờ nó ngã vào người anh, khoảng cách chạm môi 1cm vô cùng mờ ám. Nó đỏ mặt nhìn anh chưa kịp định hình thì anh đã chụp ảnh bằng điện thoại của anh. Bất chợt khinh khất. Lúc này nó mới giật mình đẩy anh ra. Nó đỏ mặt ngại quá bỏ ra ngoài kia. Khánh Minh cười nhìn nó.

Anh không thích giống người khác, anh luôn độc và lạ hơn. Vậy nên anh chụp ảnh cũng không thể giống anh từng chụp với nó được. Thế thì nhạt lắm. Bối có người đẹp, điện thoại đẹp và app chụp ảnh đẹp suy ra là bức ảnh vô cùng đẹp.

Nó ra bảo với Gia Khanh xin về trước vì đau đầu. Xong Gia Khanh gọi xe đưa nó và ba đưa cùng phòng về. Nó còn ôm theo đồng quà tặng về. Hôm nay nó thích lắm. Nhưng nó ghét anh

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hẹn Hò Ừ?

Năm lớp 10, quả thực trôi qua rất nhanh. Nó còn chưa kịp làm gì mà đã hết năm học rồi. Nhìn đi nhìn lại thì nó cũng xinh xắn dễ thương lắm chứ, thế mà đến giờ vẫn chưa tìm được tình yêu là thế nào nhỉ? Mấy đứa bạn trai lớp nó thì cũng ít dám nói chuyện với nó, hỏi bài thì cũng tỏ vẻ sợ sệt, nó có làm gì đâu cơ chứ. Hồi ra mới biết là người ta cứ tưởng nó có gấu rồi cơ, nên mới không dám lại gần, đã thế gấu lại còn là hội trưởng nữa. Hzzzz nó oan quá mà. Năm học này thì quả thực với nó là một điều tuyệt vời, đúng hơn là được học ở ngôi trường này với nó là một điều vô cùng hạnh phúc. Nó quen được nhiều người bạn tốt, nhiều người mà thân thiết như anh chị em chẳng hạn như tụi Gia Khanh, và.... nó còn tìm ra ý trung nhân của nó nữa chứ. Ahhy

Trước ngày tổng kết năm học

- Haizzzz sắp xa nhau rồi. Nhớ quá_ Nó ôm gấu than thở

- Biết làm gì với 3 tháng hè không có tụi bà đây_ Thu Hà chống tay thờ dãi

- Ờ mấy đứa này, thích thì ở lại trường luôn đi. Than với thờ_ Hà Anh đang xem phim quay lại nói

- Đồ ác ma, máu lạnh, đồ không có lương tâm_ Yến Anh ném Hà anh cái gối

- Ờ.

- Haizzzz.... Nghỉ hè sẽ đi đâu được nhỉ? Cơ mà năm nay chắc tụi ở nhà ngủ quá_ Nó chống hai tay ôm mặt

- Đi du lịch hem. Tụi bà đi luôn_ Thu Hà khoác vai nó

- Mày dám rủ mình Đan sao. Dám phân biệt đối xử ư?

- Nhà tụi bay chừng không đi đây đó sao_ Thu Hà

- Ờ thế là mày đang tưởng tao nghèo rồi mày thương hại tao ư?_ Nó trừng mắt nhìn Thu Hà

- Không dám. Tao chỉ rủ thế thôi mà, có thật lòng đâu_ Thu Hà

- Aaaaaaa_ Cả ba đứa còn lại đồng thanh

- Tao nghĩ chơi mày luôn_ Nó đứng lên tỏ vẻ giận dỗi nhưng thực ra là có điện thoại.

Nó chui lên gác nghe máy_ là Minh Anh gọi nó

[- Em xinh đẹp nghe đây chị

- Baby đang làm gì thế?

- Ngồi nhớ chị này giờ

- Lại bắt đầu đi. Đi ra phố đi bộ chơi hem?

- Này hay à nha. Em chưa được đi luôn

- Vậy thay đồ đi. Chị với chị Khanh qua đón, có 3 chúng mình thôi

- Ở thế Hoàng huynh đâu

- Ghét cái mặt rồi. Ông với anh Minh đang chơi game

- Ok baby. Đợi em xịu hen]

Tắt điện thoại nó nhảy xuống dưới nhà, nhanh chóng thay đồ

- Lại đi hẹn hò ư?

- Chứ sao? Ai ế như mấy đứa đâu_ nó cười

- Hừ... tự an ủi bản thân chứ gì_ Yến Anh bĩu môi

- Mày bỏ bạn ở nhà theo trai à_ Hà Anh

- Đừng có về nữa, đi luôn đi_ Thu Hà

- Hoi mà... xịu về mua kem cho nà. Yêu nhiều lắm ý_ Nó nhảy mất tinh nghịch đi giày rồi chạy mất

Nó mặc quần jeans lửng rộng bó gấu quá đầu gối, với áo phông trắng rộng thêm đôi giày thể thao màu trắng và balo nhỏ đeo sau. Tóc cột đuôi ngựa và để mái thưa. Lâu lắm nó mới xuất hiện với style như vậy nên vừa ra đến cổng kí túc đã là tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Nhanh chóng Gia Khanh với Minh anh đi oto tới, nó leo lên xe mặt thì cứ tươi như hoa

- Ahyhy chúng mình đi hẹn hò ư?_ Nó tí tưng

- Chuẩn luôn, nay thông minh quá_ Minh Anh xoa đầu nó

Nó cười, Gia Khanh lắc đầu nhìn nó, dễ thương thế này ai mà không yêu cho nổi

- Huzaaaa hẹn hò cùng mấy người xinh đẹp cảm giác thật là yomost_ Nó lấy điện thoại ra chụp ảnh: Nào mấy cưng... cười lên nào... bác tài ơi cho cháu ít ánh sáng đi

Cả tài xế nhà Gia Khanh và hai người kia đều cười lẫn ra với nó.

Chiếc xe dừng tại phố đi bộ. Nó nhảy xuống thật nhanh

- Huzaaaaa đẹp quá_ Nó cứ tí ta tí tưng

Không ngoại lệ mọi người ai nấy đều ngoảnh lại nhìn tụi nó. Nó thấy là lạ.

- Ủa chị... em có dị lắm hom_ Nó ngẩng mặt nhìn Gia Khanh

- Có đấy, như con hăm ý

Nó xịu mặt

- Mấy người đó cứ nhìn hoài, mồn hết nhan sắc của em mất

Gia Khanh và Minh Anh ôm bụng cười

Mua vé vào trong, nó muốn hét lên luôn quá nhưng phải thật quý's tộc's nên chỉ cắn răng chịu đựng. Tóm lại không gì diễn tả nổi được. Đi đến đâu nó chụp ảnh đến đó, lần đầu tiên nó vào đây mà, nó còn nhớ gọi video về khoe với mẹ và Phương vy bạn thân nó. Nó đang tạo dáng chụp ảnh vô cùng dễ thương thì.... không phải là... xa xa... nó đâu bị cận đâu, rõ ràng là Minh hoàng và Khánh Minh mà. Đi đâu cũng gặp anh được.

Minh Anh thì giận dữ Minh Hoàng làm cậu phải năn nỉ mãi còn nó và Gia Khanh thì mặc kệ cả thế giới để chụp ảnh. Nó sẽ là người mẫu còn Gia Khanh là phó nháy

- Chị hạnh phúc lắm mới được chụp cho em đây nhé_ Nó cầm điện thoại lướt lại "thành quả" nói

- Sau không có cơ hội nữa đâu. Chị qua Mỹ rồi ai chụp cho em này

Nói mới nhớ, nó vô tâm quá. Haizzz

- Em quên mất, chị đi rồi em chơi với ai đây_ Nó tự nhiên ôm Gia Khanh than thở

- Nhỏ này

- Em sẽ nhớ chị lắm đây

- Chị còn chưa đi mà. Trước khi đi chị sẽ xuống nhà em một chuyến. Okey chứ. Đón tiếp chị cho tốt vào đây

- Em sẵn sàng đón chị bất cứ khi nào mà

Gia Khanh cười rồi kéo nó vào quán kem trong khu phố, nào ngờ Khánh Minh đã vào đó từ lúc nào

- Mày ở đâu ra đây vậy, chị tưởng đi kiếm em nào xinh xinh rồi chứ

Khánh Minh đang nghịch điện thoại ngẩng mặt lên nhìn

- Hết hứng rồi_ Anh thân thiện: Cơ mà có crush rồi ai lại làm thế_ Khánh Minh cười

- Ồ mà thi hay rồi

Khánh Minh cười cười nhìn nó còn nó thì đang bận xem ảnh

- Mày dụ dỗ thằng Hoàng đi đâu để Minh Anh nó giận thế

- Nó rù em đi mà_ Anh thanh minh

- Hai đứa thật là_ Gia Khanh kéo ghế cho nó ngồi, cái bàn cũng không rộng suy ra là nó ngồi cạnh Khánh Minh, nay nó với anh thân hơn rồi nên nó thấy bình thường. Khánh Minh nhìn nó cười cái, nó cũng cười lại

- Nài nài... chị Fa nhé hai đứa, mình hai đứa kia là đã không được rồi nhé

- Ồ chị... lại giống chị mình Anh rồi cứ hiểu nhầm là thế nào_ Nó

- Hahahaha... nghĩ sao chị gả em cho nó.

- Đây bà chị_ Khánh Minh lườm Gia Khanh

Gia Khanh lăn ra cười

- Em ăn gì?_

- Vani ạ_ Nó và Khánh Minh đồng thanh

Nó quay qua nhìn anh cười

- Chị hỏi Đan em nha, em tự đi mà lấy phần của em NHA_ Gia Khanh lườm Khánh Minh

- Mất công thì lấy luôn cho em đi_ Khánh Minh xụ mặt đáng yêu làm nó suýt ngã xuống đất. Anh cũng có lúc dễ thương thế này á.

- Đẹp ngay cái mặt của mày đi cho tao nhờ_ Nói rồi Gia Khanh đi lại quầy mua kem

Nó đang ngắm nghía cái menu thì tự nhiên Khánh Minh hỏi nó

- Mai tổng kết xong em về à?

- Dạ... à vâng ạ_ Nó cười

- Đừng cười nữa...

Nó gây người

- Dạ....
- Từ hôm sinh nhật em tới giờ toàn tránh mặt anh
- Đâu có_ Nó chối
- Còn không à. À cho em xem này

Anh chia cái điện thoại của mình cho nó xem. Là cái ảnh mà chụp hôm sinh nhật nó anh cài làm ảnh nền điện thoại. Ôi giết nó đi cho rồi

- Ô..... anh_ Nó lờm Khánh Minh

Khánh Minh phì cười nhìn nó. Nó đang muốn bóp cổ anh luôn quá thì Gia Khanh mang kem lại. Nó ngồi thưởng thức kem rồi cũng quên luôn

- Ở thế hai đứa kia đi đâu luôn rồi_ Gia Khanh lấy điện thoại gọi cho Minh Hoàng
- Đi mảnh rồi_ Anh vừa nghịch điện thoại nói
- Hừm... được lắm

Ở quầy kem xong Gia Khanh còn dẫn nó và Khánh Minh đi đủ nơi gần 10h mới về. Nó phải về trước khi kí túc đóng cửa chứ. Nhớ lời hứa phải mua kem cho tụi kia về nó mới được an toàn đi ngủ

Haizzzz lại hết một năm học.... nó sắp già thật rồi. Nhanh quá

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tổng Kết

25/5

Hôm nay có lẽ là một ngày khá đặc biệt với tất cả các học sinh trường quốc tế X- ngày mà với nó là tuyệt vời nhất: tổng kết năm học. Sáng sớm nó dậy sớm hơn mọi ngày làm tất cả mấy đứa cùng phòng ngạc nhiên tột độ

- Liệu hôm nay có biến gì không đây? _ Hà Anh nghịch điện thoại nhìn nó ngạc nhiên
- Có khi hôm nay mưa to cũng nên_ Yến Anh chạy ra ngoài cửa nhìn trời rồi nói
- Chẹp chẹp_ Thu Hà vừa đi từ trong nhà tắm ra nhìn nó lắc đầu

Nó cau mày:

- Mấy đứa này. Dậy muộn thì bảo ngủ như heo, dậy sớm thì ngạc nhiên thế
- Tao đoán có biến_ Thu Hà nhún vai
- Cuộc đi, tao cũng nghĩ thế_ Hai đứa còn lại đồng thanh
- Mấy đứa này_ Nó dậm chân giận dữ
- Hahahaha
- Yến Anh tết tóc cho tôi nào, không cười nữa
- Hóa ra nó dậy sớm để makeup à _ Hà Anh chẹp miệng
- Kệ người ta đi_ Nó ném cái gối vào người Hà Anh: Bà không nhớ tôi đại diện lớp chuyên Anh tặng hoa cho thầy hiệu trưởng để cảm ơn ư?
- Ra là vậy. Yến Anh đâu, makeup cho nó thật xinh đẹp vào để cho người ta thấy gái phòng mình toàn gái xinh nào_ Thu Hà gật đầu

- Chẳng cần makeup tôi cũng đẹp_ Nó cầm gương soi mình tự sướng

- Thôi má_ Hà Anh ngăn cản cơn ảo tưởng của nó

Chỉ sau vài phút tóc nó đã được Yến Anh tết vô cùng cẩn thận, nó chỉ tô thêm một chút son dưỡng ẩm, nhìn vào gương nó thấy yêu nó quá. Với bộ đồng phục thường ngày và giày thể thao nhưng hôm nay trông thần thái tốt hơn nên đương nhiên nhìn nó xinh hơn

- Người ta bảo quan trọng là thần thái vẫn cứ bị đúng_ Yến Anh nhìn thành phẩm của mình tấm tắc khen

- Căn bản là người ta đẹp sẵn rồi_ Nó cầm điện thoại chụp ảnh nói

Mấy đứa cùng phòng quá quen với kiểu tự khen mình xinh đẹp của nó rồi nên thấy rất bình thường. Nó chỉ có ai thân thiết mới biết cái con người thật của nó mà.

Nó và tụi kia đến trường, có lẽ đây là dịp vô cùng hiếm khi nó đi cùng với tụi kia bởi nó luôn là người đi học muộn.

Bước vào cổng trường nó thu hút mọi ánh nhìn, cũng quen với việc suốt ngày bị nhìn và bị soi nên nó cũng quen luôn rồi

- Ủa mặt tôi có dính gì ư?_ Yến anh ôm mặt

- Sao người ta cứ nhìn gì thế nhờ_ Thu Hà thắc mắc

- Kia_ Hà Anh chỉ vào nó

- Hà_ Nó ngờ ngác còn tụi kia cũng kiêu ra vấn đề

- Đi với người nổi tiếng nó cứ bị khác

- Nài_ Nó lườm tụi kia

Tụi nó đi vào trong nơi diễn ra buổi lễ thì đụng mặt tên học chuyên lí hôm rồi. Không ai nói ai cả bốn đứa nhìn hằm nhếch môi đầy nguy hiểm

Tự nhiên nó thấy mấy người kéo nhau chạy ra phía cổng trường rồi cười rất tươi chỉ trỏ gì đấy, tụi nó tò mò quay lại nhìn

Nó thốt lên

- Ôi mẹ ơi, tao đau tim

- Anh Khánh Minh đẹp trai quá_ Thu Hà ngẩn người nhìn

- Tiếc là anh Hoàng đã có gấu đã thế lại còn xinh nữa_ Yến Anh chép miệng

- Trời ơi.... cứu.... mất máu chết mất_ Nó muốn điên lên quá

Hôm nay đúng là thần thái vô cùng quan trọng, cũng chẳng khác mọi ngày là bao sao hôm nay nó nhìn Khánh Minh và Minh Hoàng cứ thấy đẹp trai kiểu gì luôn.

- Cảm giác như có ánh hào quang bao quanh người hai anh ấy ý_ Yến Anh bình luận

- Cực phẩm_ Thu Hà gật đầu

- Thôi tôi không nhìn nữa_ Nó nói rồi kéo tụi kia đi vào phía tòa nhà, lúc này mới nhận ra là Hà Anh đã đi vào từ lúc nào, bởi nhỏ không thuộc type giống tụi nó, và đặc biệt không bị hấp dẫn trước trai đẹp.

- Đẹp trai quá_ Yến Anh ôm mặt

Tụi nó đi vào phía phong lại một lần nữa ngẩn người trước vẻ đẹp kiêu sa của Thiên Kim trước mắt

- OMG... ngày quái quỷ gì thế này, tao thấy mình lạc lõng quá_ Thu Hà

- Trời ơi.... đẹp dã man_ Yến Anh

- Người gì đâu mà đẹp thế này. Quyển rũ thế, đường cong lại còn chuẩn_ Nó bình luận

- Thế này mà còn bị anh Khánh Minh từ chối, không biết tiêu chuẩn của anh như thế nào nhỉ?_ Thu Hà

- Ủ... công nhận_ Yến Anh gật đầu

Tự nhiên nó lại lấy túi thân ghê gớm, Thiên Kim xinh đẹp đến thế còn chẳng ăn thua gì chứ đừng nói là nó, body quá bình thường, gia đình còn không có điều kiện nữa chứ. Ôi trời... không muốn nghĩ đến nữa luôn.

Haizzz....

Buổi lễ tổng kết bắt đầu, từ đầu đến cuối chỉ thấy nhắc tên Hoàng Khánh Minh với nhiều thành tích xuất sắc từ thể thao cho đến học tập, là tấm gương đáng để noi theo. Cả buổi không biết anh được lên nhận không biết bao nhiêu là phần thưởng để mà nói. Cứ mỗi lần anh xuất hiện là dư luận lại xôn xao. Cho đến khi anh trình diễn bản hòa nhạc với Thiên Kim, nó thấy túi thân ghê gớm. Sao nó lại không biết chơi nhạc cụ gì nhỉ? Mọi người còn khen họ đẹp đôi nữa. Ôi thật là... nó không muốn nhìn lên sân khấu luôn, tại nó ghen tị quá mà.

Buổi tổng kết nhanh chóng kết thúc. Nó đi gặp Gia Khanh

- Giờ em phải về rồi, trước hôm chị đi xuống nhà em chơi nhé. Rồi hôm chị đi em sẽ ra sân bay tiễn chị. Chị à.... cảm ơn chị thời gian qua đã đối xử với em vô cùng tốt, ban đầu khi em lên đây còn chưa quen ai chị đã giúp đỡ em nhiều thứ, hướng dẫn và dạy em nhiều điều em không biết. Giờ chị đi rồi ai giúp em đây_ Nó ôm Gia Khanh than thở

- Đi rồi chị về chứ có đi luôn đâu. Hay giờ chị đưa nàng về rồi hôm sau xuống cho tiện đường.

- Thật không ạ?_ Nó cười

- Sao lại không nhờ_ Gia Khanh cười nhìn nó

- Thế thì còn gì bằng nữa_ Nó nhảy cẫng lên- Ở lại xem trận bóng rổ tổng kết cuối năm của Hoàng với Minh rồi về nhé

- Thế cũng được ạ_ Nó cười

- Bây giờ đi ăn nhé_ Gia Khanh kéo nó đi

Bây giờ nó mới gặp Minh Anh

- oaaaa thần thái quá tốt. Xinh quá_ Nó chạy lại chỗ Minh Anh

- Thế bình thường xấu lắm ư?_ Minh Anh nghiêng đầu nhìn nó cười

- Nay đẹp hơn. Hoàng huynh đâu?

- Kệ ông đi. Chúng mình đi ăn nào

- Lại đi hẹn hò nào...._ Nó đi ở giữa Minh Anh và Hia Khanh mặt thì hớn hờ

Trên xe

- Nay Đan muốn ăn gì nào?_ Minh Anh hỏi nó

- Đi ăn món Hàn đi_ Nó cười

- Hay này. Chị cũng đang định thế_ Minh Anh bắt tay nó như người đồng cảnh

- Chị quyết định à nha_ Gia Khanh ngồi ghế trên quay xuống nói

- Hèm chịu đâu_ Nó và Minh Anh trưng bộ mặt cún con nhìn Gia Khanh

- Minh Anh gọi Hoàng đưa đi ăn nhé. Còn Đan em nhờ Khánh Minh ok mình chị đi ăn món pháp cơ

- Em quen gì anh Khánh Minh_ Nó

- Thế không phải hai đứa ngầm công khai ư?

- Hèm phải mà_ Nó trưng bộ mặt đáng thương nhìn Gia Khanh

- Thế bây giờ đi ăn gì_ Gia Khanh hỏi

- Món pháp ạ_ Không ai rủ ai nó và Minh Anh đồng thanh

- Hai đứa...._ Gia Khanh lườm nó và Minh Anh. Còn hai đứa nó thì nhìn nhau cùì..

Đến nhà hàng, nó và Minh Anh cầm tay nhau tí từng đi vào. Nó ra vẻ thật quý tộc, giống quý bà, ngồi vắt chân cầm cuốn menu xem, mặc dù vừa nhìn

vào thì đã đau tim khi thấy giá tiền. Buông thông cuốn menu xuống bàn. Nó chép miệng cảm cốc nước trên bàn uống cho bỏ tức, cứ sao nó lại nghèo thế này

- Aiguuu... Đan em đây là nước rửa tay mà_ Minh Anh gàn nó

- Phù_ Nó tròn mắt quay qua phù hết nước gọi là nước rửa tay ra ngoài. Đầu ai ngờ rằng.... nó một lần nữa tròn mắt nhìn cái người hứng trọn nước nó phù ra. Còn ai ngoài anh bạn trai tin đồn của nó nữa. Ôi giờ phải làm sao đây. Nó biết chui đi đâu bây giờ. Phải làm sao đây, thật quá mất mặt mà. Ôi xấu hổ quá. Nó vội bịt mắt mình lại, chắc mặt anh đáng sợ lắm. Nghe Gia Khanh kể anh là người vô cùng sạch sẽ, lại còn không thích ai đứng vào đồ hay người mình. Chết chắc nó rồi, giờ anh mà nổi giận nó phải làm sao. Mất hết cả hình tượng dịu dàng thực nữ mà bấy lâu nay nó gây dựng. Hicccc

Không gian vô cùng yên tĩnh, nó chẳng dám hé mắt ra nhìn cũng không ai nói gì cả. Nó sợ quá.... tất cả là tại cái nhà hàng này quá vớ vẩn, đáng nhẽ ra phải viết gắn lên đó là nước rửa tay chứ. Ai mà biết được. Cơ mà tại Minh Anh ai kêu không nói trước cho nó làm gì để rồi bây giờ... huhu

Anh mà đánh nó thì sao, chắc anh cũng không làm vậy đâu nhưng nhờ may giận nó rồi sao....

Nó suy đi nghĩ lại rồi, định xin lỗi nhưng sao tình hình căng thẳng quá...

- Em xin lỗi mà. Em không cố ý đâu. Tại em không biết đó là nước rửa tay nên uống. Rồi chị Minh anh nói rồi em... thật ra em không biết anh ở đây. Thật sự em xin lỗi. Anh đừng giận em nhé. Em không hề có ý gì đâu_ Nó tuôn một tràng, tay còn bịt chặt mắt

Không gian vẫn vô cùng yên tĩnh,

- Ai làm gì em mà bịt chặt mắt lại thế_ Gia Khanh nói

Lúc này thấy tình hình có vẻ khả quan hơn nó mới mở mắt ra.

Ủa Khánh Minh đâu rồi???

Nó ngơ ngác nhìn xung quanh, chỉ thấy Minh Anh và Minh Hoàng nhìn nó cười cười

- Ủa??? _ Nó ngơ ngác

- Nó đi ra ngoài rồi_ Minh Hoàng hát mặt ra cửa

- Chắc nãy anh đáng sợ lắm. Chị Minh anh... tất cả là tại chị. Không nói cho em sớm

- O chị tưởng em yêu biết chứ

- Huhu.... em mà có mệnh hệ gì chị đừng hỏi hận

- Ôi chắc không sao đâu_ Minh hoàng kéo Minh Anh và nó ngồi xuống ghế

- Thôi em đi kiếm anh xin lỗi đây_ Nói rồi nó lao luôn ra ngoài vừa hay Khánh Minh đi vào và... nó ngã ngửa ra sau rồi ngã xuống đất

- Uizaaaa_ Nó suýt xoa

Khánh Minh đỡ nó dậy. Chưa kịp để ai nói gì nó đã kéo anh ra ngoài

- Sao vậy?

- Thật sự em không có ý gì đâu. Tại không biết anh ở đây với lại tại chị Minh Anh không nói cho em biết đây là nước rửa tay rồi em uống vào. Anh đừng giận em nhé. Thật sự xin lỗi_ Nó cúi đầu nói

- Hâm nào. Anh có nói gì đâu_ Khánh Minh xoa đầu nó

- Em tưởng lúc đấy anh đáng sợ lắm làm em chẳng dám mở mắt ra nhìn

- Anh có ăn thịt em đâu mà sợ. Thôi vào ăn đi.

- Đừng giận em đây

- Đây phải để anh suy nghĩ đã_ Khánh Minh nhún vai

- Đừng giận em mà_ Nó trung bộ mặt đáng thương nhìn anh

- Hôn anh đi rồi anh hết giận_ Khánh Minh cười gian

- Đây thì hôn này_ Nó đá Khánh Minh cái

- Em thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc

Nó bấu môi rồi đi vào trong để tận hưởng món ăn sa hoa và trước giờ nó chưa dám nghĩ đến còn mặc kệ Khánh Minh có giận hay không

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Về Nhà Nào

Sau bữa ăn vô cùng tuyệt vời đối với nó thì nó được trở về kí túc lấy đồ rồi tụi Gia Khanh đưa nó về. Trận đấu bóng rổ bị hủy do chiến tranh nội bộ của lớp chuyên lí. Nó được về nhà rồi, nghĩ đến cảnh được ngủ rồi đánh nhau với em trai nó cũng thấy vui rồi. Cơ mà về rồi thì nó sẽ không được gặp tụi Gia Khanh và bạn trai tin đồn của nó nữa... còn mấy đứa bạn cùng phòng nó nữa, là hơn 2 tháng hè chứ đâu ít ỏi gì. Năm ấy Gia Khanh còn qua Mi học rồi thì nó biết chơi với ai, lấy ai bênh vực nó, lấy ai đưa nó đi chơi. Lâu nay Minh Anh với Minh Hoàng chơi trò tình cùm trước mặt tụi nó thì còn có Gia Khanh độc thân cùng, bây giờ thì nó biết sao đây. Về phòng nó tâm sự một lúc với mấy đứa cùng phòng rồi tất cả đều cùng ra về một lúc. Nó nhiều đồ nhất bởi khi đi nó cũng mang nhiều đồ về cùng thế. Nó lại còn ôm theo con gấu bông mẹ nó tặng sinh nhật, không có gấu nó sẽ khó ngủ lắm nên cứ phải mang đi mang về.

Nó phải nhờ Hà Anh mang dùm nhưng vừa ra đến cửa đi được một đoạn thì Khánh Minh và Gia Khanh lên khiêng vali dùm nó làm tụi kia ghen tị la hét ầm lên

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Nhanh chóng bữa ăn cũng được dọn ra. Tuy nó không sa hoa như những lần ăn nhà hàng với tụi Gia Khanh của nó nhưng vẫn đầy đủ chất dinh dưỡng như nó nhận xét, so với bữa ăn thường ngày nhà nó thì thực sự hơn nhiều. Do nó có gọi trước nên mẹ nó cũng đi chợ mua được ít đồ.

- Huzaaaa ngon quá_ Minh Anh nhìn bàn ăn đầy thích thú hét lên

- Cô khéo tay quá, chứ mẹ con còn chẳng biết nấu ăn luôn_ Gia Khanh cười nói chuyện với mẹ nó

- Em phát hiện ra, tất cả đều hợp với mẹ trừ em. Tất cả thứ mẹ em làm trong mắt ai cũng ngưỡng mộ hết á. Mà cơ sao.... cứ như kiểu con không phải con đẻ của mẹ ý_ Nó tỏ ra bất bình

- Đúng rồi đấy, mẹ lượm mảy ngoài bãi rác về đấy_ Mẹ nó cười cười nguy hiểm

- Khikhi_ Em trai nó che miệng cười

Nó trừng mắt nhìn thẳng em dám bán đứng nó

- Xem kia, cái mắt kia_ Minh Hoàng phì cười nhìn nó

Nó cười cười rồi thu cái ánh mắt hình viên đạn ấy

Suốt cả buổi ăn cơm, tất cả mọi người đều trò chuyện vô cùng vui vẻ trừ nó lặng lẽ ăn và ăn.

Xong nó phải đi nghe điện thoại của Thu Hà gọi đến, nó nói chuyện như kiểu nghìn năm xa cách. Buồn đủ thứ chuyện trên trời xuống đất mà khi tất cả mọi người ăn xong, dọn dẹp các kiểu xong nó vẫn chưa xong

- Đamnn_ Mẹ nó lườm nó

- Daaaaaaaaaaaa_ Nó kéo dài ra rồi quay lại nói tiếp với Thu Hà mấy câu rồi mới tắt.

- Con hay quá nhỉ_ Mẹ nó lườm nó cái

- Tại lâu ngày quá không gặp mà_ Nó xụ mặt đáng thương nhìn mẹ

- Mấy nghìn giấy rồi?

Nó cười miễn cưỡng cái rồi quay qua nhìn bàn rồi nhìn nơi để bát

- Ủa..... xong hết rồi ạ

- Để đợi chị đến bao giờ mới xong

Nó cười cười với Minh Anh và Gia Khanh,

- Cuối tuần chị qua Mĩ làm thủ tục các thứ để nhập học rồi, xong nếu còn thời gian thì về chứng minh đi du lịch _ Gia Khanh nhìn nó

- Dạaaaa thật ạ _ Nó nhảy cẫng lên

- Ở kia thế trường chị đùa à?

- Ahyhy _ Nó cười cười nhìn mẹ nó

- Nhìn cái gì?

- Thế nàng thích đi đâu nào? _ Minh Anh hỏi nó

- Dạ..... em thích đi Hàn Quốc

- Hàn Quốc ư?

- Dạ.... cơ mà chị có thích Hàn Quốc đâu _ Nó tru môi

- Đi châu phi đi _ Minh Hoàng từ đâu ra phán câu bị Gia Khanh đá cho phát

- Huynh đi một mình đi _ Nó lườm Minh Hoàng cái

- Hay đi Nhật _ Thêm một ý kiến nữa của Minh Hoàng

- Eo ời người Nhật biến thái lắm _ Nó bĩu môi

Vừa nói xong tất cả mọi người cười ầm lên trong đó có cả Khánh Minh

- Sao cười em _ Nó nhăn mặt

Không ai nói gì cả chỉ cười thôi

- Cho em quyết định đây _ Gia Khanh cười

- Em muốn đi Hàn Quốc thôi. Đó là mục tiêu nhất định em phải làm trước khi em lấy chồng

- Hahaha

Một lần nữa mọi người lại cười ầm lên

- Ở kia _ Nó phụng phịu

- Thôi đùa đấy. Theo ý em vậy. Nhưng phải xem chị có được về không đã _ Gia Khanh cười xoa đầu nó

- Giờ muốn ở đây luôn quá. Con chẳng muốn về đâu _ Minh Anh nhìn mẹ nó cười

- Em nuôi chị _ Nó vỗ vai Minh Anh mặt vô cùng nghiêm túc làm Minh Anh phì cười

- Cô luôn chào đón các con mà. Nếu có thể thì cứ xuống đây chơi. Cô chỉ sợ các con bận thôi ý chứ

- Con rảnh lắm cô ời _ Minh hoàng cười cắn miếng táo nhìn mẹ nó

- Kệ con _ Gia Khanh nhìn Minh Hoàng

- Ở kia..... suốt ngày ăn hiếp người ta _ Minh hoàng lườm Gia Khanh

- Đập cho cái bây giờ

Rồi..... không biết nói chuyện gì nữa, chỉ biết là mãi mãi... tối khá muộn tại Gia Khanh mới trở về thành phố- Cuối tháng con xuống thăm cô_ Trước khi lên xe Minh Hoàng còn lại chỗ mẹ nó cười nói

- Cô luôn chào đón mấy đứa mà. Thôi về đi kéo muộn, ba mẹ lại lo đấy. Đi đường cẩn thận nhé
- Con chào cô con về ạ. Bai Đan muộn huynh về nhé
- Nhanh lên tao cho mãi ở đó luôn giờ. Con chào cô ạ_ Gia Khanh đá Minh Hoàng rồi nhìn mẹ nó cười. Khánh Minh cúi đầu chào mẹ nó. Rồi cười với nó cái.

Chiếc xe đã bắt đầu lăn bánh, vào nhà.... nó ưỡn oai cả người. Nằm luôn ra sofa, cũng lâu lắm nó không ngủ trên đây rồi

- Mẹ không nghĩ con có thể chơi được với tụi nhỏ
- Nhiều lúc con thấy lạc lõng lắm ý chứ, toàn con người quá perfect_ Nó nhún vai nằm sấp xuống ghế nghịch nghịch cái điện thoại.
- Nhưng mà.... mẹ cũng hiểu cảm giác của con. Con không hợp với tụi nhỏ chút nào
- Con cũng thấy vậy. Nhưng mà thôi kệ đi. Anh chị ấy tốt với con lắm.
- Con thích Khánh Minh đúng chứ

Mẹ nó vừa nói xong làm nó suýt bị sặc khí

- Mẹ lại đoán linh tinh rồi
 - Chẳng bao giờ mẹ nhìn nhầm đây con gái. Mẹ không cấm con nhưng mà.... nếu... chỉ nếu thôi nhé. Hai đứa không hợp nhau đâu. Không phải lúc nào cùng đim con này nọ nhưng mà Khánh Minh không phải xuất thân bình thường đâu. Và lại là con nhà giàu, sống sung sướng từ nhỏ như vậy, con nghĩ nó có thật lòng với con không. Những người như vậy, con không yêu được đâu. Đây là ý kiến của mẹ. Còn nếu mà con cảm thấy mình thích cậu ta thật, thì cân nhắc, không lại đến lúc khóc lóc hiểu không
 - Con biết lâu rồi.
 - Hiểu thì tốt. Còn việc đi du lịch, mẹ không cấm con đâu. Nhưng mà đi nước ngoài, con biết chi tiêu nó kinh khủng thế nào rồi mà. Nhà ta không có điều kiện như vậy. Mẹ biết là tụi nhỏ sẽ lo toàn bộ cho con nhưng thế cả mẹ và con đều thấy áy náy đúng chứ
 - Con cũng đang định nghĩ vậy. Cơ mà ai biết có đi không.
 - Thì mẹ nói vậy. Cơ mà Khánh Minh nhìn cứ như mĩ nam hàn Quốc thế
 - Thấy chưa? Đến mẹ còn thích chả là con
 - Thì mẹ có nói gì đâu.
 - Phương Vy mà nó còn hét ầm lên khi con cho xem ảnh chẳng là. Nó mà gặp ngoài đời chỉ có đứng hình thôi
 - Thôi... trai đẹp chỉ nên ngắm thôi con, không nên yêu, vì không phải của mình đâu. Rồi bây giờ mang vali lên phòng rồi đi tắm đi ngủ.
 - Trai... mang từ kí túc xuống anh Minh còn phải mang giúp con, mẹ nghĩ sao mà con có thể mang lên phòng được. Người ta còn biết nâng niu con, mẹ thì..._ Nó chép miệng
- Mẹ nó lờm lờm nó rồi cùng nó mang hai cái vali lên trên phòng giúp nó. Phòng nó vẫn rất sạch sẽ vig ngày nào mẹ nó cũng lau dọn mà. Nó nhảy một cái lên giường đang tay ôm lấy cái giường ngửi mùi nước xả vải thơm ời là thơm.
- À tối qua bố mới gọi cho con
 - I know_ Mẹ nó treo quần áo vào tủ cho nó nói
 - Sao mẹ biết
 - Tại sao mẹ lại không biết nhỉ?
 - Haizzzz...
 - Mang làm gì nhiều đồ thế này. Hừ... mới mua đồng hồ mới à. Hoang phí quá đi mất. Nhìn cái đồng hồ biết chẳng rề gì rồi
 - Khánh Minh tặng sinh nhật con đấy.

- Trời ơi.... max tiền thế này cơ á. Thế mà con cũng nhận à
- chẳng nhẽ lại từ chối. Mẹ hỏi hay
- Đắt thế này, đúng con nhà giàu có khác
- Con kể với mẹ rồi mà... bọn chị ý đã tổ chức sinh nhật cho con rồi mà còn tặng toàn quà max tiền.
- Thế lúc sinh nhật tụi nó thì con sao
- Lúc đó con nghĩ_ Nó nói tay đang còn thoãn thoát nhắn tin với Khánh Minh
- Haizzzz
- Chưa gì người ta khen mẹ rồi kìa_ Nó chia cái điện thoại đang nhắn tin với Khánh Minh cho mẹ nó xem.
- Thế mẹ chả không quá xinh đẹp và tốt bụng sao
- Hừm... mẹ lại nhiễm của con rồi_ Nó lắc đầu. Không phải tự nó hay ảo tưởng mà là do nhiễm của mẹ ý chứ
- Mà cái gì my world cơ_ Mẹ lườm nó
- Từ cái hồi 1-4 cơ nhưng quên chả đổi luôn
- Bố mẹ luôn mười mấy năm chả thấy đâu, cái đứa mới quen mà "my world" cái gì?
- Căn bản là người ta đẹp trai thôi khikhi_ Nó ôm miệng cười
- Tao cho mày ra đừng ở bây giờ. Dậy xếp lại đồng giày dép của mày đi tao nhờ
- Thôi mà mẹ yêu_ Nó nhìn mẹ nó bằng cái mặt cún con
- Đẹp cái mặt đấy đi. Con nghĩ con đủ xinh đẹp để dùng mĩ nhân kế với mẹ ư? Dậy nhanh

Nó phụng phịu xuống xếp lại đồng giày của nó mang về.

Cơ mà nhiều lúc, nó cứ thấy mẹ nó teen teen như kiểu trẻ như tuổi bọn nó ý. Đây là điều mà nó ngưỡng mộ mẹ nó nhất, là luôn tôn trọng ý kiến của con, luôn lắng nghe con và vô cùng tâm lý. Chỉ mỗi cái suốt ngày dìm nó là giỏi

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nghỉ Hè Thật Tuyệt Vời

Nghỉ hè đối với nó mà nói là kì nghỉ hè dài dằng dặc mà nó yêu nhất. Với con người lười nhác chỉ đặt ngủ lên trên hết như nó thì nghỉ hè là lúc phát huy khả năng ngủ tối đa của nó. Nó nghỉ hè, mẹ nó cũng được nghỉ, em nó cũng được nghỉ nhà nó chỉ có bố nó là không được nghỉ. Nó đã lên kế hoạch cả rồi, sẽ ngủ và ngủ.

Mẹ nó bảo, năm nay chắc chẳng đi du lịch ở đâu đâu vì bố nó không có nhà, và lại điều kiện kinh tế năm nay hơi khó khăn. Hic.... nghỉ hè mà không đi du lịch thì nhàm chán lắm.

15h30" trong khi nó còn nằm ngủ dưới điều hòa mát vô cùng thì dưới nhà mẹ nó đã gọi

- Đan ơi.... dậy nhanh, Phương Vy qua kìa
- Dạ..... _ Nó ngồi dậy vò đầu tóc, mở mắt nhìn ra cửa, Phương Vy đang đứng ở đấy
- Lúc quái nào mày cũng ngủ được thế con kìa
- Không ngủ thì làm gì
- Người chẳng như con nhộn ý..._ Phương Vy ngồi xuống ngã lưng ra giường

- Mà không đi chơi đâu à?
- Đi đâu giờ. Hôm qua crush của mày xuống, sao không nói t kiểm có qua ngắm mặt
- Haha... giờ tao mới nhớ sao lúc đấy sao tao không gọi cho mày qua chiêm ngưỡng
- Nghe mẹ mày khen đẹp chắc đẹp lắm
- Mẹ tao nói khi nào
- Lúc sáng mẹ tao với mẹ mày tám ở nhà tao
- Aiguuuu... mẹ tao còn biết tao crush anh ý
- Hừ..
- Cơ mà tao cho mày xem ảnh con gì
- Ai biết có photoshop không
- Mé... crush của tao đẹp trai nguyên chất luôn
- Haha....
- Cười gì mày... haizz tao sắp đi du lịch Hàn Quốc mày à
- Mày vừa ngủ dậy mà chưa tỉnh ư?
- Không tin à. Tụi chị Gia Khanh cho tao đi
- Khoe à...
- Chớ sao... haha
- Tụi lớp cũ nó bảo nay mày lên thành phố rồi quên chúng nó rồi
- Có đứa nào nhớ tao đâu mà. Cơ mà lâu lắm tao chẳng thấy đứa nào
- Mày về thì ít, về thì ngủ như mày thì ai thấy và thấy ai. Cơ mà... khikhi quên nói mày nghe. Kiên nó vẫn còn thích mày đấy
- WHAt??? _ Nó tròn mắt nhìn Phương Vy
- Khikhi... hôm rồi ngồi nói chuyện với tụi nó, mới khai. Haha... nó chung thủy thế còn gì, 4 năm rồi. Tao thấy nó cũng đẹp trai con nhà cũng có điều kiện, học hành cũng tạm sao ngày đấy mày phũ với nó thế nhỉ? Nó chẳng không hơn cái bạn đẹp đẹp kia của nài à haha
- Căn bản là tao không thích nó
- Chảnh mày
- Crush của tao bây giờ á, cái gì cũng gấp nó chục nghìn lần, vừa đẹp trai vừa học giỏi, nhà max có điều kiện, ga lăng vô cùng, lại còn lạnh lùng, đã thể auto giỏi thể thao. Tóm lại bằng một từ perfect.
- Ồ... nhưng người ta làm gì thích mày hahaha
- Con chó_ Nó cầm gối ném Phương Vy
- Thảo nó chuẩn bị cưới rồi mày ơi
- Hà_ Nó tròn mắt nhìn Phương Vy
- Thằng đấy 19t ẻm ý trót dại nên phải cưới gấp
- Sao nó ngu thế nhờ
- Thế mà nó có người yêu còn mày thì làm gì có
- Đã bảo là tao tôn thờ chủ nghĩa độc thân mà_ Nó vênh mặt nhìn Phương Vy

Đúng lúc đấy điện thoại nó reo chuông, là Gia Khanh gọi nó

[- Em nghe ạ

- Nay quên chị rồi cơ à

- Đầu có, em tưởng bị bận thủ tục visa các kiểu nên đầu dám gọi

- Xong hết rồi, cuối tuần chị về ý mà...

- Ôi thật ư?

- Ừ... Nghỉ hè rồi đi đâu chưa

- Em đi ngủ

- Thật là... đợi chị xúu nhé... chị nghe điện thoại của mẹ

- Dạ]

Nó tắt điện thoại rồi lại nằm ngả lưng ra giường giống Phuong Vy

- Tới mày uống trà sữa không?_ Phuong Vy tay cầm điện thoại nhắn tin với ai đó hỏi nó

- Hồi hay

- Haha.. có đưa mời tao đi

- Mày lại lừa con nhà lành đi. Nhưng nó mời mày chứ đâu mời tao

- Ahyhy, tao bảo t kêu cả bạn thân của tao, nó bảo ok... mày cứ đi đi thằng này không cần nề mặt lần gì. Nó cứ làm như tao với nó thân lắm ý, suốt ngày rủ tao đi ăn uống các kiểu mà tao ừ đi. Hôm nay có mày tao mới nhận lời

- Không thích phũ nó đi

- Bố mày không thiếu cách phũ nó mà nó cứ bán lấy ý chứ

- Con người...

- Tới nay tao cho nó sạt nghiệp rồi từ bỏ ý định cura tao này_ Phuong Vy mỉm cười nguy hiểm

- Nay mày còn ác hơn cả tao rồi

- Sống là phải thật tàn nhẫn mày oi.....

Nó và Phuong Vy nói đủ thứ chuyện, nói mãi không hết chuyện, cho đến khi mẹ nhỏ gọi về mới về. Lúc này nó mới bước xuống giường để xuống dưới nhà

- Hai đứa nói gì mà lắm chuyện thế_ Mẹ nó hỏi

- Lâu ngày không gặp mà cô. Con về đây ạ_ Nói xong Phuong Vy chạy về luôn

- Ngủ sướng ha con

- Không ngủ giờ làm gì mẹ_ Nó gãi đầu

- Đan xinh đẹp cho em mượn điện thoại_ Em trai nó trung bộ mặt cún con nhìn nó

- Trên giường ý_ Nó nói rồi đi xuống bếp mở tủ lạnh kiểm gì đấy ăn

- Tắm sdi rồi ăn cơm nào. Tới nay mẹ phải dậy thêm

- Đang hè mà học gì

- Ôn cho tụi lớp 9 thi vào THPT chứ gì. Mà ăn xong chấm tập bài thi thử cho mẹ với.

- Mẹ lại lợi dụng con đi_ Nó đứng dựa vào cửa ăn cam nói

- Cho mài nhin com bây giờ
- Xiu con đi chơi với Vy xong về con chấm
- Về rồi mày đi ngủ luôn
- Mẹ yên tâm mai có bài mẹ trả cho học sinh là được chứ gì. Sao mẹ không dạy văn đi, dạy tiếng anh làm gì cho con phải khổ thế này.
- Đi tắm để ăn com. Cả ngày chỉ có ăn với ngủ mà còn than khổ à_ Mẹ lườm nó
- Lại ăn hiếp con đi
- À trước khi tắm đi quét phòng học lau bảng luôn cho mẹ luôn. Chiều nay tụi nó học xé giấy bẩn quá
- Vâng_ Nó uể oải đi ra lấy chổi quét phòng dạy thêm của mẹ nó

Tắm, ăn uống xong xuôi, nó với em trai ngồi xem TV ờn ăn trái cây còn mẹ nó phải dạy học.

Phuong Vy qua gọi nó, nó đi thay cái bộ đồ ở nhà ra, mặc phong trắng có mũ với quần baggy, đi thêm đôi giày lười, nó thả tóc do mới gội đầu.

Nó chạy xuống phòng dạy của mẹ nó, vừa xuống tụi nhỏ đã bắt đầu khen nó xinh các kiểu

- Mẹ... con đi chơi xiu_ Nói xong nó quay qua cười với mấy đứa học sinh của mẹ rồi chạy luôn.

Phuong Vy chở nó đi bằng xe điện của nhỏ, học sinh nghiêm túc đương nhiên phải đội mũ cài quai rất cẩn thận

- Xa không?
- Gần trường
- Lâu lắm tao chẳng ăn ở đây
- Quán mới mở nhiều đồ ăn ngon cực, mài ăn không phải kiêng nể cho tao
- Ít ra phải giữ hình tượng cho tao chứ. Nhanh về còn chấm bài cho mẹ tao nữa kìa
- Ôi trái, bài thi thử chứ gì? Tao vừa chấm lúc chiều. Mẹ tao lười kinh khủng, suốt ngày nhờ tao chấm
- Sao mẹ tao với mẹ mài không dạy văn lại đi dạy toán với anh làm gì nhẩy?
- Hôm nay tao chấm cho một đứa, nó làm chả đúng câu nào, tao hỏi mẹ tao nó có đẹp trai không, mẹ tao bảo tạm, kèm theo tên nó cũng hay hay thế là tao cho nó 1đ
- Giỏi ghê, trắc nghiệm sai hết cũng giỏi phết
- Nhiều câu tìm x dễ không tưởng được mà nó còn tô sai
- mài thấy dễ nhưng nó không thấy dễ

Nhanh chóng nó và Phuong Vy đã đến cái quán đồ ăn vặt ờn trà sữa

- Đẹp ghê
- Nhiều quán đẹp nữa. Hết hè tao sẽ cho mài thử hết. Nhưng chỉ dẫn đi thôi chứ mài trả tiền ăn
- Con chó.

Nó và Phuong Vy bước vào trong quán gây sự chú ý của tất cả mọi người, Phuong Vy ở đây thì quá thân quen rồi, nhỏ còn thân luôn với cô chủ quán luôn. Mọi người cứ nhìn nhìn nó làm nó thấy ngại, xinh quá cũng khổ mà

- Ai đây nhĩ? Cô nhìn quen quen_ Cô chủ quán nhìn nó hỏi
- Hoa khô của trường năm ngoái ý cô, con gái cô Hà dạy tiếng anh ấy ạ
- À... Linh Đan à. Nay lớn xinh gái thế. Thế cháu học ở đâu?
- Cháu học quốc tế X ạ_ Nó mỉm cười thân thiện

- Giời thế này lại còn đẹp gái thế mẹ có nhờ

Nó cười cười, khen thế này nó bối rối quá.

Xong Phương Vy kéo tay nó dẫn đến cái bàn có bạn nhỏ đợi sẵn, ai cũng cứ nhìn nó.

- Hi... đây bạn tôi. Linh Đan

- Chào Đan_ Người đẩy vẫy tay chào nó: Ngồi đi

- Ông đi một mình ư?

- Ủ... bà với Đan ăn gì

- Hai trà sữa sôcalo với dâu cỡ lớn, hai sữa chua nếp cẩm, hai xoài lắc, hai bánh tráng trộn, hai cá viên, hai bắp xào, hai bánh sữa, hai sủi chua hoa quả, À còn hai kem merino nữa nhé, với lấy cho tôi vài gói snack nhé. Ông thông cảm Đan nó không quen ăn chung với ai cả nên tôi phải gọi hai phần cả_ Phương Vy cười cười nhìn người trước mặt

- Không sao_ Cậu bạn cũng cười cười

- Ông đi lấy dùm tôi được chứ?

- ok.. hai bà đợi tôi xíu

Nói rồi cậu bạn đứng lên đi lấy đồ ăn. Vừa đi xong nó ôm bụng cười lăn lộn

- Mà gọi để làm gì mà gọi ghê thế

- Ồ thế mà nhiều á. Xong tao ăn hết cho xem

- Cơ mà cái gì mà Đan nó không quen ăn chung, mày thật là. Tao thấy tên đó cũng đâu xấu lắm đâu mà mày ác thế

- Tao không thích.

Nó cạn lời với Phương Vy rồi quay qua cười cười rep tin nhắn của Khánh Minh

- Ghê ghê, nói chuyện ngọt như người yêu ý

- Kệ tao mà

Nhanh chóng đồ ăn được mang lên, nhiều quá cậu bạn phải đi lấy gần chục lần, Phương Vy dùng mĩ nhân kế, nhờ vả đi lấy dùm cái này cái kia làm cậu bạn đấy không được ngồi yên 5"

- Mày ác thế

- Hết lần này ừ dám mời tao đi nữa đâu. Nên mày tận hưởng đi

- Haizzz thằng đấy thật có vấn đề mới thích mày mà

- Nói nữa tao đá mày ra ngoài giờ

Nó cười cười không nói gì cả

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nhập Viện

Đồ ăn được mang ra xếp đầy bàn, nó chẳng buồn quan tâm gì cả chỉ ăn và ăn, ăn hết cái này đến cái kia đến khi nó không thể ăn gì nữa mới thôi. Biết trước đi ăn nên nó đã ăn vô cùng ít cơm nhưng mà vẫn cứ bị no quá. Nó gọi hai sữa chua mít mang về cho mẹ và em trai, Phương Vy cũng thế. Và đương nhiên là cậu bạn kia vẫn trả tiền tiếp. Chắc cũng hết kha khá. Nó cười cười rồi cùng Phương Vy đứng lên đi về. Vừa ra cửa, một top thanh niên cũng hơn tuổi tụi nó một xíu bắt đầu gây chuyện với tụi nó.

- Em cho anh xin số điện thoại được không?_ Tên đó nhìn nó hỏi
- Anh lấy số mẹ em không?_ Nó nói với thái độ hững hờ
- Ồ... em thú vị thật
- Anh quá khen_ Nó cười, cười nguy hiểm
- Nhà em ở đâu?
- Anh tính ăn trộm gì ư?
- Em vui tính thế

Phuong Vy chỉ đứng nhìn nó cười cười, quá rõ con bạn thân mình mà. Bình thường thì dễ thương ngây ngất, một khi không vừa ý thì... chẹp chẹp, đại nầu karate đẩy anh ời

Nó không nói gì cả cười nhếch cái rồi kéo tay Phuong Vy ra xe

- Anh đang nói chuyện với em mà_ Tên đó kéo tay nó lại
- Em có bạn trai rồi anh ời_ Nó quay lại kéo tay ra
- Anh không tin
- Kệ anh_ Điện thoại nó reo chuông, đúng lúc đó Khánh Minh gọi cho nó, nó lưu danh bạ của anh là "Anh♥". Nó chìa điện thoại ra cho tụi kia nhìn rồi nghe máy. Đương nhiên với cái tên như vậy cộng với cái bản mặt đẹp trai của Khánh Minh thì tụi kia không trêu nó nữa
- Anh có muốn nói nói chuyện với người yêu em không?_ Nó cười cười

Không nói gì mấy tên kia đi vào trong. Người ta bảo rồi, đừng đụng vào gái xinh, đặc biệt những người như nó mà

Nó nói vài câu với Khánh Minh rồi lên xe về.

- Ra thành phố ở có khác, nói chuyện thật quý sờ tộc haha
- Im đi mài.
- À.. ghê công khai người yêu luôn cơ
- Kệ tao. Haizzz tao no quá mài ời
- Tao cũng thế

Về đến nhà mới có 8h50" còn thừa thời gian cho nó chấm bài. Đưa đồ ăn cho em trai nó rồi nó ngồi ra bàn chấm bài dùm mẹ nó

Nó phàn nỡ với nhưng câu sai của học sinh của mẹ nó. May chấm trắc nhiệm nên nhanh. Gần 100 bài nó chấm có hơn 1 tiếng là xong, nó được mẹ nó đào tạo chấm bài từ cái hồi nó học lớp 6 đương nhiên giờ phải lên tay nghề rồi

- Nhanh thế. Mẹ phải chấm cả ngày mới xong
- Con thuộc đáp án nên chỉ cần đánh dấu và đếm thôi mà. Dù sao thì cũng là học sinh của quốc tế X đẳng cấp cứ khác chứ hihi
- Sữa chua mít đâu đây
- Của chùa ý mà mẹ. Không có đọc đâu mẹ lo
- Mai không làm gì ở nhà dậy sớm lau nhà đi nhé. Mai mẹ về muộn đấy, nấu cơm đi. Rồi rù Phuong Vy đi chợ mua đồ nấu ăn. Phuong Vy nó toàn phải nấu ăn đấy
- Dạ... cơ mà con mà nấu đừng có mà chửi con đấy. Mà con không thích lau nhà đâu
- Gia Bảo mai nhớ nhắc chị Đan đâu là muối đâu là đường nhé con. Không lại bỏ đường vào canh lại mệt lắm
- Dạ_ Em trai nó gật đầu
- Lại bắt đầu bôi bác con ra đi_ Nó chẹp miệng: Mẹ ghi ra giấy đi con không nhớ đâu, ghi thật đầy đủ mua những gì và mua thế nào ền nhớ để tiền lại

cho con đây

- Biết rồi

Nó chẳng nói gì đứng lên đi lên phòng ngủ. Ngồi nghiêm túc chấm bài cả tiếng nó mới hết cả cổ rồi còn đâu. Nó lên phòng nằm trên giường nghịch điện thoại. Nó còn đang nhắn tin với Khánh Minh, đang cười vì nó vừa lừa anh

Nó: Anh có cần nước để uống không

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Nó tỉnh dậy, chưa mở mắt đã ngửi thấy mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện. Vừa mở hé mắt đập ngay vào mắt nó là mẹ nó đang ngồi cùng với cô nó. Thôi thì giả ngủ còn hơn chứ mở mắt ra là không ổn, kiểu gì cũng bị tra hỏi

- Còn giả vờ ngủ cái gì_ Giọng mẹ nó vang lên

Hic... sao mẹ cứ như thần thánh ý. Cái gì cũng biết thế này. Thôi thì cũng đã lộ rồi thì mở mắt ra vậy.

- Tại con chói mắt_ Nó vờ lấy tay che mắt

- Nắng đâu ra mà chói

- Hicccc mẹ chẳng thương con oa oa... con bệnh mà mẹ còn ăn hiếp con. Con méc ba, méc bà nội, méc ông nội, méc bà ngoại, méc ông ngoại, méc bác cả, bác hai, méc cả Phương Vy, cả chị Khanh, chị Minh Anh rồi anh Minh Hoàng, con méc cả anh Khánh Minh cả Thu Hà cả Yến Anh cả Hà Anh đây_ Nó xụ mặt giận dỗi

- Xong chưa?_ Mẹ lườm nó

Nó chẳng nói gì cả, quay sang nhìn cô nó cầu cứu

- Rồi nói đi. Làm gì để ra nông nỗi này. Mẹ để tự khai, đừng có mà nói dối

- Chết rồi, không nhớ gì cả, bị mất trí nhớ rồi. Cô là ai?_ Nó giả vờ mất trí nhưng mẹ nó đâu phải trẻ lên 3 đâu.

- Rồi trước sau gì thì cũng phải nói thôi mà.

Nói xong mẹ nó đứng lên đi ra ngoài, chắc đi mua cho nó ít đồ ăn vặt ý mà.

Cô nó kể lại lúc nó cấp cứu đáng sợ đến mức nào, nó kể cho cô nó nghe cái lịch sử ăn uống huy hoàng của nó ngày hôm qua

- Ăn cho nhiều vào rồi bội thực chứ sao. Phải rửa ruột cho con vì ngộ độc đấy

- Bảo sao giờ con đói muốn chết

- Nào, ăn chút này đi. Chắc mẹ về nấu cháo cho con đây

- Cô đừng kể cho mẹ con đây không con chết chắc

- Mẹ chẳng không hỏi Phương Vy rồi

- Hơ hơ thế nó có bị sao không ạ.?

- Cũng đau bụng nhưng không như con đâu. Ăn với uống cho nhiều vào, mới nghĩ hè chưa được tháng mà béo lên xem kia, mặt như cái bánh bao rồi

- Hừ? Con giờ xấu lắm rồi sao?_ Nó giật mình đưa tay sờ sờ mặt đầy lo lắng làm cô nó phì cười

- Bụng đã yếu còn ăn vớ vẩn vào.

- Tại....

- Không lí do

Xong cô nó đi khám cho bệnh nhân còn mình nó ở đây, nó phải nằm viện vài ngày. Như người thường thì không sao nhưng nó vốn bị đau đại tràng và lại nó có khỏe như người ta đâu. Đây là lí do mà ở nhà mẹ nó chẳng bao giờ cho nó ăn nhiều thứ đồ ăn vặt.

Mới nhớ, cái điện thoại của nó đây rồi.... chắc còn trên phòng mất. Giờ đóng đô trong bệnh viện thế này chán muốn chết.

Đang than trời than đất thì cửa phòng nó mở ra, ai kia.... nó tròn mắt nhìn mấy người trước mặt nó còn ai nữa ngoài Gia Khanh chị về lúc nào thế này, Minh Anh nhìn nó cười cười còn Minh Hoàng thì tay cầm bao nhiêu là đồ nhìn nó tí ta tí từng. Ồ... không có Khánh Minh đâu, nó ban đầu vui ới là vui nhưng tự nhiên bị tụt cảm xúc.

- Xem kia... sao nhìn em tàn ra nông nổi này rồi_ Gia Khanh bật cười nhìn nó trong bộ quần áo của bệnh nhận, tóc còn rối mù nhưng dù sao vẫn đẹp mà

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhớ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nó nằm lại viện hai ngày thôi mà ôi không biết bao nhiêu là người đến thăm từ bạn bè cơ quan của bố, đồng nghiệp của mẹ rồi bạn của nó nữa, phát chóng cả mặt. Nó được xuất viện về nhà cho thoải mái chứ ở trong viện nó chẳng thích chút nào cả, cảm giác trật trệ lại còn không sạch sẽ bằng ở nhà.

Nó nằm trên sofa xem phim, mẹ nó đi dậy, em trai nó nghịch điện thoại của nó. Từ hôm ở viện tới giờ nó cũng ít nghịch điện thoại hơn, suốt ngày cho em trai mượn chơi game

Đang khóc sụt sùi khi tới phân cảnh phim trong hậu duệ mặt trời nó đã xem đi xem lại cả chục lần rồi mà không chán, đã thế lần nào cũng khóc. Nó chẳng hiểu nó thế nào, con người dễ khóc quá mà

- Chị xem mãi không chán à

- Toàn trai xinh gái đẹp thế này, kịch bản quá ok nhạc phim lại còn hay thì làm sao chán được. Hic thương anh quá

- Chuẩn bị tập cuối rồi chị xem phim gì nữa. Em thấy mẹ xem moon loves

- Chị mãi chẳng xem thuộc lời thoại luôn rồi. Giờ thì "Ôi hoàng đế bệ hạ của ta" khikhi

Em trai nó chép miệng lắc đầu nhìn nó. Nó đang ngắm hoàng đế đẹp trai của nó thì em trai chìa điện thoại của nó ra là Thu Hà gọi nó

[- Hello baby

- Xuống sắp tới nhà bà rồi, cho cái địa chỉ đi nào

- Hà hà? Bà xuống nhà tôi ư? Đi một mình ư?

- Bà chỉ tôi cách đi nửa mình với

- Rồi rồi xóm X xã Y vào đến xóm tôi cứ hỏi nhà cô Hà dạy tiếng Anh rồi người ta chỉ cho bà. Mà bà đi gì vào đây

- Oto chứ đi gì. Chẳng nhẽ quốc bộ và nhà bà chắc

- eo ới nay bà đánh đá thế. Là ai đã đào tạo bà ra nông nổi này hả

- Haha chuẩn bị chai thảm đón tôi nào. Mà đường vào nhà bà cũng dễ đi phết, chẳng thấy vòng vo nhiều

- Nhà người ta mặt đường hẵn hoi

- Rồi tốn tiền điện thoại quá. Kiếm gì cho tôi ăn đi. Cơ mà tôi ở lại nhà bà vài hôm ổn không?

- Trại gì chứ chuyện đấy ok đi. Cơ mà nói thật ư?

- Đùa làm gì... ở nhà một mình chán muốn chết xuống bà ở với và cho vui. Nhớ bà quá mà

- Hứ....

- Mẹ bà sao không?
- Mẹ tôi dễ tính quá ý mà
- Vậy thì tốt]

Nó tắt điện thoại rồi gọi cho mẹ để mẹ nó còn có muốn mua gì ăn nữa thì mua. May có Thu Hà xuống không thì cả ngày nó chỉ ôm TV xem phim.

Nó ra cổng đứng đợi Thu Hà, mãi một lúc sau nhỏ mới đến nơi, hai đứa ôm nhau cười cười như hai con diên trước cổng. Có vẻ như nhỏ không nói dối nó rồi thấy mang nhiều đồ xuống lắm.

Nó dẫn nhỏ vào nhà, vừa nhìn thấy Gia Bảo nhỏ đã diên lên vì độ đẹp trai và dễ thương của em trai nó, nhỏ có sở thích vô cùng khác người là chỉ thích mấy đứa trẻ con đẹp trai.

- Ba mẹ bà sinh kiểu gì mà toàn người đẹp thế này. Bà có anh trai gì đấy không giới thiệu cho tôi đi
- Nhắc bao nhiêu lần bố mẹ người ra là công nhân viên chức sinh con thứ 3 cho mà mất việc à
- Khikhi... quên mất. Cơ mà em đẹp trai quá

Thằng em trai mới hơn 4t của nó cứ ngẩn người, xong quay qua cười trộm vì vừa được khen đẹp trai. - Nhanh lớn chị đợi

Thằng bé vẫn còn cứ ngơ ngơ

- Haha bà làm nó tưởng bà có vấn đề rồi kia

Vừa nói xong thì nó đã nghe tiếng xe ngoài sân, chắc mẹ nó về rồi. Chạy ra chỗ mẹ

- Nay mẹ về muộn thế
- Vừa đi thăm cô Lan rồi phải ghé qua chợ mua ít thức ăn. Bạn đâu??
- Nó đang chơi với Gia Bảo

Mẹ nó vừa vào đến nhà Thu Hà nhanh miệng chào lại còn cười rất tươi nữa. Mẹ nó nhìn qua Thu Hà biết ngay là con nhà có điều kiện nhưng cũng khá ngoan ngoãn. Có sao nó toàn bạn con nhà đại gia thế bày trong khi nó là con công nhân viên chức- nghề nghèo bền vững

- Con chào cô ạ. Con xuống thăm Đan rồi làm phiền cô mất rồi
- Xuống chơi với Đan cô lại quá đi ý chứ. Chắc nhà con xa lắm hả?
- Con ở thành phố T đi xuống dưới đây tận hơn 4 giờ
- Mất công con quá. Nghe Đan nó kể con nhiều lắm
- Nó có nói xấu gì con không ạ_ Thu Hà quay qua nhìn nó cười cười
- Người ta toàn khen mà

Nó nói xong thì Hu Hà với mẹ nó cười

- Giờ mới nhận ra mẹ với Thu Hà cùng tên à nha_ Nó tò về trầm tư suy nghĩ
- Điều đó cũng làm gì ảnh hưởng đến con đâu_ Mẹ nó nói rồi cầm túi đồ vào bếp: Xuống nhặt rau cho mẹ nào.

Nó phụng phịu đi vào bếp, mẹ nói chuyện phũ quá.

Nó và Thu Hà nhặt rau, ngồi kể chuyện trên trời dưới đất, rồi mẹ hỏi Thu Hà nhiều thứ xem nó học hành trên đó thế nào, ăn ở có tử tế không hay là lười. Nó đã nói rồi mà mẹ không nghe, chỉ có ở nhà nó mới có kiểu lười nhác đấy thôi chứ ra ngoài làm gì ai chê nó được câu nào.

- Đan ơi_ Ngoài sân Phương Vy gọi nó, chẳng cần biết nó ở đâu cũng chạy luôn vào trong bếp vì ngửi thấy mùi thức ăn
- Con chào cô_ Chào mẹ nó xong nhỏ quay sang nhìn Thu Hà mỉm cười thân thiện, hai đứa có từng quen biết trên facebook khi cùng vào comment nói xấu và đim nó trong các bài viết của nó cũng có nói chuyện một vài lần chỉ là chưa gặp mặt ngoài đời
- Phương Vy hả_ Thu Hà nhìn nhỏ cười lại
- Ủa hai đứa cũng biết nhau à_ Mẹ nó tò mò

- Chúng nó toàn đim con trước bàn dân thiên hạ, chuyên phần nộ stt ền ảnh của con_ Nó tỏ ra bất bình nhìn mẹ nó

- Ra là thế. Nhưng mà chẳng qua là do con ăn ở thôi mà_ Mẹ nó nhún vai

Nó âm ức cúi xuống nhặt rau, mẹ thật là...

- Ở đâu ăn cơm luôn với Thu Hà nhé Vy

- Con cũng được mời ư_ Phương Vy cười cười

Mẹ nó chỉ cười không nói gì cả. Xong cái bếp nhà nó trở thành cái chợ, có mỗi ba đứa con gái mà cũng thành chợ được, nó toàn bị ăn hiếp từ mẹ cho đến Thu Hà rồi Phương, nó hiền quá mà.

Nhanh chóng cũng nấu xong, tụi nó vừa ăn vừa tiếp tục kể chuyện còn không quên selfie còn mẹ thì chỉ biết lắc đầu cười, nó có những người bạn để thương thế này cũng khá yên tâm rồi

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Ăn uống dọn dẹp xong xuôi các kiểu tụi nó lên phòng khách xem phim, Phương Vy thì về trước. Xem phim mà lúc thì khóc khóc lúc thì cười ầm lên, đã thế vừa xem còn ăn không biết ăn bao nhiêu là hoa quả Thu Hà mang xuống.

Em trai nó chạy lại chỗ nó hỏi nhỏ

- Đan xinh đẹp, chị kia có cái điện thoại to quá_ Nhóc chỉ vào cái ipab to oành của Thu Hà nói

- Đây là Ipab chứ hèm phải điện thoại... hiểu chứ?

- Nó to quá nhì?

- Em muốn dùng không chị cho mượn này_ Thu Hà chìa cái điện thoại cho Gia Bảo mượn

- Em cảm ơn_ Thăng bé cười tí mắt nhận lấy cái ipab từ tay Thu Hà

- Điện thoại của Đan xinh đẹp chẳng có quả táo cắn dở giống chị này

- Lúc nào chị giàu chị mua cho mà chiêm ngưỡng nhé

Thu Hà cười lẫn với chị em nhà nó

- Nhóc không biết câu nói bất hủ của Đan là " Khi nào Đan giàu..." sao. Đừng tin lời nó

Em trai nó đã không để ý tất cả xung quanh và bắt đầu tải game về ipab để chơi còn nó và Thu Hà quay lại xem tiếp " ôi hoàng đến bệ hạ của ta"

Nó ôm mặt ngẩn người

- Vương Gia của tôi là cực phẩm

- Aiguuu tôi chỉ kết mỗi Hoàng đế thôi. Đẹp trai quá_ Thu Hà ôm mặt ngắm hoàng đế

Chưa từng thấy ai lằng nhằng giống nó, xem phim nào là yêu nam chính của phim đó, nào là Tiểu Nại rồi thì Giang Thần rồi đến Dur Hoài, cho đến chẳng hạn, rồi trong phim mafia thái Lan nữa. Trai đẹp trong phim Hàn thì khỏi nói đến gì chứ nguyên dân hoàng tử trong moon loves đã quá đủ, rồi phim của Park chanyeol(Exo) phim của Ji Chang wook rồi Park Bo Gum rồi Lee Jong Suk..... nhiều quá, nó không nhớ đã thích bao nhiêu soái ca trong phim rồi. Nhiều lúc nó còn không hiểu tìm nó bao nhiêu lần nữa, còn chưa kịp cho người ta vào tìm nó đã đá ra và cho người khác vào, bởi vậy nó là con người không idol. Chỉ thần tượng duy nhất một người mà lâu nhất mang tên Hoàng Khánh Minh.

Xem hết phần 1 của phim một cách nhanh chóng nó và Thu Hà lăn ra ngủ cho đến chiều luôn. Mỗi đứa nằm một ghế ngủ ngon lành cho tới khi mẹ nó gọi dậy

- Trời.. 4h10" rồi_ Thu Hà giật mình nhìn đồng hồ

Với Thu Hà mà nói thì đây là khá muộn nhưng với con sâu ngủ như nó thì quá bình thường, không có gì phải ngạc nhiên

- Xem kia... hai đứa ăn uống xem_ Mẹ nó lắc đầu

Nó cười cười

- Giờ muốn làm bánh bột lọc không nào. Tối nay mẹ không phải dậy thêm

- Tất nhiên là có rồi ạ. Bà may mắn lắm rồi nhá_ Nó quay qua nhìn Thu Hà cười cười

- Con chưa ăn bánh đấy bao giờ hay sao ý

- Thế thì hôm nay cô cho ăn thử xem sao nhé_ Mẹ nó cười

- Dạ

- Bây giờ hai đứa ra chợ mua cho mẹ một ít tôm, một ít thịt heo này và hành lá nhé. Mẹ ở nhà nấu bột

- Dạ_ Hai đứa đồng thanh rồi bay lên phòng thay đồ

Nó cột tóc đuôi ngựa để mái thưa như mọi khi, áo phông và quần baggy năng động, Thu Hà cũng giống hệt nó. Nó chở Thu Hà bằng cái xe đạp trước kia đi học của nó. Chợ cũng không xa lắm nhưng mà lâu lắm nó không đạp xe cộng hèm với việc trở thêm Thu Hà nên lên tới cổng chợ là nó không thể đạp thêm nữa

- Thôi xú về thôi chở bà_ Thu Hà dắt xe giúp nó. Vừa vào trong chợ tụi nó là trung tâm của mọi ánh nhìn từ mấy bà bán hàng cho tới người mua hàng. Dù sao thì cả hai cũng đâu có dị lắm đâu mà. Sao lại cứ nhìn như thế??

Nó kéo tay Thu Hà đi về phía hàng hải sản để mua một ít tôm. Bỗng nhiên nó quay lại cầm tay cái người đứng bên cạnh nó làm mọi người xôn xao nhìn. Nó nhìn người phụ nữ khoảng hơn 30t tay đang cầm cái điện thoại của nó. Aiguuu dù sao nó cũng ở thành phố đã lâu mấy cái kiểu móc túi này nó còn lạ gì nữa, người phụ nữ đó tối mắt vút điện thoại nó xuống định bỏ chạy nhưng Thu Hà đứng kế bên đã giữ lại rồi mấy người gần đấy chạy lại

- Sao cô lại làm vậy?

Người đấy không nói gì cả

- Thời đại nào rồi còn đi ăn cắp của người ta. Làm mấy cái chuyện đấy mà không sợ trời phạt_ Mấy người xung quanh đấy nói

- Giờ báo công an cho nó lên phường giải quyết

- Thôi ạ_ Nó cười cười xua tay: Dù sao cũng tại cháu giữ đồ không tốt

-Cháu ơi kiểu người như thế này không đáng phải lương thiện thế đâu

Nó cười cười nói vài câu rồi thôi, dù sao cũng chưa lấy được mà.

Rồi nó kéo Thu Hà đi tới chỗ bán thịt, mọi người cũng tản ra và người phụ nữ đó cũng bỏ đi mất, mặt mũi nào mà ở lại đó chứ.

Nhanh chóng tụi nó đã mua được những thứ mẹ cần

- Eo oi... ở đây mà còn có những người như thế á_ Thu Hà rùng mình

- Ở đâu mà chẳng có. Haizzz may sao tụi mình cảm thấy chứ không đi tong mất cái điện thoại

- Đáng sợ quá

Rồi tụi nó về nhà, nó kể cho mẹ nó nghe, đến mẹ nó còn ngạc nhiên và bảo sao không gọi công an giải quyết.

Nó lương thiện quá mà

Rồi tụi nó bắt tay vào làm bánh, với một tiểu thư chính hãng như Thu Hà thì đây là lần đầu tiên bắt tay vào làm bánh như thế nên ban đầu có hơi lúng túng, còn với một đứa con nhà lính tính nhà quan giống như nó trước sau gì cũng làm hư. Thôi nhưng dù sao thì hôm nay nó cũng tích cực lắm rồi nên mẹ nó rất thông cảm cho nó.

Sau thời gian vô cùng vất vả đối với nó và Thu Hà thì bánh cũng đã chín

- Huzaaaa ngon quá_ Thu Hà nếm thử cái bánh đầu tiên rồi cười tít mắt: Cô giỏi quá

- Không nhầm hôm nay có sự trợ giúp của con nên nó mới được như vậy

- Gọi Phương Vy qua lấy đi Đan

Nó tay cầm điện thoại tay cầm bánh ăn một cách "thục nữ"

[- Qua lấy bánh về ăn này cung

- Bánh gì thế Đan

Chít cha.. là cô Hương mẹ của Phương Vy

- Dạ dạ mẹ con làm bánh bột lọc ạ. Cô qua ăn thử đi ạ

- Ừ giờ cô sang. Phương Vy nó qua bà ngoại rồi

- Vâng ạ]

Nó để điện thoại xuống bàn rồi ăn tiếp

- Hơ hơ... thế là hình tượng dịu dàng thục nữ của bà đã sụp đổ rồi nhé_ Thu Hà chỉ ấn tách một, đương nhiên là cái "quả táo cắn dở" đã lưu trọn khoảnh khắc duyên dáng của nó vừa rồi

- Con choss.. ai lại làm thế_ Nó phàn nộ

- Có tôi mà... haha... này thì thục nữ này. Khikhi mà up lên page trường thì hot lắm chẹp chẹp.. hoa khôi à

- Bạn đều... sao bà nỡ làm vậy hờ

- Mẹ thấy đẹp mà haha_ Mẹ nó cười nham hiểm

Nó đơ mặt, mẹ thật độc ác à nha

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Tối

Nó và Thu Hà nằm trên giường mỗi đứa một cái điện thoại nghịch, nó gác chân lên người Thu Hà nằm một cách rất quý tộc.

Tỉnh ra thì cả tuần rồi nó chẳng nhắn tin với Khánh Minh, còn chẳng liên lạc gì với tụi Gia Khanh, bình thường ngày nào Gia Khanh cũng gọi cho nó nhưng lâu nay thì không. Chẳng biết có chuyện gì xảy ra không. Nó nghĩ chị bận nên cũng không gọi

- Mai bà về à_ Lướt facebook một cách vô thức nó buột miệng hỏi Thu Hà

- Bà có nuôi được tôi nữa không mà hỏi?_ Thu Hà tay ấn tin nhắn nói

- Haizzzz mùa hè này thật nhàm chán

- Sao? Thế chàng của bà đâu_ Nhỏ bỏ điện thoại xuống quay sang ôm nó hỏi

- Đây tôi chịu. Cơ mà không biết sao ý... tôi nghe nói ảnh bị nhốt tách biệt với thế giới bên ngoài như kiểu tù nhân ý

- Hờ... sao lại thế

- Không biết_ Nó lắc đầu mặt buồn buồn

- Bà nhớ người ta hả

- Không hẳn_ Nó nhún vai

- Sao tự nhiên buồn
- Mẹ bảo tôi chẳng xứng với anh ấy chút nào_ Nó nói nhỏ
- Sao lại thế nào
- Anh ấy thì quá hoàn hảo còn tôi thì.... cơ mà dù sao thì một năm học thôi. Giờ nghỉ lại thôi, chẳng muốn thích anh ấy chút nào_ Nó nhìn lên trần nhà nói, tay nghịch tay của Thu Hà
- Hâm nào.
- Thật đấy. Giờ chẳng thích anh ấy nữa, hôm nghe thoáng chị Minh Anh nói anh ấy có chị người yêu xinh cực, nhưng không biết nhà chị kia làm sao rồi phải chuyển đi nước ngoài đến giờ chưa về. Nhưng mà chẳng hiểu sao anh ấy đã không thích người ta còn cứ thả thính làm gì nhờ
- Cô bé của tôi suy nghĩ nhiều rồi. Mặc kệ đi...
- Ồ... giờ chỉ yêu mỗi bà thôi_ Nó quay qua ôm Thu Hà thật chặt
- Ngủ đi muộn rồi đấy
- Không thích cho bà ngủ cơ mà_ Nó tru môi dễ thương
- Đừng có mà quyến rũ người ta. Aiguuu nhìn chúng mình như kiểu bách hợp ý
- Đồ biến thái_ Nó đá Thu Hà cái
- Bà có thấy đói không?
- Hoi hoi... hay là dậy nấu mì ăn đi
- Good_ Thu Hà cười tít mắt nhìn nó

Rồi hai đứa lục cục mò xuống bếp để nấu mì ăn. Vừa ăn vừa cười khúc khích làm mẹ nó tưởng chộm sớ quá gọi cho nó ai mà ngờ người dưới bếp là nó. Lúc này mẹ nó mới yên tâm để ngủ tiếp.

- Tay nghề của bà quả là tốt. Đến nấu mì cũng ngon_ Thu Hà cười đều nó
- Hừ... lại nói đùa người ta đi
- Khikhi

Ăn xong hai đứa nhìn đồng hồ cũng hơn 11h rồi lên phòng lại tiếp tục không ngủ mà ngồi mỗi đứa cái điện thoại chơi game cho tới tận 2h sáng điện thoại nó sập nguồn mới thôi. Lâu lắm nó chẳng thức khuya như thế. Rồi mỗi đứa một góc ngủ.

Tiền Thu Hà về mà mặt nó buồn thiu như kiểu chẳng bao giờ được gặp nữa ý. Nó thờ dài mãi, hè này sao nhạt nhẽo đến thế, năm ngoái bố nó còn ở nhà thì đi du lịch các kiểu luôn bây giờ thì... chẹp chẹp.

Lại những ngày hè nhàm chán quay lại với nó, cả ngày ăn với ngủ thỉnh thoảng nổi cơn quét được cái nhà. Đôi khi còn giúp mẹ nó chấm bài rồi soạn đề.

Cho đến ngày cưới của cô bạn học cùng lớp cấp 2 với nó thì đỡ nhàm chán hơn. Ở cùng xóm nên đương nhiên nó và Phương Vy phải có mặt từ ngày nạp tài cho đến hôm cưới. Nó không nhận đồ chấp vì sợ mất duyên

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đám Cưới

Sáng sớm, nó đã dậy để còn chuẩn bị đám cưới. Haizzzz nên mặc gì đây này. Nó gọi cho Phương Vy

[- Cung đang làm gì?

- Tao đang ăn

- Ăn gì???

- Phở... mẹ tao làm

- Trại mẹ tao đi dạy chẳng thèm nấu nướng gì hết. Để tao bay qua ăn ké

- Cứ tự nhiên]

Tắt điện thoại nó chạy rất nhanh qua nhà Phuong Vy, em trai nó hôm nay được mẹ mang gửi trên nhà bà nội vì không có ai ở nhà.

Mẹ Phuong Vy thật có tâm khi đã nấy đồ ăn nhiều mới có phần cho nó ăn ké

- Mày váy or quần

- Tao mặc chân váy jeans

- Thế thôi tao mặc cách tân công chúa vậy

- Cái màu trắng mà mày được tặng sinh nhật á

- Yep

- Mẹ xem lại nổi hơn cô dâu nha mày

- Haha tao chỉ tô chút xù son cho bớt nhạt nhẽo thôi chứ có làm gì đâu

- Hừ...

- Rửa tô nha cung. Tao đi về đây

Nói xong nó tung tăng đi về để Phuong Vy rửa bát giúp nó

Nó phải gội đầu tắm còn phải sấy tóc, hiện tại là 8h mà 9h nhà trai xuống rồi.

Nó thì không bao giờ mất thời gian cho việc trang điểm tóc tai các thứ. Nhờ Yến Anh dạy cho mất chiều tự tết tóc nên nó có thể tự làm mà không nhờ ai, dù sao tóc nó cũng ngang vai thôi mà, bỏ mầu thừa đậm chất Hàm Quốc, nó mặc váy cách tân công chúa màu trắng hồng nhạt, đi đôi giày búp bê màu trắng nốt, tô thêm chút son nhạt thôi. Bỏ điện thoại vào túi đeo, nhìn trước gương, nó thấy yêu nó quá. Chưa kịp đi đã thấy Hoàng Nam đứng trước cổng đợi nó. Mẹ cái thằng mới 17t mà đi exciter 150. Cứ phải công nhận, bình thường nó đẹp trai hôm nay lại còn đẹp hơn với sơ mi trắng, quần đen với đôi giày đen giảm dị thời, tóc hai mái lửng tũn như mọi khi. Cũng may nó quá quen thuộc rồi chứ người mới nhìn vào kiểu gì cũng yêu hấn cho xem

- Thần thái quá tốt _ Nó đi ra khóa cổng cười nhìn Hoàng Nam

- Mày tính chơi trội đẹp hơn cô dâu hả?

- Tao chẳng makeup, có chút son nhạt nhạt

- Haha

- Mà ai cho mày đi xe quá phân phối thể này

- Tao đi học cũng có ai bắt đâu

- Cạn lời

Nói thì nói xong nó vẫn lên xe để Hoàng Nam trở nó đến nhà cô dâu mặc dù cũng đi thêm 100m nữa là tới.

Oa oa nhìn mới thấy nó là đứa duy nhất không makeup ở đây luôn. Không sao, thần thái của nó quá tốt rồi. Phuong Vy cũng đã qua từ lúc nào rồi

Trong lúc đợi nhà trai tại nó tí từng chụp ảnh, Hoàng Nam chụp cùng với nó một cái mặt hai đứa vô cùng so deep, trai xinh gái đẹp thế này. Hoàng Nam nhanh chóng cập nhật ảnh đại diện lại còn tag cả nó vào với cái caption vô cùng ngắn ngủi nhưng dễ gây hiểu nhầm" Em♥"

Thế này thì chết nó rồi còn đâu, Nam thì nhiều em thích lắm, nhờ may nó bị đánh ghen thì chết. Còn bạn bè của nó nữa còn nhờ may... thấy

- Haha... like và comment nhiệt tình quá _ Hoàng Nam chia điện thoại ra trước mặt nó, chỉ với 5" mà gần 200 lượt like ền cmt.

- Em người yêu mày mà thấy tao bị đánh ghen là tao đánh mày

- Mới chia tay hôm qua rồi _ Hoàng Nam nói với vẻ mặt rất thần nhiên

Nó chẹp miệng, lảng nhăng quá, nó còn nhớ mới yêu nhau còn chưa được một tuần cơ mà

- Thế khác gì công khai tao là tiểu tam. Thằng chó_ Nó đánh Hoàng Nam

Cho tới lúc nhà trai tới, trai ai, cũng may toàn đi cùng với Hoàng Nam chứ không thì... chẹp chẹp, chỉ cần Nam đứng lên thôi là thanh niên lại chỗ nó kín lườn, xin số điện thoại và fb, nó đâu phải người thích đi thả thính đâu, đương nhiên là nó không hé nửa lời cho tới khi Thắng đi tới giải vây giúp nó

- Mà thấy đẹp cũng khổ chưa

- Giờ thấy_ Nó cười cười

- Tao có sdt của mài, fb của mài giờ làm sao, hồi lộ tao không thì này

- Thử xem_ Nó trừng mắt

- Nay mài đánh đá vl

Nó lườm Thắng cái, lên oto nó ngồi giữa Phương Vy với Hoàng Nam, có gì nó lơ ngơ thì còn lấy chỗ mà dựa. Haizzz sau hôm nay thì nó nổi tiếng chảnh còn đâu. Chẹp chẹp

Nó nghịch nghịch điện thoại nó chán đi xong quay qua nhích điện thoại Hoàng Nam

- Cái thằng, mài lại đi lừa con nhà lành đi

- Tao làm gì đâu.

- Tán một lúc mấy đứa thế này

- Bọn nó tán tao mà

- Nghĩ tao tin mài?

- Đồ mày tán được nhỏ này. Tao cho mày đi ăn. Với điều kiện là trong ngày hôm nay

- Ok luôn

Thế rồi nó bắt đầu công cuộc đi thả thính,

- Thả thính gái hay thế

- Hờ_ Hoàng Nam không nói gì cầm điện thoại nó tải liên quân về để solo liên quân với Phương Vy Nó vừa nhắn tin với hết em này đến em kia của Nam vừa hát, mấy nay nó đang thích bài này

"Những tin nhắn anh xem

Vẫn chưa trả lời

Cuộc gọi nhớ vẫn còn chưa đáp hồi

Có lẽ mỗi người

Còn bận lo lắng cho riêng mình

Giờ đây chỉ còn

Một thói quen chưa kịp quên

Đã lâu lắm anh không đón đưa mỗi ngày

Chẳng còn quan tâm

Em buồn vui lúc này.

Có đúng hay sai

Thì cả hai chẳng thể quay về

Giờ đây chỉ là
Người xa lạ đã từng quen
Từng khoảng cách, cứ lớn dần
VẬY mà ta
Chẳng còn tha thiết để bận tâm
Người từng thương
Sao bỗng xa lạ quá
Vờ không quen
Chẳng dám nhìn nhau, vội đi mau.
Một người từng thương nhiều thế
Rồi cũng hóa người dưng
Chẳng còn gọi nhau bằng những
Cái tên mình đã từng
Trả lại nhau những hồi ức
Đôi môi cứ ngập ngừng
Nợ nhau lời xin lỗi.
Một người từng thương nhiều thế
Rồi cũng hóa người dưng.
Chỉ là ngừng yêu mà sao
Lại đau lòng đến thế?
Suốt một quãng đường đời
Tôi chỉ mượn một đoạn đường thôi.
Từng khoảng cách, cứ lớn dần
VẬY mà ta
Chẳng còn tha thiết để bận tâm
Người từng thương
Sao bỗng xa lạ quá
Vờ không quen
Chẳng dám nhìn nhau, vội đi mau...."

- Mãi ơi hai em đồ cùng lúc rồi thế nào. Mãi có bao giờ bắt cá hai tay chưa

- Nó toàn một tay bắt nhiều con cá chứ bắt hai tay cái gì_ Phuong Vy vừa bị thua ầm ục nói

- Haha_ Hoàng Nam cười rồi trả điện thoại cho nó lấy điện thoại của mình về

Có ai điên như tụi nó không chứ, ba đưa nó ngồi hàng ghế cuối cùng, đi gọi video với mấy đứa ngồi trên, thật là hết việc làm mà

- Wifi trên xe kém quá_ Nó than

- hơn 30 chục người bắt theo mày nghĩ nó có mạnh không?

- Oa oa tao buồn ngủ quá _ Nói rồi nó dựa vào vai Hoàng Nam ngủ, cũng may chơi với nhau từ nhỏ chứ không nó chẳng bao giờ thế đâu. Tao ghét mùi nước hoa của mày

Ghét bởi, nó giống hết mùi nước hoa của Khánh Minh, rất nhẹ nhưng nà quyến rũ, nó tưởng nay nó quên anh rồi ai ngờ tại cái mùi nước hoa mà...

- Tao được tặng, hàng hiệu đấy hiểu chưa

- Kệ mày.

Nói rồi nó ngủ, một lúc sau thì Phương Vy dựa vai nó cũng ngủ suy ra là mình Hoàng Nam cân cả hai đứa.

Đi xa thế này nó buồn ngủ chết mất, sao đi mãi mà không đến nơi. Nhiều lúc nó tự hỏi nhà cô dâu với chú rể xa nhau thế nàu thì yêu đương kiểu quái gì được không biết

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Nó ngồi chống tay xem TV mặt buồn không tả được, bởi một lí do đơn giản là vụ nó tán đổ em mà Hoàng Nam thách nó giờ hấn cho nó đi chơi nhưng mà mẹ cương quyết không cho đi. Chẳng nhẽ mẹ định để nó mọc râu ở nhà luôn sao. Haizzzz hè năm nay thật nhàm chán mà

Nó đang giận mẹ nên không quan tâm mọi thứ đang diễn ra chỉ chú tâm vào việc xem phim, bật TV với volume khá lớn, cho tới lúc em trai nó lại bật nhỏ lại rồi đưa điện thoại cho nó

Nó cầm lấy nhìn cái tên, cả tháng rồi Gia Khanh mới gọi cho nó thì phải, chắc chị quên nó mất rồi

[- em nghe ạ

- Ô chị tưởng quên chị rồi

- Em định nói chị quên em rồi ý

- Chắc giận chị lắm ư

- Em giận mẹ

- Lại sao nào?

- Hừ hừ... em bảo đi du lịch thì không cho đến lúc em được người đưa đi thì không đồng ý. Chị xem xem

- Thôi nào. Sao rồi hè hết đến nơi rồi tăng chút cân nào chưa

Gia Khanh nhắc lại mới nhớ, sau hơn một tháng tích cực ăn và ngủ thì nó đã tăng 3kg, mặt vline đã có dấu hiệu tròn, nay nó béo hơn chút xíu, ai cũng bảo thế này nhìn dễ thương hơn, hic... nhưng mà eo 60 của nó chắc giờ lên 70 mất rồi.

- Khikhi tăng 3kg lặn

- Khiếp.....

- Khikhi haizzzz hè này chán quá chị ưi

- Chị xin lỗi

- Dạ... sao vậy ạ?

- Chị không giữ được lời hứa, sẽ đưa em đi Hàn Quốc. Chị càng không giữ được lời hứa gặp em trước khi đi. Chắc giận chị lắm nhĩ?. 5 năm nữa mới được gặp chị đấy. Hay là nàng qua đây học với chị nhĩ?

- Chị nói gì vậy? Sao lại thế. 1 tháng qua chị đi đâu vậy, còn cả Hoàng huynh và chị Minh Anh nữa. Mọi người không muốn chơi với em nữa à

- Không phải vậy. Nhưng mà chị thấy có lỗi với em quá. Chị xin lỗi... sau chị nhất định sẽ đưa em đi nhé
- Em muốn biết giờ chị đang thế nào, có chuyện gì giấu em sao? Em linh cảm thấy vậy, giọng chị khác lắm
- Hừ... lại suy nghĩ linh tinh gì rồi.
- Chị bên đó tốt chứ?
- Có cần gọi video cho xem biệt thự chị đang ở không nào.
- Hừ.... sao đi mà chẳng nói em lời nào cả, em còn chưa được ôm chị cái nào, hic... nhớ chị lắm rồi đấy, chị đi rồi ai chơi với em này
- Hay là bay về gặp em nhỉ?
- Hay là thế nhỉ?
- Khikhi... chị sang đây là ba mẹ giấu giữ luôn visa rồi, sợ chị suốt ngày đi đi về về ý.
- Hao xiang ni
- Wo ai ni
- Khikhi wo bu ai ni
- Giận rồi nhé
- Khikhi. Em nhắn tin chị sau nhé. Mẹ em lại gọi rồi
- Ủ..]

Nó lại đưa điện thoại cho em trai nó chơi game.

Nó nghi lắm, chắc chắn là Gia Khanh đang giấu nó chuyện gì đấy, nó hiểu mà, chẳng bao giờ đi mà chị không nói một tiếng với nó đâu. Chắc chắn là thế, facebook cả tháng cũng không thấy hoạt động. Haizzz sao lại giấu nó làm gì thế này

- Tắt Tv đi ra quét sân đi_ Mẹ nó ngồi máy tính để soạn giáo án nói
- Vàng_ Nó phụng phịu tắt tv rồi đi ra quét sân.

Mẹ rõ là đang giận cá chém thớt mà. Bỏ cả tuần không gọi về cho mẹ, nên mẹ giận suy ra là đổ hết lên đầu nó. Cơ mà nay nó kiêu gì ý. Suốt ngày chửi nó lười, rồi còn bắt nó học nấu ăn, ép nó làm việc nhà, với lí do rất đơn giản là mẹ phát hiện ra con của đồng nghiệp mẹ nó, nhỏ tuổi hơn nó tất cả đều biết nấu ăn và làm việc nhà giỏi, kể cả Phuong Vy chẳng hạn, riêng nó thì... nhiều cô còn bảo nó đẹp thế này sau chắc lấy chồng giàu ý mà mẹ lo làm gì thì thôi rồi, bài ca muôn thuở của mẹ nó thuộc lòng luôn rồi, dìm nó tới tã bảo lười như nó chẳng có ma ào thêm nhìn vì ngày nào chẳng nói cho nó nghe. Haizzz bệnh lười nhác ăn sâu và trong máu rồi thì làm sao mà chữa được, mẹ có nói bao nhiêu đi nữa thì nó chẳng khác chút nào đâu cùng lắm là sau không lấy chồng để tránh hiện tượng người ta "trả hàng" vì không biết làm việc chứ gì. Giờ sống ở thế kỉ bao nhiêu rồi không lấy chồng là chuyện rất bình thường mà.

Nó quét sân, mấy thanh niên đi qua nhà nó cứ hú hú rồi gọi tên nó, nó còn chẳng có phản ứng gì vì nó làm gì quan tâm, còn mẹ nó ngồi trong nhà đã ngóng đầu ra nhìn mấy người kia, haizzz nó vốn dĩ xưa nay không có cảm tình với bọn con trai kể từ khi gặp Khánh Minh lại càng không nữa, không có ai perfect hơn anh đâu, nên nó chẳng thích ai ngoài anh đâu. Bởi thế

mà người ta cứ kêu nó chán. Haizzz

Mọi năm thì nó đi học chỉ mong nghỉ hè để đi du lịch, năm nay thì nó chỉ muốn đi học nhanh nhanh. Nhà ngoại cả năm nay nó chẳng được về mà mẹ cũng không cho đi. Chẳng nhẽ nay nhà nó khó khăn vậy ư? Bà ngoại bảo cứ về bà lo hết từ a tới z mà mẹ còn không cho. Nó muốn tự kỉ mất

Cầm điện thoại chơi zombie với nghe nhạc, lại còn hát nữa

"Sigan-i

Eolmana jinaneun ji

Geudae us-eum

Soliga tteoolla

Jinanj

Eolma an doel

Geosgatjinan

Neoui us-eum

Soliga deullyeowa

Ulineun

Neomuna dalkomhaess-eo

Balaess-eoss hangsang

Hamkke hagileul

Uliui salm-i

Kkeutnaneun nalkkaji

Hamkke han

Il-eul somanghaess-eoseo

Bioneun geolieseo

Uli chueog deullinayo

Nan saeng-gagna

Haengboghhaess-eossneunde

Uliui kkum-eun

Haengboghage

Jinaeneun

Ge jeonbuyeossneunde

Jigeum-eun

Nan ulilaneun ge jeongmal

Ulileul wihae gat-i

Geol-eossdeon geolien ije

Na geuligo

Ijen uimi eobs-eo

Tteonagi jeon-e

Malhaess-eossji

Deo isang

Seulpeohajineun ma

Uliga hamkkeil

Su eobsda haedo

Nhung giò đây

Hai ta chia cách

Muôn trùng mây
Giấc mơ ngàn thu đón anh
Bình yên chốn ấy
Chỉ còn lại
Một mình em
Trên lối đi này
Thương nhớ hoài
Kỷ niệm xưa chung bước
Dưới mưa bay
Ngày hôm nao
Chia tay anh nói
Như lời trần trời
Em đừng u sầu
Gạt lệ thương đau
Nếu chúng ta không còn nhau
Con đường em và anh
Nguyện đi suốt đời
Một khi không còn anh
Là qua hết rồi
Chỉ mong có ai
Cùng em bước tiếp
Mới vui lòng anh
Và hôm nay
Em đang đi tới
Trên đoạn đường mới
Như lời anh rồi
Một hạnh phúc mới
Em hứa cho anh mỉm cười
Cho dù em và ai
Cùng đi suốt đời
Thì vẫn như còn anh
Cùng em chung lối
Em ước rằng
Chốn xa xôi

Anh được yên vui

Và hôm nay

Em đang đi tới

Trên đoạn đường mới

Như lời anh rồi

Một hạnh phúc mới

Em hứa cho anh mỉm cười

Cho dù em và ai

Cùng đi suốt đời

Thì vẫn như còn anh

Cùng em chung lối

Em ước rằng

Chón xa xôi

Anh được yên vui

- Vỗ tay nào

Nó ngẩng mặt lên nhìn, đập vào mắt nó là Phuong Vy và Hoàng Nam đang cười nham nhở, tay thấy cầm nhiều đồ ăn lắm.

Nó tháo headphone ra ngơ ngác nhìn

- Làm gì mà gây mặt ra thế mãi_ Hoàng Nam hát mặt nhìn nó

- Túi mãi ở đâu chui ra

- Tặng cho cái giờ....

- Qua từ khi nào?

- Từ lúc mày bắt đầu hát "hạnh phúc mới" còn nghe được khúc cuối của "đừng ai nhắc về anh ấy" khakha_ Phuong Vy cười nguy hiểm

- Chán mãi, thế nhờ may trộm vào nhà thì thế nào_ Hoàng Nam nói xong Phuong Vy chép miệng

- Nó không vào nhà ai trộm thì thôi ai dám trộm nhà nó

- Lại nói xấu tao đi_ Nó lườm lườm rồi lại nhìn đồng hồ ăn trước mặt, haizz há cái đũa hiểu nó quá

- Giữ lời hứa chưa?_ Hoàng Nam hát mặt nhìn nó

Nó lấy trong túi ra nào là trà sữa, nào là khoai lang kén, rồi xoài lắc, sữa chua mít rồi còn có cả hộp pizza nữa, aiguuu còn có cả gà với khoai tây chiên nữa, là KFC đó

- Ở đây mà cũng có Pizza với KFC hả. Còn trà sữa Co co nữa ư_ Nó thắc mắc

- Ở đây trà sữa làm quái gì ngon, tao đặt ngoài thành phố đấy

- Hử?_ Nó tròn mắt ngạc nhiên

- Không tin hả?

- I love you baby_ Nó nhảy cẫng lên cười cười nhìn Hoàng Nam

- Nhiều khi tao ghen tin với mãi quá, vì có thằng bạn thân vừa đẹp trai vừa tốt bụng như tao

Vừa nói xong nhận ngay cú đá của Phuong Vy

- Lại nhảm đi mồi. Gia Bảo đâu gọi nó với

- Nó qua nội với mẹ rồi

Rồi tụi nó cùng nhau giải quyết hết bấy nhiêu đồ ăn đấy Phương vy còn để dành một ít cho mẹ nó và Gia Bảo còn đâu ba đĩa ăn hết. Xong nhìn lại nó phải vội gợn bớt một ít, mẹ nó mà biết nó ăn nhiều như vậy là bị chửi chết. Có khi nào xiu nó đau bụng rồi ngất giống hôm đấy không. Ôi không thích chút nào

- Chẹp chẹp, tuần nữa đi học rồi ư? Tao còn chưa kịp làm gì mà_ Phương vy nói

- Cho tao mượn vở... tao chưa làm bài tập hè. Chán thế hè mà còn nhiều bài tập hơn thường_ Hoàng Nam

- Hahaha tao không có bài tập về nhà hahaha

Nó cười nguy hiểm vô cùng, rất tiếc là câu nói của nó rất gây ức chế cho tụi kia và kết quả là nó bị đánh hội đồng.

Haizz không có hai cái đĩa này chắc thanh xuân của nó nhạt lắm đây, hè này không có hai đĩa chắc nó mọc râu ở nhà luôn rồi. Cơ mà nhanh quá, sắp đi học rồi. Một chút muốn đi để gặp mọi người, một chút muốn ở nhà hơn, hai tháng hè chỉ chơi với hai đứa kia giờ đi nó nhớ lắm. Haizz biết sao giờ, hay xin mẹ chuyển về đây học luôn nhì? Gia Khanh cũng không có ở đây nữa Minh Hoàng và Minh Anh cũng chẳng thấy đâu, Khánh Minh cũng thế. Thôi thì nó ở nhà học vừa gần vừa có bạn thân nữa, vui hơn đấy. Hay là thế nhì? Nhưng mà.... nó cũng không đành lòng, học ở đây tương lai của nó chắc sẽ tươi đẹp hơn nhiều, khê thờ dài haizzz....

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dể Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Gặp Anh

Thế là hết 3 tháng nghỉ hè, sự thật là hè này nó còn chưa được đi đâu xa ngoài hôm đi cắm trại cô bạn còn đâu thì... Người ta thì đi đây đi đó còn nó đi ở nhà hết ăn rồi đến ngủ, đã thế còn bị mẹ ép làm việc. Giờ nó đi rồi mẹ tự làm, với thấy nó quan trọng thế nào, không nhảm là ở cấp 2 đầu năm có kiểm tra định kì không có nó mẹ phải tự chăm hết cho xem. Thế mà cứ lúc nào nó bảo nó sắp đi học thì bảo đi cho khuất mắt. Hừ....

Nó đi lần nào cũng như lần nào, mẹ luôn mua đồ ăn với một ít đồ dùng cá nhân cho nó sợ nó không đi mua được, chẹp chẹp, năm nay nó còn phải thi học sinh giỏi nên chắc sẽ bận lắm đây, không được về nhiều nữa.

Mẹ phải đưa nó ra bến xe để nó đi, còn có cả Phương Vy với Nam nữa, tụi nó cứ như vậy làm sao nó đành lòng đi đây. Buồn thế nhì? Đã thế trước khi đi Gia Bảo còn khóc muốn nó ở nhà, bởi nó đi rồi ai cho nhóc mượn điện thoại đây. Chưa lần nào đi mà nó khóc giống lần này. Làm sao thế nhì? Nó đã từng có ý định muốn chuyển về đây học nhưng vừa định hỏi thì mẹ đã dẹp ngay tư tưởng của nó. Mẹ không cho nó về, mẹ bảo phải học trên đây mới có cơ hội đi du học nên nó cũng nghe lời mẹ vậy. Nó khóc đỏ hết cả mắt, lên xe rồi lăn ra ngủ luôn. Nó gọi hẹn Thu Hà và tụi kia lên cùng lúc luôn.

Bước xuống xe, cũng xe may đi qua cổng kí túc không nó cũng chết với hai cái vali này mất. Ngán ngán nhìn đồng hồ, giá như bây giờ có ai đẹp trai lại giúp nó nhì? Chứ mình nó sao có thể mang hai cái vali này đi được. Giờ ngớ ra, kéo lại chỗ phòng báo về để gửi đồ, dù sao nó cũng khá được mọi người quý nên rất dễ để gửi được. Rồi nó đi vào trường đăng kí phòng ở kí túc nữa.

Mai khai giảng bởi vậy mà lượng học sinh đến đăng kí khá đông, làm nó ngồi chờ mãi mà chẳng đến lượt, đã thế mấy nhóc lớp 10 còn dám lại tán tỉnh nó nữa, đang không có gì làm nó ngồi thả thính luôn, sẽ giả dối một chút khi bảo nó học lớp 10, thế mà cũng tin luôn. Mấy người 11 hay 12 thì không sao nhưng tụi lớp 10 mới lên nam hay nữ đi qua đều quay lại nhìn nó, hừ... gì vậy, nó đẹp đến thế sao. Cười cười nhìn xa xa... Thu Hà đang chạy lại chỗ nó.

- Sao lên chậm vậy bà

- Tại tôi phải mua dậu tây cho bà đấy.

- Hừ... I love you baby_ Nó chạy lại ôm Thu Hà gây sự chú ý tới mọi người, nó thì hồn nhiên không để ý gì cả

Nó và Thu Hà ngồi ghế đá đợi Yến Anh và Hà Anh.

Cho tới lúc tụi nó vào đăng kí, rõ ràng là nó đứng trước, thế mà có một nhóc lớp 10 dám chảnh chọe lên đứng trước làm nó tức điên lên. Nó suýt nữa thì... chẹp chẹp, nó nhìn Thu Hà, hai đứa cùng gật đầu, nhò đấy xinh lung linh trời đất, ba vòng khá chuẩn, dù sao thì cũng có cần lần át nó thế không, nhưng mà so với style vô cùng giản dị có phần cầu thả của nó hôm nay là quần baggy lửng áo sơ mi trắng cùng giày thể thao với balo, tóc thả ngang vai để mái thưa thì nhò đấy trang điểm khá cầu kì, tóc màu nâu khói tuyệt đẹp mà nó thích lắm nhưng mẹ không cho nhuộm tóc, váy trắng trễ vai, đôi giày cao một chút xiu, chẹp chẹp, nó thấy nó lạc lõng quá.

Kiểu này nó chuẩn bị mất ngôi vị hoa khôi của trường rồi. Cơ mà tự an ủi bản thân, dù sao nhò đấy trang điểm mới được như vậy, nó trang điểm vào có

khi còn hơn. Nó đang ngần ngại thì cuối cùng cũng được vào. Theo một nguồn thông tin mà nó thấy không thích lắm là năm nay kí túc mở rộng, mới được tân trang lại, lượng học sinh đông hơn nhiều thế nên phải ở 6 người một phòng. Chẹp chẹp... hơn nữa, 4 đứa tụi nó rồi còn có hai em lớp 10, trong đấy lại còn có cả "tân hoa khôi" vừa rồi nữa. Haizzz chắc chuẩn bị có đại chiến, với tính cách khá là thẳng thắn của Hà Anh và kiểu tiểu thư ông ẻo của nhỏ kia thì kiểu gì không sớm thì muộn cũng đánh nhau cho xem. Ngoài bề ngoài khá xinh đẹp thì nhỏ đấy còn có cái tên khá là "tiểu thư". Minh Châu nghe như kiểu châu báu ý. Thôi dù sao nó già rồi cũng nên nhường mấy em chứ sao nữa. Cầm chìa khóa, 4 đứa nó đi về kí túc vừa đi vừa nói chuyện hân vui vẻ. Nó mới nhận ra, hình như nhỏ đấy không ưa nó hay sao ý. Hay là thấy nó đẹp hơn nhi

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dể Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ngày Khai Giảng Đáng Nhớ

Sáng sớm nó đã phải dậy để chuẩn bị mọi thứ, qua hè có lẽ nó lớn hơn rồi do đào tạo từ tay mẹ nên không ngủ quên như trước nữa đâu. Nó chải tóc rồi thả ngang vai như mọi khi, bỏ mái thưa, tóc có kẹp một nơ nhỏ nhỏ. Vẫn đồng phục như mọi khi, quyết tâm không thua nhỏ kia được, nó có đánh một chút son nhạt thôi. Trong khi nhỏ kia còn tóc tai các kiểu trang điểm khá cầu kì để dễ gây sự chú ý rồi còn định đi thả thính Khánh Minh nữa cơ mà, nó cảm điện thoại nhắn tin với Nam và Phương Vy. Mãi một lúc sau cô chủ nhiệm gọi nó lên trường rồi tụi nó mới đi

Mới bước vào cổng trường đã nhận ra sự sa hoa khác thường, trang trọng hơn có lẽ hôm nay ai cũng đẹp. Nó đi đến đâu vẫn luôn gây sự chú ý đến đấy. Hôm nay còn nhiều người gấp bao nhiêu lần hôm qua. Đã thế ai cũng bảo nó là học sinh lớp 10 chứ.

Hình như là... ngày này năm trước nó cũng gặp anh đứng nơi này, ngày mà nó lỡ mất trái tim, đang nhớ lại cảnh tượng vô cùng đẹp để ấy thì... nó suýt nữa không giữ được bình tĩnh, suýt bị sock vì quá ngạc nhiên, Khánh Minh từ tòa nhà đi về phía nó, anh hôm nay thì không còn gì để nói, mấy em lớp 10 mê như điên đảo, anh xuất hiện ở đâu thì như idol Kpop xuất hiện. Chuyện gì đang xảy ra thế này

Nó vẫn cứ đi tiếp, mới phát hiện ra tụi Thu Hà bỏ nó đi đâu mất rồi, aiguuu mấy đứa này, nó tự nhiên đỏ mặt, mọi thứ vẫn diễn ra quá náo nhiệt. Thêm đó Minh Châu đang bước đến, ôi không thể hình dung cảnh tượng lúc này mà.

Đi gần tới chỗ nó anh khẽ cười một, làm xung quang đều ầm ĩ cả lên, tim nó đã hơi lồi nhịp một chút, nó khẽ cười lại nhìn anh rồi đi tiếp vào phòng chờ để cô chủ nhiệm nó gặp. Nó đâu biết ngoài này, Minh Châu diễn rất sâu để gây sự chú ý của Khánh Minh, giả vờ ngã xuống nhưng rất tiếc anh làm gì quan tâm con gái đâu, anh còn đang bận đi cùng thầy hiệu trưởng để đón giám đốc sở hơi đâu mà đi quan tâm nhỏ.

Vẫn như mọi năm, vẫn những phần quen thuộc, cho tới khi nó bước lên sân khấu cả hội trường lại một lần nữa xôn xao, nó vẫn tự tin mỉm cười, giữ thần thái rất tốt để trình bày bài phát biểu của mình. Sau nó là Khánh Minh

Lúc nó đi xuống bên cánh gà, gặp Minh Hoàng, cậu bữu môi

- Eo nay muội béo thế

- Gì cơ??? À thì ai mà có body chuẩn như chị Minh Anh_ Nó vờ giận dỗi

- Đùa xiu, mập dễ thương mà. Cơ mà hai tháng không gặp nhớ muội quá

Nó bữu môi

- Đi canada chơi mà kêu nhớ người ta. Giã dỗi quá

- Hơ hơ Minh Anh lại kể cho muội nghe rồi à

- Tính giấu người ta luôn. Giận huynh rồi nhé

- Thôi mà đùa xiu thôi mà_ Minh Hoàng trung bộ cún con nhìn nó

- Hừ....

- Huynh sẽ dẫn muội đi ăn trưa để tạ lỗi, muội thích ăn gì cũng được, cuối tuần cho muội đi chơi nhé.

- Nói thì nhớ đấy

- okok

- Cả huynh cả chị Minh Anh cả chị Khanh quên muội luôn

- Không dám đâu

- Còn gì
- Tính về trước khai giảng để xuống nhà muội chơi đón muội lên luôn nhưng Minh Anh nó còn đi thăm bạn nó nên về muộn
- Hừ..... thôi muội đi xuống dưới đây_ Nó vẫy vẫy tay
- Lại tránh mặt nó chứ gì_ Minh Hoàng hất mặt về phía Khánh Minh đang đi xuống
- Sao phải tránh?
- Hừ... thật á
- Có làm gì đâu mà phải tránh mặt

Nó vừa nói xong thì Minh Hoàng đã gọi Khánh Minh

- Ê mãi... Đan muội có chuyện muốn nói với mày

Nó đơ toàn tập, mặt thì dần đỏ ửng lên, Khánh Minh nhìn nó cười khẽ méch môi

- Có chuyện gì sao?
- Không ạ_ Nó xua tay rồi lờm Minh Hoàng cái
- Cuối buổi lên sân thượng gặp anh_ Khánh Minh nói

Nó không nói gì cả vội chạy luôn xuống phía dưới, lần này thì Minh Hoàng chết chắc rồi.

Lại tiếp tục ngồi nghe tiếp cho tới khi buổi khai giảng kết thúc, nó gặp Minh Anh

- Aiguuuu hôm nay muội thật là xinh nha
- Hoàng huynh vừa bảo muội béo- Tát cho mấy cái
- Đã thế lại còn làm muội mất mặt vô cùng
- Sao nào
- Blabla _ Nó kể
- Xong chị sẽ đánh hấn với muội
- Yêu chị_ Nó cười cười

Đang đi thì điện thoại nó reo chuông, nhìn vào màn hình, cái danh bạ mà hơn hai tháng nay không gọi tới

Nó bắt máy chưa kịp nói gì thì đã nghe vài chữ ngắn gọn rồi tắt" Anh cho em 5 phút"

Gì cơ, bắt nó chạy lên sân thượng, là 5 tầng liền đấy, ai lại làm thế chứ. Nó chỉ kịp chào Minh Anh rồi chạy thẳng lên sân thượng

Nó sắp đứt hơi mất rồi này, sao anh lại thích lên đây làm gì nhỉ?

Nhìn xem, anh đang đứng dựa vào thành tường, tay khoanh trước ngực nhìn nó thờ hồn hèn, đồ độc ác mà

Nó đi lại chỗ anh

- Bộ trên này có gì vui sao? Làm em mệt muốn chết
- Anh muốn nói chuyện với em mà
- Dạ?

Nó nhìn anh, mặt anh có vẻ rất nghiêm túc

- Anh có bạn gái rồi_ Anh nói

Nó đơ toàn tập, cổ họng nó nghẹn ắng, nó cảm giác như tất cả đều dừng hoạt động rồi, mới vừa rồi nó còn thờ vì mệt nhưng giờ nó sắp không thờ được

rồi, nó bị sao thế này. Nó sẽ biết trước có ngày như vậy mà, chỉ không ngờ là nó đến nhanh tới vậy, tại sao nhỉ? Sao anh nói với nó làm gì để nó phải tổn thương thế này nhỉ? Rõ ràng là anh biết nó thích anh mà, nhưng sao lại còn làm thế. Nó biết là nó sẽ chẳng bao giờ với tới anh được đâu, nhưng mà nhiều lúc sao nó vẫn cứ hy vọng một điều gì đấy. Lúc này nó không biết làm gì cả? Tại sao anh không thích nó lại còn cứ cho nó tự ảo tưởng thế này. Nó không đủ kiên nhẫn để đứng đây thêm một chút nào nữa. Gì thế này.... sao nó lại khóc không đúng lúc thế này? Nó ghét bản thân mình đến thế, dễ khóc thế này. Nó mím môi, hay là nó đi xuống nhỉ? Người mà anh chọn chắc sẽ hơn nó về mọi mặt, sẽ xứng đáng với anh hơn nó rất nhiều, nó có là cái gì đâu chứ. Chỉ tại nó tự đa tình, tại nó xem nhiều phim quá rồi cũng ảo tưởng rằng mọi thứ đều sẽ tốt đẹp giống như ngôn tình. Mọi thứ xung quanh im lặng vô cùng, mãi nó mới nói được

- Vâng, chắc chị ấy tuyệt vời lắm_ Nó cố gắng nở nụ cười tươi nhất, vì nó biết đây chắc là nụ cười cuối cùng nó cười trong ngày hôm nay

- Ừ. Với anh cô ấy tuyệt vời lắm. Nhưng vừa phát hiện ra vừa mít ướt lại còn ảo tưởng nữa

Anh nói xong, nó có hơi ngạc nhiên một chút, anh đang nói gì thế nhỉ?

- Anh nói này_ Khánh Minh kéo nó quay mặt lại đối diện với anh: Thật ra thì anh định nói với em là "làm người yêu anh nhé" từ rất lâu rồi nhưng lại sợ em đồng ý

- Anh dám nói dối em_ Nó tự nhiên khóc to hơn, nó không biết diễn tả cảm xúc lúc này như thế nào cả, mọi thứ như vỡ òa ra. Nó khóc, khóc vì vừa bị lừa, khóc vì một chút vui vui mà không diễn tả được

- Đừng khóc nữa. Anh xin lỗi mà_ Khánh Minh vén tóc cho nó

- Anh có biết là hức... em... hức...

- Anh biết là em sẽ rất đau lòng mà. Nên giờ làm người yêu anh đi. Sẽ không ai cướp anh của em đâu

Thế này có thể xem là tỏ tình không nhỉ, nó chẳng nói gì cả

- Em tính giận anh thật à_ Anh xụ mặt dễ thương vô cùng

Một chút muốn đồng ý, một chút không. Nó đang không biết làm sao bây giờ. Nó sợ nó sẽ không xứng với anh, nó sợ cái cảm giác mà một ngày nào đó anh sẽ chia tay với nó, sợ cảm giác nắm chặt rồi mà còn vụt mất, nó sợ một ngày anh không còn là của nó nữa, nó không thích điều này chút nào cả. Mỗi tình đầu của nó, nó muốn điều gì đấy thật đẹp. Nhưng người ta thường nói tình đầu khó thành, mà nó cũng không muốn đấy là anh

- Có một câu chuyện kể rằng, một người con trai tỏ tình với một người con trai tỏ tình với một người con gái trên sân thượng của một tòa nhà cao, chàng trai cho cô gái ấy hai sự lựa chọn, một là đồng ý mà hai là xuống đây_ Anh cười cười chỉ tay xuống dưới

- HE hay SE hả anh

- Đương nhiên là cô gái ấy đồng ý rồi

- Thế thì anh còn chưa nghe một câu chuyện tương tự như vậy, là khi chàng trai đưa ra sự lựa chọn đó, thì không có sau đó nữa, ngày hôm sau trên báo xuất hiện tin một chàng trai bị bạn gái đẩy xuống từ sân thượng vì tỏ tình như vậy hả?

- Ý em là sao?_ Anh ghé sát mặt nó cười nguy hiểm

Nó né mặt ra, cắn môi nói

- Em xin lỗi

Nó phải cố gắng lắm mới nói ra được 3 từ đó, nó cố gắng lắm rồi, chọn con tim hay là nghe lí trí, giờ nó chọn lời mẹ nó nói thôi. Nó không xứng đáng với anh. Có một chút tiếc nuối, nhưng để nói ra được nó mới thấy nó đã thay đổi được một chút rồi, có thể nói ra câu tự chối là một điều to lớn nhất nó làm được lúc này. Không sao, nó sẽ không hối hận vì đã nói ra những lời như vậy, liệu anh có đau lòng như nó lúc vừa rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhè!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Giờ Anh Là Của Em Rồi Đây?

Lại một lần nữa không gian ấy im ắng đến lạ thường, cả anh và nói đều im lặng, nó không biết là như thế nào nữa, mãi một lúc sau anh mới nói, giọng khàn khàn

- Vậy tại sao vừa rồi em còn khóc khi nghe anh có bạn gái_ Anh nhìn vào mắt nó nói

Nó không giỏi giấu cảm xúc, và với một con người từng học qua lớp tâm lý học như anh chỉ cần nhìn qua cũng biết.

- Hai tháng qua em biết anh phải cực khổ như thế nào không? Anh phải làm một việc mà trước giờ anh chưa từng làm là chống đối lại bố anh đi Mỹ. Vì anh còn chưa nói được rằng anh cũng thích em, anh muốn ở lại học cùng em, ở lại để giúp em. Vậy tại sao em không hiểu cho anh một chút vậy.

Nó không nói gì cả, mắt lại bắt đầu rung rung nhìn anh, hôm nay sao nó dễ khóc thế này, nó không biết, không biết gì hết, là vì nó ư?

- Ít nhất cũng phải cho anh một lý do chứ_ Anh vò đầu

- Em cảm thấy mình không xứng với anh chút nào cả. Anh thì quá hoàn hảo, còn em thì không giỏi chút nào. Gia đình em không đủ điều kiện, em cũng không xinh đẹp, body không chuẩn như người ta, em còn hậu đậu, lại còn lười chẳng giúp được gì cho anh cả, vì thế mà em và anh không hợp nhau chút nào_ Nó nói hết suy nghĩ của mình

- Ngốc, anh không thích, anh chỉ thích em thôi. Nếu em không là công chúa thì anh sẽ cũng không là hoàng tử. Vậy thì chúng ta có thể yêu nhau rồi_ Anh cốc đầu nó

Nó chun mũi, thấy hơi cảm động, bức tường thành nó xây dựng đã rất vững chắc thế mà chỉ một câu của anh nó đã đổ rầm ra mất rồi. Nó thế này thì làm sao đây.

- Em vẫn luôn nói anh rằng trà đổ vào sữa hay sữa đổ vào trà thì cũng giống nhau. Vậy tại sao anh đổ em rồi mà em chưa đổ anh

Nó mềm lòng thật mất rồi, aiguuu nó tự trách bản thân sao lại có thể như thế này được

- Em tính để anh đơn phương em tiếp nữa sao, một năm qua quá đủ rồi nhé. Anh vẫn luôn mang tiếng là bạn trai tin đồn của em, giờ anh ế em phải chịu trách nhiệm

- Dạ???_ Cái gì mà một năm cơ, lần đầu tiên nó và anh gặp nhau là ngày 5-9 năm ngoái mà, giờ mới tròn một năm mà, không nhể là...

- I love you at the first sight_ Anh cúi đầu nói nhỏ

Nó lúc này không còn từ gì để diễn tả được cảm xúc. Vậy là không phải mình nó đơn phương sao. Nó vẫn chưa biết nên nói gì

- Không phải tiêu chuẩn bạn trai của em là đẹp trai, không phải ảo tưởng chứ ở cái thành phố này anh thấy anh đẹp nhất rồi đấy, gia đình anh cũng không phải giàu có nhưng bất lúc nào, em muốn đi đâu anh đều chấp nhận, còn nữa, anh sẽ không lăng nhăng đâu, anh chỉ thích mỗi em thôi, còn IQ của anh chắc em cũng biết rồi đấy. Anh cảm thấy anh đang thừa tiêu chuẩn của em mất rồi

Nó muốn cười cũng không cười được mà, đây là đang tỏ tình với nó hay là tự khen mình đây.

- Giờ anh là của em rồi đấy, đừng có mà lo ai cướp anh của em nữa nhé._ Anh xoa đầu nó, sao anh toàn nói trúng tâm lý nó thế này.

- Sao em không nói gì thế hả?

- Anh muốn em nói gì?

- " Em thích anh"

- Không_ Nó phồng má

- Ba mẹ anh là luật sư nổi tiếng, anh sẽ kiện em vì tội đánh cắp trái tim anh mà không chịu trách nhiệm.

Nó cạn ngôn rồi

- Aiguuu sao hôm nay anh nói nhiều thế nhỉ_ Anh vò đầu

- Em cũng thấy thế

- Mặc kệ nhưng mà bây giờ em là của anh rồi đấy

- Em làm gì đồng ý đâu

- Em dám không đồng ý_ Anh lờm nó

Nó khẽ cười, anh hôm nay chẳng giống anh chút nào cả.

- Em không biết em cười dễ thương chết người à, cười ít thôi

- Ủa??? Luật pháp Việt Nam cũng có cả luật cấm cười nữa hả anh_ Nó nghiêng mặt hỏi, cái mặt giả ngây hết sức

- Cười nữa anh hôn em cho xem_ Anh cười gian
- Đồ biến thái_ Nó đá anh một
- Sao em bạo lực thế
- Giờ có phải anh là bạn trai em rồi không
- Ừ_ Anh gật đầu
- Em dễ ghen lắm nên đừng có mà thả thính gái dưới mọi hình thức đấy nghe chưa
- Đã bảo anh không thích thể giới này chỉ thích em thôi
- Dù cho người đó có xinh hơn em, giàu hơn em, body lại còn đẹp nữa
- Anh thích em_ Mặt anh nghiêm túc làm nó phì cười
- Wo xi huan ni_ Nó cười, dưới ánh nắng nhẹ của mùa thu, nụ cười tỏa nắng, ngây thơ và thuần khiết,
- Em thích gì?_ Tự nhiên anh hỏi nó
- Tiền này, vàng này, kim cương này, giày đẹp này, đồng hồ đẹp này, quần áo đẹp này.....
- Hừ_ Anh nhú mày
- Còn cả thích anh nữa khihiNó cứ dễ thương thế này sao mà anh không yêu nó cho được chứ.
- Anh chưa bao giờ tin vào yêu từ cái nhìn đầu tiên kể từ khi gặp em.
- Woaaaa vậy anh bị cảm nắng hôm ở sân trường ý hả
- Không. Hôm chiều trước ngày khai giảng, anh và chị Gia Khanh có đi qua chỗ em đang đứng, vô tình nhìn thấy em, đúng lúc em đang cười nên anh thích em. Thế em nghĩ tự nhiên bà Khanh lại giúp em mang vali lên phòng sao?
- Hóa ra là vậy, giả dối quá
- Em không nghĩ anh như vậy mà sẽ hỏi quan tâm một người anh không thích như vậy sao
- Giả dối_ Nó kết luận

Anh cười xoa đầu nó

- Rối tóc em giờ, à giờ mới nhớ. Hôm nay em có tô son, đẹp hơn đúng chứ_ Nó cười, tay ôm má
- Anh còn nghe nói hôm qua em dám đi tán tỉnh mấy nhóc lớp 10, em thì hay rồi
- O ơ... em đùa chút mà. Cơ mà, sao hôm qua anh vô tình thế, làm em buồn muốn chết.
- Để cho em nhớ anh hơn đấy
- Đồ giả dối_ Nó lườm anh

Đúng lúc Minh Hoàng gọi cho anh, gọi xuống. Anh đan tay anh vào tay nó, kéo nó đi, nó có hơi ngại ngại, có đỏ mặt, nhưng mà, lúc đến sân trường, tất cả đều tập chung ánh mắt vào anh và nó, ai nấy đều khá là ngạc nhiên, mặc dù trước kia có lần anh đã từng công khai nhưng chưa ai tin lắm. Điều đáng nói là cái tay đang nắm chặt kia, một vài cái điện thoại giờ lên chụp chụp. Nó cảm thấy hơi ngại khẽ đứng ra sau anh, anh dẫn nó lên qua bao nhiêu con mắt nhìn, ai nấy đều xôn xao cả lên

Gặp Minh Hoàng và Minh Anh, cả hai há hốc nhìn tay trong tay

- Giải thích_ Minh Anh nhìn nó
- Không được ăn hiếp bạn gái anh
- Oa oa không biết đâu sao Đan bỏ chị à
- Thế tao đây là gì_ Minh Hoàng nói

- Đây chỉ thích Đan thôi
 - Đan là của anh_ Khánh Minh bá đạo tuyên bố
 - Xem kia, Đan còn nói gì nữa không. Hai người thật là
 - Đi ăn nào, hôm nay anh mời_ Khánh Minh nói
 - Haizz con người có tình yêu vào là nó khác mà
- Rồi nó được anh đưa đi ăn, đúng lúc Thu Hà gọi nó
- [- Tôi cần bà giải thích
- Giải thích gì
 - Còn giả ngây nữa à_ Cả Thu Hà và song Anh phòng nó hét vào điện thoại
 - Thật ra thì....
 - Thì là cái gì... về nhanh
 - Tôi đang đi ăn...
 - Ăn lẹ về tôi nói chuyện.
 - Làm gì gắt thế
 - Cứ về đi rồi biết]

Nó tắt điện thoại rồi quay lại tiếp tục dùng bữa. Khánh Minh giúp nó cắt bớt tét, bóc tôm cho nó ăn làm Minh Anh muốn gào lên gọi video với Gia Khanh kể lể. Thôi rồi nếu không để điện thoại xa với volume khủng mà Gia Khanh quát tên hai đứa chắc thùng tai.

Chep chép, nó được anh đưa về kí túc, bước vào phòng đã bị tập kích đánh tã tời

- Sao đánh tôi_ Nó nhăn mặt
- Còn giả bộ ngây thơ_ Yến Anh lườm nó
- Bà biết anh Khánh Minh là idol của tụi tôi mà sao bà dám cướp làm của riêng vậy. Đã thế còn dám bỏ bạn để có người yêu à. Như thế là không được_ Thu Hà nói
- Lấy luật phòng ra giải quyết nhẹ nhàng thôi_ Hà Anh tay cầm ipab vừa ăn snack vừa nói
- Mấy bà toàn ăn hiếp tôi không á
- Thôi nhờ may nó mếc với hội trưởng là mình xong luôn đây_ Yến Anh nói
- Đúng rồi_ Thu Hà gật đầu đồng ý

Nó đến cạn ngôn với tụi này mất.....

Cơ mà cho đến giờ nó vẫn đang không biết là thực hay mơ nữa. Nhưng nếu là mơ thì cũng là một giấc mơ tuyệt vời nhất mà nó từng mơ

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thật Hay Mơ

Nó vẫn đang vô cùng thắc mắc là chuyện anh tỏ tình với nó là thật hay mơ. Hình như hơi khó hiểu nhưng mà mặc kệ đi.

Đội Thu Hà tằm, nó đứng dựa vào bàn nghịch điện thoại. Nó lên diễn đàn trường xem tình hình có gì hay. Đập ngay vào mắt nó chủ đề hot nhất được

mọi người bàn tán là cái ảnh lúc anh nắm tay nó ở sân trường. Nó đã biết trước sẽ có chuyện này xảy ra mà. Bạn bè trong lớp nó tag nó vào hỏi, bạn bè lớp anh tag anh vào hỏi. Nó thì im lặng còn anh thì 4 chữ ngắn ngủi nhưng đủ quyền lực gây xôn xao dư luận" Như mọi người nghĩ"

Ngoài việc thông báo của hội học sinh thì anh không bao giờ comment hay like bất cứ bài viết nào trên diễn đàn, lần này anh xuất hiện quả là một chuyện hiếm có. Nó cười cười, ai nấy cũng bảo nó sượng quá đi, nhiều người phần nộ vì bảo nó chẳng xứng với anh, nó cũng thấy vậy mà. Bỗng cánh cửa phòng nó bị đẩy ra một cách thô bạo, Minh Châu cùng Lan Anh bước vào, mặt Minh Châu lộ rõ sự tức giận, nhìn nó chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống. Nó đang nhũn mảy vì thái độ của Minh Châu, chưa kịp định hình nhỏ đã đi lại xô nó ngã xuống đất. Nó há hốc nhìn nhỏ, chuyện gì vừa xảy ra thế này. Hà Anh đang xem phim trên giường nhảy xuống, Yến Anh đang chơi game vút luôn điện thoại ra đẩy chạy lại chỗ nó đỡ nó lên

- Em làm cái quái gì thế_ Hà Anh lớn tiếng

- Tại sao vậy? Chị lấy tư cách gì để yêu anh Khánh Minh. Chị có gì hơn tôi chứ_ Minh Châu nhìn nó bằng ánh mắt viên kẹo đồng

- Hơn em về cả tính cách lẫn ngoại hình. Em nghĩ em là ai thế. Tò thái độ với ai đấy. Em nghĩ em là bà hoàng ở đây à. Ngay từ hôm đầu vào cả phòng đã chẳng ai ưa em rồi. Tính cách của em chị còn không ưa huống gì Khánh Minh. Nhìn lại mình đi đừng ở đấy mà lên mặt. Chưa hơn ai gì đâu_ Yến Anh tỏ ra phần nộ lên tiếng thay nó, nhỏ còn lăm bắm câu: ngoài ngực to ra chẳng hơn ai cái gì. Tường mình là nắng mà có quyền chói chang ư?

Mặc dù là rất nhỏ nhưng cũng đủ để mấy người ở đây nghe cả. Nó đứng bên cạnh Yến anh phì cười, cả Hà Anh cũng thế. Mặt Minh Châu thì tối sầm lại âm ức không nói nên lời.

- Chị thế nào cũng chẳng ảnh hưởng tới cơm ăn áo mặc của em ok. Còn ở với nhau còn dài tôn trọng nhau chút đi. Còn nếu không thích thì em có thể làm đơn xin chuyển phòng nhé_ Nó nói, tự cảm thấy nay nó đánh đá quá đi thôi. Nhưng thôi dù sao ở chung với nhỏ này hiền là chết

- Chị không phải đặc ý. Rồi anh Khánh Minh sẽ là của tôi thôi_ Minh châu tự tin nói

Thu Hà vừa từ nhà tắm đi ra nghe xong cười như con điên

- Hahahaha... nay mới phát hiện em vui tính ghê

- Không liên quan tới chị

- Ồ... lên giường ngủ mà mơ đi, người ta xấu người đẹp nét em đây chẳng đẹp cái gì. Chẹp chẹp

Nó nín cười, Thu Hà có nói quá không, rõ ràng là hôm qua còn khen Minh Châu xinh cơ mà. Haizzz

- Thôi dẹp hết đi. Còn em nữa. Em nhỏ tuổi hơn tui chị đấy nên biết phép tắc chút đi. Ở được thì ở không được thì có thể lướt_ Hà Anh nói xong lên giường tiếp tục xem phim

Nó cười cười rồi lấy quần áo đi tắm, còn Minh Châu thì vùng vằng cùng Lan Anh đi ra ngoài.

- Aiguuu cần thận à nha Đan_ Yến Anh cười nhìn nó

- Hahaha body người ta chuẩn hơn bà đấy_ Thu Hà cười trêu nó

- Đẹp đi... nhỏ đấy lấy đâu mà đẹp hơn tôi_ Nó tự sượng

Cả ba đứa kia nhìn nhau lắc đầu còn nó thì cười cười bay vào nhà tắm.

Ngoài này điện thoại nó reo chuông, Thu Hà cạnh đấy cầm điện thoại lên xem, là Khánh Minh gọi.

Nhỏ vừa áp điện thoại vào nghe

[- Em đang làm gì?

Nhỏ suýt sặc vì ngọt, quá ngọt, trời ơi người ta nói chuyện với gấu nghe dễ thương thế, giọng ồm lại nhẹ nhàng suýt chút nữa nhỏ đã hét lên rồi

- Dạ em là Thu Hà. Anh Minh ơi Đan nó đang đi tắm ạ

- Ồ... khi nào Đan ra bảo gọi lại cho anh nhé

- Dạ vâng ạ]

Đề điện thoại nó xuống, Thu Hà cười cười

- Trời ơi... giọng anh Minh ngọt quá, dễ nghe kinh khủng

- Hà... bà vừa nói chuyện với anh ấy á_ Yến Anh bật dậy ngạc nhiên hết mức

- Ủ..." em đang làm gì đấy" ôi mẹ ơi con cũng muốn có người yêu như thế
- Anh Minh là cực phẩm không có thứ hai đâu mà!_ Yến Anh nói
- Eo ơi dịu dàng dễ nghe chết người, mẹ Đan nó ăn gì mà số sướng thế không biết

Nó đi từ nhà tắm ra cười nói

- Ăn cơm mẹ người ta nấu chứ ăn gì
- Gấu gọi kìa
- Có hả_ Nó nhanh chân chạy lại cầm điện thoại

Thu Hà và Yến Anh chép miệng, con người có tình yêu vào là nó khác mà

Nó nhảy tót lên giường gọi lại cho anh

[- Baby mới xa anh có mấy tiếng mà nhớ anh rồi à

- Anh mắc bệnh ảo tưởng từ khi nào thế
 - Từ lúc gặp em đấy.
 - Hừ
 - Em yêu đi ăn không?
 - Nhiều bài tập lắm, anh với Hoàng huynh với chị Minh Anh đi đi
 - Em tính bắt mình anh xem phim tình cảm à
 - Thế thôi khỏi đi. Ở nhà ôn bài đi, em nhớ anh sắp thi rồi mà, olympia toán quốc tế chứ có phải thi học kì đâu
 - Ôn làm gì, kiến thức có trong đầu rồi
 - Có sao em max dốt toán thế này
 - Nhà một người giỏi là được rồi
- Nó ngửi thấy mùi mờ ám đâu đây
- Ý anh là sao?
 - Em ngây thơ quá
 - Anh... nhỏ cùng phòng em nó thích anh lắm đấy_ Nó buột miệng nói
 - Ồ điều đó anh biết mà. Ai cũng thích anh cả
 - Áo trắng_ Nó bấu môi
 - Minh Châu gì đó ư?
 - Anh biết rồi hả? Không hề nhỏ bắt đầu thả thính anh rồi
 - Ủ, hôm qua nhỏ kết bạn, thấy cũng không tệ nên anh add
 - Ủa em nhớ là anh luôn hạn chế bạn bè mà
 - Anh mới mở
 - Em biết rồi nhé. Anh tính thả thính mấy em lớp 10 chứ gì
 - Khỏi 10 năm nay không có gái xinh
 - Rồi sao? Nhỏ có nói gì với anh không_ Nó bắt đầu tò mò

- Em đang ghen đấy à
- Ai thèm, nhưng mà em nhắc lại cho anh nhớ là nhỏ chẳng có gì hơn em cả ngoài cái nhà có điều kiện, đã thế tính cách còn tệ nữa, chẳng thể ư nổi
- Ồ có vòng 1 hơn em mà
- Anh cút đi, đồ biến thái_ Nó nói lớn
- Nay em hết hiền giống trước rồi
- Anh có hối hận thì giờ chia tay vẫn còn kịp mà. MINH CHÂU vừa xinh vừa có body quyến rũ đấy ăn nói dịu dàng dễ nghe lắm. Hừ
- Em ghen à. Tài khoản là số điện thoại anh, mặt khẩu ngày sinh của em. Em xem đi, anh hoàn toàn trong sáng, tại nhỏ cứ thả thính anh chứ
- Không cần
- Em giận à
- Thấy em rảnh không
- Giận là anh đi ăn với Minh Châu đấy
- Thử xem_ Nó nói bằng giọng thách thức
- Đâu dám_ Anh khẽ cười
- Anh...
- Anh đây
- Hát cho em nghe "yêu em rất nhiều" đi
- Giờ á
- Hát đi, lâu lắm em không nghe anh hát. Nhanh cho em đi học nữa
- Thế học đi, lúc nào đi ngủ anh hát cho em nghe
- Giờ cơ
- Hát chạy luôn hả
- Guitar của anh đâu
- Ok]

Nó thấy anh máy, chưa đầy 30s đã gọi lại bằng video, nó cười đeo earphone vào rồi chuẩn bị nghe anh hát, xem kìa cái phòng của anh rộng quá, còn đẹp nữa. Anh cầm đàn nhìn nó cười, đây là lần đầu tiên nó thấy anh ăn mặc đồ ở nhà thế này, chỉ đồ thể thao bình thường cơ sao anh mặc lại đẹp thế kia

- Phòng anh đẹp quá
- Sau cũng là của em mà
- Hừ?

Anh cười

- Em cũng muốn học guitar
- Lúc nào anh dạy cho
- Ok...

Anh cười rồi bắt đầu vừa đàn vừa hát

"Ngồi giữa bóng đêm

Anh chưa thể ngủ được

Vì nỗi nhớ em vu vơ bất thường
Cảm giác đắm say
Cứ thế đông đầy trong nơi trái tim
Là thứ bấy lâu nay
Anh đã kiếm tìm
Những câu chuyện thật dài mỗi tối
Những phút giây ngập ngừng bối rối
Tiếng em cười và lời em nói
Khiến anh giờ đang như quên mất lối
Những khi chạm nhìn vào đôi mắt
Anh chỉ muốn ôm em thật chặt
Để anh nói em nghe
Nói em nghe lòng anh
Người ơi em có biết
Anh đã yêu em rất nhiều
Chẳng cần những lý lẽ
Để nói nên câu tình yêu
Làm như không quan tâm
Nhưng anh thực sự nhớ em
Muốn được chở che cho em
Những đêm lạnh về
Anh muốn nói yêu em rất nhiều
Những câu chuyện thật dài mỗi tối
Những phút giây ngập ngừng bối rối
Tiếng em cười và lời em nói
Khiến anh giờ đang như quên mất lối
Từ khi đã trót lỡ yêu rồi
Anh chỉ mong gần em mãi thôi
Để anh hôn nhẹ lên
Hôn nhẹ lên bờ môi
Người ơi em có biết
Anh đã yêu em rất nhiều
Chẳng cần những lý lẽ
Để nói nên câu tình yêu

Làm như không quan tâm
Nhưng anh thực sự nhớ em
Muốn được chở che cho em
Những đêm lạnh về
Anh muốn nói yêu em rất nhiều
Và anh muốn hát cho em
Bài hát trong tâm hồn anh
Thật mạnh mẽ nhưng sao
Nhiều lúc cô đơn mỏng manh
Chuyện tình yêu
Chẳng thể nói trước điều gì
Nhưng thôi ta mặc kệ cứ yêu đi
Nguyện bên em trên con đường dài
Thủy chung mãi mãi
Người ơi em có biết
Anh đã yêu em rất nhiều
Chẳng cần những lý lẽ
Để nói nên câu tình yêu
Làm như không quan tâm
Nhưng anh thực sự nhớ em
Muốn được chở che cho em
Những đêm lạnh về
Anh muốn nói yêu em rất nhiều
Muốn được chở che cho em
Những đêm lạnh về
Anh muốn nói
Anh muốn nói
Anh yêu em"

Anh vừa đàn vừa hát, quỵên rũ chết người, giọng hát vừa ngọt vừa ấm, yêu anh quá đi mất, nó chỉ biết cười. Anh đúng là po-phếch mà, thế này sao nó không thích anh cho được

- Wo ai ni_ Nó nói nhỏ rồi cười
- Em thấy khác không
- Giọng hơi khàn thì phải, anh đang ốm à
- Hơi đau họng chút thôi

- Thế mà em còn bắt anh hát
- Em mặt kìa. Anh sao đâu. Rồi em đi học đi. Học xong rồi đi ngủ nghe chưa, cảm thức xem phim đây
- Anh đi học đi
- Anh quên mất cách học ở nhà rồi, giờ sao đây
- Lười quá, anh phải giành huy chương vàng cho em, chưa bao giờ em được cầm huy chương vàng của toán, lại còn quốc tế, em muốn xem thử
- Ồ vậy anh phải cố gắng rồi
- Bằng mọi giá, nên giờ anh học đi
- Anh biết rồi. À... gà anh đặt cho em rồi đây, chắc tới nơi rồi em chịu khó chạy xuống công lấy nhé
- Dạ??? Anh đặt khi nào
- Lúc em bảo em muốn ăn
- Anh cứ thế này làm em ngại quá
- Hâm
- Hứ_ Nó chun mũi
- Cái mặt xem
- Cơ mà... quay camera lại chỗ đèn giường xem, em vừa thấy gì đó
- Hà_ Anh quay camera lại chỗ đầu giường mà nó nói

Nó sụt chút nữa khóc vì cảm động chết mất, cái ảnh anh chụp với nó hôm sinh nhật nó anh đã rửa anh và đóng khung để ở đầu giường, mặc dù anh thấy nhìn theo góc chụp sẽ nghĩ nó đang hôn anh cho xen, nhưng cũng phải công nhận là đẹp thật.

- Em sao thế
- Không có... anh học đi nhé. Em cũng học đi
- Bye baby

Nó tắt điện thoại rồi mở cửa chạy xuống công kí túc, đúng lúc người ta ship hàng tới nơi, nó kí tên nhận rồi mang lên phòng

- Woaaaa KFC ở đâu ra thế này_ Thu Hà nói
- OMG... KFC_ Yến Anh tròn mắt nhìn
- Còn ai ngoài chàng mua cho nàng nữa_ Hà Anh nói
- Ôi anh Khánh Minh tuyệt vời quá
- Số bà đúng sướng thật mà. Gato quá

Nó cười cười rồi lấy ra cho cả phòng ăn chung. Đúng lúc Minh Châu về, mặt nhỏ có vẻ khả quan hơn nhưng vẫn nhìn nó bằng ánh mắt chẳng mấy thiện cảm, nhưng 4 đứa tụi nó vẫn tiếp tục ăn như chưa có chuyện gì xảy ra

Thu Hà và Yến Anh thì từ đầu đến cuối chỉ khen Khánh Minh, còn nó chỉ biết cười.

Ngày hôm nay có lẽ nó sẽ nhớ nhất, sẽ chẳng bao giờ nó quên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngập Trần Yêu Thương

Những ngày sau đó cuộc sống vốn rất đơn giản và có phần cầu thả của nó đã thay đổi rất nhiều. Sáng nào đúng 6h anh cũng gọi cho nó, hỏi xem nó dậy chưa. Lâu nay nó không có thói quen đi ăn sáng, toàn uống sữa, không thì giờ nghỉ giải lao đi ăn cùng Thu Hà nhưng giờ mỗi sáng nó có người đưa đi ăn sáng xong rồi đi học. Tụi Thu Hà chỉ biết nhìn nó bằng ánh mắt gato hết mức. Minh Châu vốn vẫn không ưa nó nay lại càng không ưa hơn. Ừ thì nó cũng đâu ưa gì nhỏ. Suốt ngày cứ ăn ăn mà nó đã tăng cân, nó bảo từ nay nó sẽ không ăn nhiều nữa, cứ thế này thì nó sẽ béo và xấu hơn sao. Nhưng mà anh bảo mập mới dễ thương nên nó đành xuôi theo chiều gió.

Chuyện tình vô cùng đẹp của anh với nó đã lan ra cả trường, nhiều thầy cô cũng biết. Nó lại một lần nữa nổi tiếng giống đầu năm lớp 10.

Anh với nó yêu nhau, nhiều đứa muốn đi tọt tọt. Nhiều lần tính nói cho mẹ nghe nhưng lại sợ mẹ sẽ bắt nó chia tay, có khi còn cho nó về quê học. Nên thôi nó đành tạm giấu mẹ đi vậy.

Buổi chiều nó còn đang ngủ thì điện thoại reo chuông, nó mơ màng rồi nghe

[- Alo

- Em đang ngủ đấy à

- Dạ

- Không dậy học bài đi

- Mới có 3 giờ à

- Hử... 3h

- Đang còn sớm mà.

- Ra thư viện học đi. Anh sẽ dậy em học toán

- Thật ư???

- Anh đùa em sao. Anh thấy điểm toán của em fail quá, người ta lại bảo anh không dạy em thì sao?

- Em vốn nát toán mà

- Học kinh tế mà fail toán vậy thì sao cô nương

- Thì giờ em học lại chẳng qua năm lớp 10 chưa thích học thôi

- Ồ... mà bước xuống giường chuẩn bị nhanh ra thư viện cho anh

- Biết rồi]

Nó thở dài, nó muốn ngủ cơ. Nhưng mà thôi, đành phải dậy ra thư viện học vậy. Nhanh chóng rửa mặt thay quần áo các thứ, lấy sách vở bỏ vào balo nó nhanh chân bay ra khỏi phòng, cũng may thư viện gần trường gần kí túc của nên rất nhanh để nó có mặt tại đây.

Nó bước vào, mọi người đều nhìn nó, từ hôm anh và nó công khai đi đâu cũng bị người ta nhìn, mệt mỏi quá.

Nó kiểm cái bàn trống có mấy chậu sen đá đẹp đẹp để ngồi. Đang nghịch mấy cái chậu hoa thì cả thư viện xì xào, ồn khác thường, nó ngoảnh lại nhìn. Chẹp chẹp, trai đẹp xuất hiện có khác, anh cầm mỗi cái túi đựng laptop với một túi đồ ăn. Anh đi lại chỗ nó ngồi, lại lần nữa mọi người ồ lên. Lại điện thoại smartphone cái kiểu lấy ra chụp chụp như kiểu người nổi tiếng. Nó ngán ngẩm lắc đầu

- Em còn chưa bắt đầu học sao

- Đợi anh

Anh không nói gì đặt túi đồ ăn xuống bàn. Oa oa là trà sữa co co max tiền với trái cây sấy này, aaaaa có cả snack nó thích nữa

- Anh mua cho em sao? _ Nó nghiêng đầu nhìn anh ngây thơ hỏi

- Anh mua cho bạn gái anh

Nó bĩu môi, cầm trà sữa lên uống. Từ lúc anh bước vào mọi người đều nhìn tụi nó làm nó mất tự nhiên dẫu biết lâu nay nó vẫn luôn bị nhìn như vậy.

Anh lấy laptop ra làm gì đấy, hình như đang luyện cho kì thi olympia sắp tới. Nó vừa ăn snack vừa uống sữa, tay nghịch điện thoại

- Cho em 10 giây để lấy vở ra_ Tay anh vẫn thoăn thoắt trên bàn phím, mắt nhìn màn hình nói

Nó tru môi lờm anh cái rồi lấy sách vở ra học, gọi là dạy nó mà anh toàn để nó tự học còn anh thì cứ dán mắt vào cái laptop.

Nó cứ vừa học vừa nhắn tin với Hoàng Nam và Phương Vy, nó chót lờ miệng kể cho tụi nó nghe. Tụi kia làm ầm lên đặc biệt là Hoàng Nam, đòi phải xem mặt người cướp best friend của cậu là ai. Sau khi nó gửi cái ảnh nó vừa chụp đáng anh đang chăm chú làm việc, thần thái quá tốt, mặt thì đẹp trai như vậy Hoàng Nam chỉ nói một câu "Được" rồi không chất vấn nó nữa. Nó kể kể cho cậu nghe về anh rất nhiều

- Cái điện thoại vào sọt rác này

Cái kiểu không thèm nhìn vẫn biết của anh làm nó khâm phục vô cùng, nó xụ mặt rồi tắt điện thoại quay lại học. Dù sao nó cũng không muốn cái điện thoại yêu dấu của nó vào thùng rác đâu

Nó lần này học tử tế hơn, mé ngồi gần trai đẹp thế này làm sao mà học được. Mà kể ra cũng lạ, lúc anh và nó chưa chính thức công khai thì ngồi gần anh nó có chút bối rối, mỗi lần nhìn anh nó kiểu gì cũng không bình thường nhưng giờ thì như kiểu của nó rồi nó cứ làm sao ý.

Toán 11 sao nó hại não thế này pi pi cái gì không biết

- Bài này làm sao ạ_ Nó cắn đầu bút nhìn anh

- Đừng nhìn anh, nhìn xuống bài_ Anh quay lại nhìn qua rồi nói: nhân hết ra rồi chuyển vế. Ôm mà bài này dễ thế mà em không biết làm á

Nó thật nó đập cho anh một mả. Rõ ràng đây là bài trong sách nâng cao nó làm thêm mả kêu dễ, ờ mà rõ ràng anh là dân chuyên toán, đã thế huy chương vàng casio quốc tế cũng có, lại chuẩn bị tham dự thi olympia toán quốc tế bằng khen các kiểu, ai mà được như anh

- Rõ ràng em chuyển vế rồi mà nó vô nghiệm

- Đây là dấu - không phải +

Á chít cha, nó nhầm, gãi đầu nhìn anh cười cười, tự nhiên anh lấy tay che mặt nó

- Bớt cười

- Oppa à... cho em mượn iphone của anh chụp ảnh xú đi_ Nó trung bộ mặt cún con nhìn anh

- Học xong chưa?

- Nãy giờ nghiêm túc làm hết bài tập rồi. Chẳng qua là em lười chứ hém phải dốt đâu. Dù sao em đồ anh tiếng anh giỏi bằng em đấy, tiếng trung anh có biết không, tiếng hàn nữa

- IELTS của em bao nhiêu rồi

- 7 giờ chưa hả_ Nó vênh mặt, 7 điểm IELTS là một kết quả vô cùng suất sắc rồi nhé

- Anh 8 rồi ngốc ạ_ Anh xoa đầu nó

Rõ ràng là là.... có sao, nó là cái đứa được xem là có kiến thức tiếng anh khá tốt ở cái trường này, cơ mà sao. Nó không biết nói gì hơn. Chẹp, có cần thiết cái gì cũng tốt vậy không trái

- Rõ ràng là anh chuyên toán mà

- Cứ chuyên toán là không được giỏi tiếng anh à

- Thôi dẹp đi, biết trước anh giỏi thế em đã không khoe cho anh nghe rồi

Anh chỉ cười xoa đầu nó rồi lấy điện thoại đưa cho nó

Nó cười tươi như hoa cầm điện thoại, iphone chụp nó sẽ khác, cầm đồ đắt tiền nó cứ ngượng tay, nhờ rơi một rồi sao, à mà nó phải chống nước chống xước chống vỡ chứ

- Mặt khẩu_ Nó quơ quơ cái điện thoại trước mặt anh

- Ngày sinh của em

- Ồ... _ Nó cười cười nhập mặt khẩu, đúng luôn này, yêu anh quá

Đập ngay vào mắt nó trước tiên là cái ảnh nó cười, à cái ảnh này nhìn nó xinh ư chịu được, đến nó nhìn còn tự thấy mình đẹp nữa mà. Ể mới phát hiện ra

cái "Been love memory" của anh được 370 ngày rồi. Há há anh tính từ cái ngày anh thích nó sao. Tính ra trên thực tế là anh với nó yêu nhau được 15 ngày rồi há

- Điện thoại anh có gì em không thể xem được không đây
- Em nghĩ anh sẽ để em thấy sao
- Ồ chắc có gì mờ ám_ Nó nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ

Anh chỉ cười nhìn nó

- Tuần sau anh qua Singapore
- Tuần sau anh thì rồi á.
- Đi gần một tuần đấy.
- Ồ_ Nó đang tru môi chụp ảnh so deep làm anh muốn đập luôn cái điện thoại, con người gì mà vô tâm thế
- À....
- Dạ?
- Hết hứng rồi

Nói xong anh quay lại làm việc còn nó thì đang tấm tắc khen cái điện thoại của anh chụp ảnh đẹp ghê luôn. Mở thư viện ảnh nó thấy rất nhiều ảnh nó, ồ có cả ảnh anh chụp nó lúc nào đây, ôi kìa, trên mạng anh toàn ảnh lạnh lùng vô cùng so deep giờ mới biết anh nhiều ảnh chụp cute thế này

- Anh đẹp trai nhỉ?

Anh không nói gì chỉ cười cười

- Em sẽ cho anh vinh hạnh được ảnh cùng với em nào

Nó và anh chụp ảnh chung, không ai hình dung được cái khuôn mặt diễn rất sâu của cả hai, anh chụp anh cute dễ sợ còn dễ thương hơn nó ý chứ, thích nhất mấy cái chun mũi rồi nghiêng đầu khoe góc nghiêng thần thánh của anh. Người gì đâu mà đẹp thế này

Bỗng tỉnh một, tin nhắn messenger của anh hiện lên. What???? Cái gì thế này, hờ, nó nhìn qua cũng nhận ra là Minh Châu mà" Anh đang làm gì vậy ạ?" Hừ... người ta có người yêu rồi còn dám thả thính à. Nhỏ này thật không biết điều mà.

Nó không vui rồi nhé

- Anh...
- Ừ
- Gì thế này???_ Nó chia điện thoại nhắn mặt nói
- Anh trong sáng nhé. Không tin em vào xem tin nhắn đi toàn nhỏ nhắn tin cho anh mà

Anh lấy điện thoại mở mes ra cho nó xem. Ôi trời, nhìn thấy tin nhắn từ người lạ của anh 99+ luôn kìa, chép chép, đúng như anh nói Minh Châu nhắn tin cho anh kìa, nhưng anh bảo " đừng nhắn tin cho anh nữa, bạn gái anh ghen đấy"

- Nhớ anh xóa hết rồi thì sao?
- Không tin anh à?
- Thôi dẹp đi_ Nó xua tay
- Anh không làm gì có lỗi với em đâu
- I know_ Nó cười khi khi

Anh khẽ lắc đầu rồi quay lại màn hình laptop, nó dễ thương vậy anh còn nỡ lảng nhãng sao.

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tạm Biệt Anh

Hôm nay là ngày anh bay qua singapore, anh thì hơi không vui vì phải xa nó cả một tuần liền, ôi không sẽ nhớ nó chết cho mà xem, còn nó thì cứ tí ta tí từng làm anh tức điên lên. Tiền anh ở sân bay, có cả ba mẹ anh Minh Anh Minh Hoàng và đương nhiên có cả thầy hiệu trưởng, có cả giám đốc sở, nhưng anh vẫn mặc kệ mọi thứ diễn ra chỉ nắm tay nó để đợi.

- Em muốn anh được huy chương vàng cơ
- Anh cũng muốn_ Anh cười nhìn nó
- Không giành được thì đừng nhìn mặt em
- Hừ??? Động lực của anh đây sao. Ừm mà nếu không được anh sẽ cao chạy xa bay luôn, còn lâu về với em
- Hờ thế lúc đây em đi cua trai, kiếm ai yêu tạm vậy_ Nó nói vô cùng dửng dưng
- Em dám_ Anh trừng mắt nhìn nó
- Sorry_ Nó cười cười: Qua đó anh có gọi về cho em không?
- Sao lại không nhì? Hôm thì anh sẽ đeo đồng hồ này_ Anh đưa tay ra, cái đồng hồ trên tay anh và cái đồng hồ anh tặng nó đang đeo trên tay không phải là một cặp chứ. Từ khi công khai đến bây giờ cả nó và anh đều cảm thấy anh nói nhiều hơn, cười nhiều hơn nữa
- Em thấy có gì đó sai sai à nha
- giờ em mới biết hử?

Nó cười khi khi

- Anh.... sao mẹ anh cứ nhìn em thế
- Nhìn con dâu chút có sao đâu_ Anh nhún vai
- Ai thèm lấy anh mà con dâu_ Nó bĩu môi
- Ngoài anh ra em không thể cưới ai khác
- Anh thì sao?
- Anh chỉ cưới mình em_ Anh xoa đầu nó

Người ta nói con gái yêu bằng ta cũng không sai, cứ mỗi lần giận anh chút xíu anh nói mấy câu nó lại mềm lòng mất rồi

- Mẹ anh có biết em không?
- Có chứ, hôm tiệc sinh nhật anh em về rồi ý. Mẹ hỏi anh em là ai mà xinh thế, để con trai bà lại say đắm đến như vậy_ Anh cười nhìn nó
- Giả dối
- Thật mà, mẹ rất thích em đấy, mẹ bảo em rất xinh đẹp và ưu tú, nhìn rất giống con dâu tương lai của mẹ

Nó chun mũi

- Anh giả dối quá
- Ồ kìa.... không tin anh à_ Anh vẫn xoa đầu nó
- Rối tóc em còn đâu. Suốt ngày vò đầu em không à_ Nó đứng lên vò đầu Khánh Minh cho tóc anh rối tung lên, rõ ràng là anh chỉ nhẹ nhàng xoa đầu nó thôi mà.

Anh nhăn mặt

- Em thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc- Em không nói gì thì thôi à nha_ Nó lườm anh

- Anh vẫn luôn nghĩ mẹ là phụ nữ đáng sợ nhất, nhưng giờ gặp em, anh thấy...._ Anh đang nói thì bị nó lườm cái

- Thấy gì?

- Mẹ vẫn vậy_ Anh cười

Nó khề lườm anh một cái rồi anh phải lại chỗ thầy hiệu trưởng với ba của anh không thì lại vô lễ quá

Nó ngồi ở hàng ghế chờ buồn muốn chết, ngồi xem đi xem lại mấy cái ảnh vrad chụp với anh lúc này. Minh Hoàng và Minh Anh thì đi kiếm gì đó ăn rồi. Rồi một người phụ nữ nào đó nhẹ nhàng đến bên và ngồi xuống cạnh nó. Nó hơi giật mình ngẩng mặt lên nhìn, lad mẹ anh đấy, ôi nó sao thế này, đối mặt với phụ huynh ai chẳng không bối rối

- Con chào bác ạ_ Nó cười tươi.

- Đến bác là mẹ còn say nụ cười của con chứ đừng nói là thằng con trai cô nhi?_ Mẹ anh cười dịu dàng nhìn nó, anh thật hạnh phúc mà khi có một người mẹ như vậy

Nó khề cười, biết nói gì đây, anh đâu rồi, cứu nó với.

- Cảm ơn con, đã thay đổi được thằng con trai cứng đầu của bác. Nó yêu con thật lòng đấy. Mặc dù biết ở tuổi của các con, sẽ chưa có những suy nghĩ chín chắn, nhưng mà tình yêu ở tuổi này nó sẽ đẹp lắm. Khánh Minh bị ba nó phạt nhốt trong phòng đặc biệt tách riêng mọi thứ bên ngoài, nó chẳng cần gì chỉ cần mỗi cái ảnh con chụp cùng nó theo. Ba nó rất nghiêm khắc bởi nó rất cứng đầu, nhưng nó chưa bao giờ dám cãi ông một lần. Duy nhất chuyện đi qua Mỹ học là nó phản đối. Bác biết nó là vì con nên một mực tha bị phạt còn hơn. Thằng nhóc rất cứng đầu. Nó không thích gì thì không ai ép được nó cả.

Nó chỉ hơi ngạc nhiên nhưng rồi nén sự tò mò quay qua nhìn mẹ anh cười rất tươi

- Bác không cảm thấy ghét con sao

- Đứa bé này, sao bác lại ghét con được cơ chứ

- Con cảm ơn ạ

Mẹ anh đang định nói thêm gì đấy nhưng rồi anh đi lại khoác vai mẹ nói

- Mẹ.... mẹ vừa nói gì với bạn gái con

- Xem kia_ Mẹ anh phì cười

- Anh ôm mẹ thế này em không ghen đấy chứ_ Khánh Minh nhìn nó cười

Aiguuu anh thật là, làm nó đỏ cả mặt, cứ làm như kiểu nó bắt anh cự tuyệt với mẹ không bằng.

Anh phải đi rồi

- Cho anh ôm em một cái nhé_ Anh cười nhìn nó

- Có được tiền hông?

- Thế em muốn bao nhiêu?

- Hìhì_ Nó không nói gì cả chủ động lại ôm anh cái: nhớ giành huy chương vàng cho em đấy, em tin anh sẽ làm được. Chayo

- Cảm động quá. Ở nhà đừng có mà đi thả thính nấy đứa lớp 10 không đừng trách anh

- Em làm gì lăng nhăng giống anh. Cơ mà vào đi kia_ Nó đẩy anh đi

- Em muốn anh đi nhi

Nó cười cười vẫy vẫy tay anh. Nó tin anh sẽ làm tốt mà

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Yêu Xa?

Anh không có ở đây chẳng có ai ăn hiếp nó, nhưng mà lâu nay vốn không phải cài báo thức để dậy đi học giờ anh không gọi nó dậy nữa rồi. Không có ai chờ nó đi ăn sáng, chép chép.

Hôm nay nó nhiều bài tập quá, đề tiếng anh, toán rồi lí, ôi mẹ ơi. Nhìn đồng hồ cũng đã 11h rồi, mà bài tập lí nó chưa biết làm sao nữa. Thu Hà cũng không biết làm luôn. Giờ này mà hỏi Minh Hoàng thì phiền lắm.

- Bà gọi anh Minh đi_ Thu Hà bắt đầu dĩ nói
- Hay thế chứ thầy lí khó tính quá, không làm bài tập chết luôn đấy
- Gọi đi

Nó lấy điện thoại gọi cho anh, mãi chẳng thấy anh nghe máy nó đang định tắt thì đầu dây bên kia đã bắt máy

[- Alo

Hình như anh đang ngủ thì phải

- Anh đang ngủ ạ
 - Sao em còn chưa ngủ nữa?
 - Em nhiều bài tập quá, sao nay anh đi ngủ sớm thế
 - 12h còn sớm gì nữa em yêu
 - Ý chết em quên mất là singapore ở múi giờ thứ 8
 - Ngốc
 - Thế thôi anh ngủ đi
 - Không nhớ anh sao
 - Hông. Nhưng mà anh tỉnh ngủ chưa
 - Em gọi đương nhiên là anh tỉnh rồi
 - Vậy giúp em bài này nhé. Thầy lí mai kiểm tra là em toi luôn đấy
 - Đọc đề bài đi
 - Anh chuẩn bị giấy chưa
 - Em có thấy mấy khi em hỏi bài mà anh nháp chưa
 - Khikhi... quên mất.....
- Nó đọc xong đề bài là anh giảng luôn cho nó
- Hiểu chưa?
 - Anh nói khó hiểu quá
 - Tại em nào ngắn ý
 - Thôi khỏi cần anh. Anh đi ngủ đi]

Nói xong nó tắt điện thoại, nó làm gì được thông minh như anh đâu, và lại nó đâu chuyên lí mà bảo nó nài ngắn với chẳng dài, nó giận rồi

Anh gọi lại cho nó nó tắt luôn, ném điện thoại qua một bên, vừa nãy có nghe anh nói một chỗ, từ đó nó suy ra, động não chút nữa có thể ra, nó và Thu Hà hi hục làm, hai đứa nháp nháp mãi mà như đồng bóng bong. Nó ngửa cổ than trời đất, sao nó dốt lí thế này.

Hà Anh ngủ được giấc tỉnh dậy thấy nó và Thu Hà còn học

- Giờ mấy giờ còn chưa ngủ đi
- Chưa xong bài tập thì ngủ sao được
- Lớp bà nhiều bài tập thế cơ à
- Ngập mặt

Nó suy nghĩ, giờ là 12h tối thì bên Mỹ đang 12h trưa, đúng rồi, nó lấy điện thoại gọi chị Gia Khanh, giật mình với 30 cuộc gọi nhờ, tin nhắn thì không biết bao nhiêu nữa, anh xin lỗi nó đủ thứ, nó còn thấy cả đoạn thu âm mà anh gửi, có cả ảnh bài làm chắc anh nháp kèm theo. Nó ấn vào xem, đưa cho Thu Hà một bên tay nghe để hai đứa cùng nghe

Vừa mở ra là anh đã xin lỗi, giải thích các kiểu. Rồi giảng từng li từng tí cho nó. Nghe xong thì Thu Hà muốn hét lên luôn, anh đúng là no1 mà, nó thấy nó hơi quá rồi hay sao ý, "em xin lỗi" nó sent xong rồi tắt điện thoại để tập chung học tiếp, giờ là 1h sáng rồi anh còn phải ngủ chứ. Rồi hai đứa tiếp tục làm lại một lần nữa cho ra mới thôi. Lâu lắm nó chẳng thức khuya như thế này vì sợ lên mụn xấu mặt. Hơn 1h lúc này mới giải quyết hết đồng bài tập nó và Thu Hà mới dám lên giường đi ngủ.

Sáng hôm sau, hôm nay là một ngày quan trọng, quan trọng đối với trường quốc tế X với thành phố A. Hôm nay không phải là ngày anh thi sao. Xíu nữa anh thi xong ba bài đầu tiên của ngày hôm nay ra ngoài kiểu gì chẳng phòng vẫn trực tiếp rồi thầy coi lại mở cho tụi nó xem ý mà

Nó dậy sớm, gọi cho anh

[- Em dậy rồi à _ Anh vẫn rất dịu dàng hỏi nó

- Vâng... anh đang làm gì thế
- Tương tư
- Hử???? Em nào thế?
- Chữ thứ 2 trong câu của em vừa nói
- Mấy giờ anh thi
- Anh đang ở nhà thi đấu rồi
- Sớm thế á. Thi xong rồi anh về à
- Ờ không phải đuổi anh à
- Xin lỗi mà.... _ Nó xuống giọng năn nỉ
- Anh chưa chấp nhận lời xin lỗi của em. Đợi anh về rồi anh giải quyết, tại em giận mà hôm qua anh đi ngủ muộn đấy giờ buồn ngủ chết đi được
- Ai kêu anh bảo em nào ngăn làm gì. Tại ai hả?
- Em làm anh hết hứng thi quá
- Thử không mang huy chương vàng về xem _ Nó đe dọa
- Mới sáng Minh Châu đã nhắn tin chúc anh thi tốt rồi kìa. Em lại còn đe dọa anh.
- Anh thử nói lại em xem nào. Ý anh là sao? Sao suốt ngày Minh Châu Minh Châu cái gì. Anh thích nó rồi à. Nhỏ này thật là. Biết thừa người ta đã có bạn gái vô cùng xinh đẹp tốt bụng là còn cứ đi làm phiền người ta. Kiểu này anh xem em có nên đi đánh ghen không đây.
- Em đang ở đâu đấy
- Trong phòng chứ ở đâu. Tự nhiên lại hỏi thế
- Anh sợ em mà nói thế Châu nghe được lại đánh nhau thì mệt lắm
- Nó đi ăn sáng rồi. Mà anh nghĩ em sợ nhỏ đấy ư? Dù sao em cũng đai nâu karatedo chứ đùa à.
- Nay em khác xưa rồi. Chẳng hiền chút xíu nào cả
- Anh hối hận rồi chứ gì?
- Anh đâu dám nào. Em không đi ăn gì đi rồi đi học

- Lát lên cantin rồi ăn. Mà chắc hôm nay chẳng học hành gì đâu. Các thầy cô kiểu gì cũng chờ tin của anh cho xem. Chắc anh thi xong sẽ được phỏng vấn các kiểu ý mà

- Ô thế thì anh phải thật đẹp trai rồi.

- Lo mà thi cho tốt đi. Tính cả thính em nào à

- chữ thứ 3 từ dưới lên trong câu của em

- Giờ thính của anh bị móc roài

- À quên nói em nghe, có một cô bạn người trung xinh lung linh luôn, đường cong chữ S luôn, tán tỉnh anh mãi

- Hay lắm còn khoe à. Anh thật là....

- Ghen sao?

- Thấy em rảnh không? Cơ mà anh biết tiếng trung sao?

- Ô... đủ để giao tiếp

- Vậy anh nói thử em nghe xem

- Hao xiang ni

- Aaaaaa yêu anh quá

- Còn nhiều thứ ở anh rất thú vị dần em sẽ biết hết

- Đừng có mà lảng nhăng đấy nghe chưa

- Em ghen rồi à

- Thấy em rảnh hông

- Ai mà biết được, anh biết là mấy hôm nay em mất ăn mất ngủ vì nhớ anh chứ gì?

- Anh ảo tưởng thế nhờ. Thôi làm gì thì làm đi, em đi học đây

- Không cho anh động lực gì cả

- Minh Châu của anh đấy, chúc thi tốt các kiểu cơ mà

- Lại ghen rồi

- Anh yêu thi tốt hết sức nhé. Chụt]

Nói xong nó tắt máy luôn, lần đầu tiên trong cuộc đời nó nói ra những lời sến súa đó, nó không biết mình nói gì mất, ngại quá, kiểu gì anh cũng đang cười cho xem

Bỏ điện thoại vào balo rồi nó kéo Thu Hà đang xem phim đi học.

- Anh Minh chuẩn bị thi chưa

- Chắc sắp rồi, thấy ông đang nhàn rồi nghe điện thoại tốt. Với lại thi hai ngày cơ mà. Ba bài mà 270" chắc đã man lắm

- Bà gọi mà không nghe cho bà cào mặt ra à. Nay bà thật tàn nhẫn mà

- Chết chết tôi cũng thấy thế.

Nó thở dài, là ai đã làm nó độc ác như ngày hôm nay

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Anh Thật Biết Điều

Nó đang nói chuyện điện thoại với mẹ nó, mẹ bảo cuối tuần về mẹ có chuyện muốn nói, nó bảo cứ nói đi nhưng mẹ không nói làm nó lo lo, nó có làm gì sai đâu nhỉ?

Vừa đi vừa nghịch điện thoại, nó vấp một cái ngã nhoài ra đất, đau ơi là đau, lại còn khó thở nữa. Nó suyt nữa thì khóc, may ở trong phòng chứ mà ở ngoài nó không biết giấu mặt đi đâu luôn. Cái kiểu vừa đi vừa nghịch điện thoại thế nó bị ngã không biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn không chừa. Lần này vẫn tiếp tục như thế. Trong phòng chẳng có ai ngoài Minh Châu, nhỏ nhìn nó cười đắc ý làm nó tức điên lên, vừa đau lại còn tức. Âm ức đứng dậy, nó mếu máo. Giờ anh mà ở đây nó sẽ kể khổ cho anh nghe cho xem, nhưng giờ anh đang trong hai ngày thì cấm dùng điện thoại rồi.

Nó xụ mặt xuống đi lại giường ngồi, đúng lúc Thu Hà đi ra ngoài về

- Làm sao thế baby. Mặt lại xụ ra rồi
- Hicccc... vừa bị ngã
- Sao ngã nào?
- Đang chơi zombie dờ không nhìn đường rồi ngã
- Máy lần rồi mà không chừa

Bị ngã có cái mà cũng thấy khó chịu nữa, nó lên giường trùm chăn ngủ một giấc luôn tới tối mới dậy để Thu Hà phải đi lấy đồ ăn về cho nó.

Mai nó còn có bài kiểm tra hóa nữa, sao mấy môn tự nhiên cứ ám nó thế không biết, hết lí rồi đến hóa. Nó mà dốt quá sẽ mang tiếng bạn trai chuyên tự nhiên mà đề điểm kém là không được. Dù rất muốn nằm ngủ thêm chút xíu nhưng nó vẫn phải quyết tâm ngồi dậy học. Đây quả thực là kì tích cho sự cố gắng của nó. Nó phải quyết tâm lấy điểm cao cho anh không bảo nó nào ngán. Ở ban xã hội như nó, với vốn kiến thức về lí hóa sinh như vậy là rất tốt thế mà lúc nào anh cũng bảo nó IQ kém rồi nào ngán. Hừ anh thử viết văn xem thế nào. Nói mới nhớ, chỉ có thể anh mua chuộc thầy cô nên điểm mấy môn xã hội của anh mới cao như vậy được chứ như anh tổng kết môn nào cũng trên 9 hết thế kia, bất công quá mà. Trong khi nó học sấp mặt sử cũng tổng kết 8.7, địa 8.9 còn văn thơ lai láng cũng có 8.5.

Mấy ngày không nói chuyện với anh rồi kia, anh đang thi không được sử dụng điện thoại. Trong khi nó còn ngủ ngon lành trên giường thì điện thoại đã reo chuông, mơ màng nghe điện thoại

[- Em yêu đang ngủ sao?

- Hử? Anh được dùng điện thoại rồi sao. Anh làm được bài không hả?
- Ồ... cũng ổn. Giờ có hai tin một tin vui và một tin buồn em muốn nghe tin nào trước
- Làm gì mà tỏ ra nguy hiểm thế
- Chọn nhanh nào
- Tin vui đi
- Ồ.... anh 99.9% huy chương vàng nhé
- THẬT SAO? _ Nó ngồi bật dậy
- Khiếp hét thủng cả loa của anh rồi
- Anh giỏi thế, thật biết điều à nha
- Em cảm thấy bạn trai em thật tuyệt vời chưa
- I love you so much
- But I miss you
- Khikhi vậy còn tin buồn thì sao
- Ồ... anh được nghỉ lại mấy ngày ở đây, tận hưởng không khí trong lành của singapore, ngắm gái trung xinh lung linh
- Ồ.... ở đây mà ngắm gái xinh của anh đi ná.

- Anh muốn về. Anh nhớ em
- Sao kêu ở đây nhiều gái xinh lắm cơ mà
- Nhưng không xinh bằng em. Với lại anh chưa nói xong mà, tin buồn là anh chưa được về với em mà
- Hừ
- Em không nhớ anh à
- Hồng. À bảo cho anh một tin vui, bài kiểm tra lí hôm em hỏi anh ý, em với Thu Hà 9.5 luôn, cao nhất lớp. Thấy em giỏi chưa
- Nếu em không hỏi thì anh thấy em giỏi vô cùng luôn
- Haizzz nói chuyện với anh chán quá mà
- À... anh hứa đi du lịch đến đâu cũng sẽ chụp ảnh cho em ghen tị nhé

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Lo Lắng....

Mẹ.... con xin lỗi. Là con sai rồi nhẽ ra con nên nói cho mẹ biết trước. Nhưng là con sợ mẹ sẽ phản đối, mẹ à... mẹ đừng tức giận mà

- Giờ mẹ không nghe con giải thích. Còn mai là phải về.
- Con về nhưng mà mẹ đừng giận nữa. Con biết là như vậy mẹ sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều, mọi người sẽ nói thế này thế kia. Nhưng mà con không làm gì sai cả
- Mai về muốn nói gì thì nói]

Nói xong mẹ nó tắt máy luôn chẳng để nói thêm được câu nào

Lần này chắc mẹ phải tức giận lắm mới nói như thế. Kiểu gì cũng không cho nó học ở đây cho mà xem. Lúc đầu năm thì nó rất muốn nhưng giờ thì không nữa rồi. Giờ nó không muốn về chút nào cả, nó muốn ở đây học cơ. Nhưng mà mẹ nó một khi đã nói thì sẽ không rút lại đâu. Rồi sẽ bắt nó chia tay anh cho xem. Tính mẹ nó hiểu quá mà. Là nó sai rồi, trước giờ chẳng bao giờ dám giấu mẹ điều gì cả, giờ chắc mẹ thất vọng lắm luôn. Phải làm sao bây giờ đây?

Nó nằm sấp xuống giường khóc um lên, Thu Hà thắc mắc lại hỏi xem nó có chuyện gì, vừa nãy còn cười cười như con điên cơ mà. Minh Châu vốn đâu ưa nó thấy nó khóc cũng ngóng trên gác xuống tò mò

- Sao thế này_ Hà Anh đi ra ngoài về lại chỗ nó hỏi

Nó không trả lời lại còn khóc lớn hơn

- Lại làm sao thế. Vừa nãy còn cười cơ mà_ Thu Hà tò mò
- Có chuyện gì thì nói xem nào_ Hà anh
- Mẹ tôi biết chuyện rồi huhu_ Nó lại khóc lớn hơn
- Là sao???_ Hai đứa ngây người hỏi
- Mai mẹ bắt tôi về quê, chắc tôi phải chuyển về đây học. Chắc mẹ bắt tôi với anh Minh chia tay

Nó vừa nói xong Thu Hà với Hà Anh nhìn nhau, còn riêng Minh Châu vừa nghe xong thì vô cùng hào hứng

- Mẹ bà biết chuyện này rồi à_ Thu Hà
- Chắc mẹ đọc được mấy bài báo trên mạng. Tôi tính lần này kể luôn cho mẹ nghe nhưng chưa kịp nói thì mẹ đã biết rồi_ Nó vừa nói vừa lau nước mắt

- Thôi nào, chuyện đâu còn có đó, mai bà cứ về xem thế nào. Nếu muốn thì tôi sẽ về cùng với bà xem sao. Chứ không tới mức mẹ bà bắt bà về quê học đâu.

- Không đâu. Mẹ tức giận lắm

- Trái, tôi mà yêu được người như anh Minh có mẹ tôi vui không hết chứ đừng nói cấm cản gì cả.

- Mẹ nó là giáo viên, mà thường thường sẽ nghiêm khắc thế_ Hà Anh nói

- Công nhận_ Thu Hà gật đầu

Nó vẫn khóc, nó sợ mẹ sẽ bắt nó về quê.

Nó có gọi cho Phương Vy hỏi xem tình hình thế nào, nhờ bảo mọi người khen nó quá trời, yêu được anh vừa đẹp trai lại còn tài giỏi như thế, nhưng sao mẹ lại tức giận như vậy

[- Chắc mẹ giận việc mày không nói với mẹ một tiếng chứ sao. Sáng nay mẹ có hỏi tao là có biết không? Tao bảo mãi có nói rồi mẹ mày trách mày chẳng nói được một câu, mọi người đều biết còn mẹ thì không. Ồ chắc không sao đâu mà. Mấy cô cấp 2 khâm phục mày ghê luôn, nhìn ngây thơ thế mà yêu được Hoàng Khánh Minh... há há_ Phương Vy nói

- Mày còn cười được à con kia_ Mặt nó buồn buồn nói

- Vui lên em yêu, mai về tao đưa mày đi uống trà sữa.

- Chắc tao sắp được học cùng mày quá

- Ok thôi, về đây học cũng được. Nhưng mà mãi có nữ về không mới là quan trọng.

- Mẹ tao bắt chuyển là tao phải chuyển thôi

- Hờ? Tao tưởng mày phải khóc lóc xin mẹ được ở lại chứ

- Thôi tao xin

- Gấu của mày công nhận đẹp trai mà thần thái tốt ghê. Tao duyệt

- Khỏi khen

- Thôi chắc không sao đâu. Thế giờ mãi có nói cho hán nghe không

- Không. Ông đang bên sing nghe xong chắc bay về luôn quá

- Tình yêu của chúng mãi tuyệt vời nhỉ

- Nhưng mãi ơi... tao nghĩ là tao không nên tiếp tục nữa

- Con điên này. Không phải mãi vui lắm sao, điên à, chuyện đâu còn có đó đừng có mà làm vớ vẩn rồi hối hận nha con

- Tao chịu nhiều áp lực lắm

- Thôi nào. Vui lên em yêu, mai về với tao

- Ồ. Thế thôi tao đi học đây

- Ồ mai về lẹ lên đây

- Biết rồi mà]

Tắt điện thoại, nó thần thờ một lúc rồi đi tắm để đi học, nó sẽ không kể chuyện này cho anh nghe đâu, để cho anh đi du lịch vậy.

Nhưng giờ nó phải làm sao đây này, nó không muốn chuyển về quê học, cũng không muốn làm mẹ buồn, càng không muốn chia tay anh. Ồi trời nó điên đầu mất. Xoa mặt, uống nước cho thật tỉnh táo để học, giờ nó phải lấy thành tích để có thể khuyên nhủ mẹ nó. Gì chứ nó nhờ cô chủ nhiệm nói mấy câu thì có thể ổn hơn, dù sao nó cũng là mần non của đội tuyển tiếng anh của thành phố chứ đùa đâu. Về quê tương lai của nó sẽ bị mờ mịt hơn, bằng mọi giá nó sẽ phải thương lượng với mẹ. Nó sống 17 năm trên đời chưa bao giờ làm trái ý mẹ gì, mẹ nói sao nó nghe vậy, nhưng lần này nó thực sự không biết làm sao nữa.

Nó thở dài mãi làm Thu Hà cũng sốt ruột

- Thôi nào, học thì học đi cứ thử dài cái gì

- Haizzzz

- Thôi nào, bà tính tuyệt tình chàng luôn à_ Thu Hà liếc mắt nhìn cái điện thoại đã hơn chục cuộc gọi nhờ từ Khánh Minh của nó

- Kệ đi_ Nó úp cái điện thoại xuống rồi tiếp tục học

Một lúc sau thì điện thoại Thu Hà reo lên, nhìn qua màn hình nhỏ hóa hốc rồi lại nhìn nó. Hồi trước Khánh Minh bắt đầu với nó đã lấy số điện thoại của Thu Hà để có gì nói chuyện cho tiện. Bởi nó rất hay giận hoặc tự nhiên điên điên không nghe máy như bây giờ

[- Dạ em nghe ạ_ Thu Hà đứng lên ra ngoài nghe điện thoại

- Đan có đang ở đây không em?

- Dạ, nó đang học, nhưng mà..._ Thu Hà liếc nhìn nó đang vò đầu bứt tóc suy nghĩ bài, mỗi lúc nó tập chung làm bài khó là kiểu gì cũng vò đầu bứt tóc giống hệt kiểu anh, nó nghĩ làm như thế sẽ ra.

- Bây giờ nó làm sao ấy. Anh gọi chẳng nghe máy nên gọi cho em hỏi xem

- Nó không sao đâu mà. Anh đừng lo lắng, anh đi chơi vui vẻ về nhớ mua quà cho tụi em là được. À đúng rồi, chúc mừng anh nhé

- Ồ cảm ơn em. Em xem nó làm sao anh với nhé.

- Dạ vâng anh yên tâm đi ạ]

Thu Hà tắt máy đi lại chỗ nó nhìn nó lắc đầu

- Kiểm đầu ra người tốt như anh Minh hả? Bà thật là dễ người ta phải lo lắng rồi kìa

- Tốt cũng sắp chẳng là của tôi nữa rồi_ Nó nói dừng dừng tiếp tục làm bài tập, một khi nó đã bắt đầu học thì mọi thứ nó không quan tâm đâu.

Nó vô cùng nghiêm túc cho tới khi trên gác Minh Châu nói với volume rất lớn và giọng vô cùng vui

" Em nghe ạ. Anh Khánh Minh sao"

Nó vừa nghe xong ngước mắt lên nhìn Minh Châu đang cười nửa miệng nhìn nó, ánh mắt đấy là sao chứ. Dù sắp chia tay nhưng anh vẫn còn là của nó mà. Nó lấy điện thoại gọi liền cho anh, nhanh chóng anh đã bắt máy và đương nhiên là Minh Châu đang ngờ ngợ không biết chuyện gì xảy ra mà anh cúp máy nhanh vậy

[- ANH MUỐN CHẾT SAO?_ Nó hét với volume khủng đến Hà Anh ngồi khá xa mà cũng phải nhăn mặt, con gái ghen thì nó kinh khủng tới mức nào

Nó chỉ nghe anh ở bên kia cười như kiểu hay lắm không bằng á. Nó nhủ mày, chẳng nhẽ là bị lừa rồi sao

- Xem ra chỉ có như vậy em mới gọi cho anh. Hèm... như thế là không được đâu nhé

- Anh muốn chết hử? Dám lừa cả em luôn?_ Nó nói bằng cái giọng đe dọa

- Không làm vậy em có gọi cho anh không_ Anh nói bằng cái giọng trầm trầm ám áp vô cùng mà nhiều khi muốn tức nó cũng không tức được

- Anh không đi chơi sao?

- Em cứ như vậy anh đi được sao. Mà bên đây 11 giờ rồi em yêu ạ. Giờ này chỉ có bar mới mở cửa

- Ồ... vào đây kiểm máy em xinh đẹp kìa

- Anh cũng đang tính thế đây

- Anh không nhường em được một câu à. Mà ib đi cho tụi nó ngủ]

Nói xong nó tắt điện thoại, gấp sách vở lại rồi leo lên giường ôm gối nghịch điện thoại. Nó không nói với anh gì cả, trừ khi nó bắt lực thì thôi..... nếu nó đang còn giải quyết được thì nó sẽ im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nên Cười Hay Nên Khóc Bây Giờ

Kết thúc buổi học không mấy tập chung nó đã nhanh chân về kí túc soạn đồ để về quê, trước khi về nó còn nán lại chút dạo tụi kia trường hợp bất đắc dĩ nhá, nếu thấy tối ngày mai nó chưa lên tức là có chuyện rồi, lúc đấy phải nói với cô chủ nhiệm gọi cho mẹ nó để thương lượng. Nó lo cho tương lai quá. Giờ về không biết đối mặt với mẹ làm sao luôn. Nó thờ dài mãi, xuống xe phải đi bộ thêm một đoạn mới vào tới nhà nó. Đứng trước cổng ngóng đầu vào, hình như mẹ đi dậy rồi hay sao ý. Giờ là 2h chiều mà. Nó lấy điện thoại ra thấy cuộc gọi nhờ của anh với Thu Hà, chắc lúc trên xe ngủ không để ý cũng nên.

Nó gọi lại cho Thu Hà nói lời chẳng chối sợ nhờ may mẹ thu luôn điện thoại thì sao. Nó nói vô cùng nghiêm trọng làm Thu Hà phì cười, bạn bè gì đâu, nó vừa về chưa biết sống chết thế nào mà dám đi ăn pizza ngoài nhà hàng, nó thật muốn lao lên đập cho mỗi đứa một cái mả.

Thờ dài lấy hết can đảm bước vào nhà, vừa thấy nó em trai đã reo lên, từ hôm nhập học đến giờ cũng đã hơn một tháng nó mới về mà.

- Aaaaa chị Đan về rồi

- Suyt_ Nó ra hiệu cho thằng bé im lặng

Em trai chạy lại xách túi đồ cho nó, dù sao chết tới nơi nhưng nó vẫn mua một chút đồ ăn cho em trai, ở đây sẽ không có cái này.

- Mẹ đâu?_ Nó ngó ngang dọc không thấy mới dám vào nhà

- Mẹ lên trường rồi. Mẹ mua nhiều đồ ăn lắm, mẹ bảo để cho chị đấy

Giữ chứ, chắc định cho nó ăn no có chết cũng không làm ma đói được. Mẹ thật tàn nhẫn mà

Nó quăng điện thoại cho em trai đi tắm rồi đi ngủ một giấc đã, dù sao chết cũng phải sạch sẽ một chút, xuống dưới đó không có Khánh minh để còn kiếm tạm anh nào đẹp trai mà yêu chứ.

Nó ngủ không biết gì cho tới khi em trai gọi dậy bảo mẹ về rồi. Vừa nghe tới mẹ là nó tỉnh cả ngủ. Làm khuôn mặt đáng thương nhất có thể rồi nó bước xuống nhà.

Mẹ nó đang trong bếp chuẩn bị nấu ăn. Nó rón rén bước xuống chưa kịp để mẹ nói câu nào nó đã tuôn ra một tràng

- Mẹ con xin lỗi, là lỗi của con, là con sai đã không nói với mẹ, chỉ là con tính định sẽ kể với mẹ sau nhưng ai ngờ mẹ đã biết. Mẹ đừng bắt con về đây học mà, con không muốn về chút nào cả, con hứa sẽ đánh giải nhà trọng kì thi học sinh giỏi sắp tới, vậy nên mẹ cho con học ở đây đi. Với lại mẹ đừng bắt con chia tay với anh Minh mà. Không phải mẹ bảo không cấm con yêu đương gì mà, giờ mẹ lại thấy lòng dỗi dạ thế kia. Với lại còn ngày càng học tốt hơn toán lí rồi hoá nhờ anh Minh dạy. Con thấy đó cũng là điều tốt mà mẹ. Còn việc con có hơi thua xa anh ấy nhưng mà, mẹ anh ấy không phản đối ngược lại rất quý con lại còn gọi điện hỏi thăm con nữa, mẹ không cần cảm thất gì đâu. Với lại còn mà về cô chủ nhiệm sẽ rất buồn, các bạn cũng thế. Mẹ à, đừng bắt con về nhé_ Nó giả vờ khóc lóc

- Ở cái con bé này mẹ có bảo mày chuyển về khi nào?

- Ở..... ơ_ Nó ngây người

- Ở ơ cái gì, tối nay mẹ phải đi chùa mai mới về, để em ở nhà không được nên phải gọi mày về với em chứ. Với lại có 8 tập bài kiểm tra chấm luôn dùm mẹ nhé, về mua quà cho.

- Sao mẹ lừa con????

- Không làm vậy thì chị có về không hay lại bảo con bận rồi ngủ cả ngày chủ nhật trên đó

Nó cạ ngôn thật với mẹ mà, làm nó khóc cạ cả nước mắt rồi còn đâu, may nó không lo lắng quá rồi xảy ra chuyện gì, may nó chưa nói chia tay với anh..... mẹ có cần thiết phải làm thế không hả?

- Mẹ không tức cái chuyện con với anh Khánh Minh sao?_ Nó tò mò

- Gì mà tức giận cơ, chị vừa hậu đậu vừa lười nhác có người thích là mẹ mừng lắm rồi, đã thế lại còn là thần đồng toán học, vừa đẹp trai lại còn tài giỏi, con nhà có điều kiện như Khánh Minh, mẹ đang vui không hết, đang tự nghĩ chắc kiếp trước mẹ ăn chay niệm phật nên mới gặp may như thế, gì mà giận cơ chứ. Với lại báo đăng àm àm như thế, lại còn ca ngợi con, thật tình thì mẹ thấy nó chẳng đúng về con người con như thế nào, nhưng thôi dù sao mọi người khen mẹ là được rồi

- Mẹ làm con tưởng...._ Nó thờ phào nhẹ nhõm

- Mẹ có mua đồ ăn đấy, mai hai chị em ở nhà tự nấu ăn, chấm hết 8 tập bài để mẹ trả cho học sinh, rồi thứ 2 mà lên sớm nhé

- Con cảm giác như mình bị lợi dụng
- Ý là thế nào?_ Mẹ lườm nó
- 1 tập 50k... ok không mẹ_ Nó chìa 5 ngón tay trước mặt mẹ
- Đừng ăn đừng xin tiền nộp học nữa, rồi mẹ trả cho

Nó xụ mặt, mẹ toàn ăn hiếp nó mà.

Giờ thì hết lo gì nữa rồi, nó ngồi nhặt rau giúp mẹ, chắc trên đời này có mẹ là duy nhất mất, không có ai lấy hơn mẹ cả. Chỉ vì gọi nó về mà làm nó một phen hú vía.

Em trai nó chạy từ trên nhà xuống, đưa điện thoại cho nó

- Chị ơi anh rề gọi

Nó nhú mày, đưa nào mà dám xúng anh rề với em trai nó

Nó cầm điện thoại nhìn qua màn hình suýt nữa thì sặc khí, còn ai ngoài anh người yêu của nó nữa.

[- Em về nhà sao?

- Biết rồi còn hỏi
 - Mai anh về
 - Sao không ở lại chơi thêm mấy hôm nữa đi, ở đây nhiều gái xinh lắm cơ mà
 - Anh nhớ em quá
 - Giả dối. Mà chị đang nhặt rau có gì xú gọi lại
 - Hừ? Chị?
 - Ý kiến gì à?
 - Không. Vậy CHỊ tiếp tục nhặt rau đi em đi gọi hỏi thăm Minh Châu vậy
 - Ok nếu em dám
 - Chị không ghen ư?
 - Sẽ nếu như nhỏ đó xinh hơn chị
 - Ô...
 - Mà đã bảo là trật tự cho người ta nhặt rau mà
 - Haha
 - Cười thêm cái nữa xem
 - Hahaha...
 - Cút đi]
- Nói xong nó dập máy luôn, đưa điện thoại cho em trai để nó tiếp tục nhặt rau.
- Khánh Minh sao
 - Ủa sao mẹ biết?
 - Dám ăn nói với con rề mẹ thế sao?
 - What???
 - Con thật là, con gái con nứ nói chuyện kiểu đấy đến mẹ còn không ưa đừng nói Khánh Minh

- Mẹ.... con mới là con mẹ mà
- Phải dịu dàng một chút
- Ai kêu ông cứ chộc tức con làm gì
- Haizzzz

Xíu nữa mà xem, nó sẽ gọi rồi chờ cho mà nghe, cứ thấy không nói gì làm hơn mà. Không hiểu sao cứ nhắc tới Minh Châu nó lại dị ứng đến thế. Haiz

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Mẹ Không Có Ở Nhà

Khoảng 9h tối mẹ nó phải đi, mẹ Phương Vy cũn đi thế nên cả hai đứa phải ở nhà trông nhà. Hai chị em nhà nó chụp ảnh so deep rồi nó đăng lên facebook, cũng lâu lắm rồi nó không up stt hay ảnh gì rồi mà, với cái cap "người yêu mới" nhanh chóng bài viết của nó nhận hơn vài trăm lượt like với nhiều lượt còm men hỏi thăm các thứ, còn mấy người gọi là fan của anh thì nhảy vào hỏi nó vút anh ở đâu rồi. Riêng Thu Hà thì đầu tới cuối nói câu nào cùng kèm theo câu "Không liên quan chứ Gia Bảo đẹp trai quá" làm nó điên đầu, Phương Vy thì "Mày không cảm thấy lạc lõng khi chụp cùng với Bon sao, ẻm đẹp trai thế còn mày thì", chị Gia Khanh cũng comment ngắn gọn "Tym cho Gia Bảo" "Hà Anh thì" Hay rồi, vẫn bình an mà chẳng báo anh em một câu, cơ mà em trai bà đẹp trai nhĩ?". Hơ hơ rõ ràng nó có gọi cho Thu Hà kể cho nhỏ nghe luôn còn gì, sao bảo nó không nói gì cả. Haizzz

Mẹ nó gọi bà nội ra với tụi nó không thì còn lâu nó ở một mình như vậy. Nó giới thiệu cho bà xem mấy phim tình cảm suốt mướt Hàn Quốc, đang hot bây giờ như "Come and hug me" chẳng hạn, nó thì nhường điện thoại cho em trai nên phải dùng máy tính. Lâu nay chẳng dùng máy vì tính nhiều nên tốc độ gõ bàn thờ của nó nay đã xuống cấp, kể ra hồi lớp 9 nó thông thạo tới mức không nhìn vẫn gõ tốt thế mà giờ chẳng quen tay

- Đan à, con bật cái thuyết minh cho bà nghe chứ cứ chữ như vậy bà không đọc được

Ý chết nó quên, nó toàn xem vietsub nên lỡ bật như vậy, lao nhanh lại chỗ TV bật thuyết minh cho bà, không quên nói

- Theo phong cách quý tộc ý nội, thì người ta gọi kiểu này là vietsub chứ không phải toàn chữ đâu
- À... ai mà theo phong cách như tụi con được
- Bà thấy người này đẹp trai không? Bằng tuổi con đây
- Nam Da Reum gì đấy hả? _ Nội nó như cố nhớ ra gì đấy để nói
- Ô nội giỏi quá ta, biết luôn cơ
- Nãy giờ em nghe chị thuyết minh cho nội nghe em cũng thuộc luôn rồi chứ đừng nói nội nữa _ Em trai ngây thơ nói

Nó cười cười gãi đầu rồi lao lại máy tính rep tin nhắn của gấu không giận mất, nó kể cho anh nghe vụ nó bị mẹ lừa đau đốn rồi bị anh chửi cho một trận vì tội giấu anh, xong lại còn vờ giận đối với nó nữa chứ, giận thì nó cho giận luôn này.

Nó sẽ còn tức anh cho tới khi anh nói "Em yêu à, anh yêu em, anh nhớ em, anh cần em, anh muốn ôm em" làm nó rũ bỏ hết lý trí để rep lại tin nhắn của anh nên nhiều khi nó cứ bị tự mình cho mình dễ dãi quá mà.

Mới một tuần không gặp thôi mà anh cứ làm như lâu lắm luôn rồi không bằng á. Anh bảo trong đoàn người ta đi chơi cả còn anh ở phòng nhắn tin với nó thế này. Sau này nếu mà không có chuyện gì xảy ra, anh với nó vẫn như vậy, kiểu gì anh cũng đi du học thế thì yêu xa vậy chắc chết quá. Anh bảo anh nuôi nó qua Mỹ học với anh không anh không muốn yêu xa, anh bảo anh đẹp trai như vậy nó không đi theo giữ nhờ có người cướp mất thì sao.

Haizzzz

Bà nội với em trai ngủ dưới phòng của mẹ còn nó ngủ trên phòng của nó

KM: Hay anh bay về ngủ với em cho vui nhá

Nó: Ô nếu muốn

KM: Anh nhớ em quá

Nó: Nay anh điên quá

Anh gọi video, nó bật máy quay, nhướn mày nhìn anh

- Ôi mẹ, chỗ nào mà đẹp thế

- Em khen anh hả

Nó bấu môi

- Khách sạn anh đang ở đẹp vậy á, đây là ban công à?

- Ồ_ Anh đưa máy quay một vòng cho nó xem, nó muốn hét lên quá

- Em tưởng anh đang ở với em nào xinh xinh cơ mà_ Nó nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ

- Ồ thật ra là có nhưng anh giấu đi rồi, sợ em thấy em sẽ tủi thân

- Cái gì?_ Nó lườm anh

- Body chuẩn hơn em nhiều

- Anh có tin là anh không có đường về nước không hả?

- Ồ.... em là con gái của vị tổng thống nào mà giỏi thế

Nó không nói gì cả, cau mày nhìn anh làm anh phì cười, nhìn cái mặt nó xem, dễ thương chết người đi mất

- Anh muốn bay về căn em một cái quá

- Bên đây nhiều gái xinh body chuẩn thế về đây làm gì? Chúng mình có quen biết luôn hả?

- Ồ... chắc nhầm người, tại anh thấy em giống con dâu của mẹ anh quá

Nó bấu môi lườm anh

- Em... bớt dễ thương lại anh nhờ

- Anh hát cho em nghe đi

- Không đàn không nhạc hát kiểu gì

- Chẳng phải hôm trước anh hát thường ru em ngủ còn gì

- Ồ.... em muốn nghe bài gì nào?

- Bài gì cũng được

- Người yêu ơi?

- Okey_ Nó nháy mắt

Anh cười rồi bắt đầu hát

-Người yêu ơi anh luôn muốn nói

Anh yêu em rất nhiều

Một bài ca đây anh xin viết

cho riêng em dấu yêu

Từ đây về mai sau nữa

những khúc ca chỉ dành cho em

Cám ơn em vì luôn quan tâm

chăm sóc anh.

Giận hờn vu vơ có thể khiến

đôi ta xa nhau

Thế nên đừng giận anh em nhé

Anh thương em vậy mà

Ngồi nghe bài ca anh hát

sẽ khiến em cười và quên đi

Chẳng có lí do nào

khiến đôi ta phải cách xa.

Chỉ cần được ôm em yêu vào lòng

Chỉ cần được em yêu anh thật lòng

Vì nhìn ngoài kia mà xem

Chẳng ai thay thế vị trí

em trong trái tim này

Có phải không?

Xin dành cho em hết yêu thương

Để em đón nhận

tình cảm của anh mãi sau này.

Tạm biệt khổ đau với những buồn phiền

Tạm biệt tình yêu đã xa biên biệt

Vì hôm nay kẻ bên

Là người con gái anh đã mong em từ rất lâu rồi

Cuối cùng em đã đến bên anh

Bài ca anh viết tặng riêng em tên

"Người yêu ơi"

- I love you baby

- Bạn trai của em là cực phẩm, vậy nên em biết nâng niu anh chút đi, suốt ngày giận anh không á

- Ai kêu suốt ngày khen mấy nhỏ đầu body đẹp hơn em không ý, đã thế đụng xú là lấy Minh Châu ra lừa em_ Nó bặm môi

- Anh chỉ muốn xem em ghen dễ thương thế nào thôi mà_ Anh cười, người đầu mà đẹp trai thế này, thế này chẳng bao giờ hết yêu anh mất

Rồi nó thấy anh đi vào trong, thấy anh đi mở cửa rồi có nghe thoáng mấy câu tiếng anh, với trình độ tiếng anh khá như thế đương nhiên nó sẽ hiểu hết rồi. Anh đóng cửa lại rồi bật camera sau cho nó xe cái xe đẩy đồ ăn của anh, ối mé ơi, nó muốn xuyên qua đó ăn quá, nhìn bắt mắt chưa kìa

- Không phải khoe, mà giờ...._Nó đưa tay nhìn đồng hồ: 10h tức là bên đó 11h rồi mà anh còn ăn khuya sao. Với lại anh còn không khai mau. Ai đặt đồ ăn cho anh.

- Ô anh quên là em yêu rất giỏi tiếng anh

-Anh còn không giải thích đi

- Em phải hiểu bạn trai của em đẹp trai như vậy đương nhiên rất nhiều fan rồi, việc fan làm vậy với thần tượng là chuyện bình thường mà em yêu
- Hừ... anh mà để em phát hiện ra anh lăng nhăng thì đừng trách
- Em có muốn ăn không nào_ Anh đặt điện thoại trước bàn ăn cho nó xem anh ăn
- Hừ...
- Mai anh về, mà không được gặp em luôn sao
- Kệ anh
- Đồ độc ác mà
- Thế anh đang ăn cho em nhìn đấy
- Thế anh không ăn nữa
- Hâm

Anh nở nụ cười tỏa nắng nhìn nó. Mé thể này tim nó tan chảy hết còn đâu, nó mê nụ cười này của anh quá, muốn bay qua điện thoại hôn cho anh một cái luôn Anh đúng là cực phẩm mà

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ngày Tội Tệ ...

Mẹ về sớm hơn dự định nên nó không phải đợi mai mới lên, vẫn còn chuyến xe lên trường, nhưng chắc tầm 7h30" tối mới đến nơi. Nó chưa bao giờ đi tối vậy nên muốn thử, mẹ lại mua cho nó đủ đồ ăn để mang lên trên, đang tâm trạng vui tươi còn cho nó 500k nữa. Nó cũng chấm hết bài cho mẹ còn gì nữa.

Anh bảo anh về tới nhà rồi, lúc anh xuống máy bay được vô cùng nhiều người tới đón rồi phỏng vấn các kiểu như người nổi tiếng thực thụ ấy. Nó cũng bảo nó đang lên nên anh ra đón nó

Nó xuống xe không cần tìm cũng biết anh ở đâu, cứ thấy chỗ nào nhiều con gái vây lại thì biết anh đang ở đấy. Xa xa kia, không nhìn cũng biết anh, anh đứng dựa vào oto của nhà anh chắc, tay đang cầm điện thoại làm gì đó. Đơn giản với bộ đồ ở nhà thôi mà mẹ đẹp trai thấy bà.

Thật bực mình mà, nó gọi cho anh

[- Em đâu rồi

- Hừ, nhiều fan nhì?

Rồi nó thấy anh nhìn sang chỗ nó khẽ cười

- Em lại ghen rồi sao?

- Hừ]

Nó thấy anh đi lại chỗ nó

- Xem cái mặt kia_ Anh néo mũi nó

- Anh thích chết không hả?_ Nó tròn mắt nhìn anh

- Anh chết cho thằng khác yêu em à. Còn lâu nhé_ Anh nói rồi cầm túi đồ cho nó, kéo tay nó đi lại chỗ xe dưới cái nhìn của rất nhiều người. Có bạn trai là người nổi tiếng, không vui chút nào

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ai Giận Ai?

Sau khi mẹ Khánh Minh ra về anh đã gọi cho Thu Hà nhờ nhỏ chăm sóc nó đêm, thế rồi nhỏ chẳng dám ngủ vì sợ nó bị làm sao đấy thì không được.

Nửa đêm nó tỉnh dậy, cảm giác toàn thân ê ẩm, lại còn đau đầu, cả người nóng rần, sờ tay lên trán thấy có miếng dán hạ sốt, chắc có người cứu rồi. Nó mở mắt ra thấy Thú Hà đang nghịch điện thoại cạnh đấy

- Sao bà còn chưa ngủ?
- Tôi sợ nhờ may bà bị sao nên không dám ngủ
- Hâm, thôi ngủ đi mai còn đi học
- Bà thấy làm sao rồi, để tôi lấy thêm miếng dán cho bà
- Ủ. Mà ai đưa tôi vào đây thế
- Tôi nghe anh Minh gọi vội vàng chạy về thấy Minh Châu với Lan Anh đang tìm thuốc cho bà uống rồi, chắc hai đứa đưa bà vào
- Sao Khánh Minh biết
- Hình như Minh Châu thấy bộ dạng thảm hại của bà chụp lại rồi gửi cho anh ấy nên thấy anh gọi cho tôi, thấy cs về rất lo lắng. Anh bảo bà giận anh ấy
- Hừ.... Rõ ràng là hần bày đặt giận đối với tôi trước, xong rồi chẳng nói với tôi câu nào, tôi về kí túc ổng cũng về,
- Haizzz... Này mẹ anh ấy quá đây xem bà thế nào đấy. Ôi trời ghen tị chết đi được
- Sao cơ?
- Anh Minh gọi tôi hỏi thăm bà thế nào rồi tôi bảo bà bị sốt rồi cảm, thế là một lát sau thấy mẹ anh ấy đến. Mẹ làm người ta cũng muốn có người yêu
- Trời ạ
- Mẹ anh ấy nhìn đẹp quý phái đến vậy bảo sao anh ấy không xuất chúng
- Ai thay đồ cho tôi thế
- Hà Anh đấy
- Tắm thân gìn giữ 17 năm trời bị nó thấy hết còn đâu.
- Hahaha may có nó chứ không bà mặc đồ ướt hờ?
- Tôi đói quá_ Nó xoa bụng
- Ủ quên.... Anh Minh có dặn tôi nếu bà tỉnh dậy thì lấy cho bà ăn, chắc mẹ anh ấy mua

Thu Hà nói rồi bật đèn nhỏ, nhảy xuống giường lại tú lấy bánh với sữa cho nó.

- Bác ấy mua cho cả phòng ăn hay sao mà mua nhiều thế không biết
- Số bà sướng thế không biết, yêu anh Khánh Minh hoàn hảo như vậy, mẹ của anh cũng thật tốt bụng à nhà
- Đừng nhắc tới hai chữ "Khánh Minh" dùm tôi
- Người ta lo lắng cho bà thế mà vẫn giận à
- Cứ nghĩ lại đã thấy khó ưa rồi.

Nó ngồi dậy cùng Thu Hà giải quyết hết đồng đồ ăn rồi hay đứa mới đi ngủ.

Sáng mai, nó vẫn chưa hết sốt nên nhờ Thu Hà xin phép nghỉ đêm nó. Không phải đi học nó nằm ngủ một cách thoải mái hơn bao giờ hết. Nó thấy anh gọi cho nó nhưng nó không thích nghe máy, rồi anh nhắn tin cho nó nhưng nó cũng không thích xem. Đừng tưởng xin lỗi vài câu nó sẽ bỏ qua cho anh. Lần này không giống những lần trước đâu.

Đang nằm ngủ, nó nghe cửa cách một cái, giờ vào lớp rồi mà sao tụi kia còn chưa đi học sao, chắc quên gì rồi. Nó dụi mắt tỉnh dậy, suýt chút nữa rút tìm ra ngoài, ừ thế kia, Khánh Minh..... ời mẹ ời, anh mặc đồng phục, quần jeans, giày thể thao như mọi ngày, tay cầm cái điện thoại đang đứng nhìn nó. Nó vội chồm chắn lại thử đánh một cái xem là thật hay mơ. Đau.... là thật à.. What??? Là sao nhì? Nó vẫn chưa định hình được gì thì anh đã đi lại ngồi xuống giường cạnh nó

- Sao anh vào được đây? Đừng nói đánh ngất ông bảo về rồi chứ_ Nó nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc
- Anh sử dụng gương mặt thương hiệu của anh, không phải buổi tối thì có thể vào mà_ Anh phì cười nhìn khuôn mặt khá là thảm của nó
- Hay gì mà cười. Anh vào đây làm gì? Không đi ra mau_ Nó trừng mắt nhìn anh
- Anh phải vất vả lắm mới trốn học vào đến đây thăm em mà nỡ đuổi anh một cách tàn nhẫn vậy à
- Đi ra đi_ Nó dứt khoát đẩy anh ra
- Anh chỉ muốn xem em thế nào một chút rồi anh về trường_ Anh hạ giọng, cái giọng ảm áp vô cùng khiến nhiều lần chỉ nghe thôi nó đã loạn nhịp rồi.
- Khỏe rồi, không cần anh quan tâm, đi ra và đóng cửa lại đùm_ Nó đẩy anh
- Anh xin lỗi mà, anh sai rồi, sau này sẽ không như thế nữa. Đừng giận anh mà_ Anh trưng bộ mặt cún con nhìn nó
- Em không muốn nhìn thấy mặt anh_ Nó lấy tay che mặt anh lại, nhớ đến tối hôm qua lại thấy túi thân ghê gớm

Anh kéo tay nó một cái làm nó ngã nhào về phía anh, thuận tay kia ôm nó luôn. Nó vội vàng đẩy anh ra

- Anh mà còn không đi em gọi bảo vệ lên bây giờ_ Nó đe dọa
- Còn giận nữa anh hôn cho bây giờ._ Anh cười gian gian nhìn nó

Mé... giờ có kêu la cũng chẳng có ai nghe đâu, chết rồi, nó bị roi và thể bị động rồi. Tại sao nó lại sai lầm khi yêu một người biến thái như anh chứ

Nó lườm anh một cái

- Về trường cho em ngủ
- Hết giận rồi à?_ Anh nghiêng đầu nhìn nó
- Chưa....

Anh cúi mặt sát mặt nó, nó vội vàng che miệng lại làm anh phì cười

- Anh đi ra ngoài mau_ Nó đứng dậy kéo anh ra ngoài, giờ mới phát hiện ra cái bộ đồ ngủ nó đang mặc trên người, ời mẹ, trước giờ xuất hiện trước mặt anh luôn trong bộ dạng gọn gàng, chỉnh tề, thế mà giờ để anh thấy cảnh nó mặc đồ ngủ kitty, đầu tóc bù xù thế này sao? Thật quá mất mặt mà

- Anh nhìn cái gì_ Nó lườm anh
- Ờ... vòng 1 của em cũng không tệ

Anh vừa nói xong bị ăn ngay cái gối ôm từ nó

- Đồ biến thái. Anh có cút luôn đi không hả?

Anh khẽ cười nhẹ nhàng kéo nó lại ôm, nhẹ nhàng xoa đầu nó

- Anh thực sự rất nhớ em.

Nó dường như mất hết lí trí, không đẩy anh ra, đây là lúc nó căm ghét bản thân nhất mà.

- Hôm qua, có hơi giận em chút, nhưng lúc em xuống xe, anh có thấy hơi hối hận, tính xuống xin lỗi em nhưng mà ba anh gọi về. Lúc Minh Châu có gửi ảnh cho anh, anh đã rất lo lắng, nên đã gọi cho Thu Hà mới biết mình em đang phải ngồi ngoài hành lang kí túc. Anh sai rồi, nhẽ ra lúc đấy nên kéo em lại. Sau đó Thu Hà nói với anh là em bị sốt, anh đã vội vàng tới kí túc nhưng nhớ ra nội quy không cho nam vào buổi tối nên đã nhờ mẹ tới. Anh lo cho em lắm luôn, thật đấy, nên đừng giận anh nữa mà...

Anh nói như vậy, có cứng mẩy cũng đỡ vờ hết, nó cạn ngôn rồi.

- Sao em không nói gì hết vậy

- Ai cho anh ôm em khi chưa cho phép thế hả?_ Nó đẩy anh ra lờm anh

Anh khẽ cười

- Thế này anh yên tâm hơn rồi. Chút nữa anh nhờ Thu Hà mang thuốc bổ của mẹ chồng em gửi cho em nhé. Vừa rồi anh quên mất

- Cái gì mà mẹ chồng chứ_ Nó nhăn mặt

- Em không tính chịu trách nhiệm với anh sao.

- Không. Anh đi về trường học từ té ngay cho em. Tương giỏi rồi muốn làm gì thì làm hả

- Tại ai mà anh phải làm vậy hả?

- Đi nhanh cho em ngủ. Mệt với anh quá đi mất

- Ồ... thế thôi anh về trường đây, bạn trai đẹp thế này mà cứ nở đuôi như tà_ Anh chun mũi

- Còn không mau đi_ Nó trừng mắt

- Biết rồi mà

Nó cười cười nhìn anh ra về. Thế rốt cuộc là ai đã giận ai thế này...

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Anh Ghen Rồi

6h sáng

- Đan..... dậy nào_ Thu Hà lay lay nó

Nó mơ màng đập Thù Hà cái rồi kéo chăn lại ngủ tiếp

- Tối quá chắc lại thức khuya học chứ gì_ Hà Anh nhìn nó lắc đầu

- Siêng dă mần chẳng bù cho mình chút. Mà nó thức khuya sao da nó vẫn cứ đẹp thế không biết

- Mé da như da em bé. Không liên quan nhưng số nó sướng thế không biết

- Người ta xinh mà

Không màng xung quanh nó vẫn ngủ ngon lành

6h15" điện thoại nó reo chuông

Nó mơ màng vò đầu bứt tóc, thật bức mình mà, đang ngủ ngon. Nó áp điện thoại vào tai mắt vẫn nhắm và đương nhiên lại vẫn ngủ

[- Em đang ngủ sao?

- Ừm...

- Tôi qua lại thức khuya học đi. Anh đã bảo học sớm đi rồi mà không nghe, cứ xem phim chán rồi mới học như thế lại thức tới 1, 2 giờ sáng mới đi ngủ, không khoa học chút nào

- Tôi qua em nhiều bài tập mà_ Nó mơ màng nói

- Em có muốn ăn sáng không?

- Em muốn ngủ

- 6h18" rồi

-.... _Nó vẫn im lặng một cách lạ thường.

Anh đoán nó lại ngủ tiếp rồi nên cũng tắt điện thoại.

Nó thức sự rất muốn dậy nhưng mà mắt không thể mở ra nổi nữa, toàn thân mệt mỏi.

6h40" lúc này tại Thu Hà đi học mới gọi nó dậy. Phải khó khăn lắm nó mới lết cái xác ra khỏi giường để vào VSCN, mà Minh Châu lại còn đang dành phòng tắm.

Nó lại ngồi chờ người ra giường, lấy cái điện thoại, thấy một cuộc gọi nhớ của anh lúc 6h35" lại còn giật mình hơn khi thấy cuộc gọi lúc 6h của anh. Ủa ủa???? Nó có nghe điện thoại sao, lúc nào thế nhớ? Không nhớ gì luôn.

Nó gọi lại cho anh

[- Dậy rồi sao?

- Ủa rồi này anh có gọi cho em sao, em nghe máy à?

- Em ngủ mà không nhớ gì sao

- Mắt còn không mở nổi nói gì nhớ hay không. Ôi em mệt quá, giờ chỉ muốn ngủ thôi

- Nhanh xuống cổng anh đang đợi em. Thấy tại Thu Hà đi rồi mà em còn chưa đi à

- Em vừa dậy mà

- Nhanh xuống không người ta cứ nhìn mòn hết nhan sắc của anh rồi

- Xùy.... anh kêu đứng đấy làm gì, công kí túc nữ thì phait nhiều nữ chứ

- Nhanh nhanh nào

- Rồi]

Nó tắt điện thoại rồi đi vào VSCN, nhanh chóng lấy balo rồi khóa cửa để đi học, nó vẫn luôn là người đi ra sau cùng của phòng mà, nên hôm nào cũng phải khóa cửa

Nhìn đồng hồ, mới 6h50" nay lại đi học sớm quá à.

Xuống tới cổng, nó thấy anh đang đứng dựa vào tường nghịch điện thoại, tay còn cầm túi đựng đồ gì đấy. Và đúng như anh nói, ai nấy đều nhìn anh kể cả người đi đường cả nữ sinh trường nó và các trường xung quanh đi qua. Anh vẫn hay đợi nó như vậy mà.

Đi lại gần nó mới phát hiện ra, hôm nay anh mới đổi kiểu tóc mới, thường ngày hai mái quyn rũ cơ, giờ để đầu nắm, nhìn đẹp trai hơn đấy, ra vẻ thư sinh quá cơ. Sờ mi trắng quần đen, balo đen với đôi stan smith trắng, ờ thì đúng là rất đẹp trai, nhưng dù sao cũng là bạn trai của nó mà. Nó đắc trí cười cười chạy lại chỗ anh.

Nói mới nhớ một sự trùng hợp ngẫu nhiên khi nó cũng đi đôi stan smith trắng, mớ khác gì công khai đi giày đôi à.

Nó ngóng xem anh đang chơi gì đấy, lại liên quân

- Suốt ngày

Anh ngần đầu nhìn nó cười tay vẫn đánh rồi cùng nó đi. Nó đi bên cạnh tí từng, anh và nó khiến người ta nhìn vào phải ghen tị, quả thực rất đẹp, đẹp đôi, người cũng đẹp.

- Mẹ làm đồ ăn cho em, kimbap em thích đấy

- Thật ư??? _ Mắt nó long lanh nhận túi đồ ăn trên tay anh, hóng vào nhìn cái hộp bên trong, nhìn thật bắt mắt à nha: Sao nhiều vậy?

- Mẹ hỏi anh em thích ăn gì, anh nói rồi sáng nay mẹ làm, bắt anh mang cho em. Mẹ rất thích làm đồ ăn mang đi học kiểu đấy, nhưng anh chẳng bao giờ ăn, giờ có em rồi đấy. Chắc sáng nào anh cũng nhận nhiệm vụ ship đồ cho em mất_ Anh nói tay vẫn thoăn thoắt trên màn hình

Nó vô cùng thích thú, nhìn túi đồ ăn

- Yêu mẹ quá

- Gì? Mẹ á?

- Mẹ của anh được chưa?_ Nó lườm Khánh Minh

Anh khẽ cười

- Suốt ngày game game, với anh game số 1, thể thao thứ 2 còn bạn gái thứ 3 rồi chứ gì

- Nay anh chơi rất rất ít rồi mà_ Anh nói xong đúng lúc win luôn, bỏ điện thoại vào túi anh phát hiện ra đôi giày

- Em có ý đi giày đôi với anh sao?

- Hừ_ Nó vênh mặt

- Nay thức khuya vừa thôi, mắt thâm lại rồi kia_ Anh nhéo mũi nó

- Xấu lắm sao?_ Nó sờ sờ mặt

- Chứ sao?

- Chết rồi, nay chắc em phải ngủ sớm để phục hồi nhan sắc mắt

Anh phì cười

- Nói chuyện với abh câu trước câu sau kêu em buồn ngủ, thể học tận 2h sáng. Với em học số 1, ngủ số 2 bạn trai em thứ 3 à

- Anh..._ Nó cứng họng không nói nên lời, thật tức quá mà

- Đẹp trai, thông minh... ồ anh biết điều đó mà

- Áo tưởng_ Nó bĩu môi

- Sao em đi chậm thế

- Làm gì được chân dài như anh

Anh cười cười xoa đầu nó

- Lại rối tóc em giờ_ Nó đập tay anh một cái

- Aiii em học cách bạo lực từ khi nào vậy

- Từ lúc quen anh đấy

Hai đứa đi vào cổng trường dưới cái nhìn của rất nhiều người

- Nhiều lúc em cảm giác như mình là người nổi tiếng ý_ Nó nói nhỏ

- Em thì nổi tiếng rồi

Nó lườm anh

Hai đứa đang đi bỗng, có một nhóc lớp 10 chặn nó lại, tay cầm bó hoa hồng, ồ nhìn rất đẹp trai à nha, há há không nhầm hỏi đầu năm nó có chút tội lỗi khi thả thính nhóc này

Nó đang ngờ ngác thì mọi người xung quanh đã bắt đầu bàn tán

- Em thực sự rất thích chị. Em sẽ không để ý người ta nói gì, nói sao cũng được. Nhưng mà sẽ không ngăn cản được tình cảm của em dành cho chị. Em đã cảm nắng chị ngay từ cái nhìn đầu tiên. Em đã không dám nói ra, nhưng bây giờ, em thật không thể im lặng nữa rồi. Em biết chị sẽ không để ý tới em, biết chị có rất nhiều người theo đuổi. Em đã đấu tranh tư tưởng rất nhiều lần để hôm nay đứng đây, để nói ra những lời này. Chị à, anh yêu em

Cậu nhóc vừa nói xong cả trường ồ lên, bắt đầu xôn xao bàn tán nói nhóc này chắc không biết nó có bạn trai rồi, hay không biết người đấy là Hoàng Khánh Minh, hội trường lạnh lùng, đại ca của trường nữa, hay là lâu thích gây sự chú ý, thích được nổi tiếng đây. Nhiều người đưa điện thoại lên chụp chụp, nó ngại quá, đỏ mặt, quay sang thấy Khánh Minh đã không còn ở đây, anh đang đi về phía tòa nhà từ lúc nào không thèm nhìn lại, chắc giận rồi. Cơ mà nó đã làm gì nên tội nên tình đâu. Chỉ là hôm trước khai giảng có thả thính chút, chứ từ hồi làm bạn gái anh tới giờ nó ngoan mà...

- Chị xin lỗi nhé. Chị có bạn trai rồi_ Nó phũ phàng rồi nhanh chân chạy về phía Khánh Minh, ai cũng sẽ biết trước kết quả mà. Mọi người dự đoán xem Khánh Minh sẽ xử lý nhóc này thế nào, đụng vào ai không đụng đi tỏ tình với hoa có chủ, đã thế bạn trai của nó lại quyền lực vô cùng.

Nhanh chóng đám đông cũng tản dần ra và lại kéo nhau hóng nó xin lỗi Khánh Minh. Nó chạy muốn đứt hơi mới heo kịp anh

- Anh đứng lại nhanh_ Nó nói nhưng anh vẫn cứ đi

Nó chạy lại kéo tay anh, trưng bộ mặt cún con nhìn anh

- Em thích sự vô tội mà

Còn anh thì trưng bộ mặt lạnh lùng ra nhìn nó

- Em vô tội

- Đầu liên quan tới anh_ Anh vẫn lạnh lùng

- Anh giận em à_ Nó lay lay cánh tay anh

Anh không nói gì cả, nó đi bên cạnh năn nỉ các kiểu mà anh vẫn không nói gì. Lần này là căng à nha

- Anh không hết giận là em đi đồng ý nhóc kia đấy

Anh vẫn không nói gì cả

- Thôi mà.... em có làm gì đâu. Anh phải thông cảm cho em chút chứ. Dù sao bạn gái anh xinh xắn dễ thương thế này nhiều người thích cũng bình thường mà. Anh phải thông cảm chút chứ

Vẫn im lặng

- Anh à.... dù sao lúc có người tỏ tình với anh em cũng có nói gì đâu. Với lại em đâu có thích nhóc đấy đâu

Anh vẫn đi đi, và vào lớp anh. Mớ, giờ mới phát hiện ra nó lên tận tầng 5 của lớp anh rồi, chít cha, vào ban tự nhiên toàn trai thế này. Nó thờ dài, người gì đâu mà..... cơ mà nó đã làm gì nên tội nên tình, nó vừa đi vừa đá đá cái chân, rõ ràng là rất bức xúc nhưng vẫn phải xin lỗi anh mà

Bịch một cái, nó ngồi luôn xuống đấy, cảm giác ê ẩm cả cái bàn tọa, đã thế nay lại còn mập hơn nữa. Ngày gì mà đen thế này, tự nhiên có anh nào đang tính lại đỡ nó nhưng suýt nữa thù ngã vì bị ai đẩy đẩy ra, nó cảm giác như có ai nâng nó lên luôn. Đứng thẳng dậy, nó phui vẩy áo ngược lên nhìn người trước mặt, phì cười nhưng vẫn cố gắng nhịn, trưng bộ mặt đáng thương nhìn anh, anh vẫn không cảm xúc. Thật ra là vào đến chỗ ngồi, anh mới ra ban tự nhiên rất nhiều con trau, nhờ may nhiều đứa không biết điều trêu ghẹo nó nên đang chạy theo, ai ngờ thấy cảnh nó ngã rồi có người tính đỡ nó dậy, anh biết ngay mà, nó đi tới đâu đưa tay ra sẽ có người giúp đỡ

- Tại em cứ mãi nghĩ cách xin lỗi anh nên mới bị ngã_ Nó nói nhẹ nhàng dễ thương hết mức, thực chất là đang rất muốn cười vì độ giả dối của mình

- Lần sau đi đứng cho cẩn thận_ Anh vẫn cố tỏ ra lạnh lùng

- Anh hết giận rồi đúng không. Há há thôi em về lớp đây không chuông reo mất_ Nó cười cười rồi nhanh chân chạy về lớp, tay lúng lằng túi đồ ăn nhìn dễ thương muốn chết. Anh này giờ nhìn cười cũng phải cười nhưng mà nó không thấy. Giá biết xin lỗi anh kiểu này hiệu quả như vậy nó sẽ áp dụng ngay từ lần đầu tiên

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Học Thêm Ở Trung Tâm

1 tuần trước

Nó với anh học ở thư viện như mọi khi, nó mới cô nằm ra bàn nghịch điện thoại, rồi nhớ ra quay qua hỏi

- Anh...

- Ừ

- Anh biết ở đây có trung tâm tiếng anh nào tốt tốt giới thiệu em đi

- Ồ... em học à

- Mẹ bảo học, haizzz
- Vậy học trung tâm anh đang học nhé, anh đăng kí đùm em
- Cũng được, cơ mà anh phải đăng kí buổi chiều cho em, với lại lớp nó vừa sức em chút đấy, đừng chọn lớp nâng cao quá em không theo kịp, cũng đừng chọn lớp cơ bản đấy.
- Sao phải là buổi chiều?
- Buổi tối em đâu có xe, buổi chiều đi xe bus được. Với lại buổi tối đi một mình sợ lắm, nhờ may tụi nó thấy em xinh xắn dễ thương rồi bắt cóc em thì thế nào. Lúc đấy anh lại mất ăn mất ngủ
- Thì học lớp với anh, anh đón em đi học là được chứ gì
- An tuê_ Nó mắt long lanh nhìn anh
- Đẹp cái bản mặt ấy của em đi _Anh lấy tay che mặt nó lại làm nó quơ quơ tay đập anh túi bụi
- Anh tưởng tay anh có thể che cả bầu trời thế hả_ Nó trừng mắt nhìn anh
- Em đánh anh nữa em, đến lúc bị chặn đánh anh không chịu trách nhiệm đâu nhé.

Anh nói nó mới nhớ... ờm ờm... khá nhiều người đang nhìn nó bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

Nó ôm cục tức lẳng lặng ngồi xuống

Anh phì cười

- Cười cái gì, em mà có mệnh hệ hi em đền anh đấy
- Đã bảo anh luôn chịu trách nhiệm với em trong mọi tình huống mà
- Tay con trai gì mà trắng như con gái thế_ Nó nghịch tay anh nói
- Ở thế chỉ con gái tay mới được trắng thôi à
- Con trai môi đỏ da trắng tóc mượt như anh nhìn như kiểu thụ ý
- Em có muốn thử xem anh thụ hay công không nào_ Anh cười nham hiểm
- Giờ mới biết anh thật nham hiểm và đen tối mà
- Thế mới là bạn trai của em được_ Anh xoa đầu nó

Nó bĩu môi

- Mà thôi, 5h rồi em đi về đây, anh không đi chơi bóng rổ sao_ Nó vừa cất sách vở vừa nói?
- Ờ.. có
- Em về trước đây_ Nó kéo balo lên đi trước
- Em thử bước thêm bước nữa xem

Nó nghe lời anh bước thêm bước nữa rồi quỳ lạy nhìn anh cười làm anh tức điên lên nhưng vẫn im lặng, nó nháy mắt ái rồi nhanh chân chuồn luôn.

Hiện tại, hôm nay là buổi học đầu tiên ở trung tâm. Anh bảo nó ăn mặc giản dị hết mức cho anh, haizzzz hay lại sợ nó xinh quá có người cướp mất u

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Cùng Anh....

Anh hứa cuối tuần đưa nó đi chơi, nó năn nỉ anh cho nó vào thủy cung, vì vé vào đấy đắt quá nó không dám vào.

Nó đang suy nghĩ xem nên mặc gì, há há đây có thể xem là đi hẹn hò mà.

- Đây được này_ Thu Hà nâng chiếc váy xòe sọc caro trắng, có thắt nơ cách điệu

Nó ngắm đi ngắm lại xong cũng lấy, thời tiết hôm nay khá dễ chịu mà.

Tự cảm thấy mình đẹp sau khi mặc xong váy đấy, Yến Anh có đáng cho nó một chút son rồi hết. Nó đi giày thể thao đôi với anh cho năng động, thả tóc, lại còn cướp cái mũ croquet vành trắng nốt của Thu Hà, lấy balo chuyên dụng việc đi chơi bỏ điện thoại tiền với đồ dùng cá nhân, biết thừa đi với anh đương nhiên sẽ trả tiền từ a tới z

- Ok rồi đấy_ Hà Anh gật đầu

- I know_ Nó cười cười

- Đeo kính vào cho nó ngầu em yêu_ Yến Anh tung cho nó cái kính đen

- Nhưng nó đang theo phong cách bánh bèo mà oi_ Hà Anh nói

Cả phòng cười ầm lên

- Đây người ta gọi là dễ thương nghe chưa_ Nó vênh mặt

Cả bọn chỉ cười

Nó bai bai rồi chạy nhanh xuống cổng nơi anh đợi, ồm... đương nhiên là lần này sẽ đi oto do tài xế nhà anh lái rồi, anh mở cửa cho nó vào rồi mới lên xe. Anh đơn giản với sơ mi sọc đen đang hot năm nay, quần jeans đen, giày thể thao trắng giống nó

- Giờ em muốn đi đâu nào?

- Thủy cung... let's go

- Ồ...

Suốt quãng đường nó nói nhiều kinh khủng, hết nói với anh rồi quay qua nói chuyện với bác tài xế, khiến bác lái xe cười suốt.

Lúc bước xuống xe, anh với nó lại vẫn là trung tâm của mọi ánh nhìn, nhiều người chỉ tro nhìn tụi nó bằng ánh mắt ngưỡng mộ, lúc thì" anh kia đẹp trai quá, nhìn cứ như oppa hàn luôn" lúc thì" ôi mẹ em kia xinh xắn dễ thương thế"

Anh đã từng đến đây nên rất có kinh nghiệm, 9h30 họ mới mở cửa nên lại dẫn nó đi vào khu vui chơi, nó từ đầu tới cuối cứ cười cười, anh dạy nó chơi bắn súng, ban đầu gọi chơi trò này nhằm chán, rồi một lúc sau anh kéo đi cũng không ra

- Từ cho em chơi lúc nữa đã

- Em có muốn vào thủy cung không?

- Có_ Nó trả súng về chỗ cũ xụ mặt đi theo anh

Anh kéo nó đi ăn đồ nhật trong khu trung tâm

- Em ăn đồ nhật được chứ

- Ồ đương nhiên, Nhật Bản là quốc gia yêu thích thứ 2, mục tiêu du lịch thứ hai của em sau Hàn Quốc, đương nhiên là em cũng yêu đồ ăn Nhật rồi

- Vậy giờ em muốn ăn gì?

- Mấy món đặc trưng đi vậy, há em ăn ramen_ Nó cười tươi nhìn chị phục vụ mặc kimono

- Anh cũng thế

Nhanh chóng ramen đã được đưa lên, nhìn không thôi cũng thấy ngon rồi, trước khi ăn nó lấy điện thoại chụp lại, cười đắc ý, chủ yếu à để khoe cho mẹ thôi. Anh thì khá quen thuộc với kiểu chụp ảnh của nó rồi, nó nhanh chóng giải quyết xong ramen

- Giờ em muốn ăn sushi

- Tùy em

Nó lại tiếp tục gọi sushi cho mình nó ăn còn anh không ăn nữa

Vẫn nhanh chóng để ăn hết sushi

- Haizzzz no quá
- Anh đang định đưa em đi ăn món này ngon lắm nhưng em no mất rồi
- Giờ 9h30 rồi, đi thủy cung nào
- Giờ mới mở cửa, sẽ đông người mất công đứng đợi
- Anh thật thông minh_ Nó nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ
- Tại em vẫn chậm thông minh thôi

Nó lườm anh một cái

Đứng lên thanh toán tiền, rồi anh cầm tay nó dắt đi, thủy cung dưới tầng hầm cơ, mà nó căm ghét đi thang cuốn, nên mỗi lần bước xuống phải nắm chặt tay anh nhờ may nó sợ bị cuốn luôn thì sao...

Anh mua vé vào, hôm nay là chủ nhật, vé sẽ tăng cao hơn ngày thường, hai đứa còn cao hơn 1m40 nên mỗi đứa sẽ mất 220k. Thật ra thì từ hồi lớp 10 hay đi chơi cùng chị Gia Khanh nó có thấy hơi áy náy khi nó không bao giờ trả tiền, nó mà nhắc tới là bị bị Gia Khanh giận luôn, nó phát hiện ra chế độ tiêu tiền như rác tại Gia Khanh trong đây có cả Khánh Minh, anh bảo có tiền mà không tiêu để làm gì, và từ đây nó hết ngại.

Vừa bước vào, nó choáng ngợp, thủy cung như là một đại dương thu nhỏ ý, đẹp lung linh trời đất, nó cứ hình dung như là mình đang ở dưới đáy biển, từ đầu tới cuối anh phải thuyết minh cho nó, đây, có bạn trai xuất sắc cũng rất lợi mà, mặc kệ nhiều lúc có bị bão nào ngăn đi chăng nữa

- Đẹp quá
- Nếu em muốn anh sẽ xây cho em nhưng với quy mô nhỏ hơn
- Nhà em làm gì có đất
- Nhà anh cơ mà
- Hử?_ Nó nhú mồm, ngửi thấy mùi mờ ám đâu đây
- Đừng có mà dụ em_ Nó lườm anh làm anh phì cười

Nó chạy chạy đi, rồi lại dừng lại quan sát thật tỉ mỉ cái gì đấy

- Đây người ta làm bằng thủy tinh sao?_ Nó chạm tay vào tấm chắn trong suốt tạo cảm giác như là đang đứng trong đáy đại dương
- Ngốc, đây là Acrylic
- Cái gì mà nghe kì vậy
- Nó cũng có thể gọi là kính thủy tinh, nhưng không phải thủy tinh
- Ô_ Nó gật gù: hể con gì thế này_ Nó chỉ tay vào con vật dài dài đang ở khá sát chỗ nó
- Hải tượng, người ta thường hay gọi là quái vật nước ngọt_ Anh hay tay bỏ túi quần ung dung nói
- Ô_ Nó lại xem xem tiếp: Sao nhiều con lạ thế nhỉ
- Hơn 30000 sinh vật em không thấy lạ mới hay đấy

Nó cười cười, giờ thì đến chuyên mục chụp ảnh, thực ra là điện thoại nó đã để app chụp ảnh từ lúc bước vào cơ, mỗi tội chụp khá ít, nó bắt anh chụp cho nó, rồi hai đứa chụp chung, đặc biệt lúc đi vào tầng hầm, ôi mẹ ơi nó muốn hét lên luôn, gì đâu mà đẹp thế này, nếu biết trước nó đẹp đến vậy nó đã không để đến ngày hôm nay mới đi

Càng vào trong nó càng há hốc, quá ngạc nhiên, giá đắt chút cũng phải

- Anh xem kìa, có chim cánh cụt luôn kìa
- Ô, nó được nuôi trong môi trường đặc biệt nên vẫn có thể phát triển bình thường

- Em cảm giác như cả thế giới đại dương, bắc cực nam cực đều tập chung ở đây cả rồi còn đâu
- Có trưng bày cả san hô các kiểu luôn kìa_ Nó lại nhanh chân chạy lại chỗ trưng bày mẫu vật biển

Nó ngấm ngía từng cái một, anh đứng bên cạnh thuyết minh

- Sao cái gì anh cũng biết nhỉ?

Anh khẽ cười

- Giờ em muốn đi đâu nữa
- Mình đi hết rồi sao_ Nó nhìn đồng hồ: ồ má, giờ gần 12h rồi cơ à
- Đi ăn?
- Ok_ Nó nháy mắt

Anh lại dẫn nó đi ăn KFC, ban đầu ăn theo phong cách quý tộc dùng đũa cho sang chảnh, xong mới phát hiện ra dùng dao với đũa mới là kéo sang, nó khó ăn chết đi được, nó bất chấp hình tượng cầm đũa gà lên ăn làm anh phì cười

- Em thấy ăn kiểu này nó quý tộc hơn đấy
- Ồ anh có nói gì đâu
- May giờ không có ai nhìn không thì em ngại chết mất_ Nó đưa tay hất tóc sang một bên

Xong anh ngồi giữ tóc cho nó ăn, khiến người ta nhìn vào không khỏi ghen tị

- Mẹ bảo tối em qua ăn tối
- Gì cơ?_ Nó tròn mắt nhìn anh
- Không hiểu hay cố tình không hiểu?
- Ôi em ngại lắm
- Mẹ anh dễ tính mà
- Ai chẳng biết, nhưng còn ba anh, chưa thấy nhưng nghe danh chắc đáng sợ
- Ồ ông đi công tác rồi
- Nhưng mà.... cảnh đi gặp phụ huynh là những giây phút phải sống giả dối nhất đấy_ Nó nói

Anh phì cười

- Sao lại thế?
- Anh không xem phim à, ít ra phải tỏ ra thực nữ dịu dàng chút xíu, em thì không bao giờ, ăn nói dễ nghe, à cái này có thể, ít ra nữ công gia chánh, cái này là cái thứ đáng ghét nhất, khiến em cảm giác không thích lấy chồng, ờ rồi.... xùy... _ Nó xua tay
- Mẹ anh không tới mức đấy đâu mà
- Em tự cảm thấy
- Nhưng mẹ bảo tối nay mẹ vào bếp, chẳng nhẽ em phụ công mẹ sao
- Aiguuuu, giờ sao nhờ_ Nó thở dài

Đúng lúc đấy mẹ anh gọi, ồ má, gì mà trùng hợp thế

Anh nói nói cái gì đấy xong nhìn nó cười cười rồi đưa điện thoại cho nó, làm nó bối rối muốn chết, chính giọng thật nhẹ nhàng để nghe điện thoại, mẹ anh nói thế thì sao nó có thể từ chối chứ. Để điện thoại xuống bàn

- Đây, nghe điện thoại cũng đã thấy giả dối rồi

Anh chỉ biết cười cười

Ăn xong, nó lấy điện thoại anh chụp ảnh, bắt anh phải chụp cùng nó

- Giờ em muốn đi đâu nữa không

- Thôi về ngủ chiều làm bài tập không tối đi mất buổi tối không học được

- Ồ

Rồi nó nhanh chân chạy lại quầy mua đồ, nó mua thêm KFC về cho tụi kia, đang tính trả tiền thì anh lại đưa thẻ ra nên nó lại cất tiền vào. Có bạn trai giàu cũng sướng mà. Nhưng mà, nhiều khi như thế cứ có cảm giác như đang lợi dụng anh vậy

Nó cảm lòng lắng túi đồ ăn, hai đứa đang đi trong trung tâm thương mại thì thấy có đứa bé, nói với mẹ " Mẹ ơi, anh ấy là Khánh Minh kìa", nó khẽ cười

- Anh nổi tiếng nhỉ? Đến mấy đứa trẻ con cũng biết

Xong mẹ đứa bé lại nói là anh là Idol của nó, nói muốn chụp ảnh cùng, nó đứng đấy cười từ đầu tới cuối,

Đứa bé nhìn nó lại nói với mẹ nó

- Chị ấy xinh mẹ nhỉ

Ồ... nó cười, đứa bé này thật có mắt nhìn người mà.

Rồi anh đưa nó về kí túc, tụi kia đã ngủ cả, nhưng vừa nghe nói có đồ ăn thì dậy luôn..

Nó cũng phải ngủ thôi, chiều còn bài tập, than thở với tụi kia vụ tới nhà anh ăn tối. Xong tụi kia ngồi truyền kinh nghiệm như người từng trải cho nó, thế cuối cùng mãi nó mới được đi ngủ....

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Ra Mắt Mẹ Chồng.... :))

Sáng đi chơi, tối cũng đi luôn, nay có về như đi hơi nhiều thì phải, nó phải cố gắng làm gết bài tập sớm nhất có thể không Khánh minh mà qua đón lại mất công anh đứng chờ.

- Không đi tắm đi muộn bây giờ_ Thu Hà từ nhà tắm đi ra nói

- Sắp xong rồi, còn chút bài tập toán_ Nó nói tay vẫn viết viết

- Há há làm rồi à, xiu tôi mượn

- Hử??? Nay cũng biết mượn cơ_ Mồ bửu môi

- Ồ... cứ làm như người ta thất lễ lắm không bằng

- Hahaha

- Ấy bà sướng nha, giờ ra mắt mẹ chồng hahaha_ Thu Hà nở nụ cười bán nước hại dân

- Sao ông đi nói với mẹ làm gì không biết

- Hờ... người ta là ý muốn công khai, như thế mới yêu thật, chứ mấy thằng con trai giờ lúc yêu mấy đứa ai biết đâu

- Chẳng thích_ Nó gấp vở đứng lên lấy quần áo để đi tắm

- Hai đứa kia đi đâu lâu về thế nhờ

- Ai???

- Song Anh nhà mình, chứ bà nghĩ tôi quan tâm nhỏ Minh Châu á

- Nay em nó cũng hồi tâm chuyển ý rồi mà

- Giang sơn khó đổi bản tính khó rời ai biết đâu mà lường

Nó cười cười rồi bay vào nhà tắm ngoài này Khánh Minh đã gọi rồi.

Nó nhanh chóng thay quần áo, giặt dỉ hết mức quần jean với áo thun tay lửng có mũ, giày lười. Nó kéo cái balo nhỏ rồi nhanh chân chạy xuống dưới để Thu Hà bơi vơ một mình trên phòng.

Vừa ra đến cổng gặp Hà Anh và Yến Anh đi về

- Ra mất mẹ chồng mà giặt dỉ thế hà, còn không tô son luôn_ Yến Anh nói

- Người ta phong cách giặt dỉ_ Hà Anh cười cười nhìn nó

- Cẩn thận mắt điểm nha cưng, trước mặt mẹ anh Minh dịu dàng nữ tính chút, ờm, ăn nói dễ nghe xịu nữa, đặc biệt là lúc đẩy bà đùng lên con điên giống như ở phòng là được_ Yến Anh vỗ vai nó

- Hahaha yên tâm nào_ Nó ôm miệng cười

- Nhanh kia người ta đợi kia_ Hà Anh hất mặt về phía Khánh Minh đứng dựa vào oto nghịch điện thoại, ờ đáng đẹp, góc nghiêng thần thánh

- Đẹp trai vl_ Yến Anh buột miệng nói

- Quý tộc lên em yêu_ Hà Anh vỗ vai Yến Anh

Nó cười cười đi lại chỗ anh

- Đợi em anh đánh xong trận luôn_ Anh chìa cái điện thoại trước mặt nó

- Giờ em mới biết anh chơi game everytime everywhere_ Nó nhú mày

- Chờ đợi là một thứ cảm giác vô cùng cô đơn, từng phút trôi qua cảm giác như tận một thế kỉ vậy em hiểu không, anh không chơi game thì biết làm gì bây giờ_ Anh trưng bộ mặt cún con nhìn nó

- Anh lại nhảm đi, ai cho học câu của em

- Em đăng kí bản quyền rồi à?

- Anh..._ Nó cứng họng tức quá không nói nên lời mở cửa xe chào bác tài xế rồi ngồi ngay ngắn vào ghế

Anh đóng cửa rồi nhìn nó cười cười

- Anh bị ám đầu à_ Nó nhú mày

- Em dám nói bạn trai mình như thế à

- Xi_ Nó bĩu môi

- Ý em sao?

- Ồ.... anh hơi điên rồi đấy

- Từ khi gặp em anh nói nhiều hơn tưởng tượng

- Xùy... em hỏi Hoàng huynh rồi, bản chất thật của anh chỉ có người thân thiết như kiều chị Khanh anh Hoàng hay chị Minh Anh, mẹ anh nữa biết thôi, anh Hoàng Bảo trước mặt người lạ anh cool ngầu lắm, thực chất tăng động hơn cả Minh Hoàng, em đã không tin và giờ phát hiện ra. Hoàng huynh liệt kê danh sách người yêu cũ của anh cho em xem, thật tình thì không thể đếm hết trên đầu ngón tay_ Nó lắc đầu

- Em phải tin anh

- Mẹ em bảo tốt nhất ít tin lời con trai thời giờ, và em nhận ra người không đáng tin nhất là anh

- Nhưng mà người yêu cũ của anh không nhiều như em nghĩ đâu, ờ tính từ hồi lớp 5 tới giờ khoảng....

- Hồi lớp 5 cơ... nhiều quá không đếm nổi sao?

- Nhưng mà anh có thật lòng với ai đâu

- Kể cả em chứ gì
- Không phải mà _ Anh trưng bộ mặt cún con nhìn nó
- Xùy_ Nó xua tay
- À... chút nữa anh cho em một thứ
- Đúng rồi huy chương vàng đâu?_ Nó chìa tay ra trước mặt anh
- Đang định xiu đưa em mà em lại nhớ ra rồi
- Hay anh lại cho em nào rồi đưa cái giả cho em ý. Chứ từ hôm đó đến giờ khá lâu còn gì
- Em toàn nghĩ xấu về anh thế nhỉ
- Em chỉ nói sự thật
- Anh hơi bị chung thủy đấy
- Anh nghĩ em tin à _ Nó nhìn anh

Anh giả vờ giận dỗi rồi quay đi, làm nó phì cười

Hôm nay ngồi oto cảm giác còn nhanh, chứ hôm trước nó đi bộ cũng giỏi thật, oto đi này giờ 10 phút, thế bảo sao nó không đi cả tiếng nói về đến kí túc.

Xe đi thẳng vào trong biệt thự nhà anh

Nó chỉ biết ngẩn ngơ, hôm trước mới ở ngoài đã thất mê rồi, giờ vào trong không biết dùng từ nào để diễn tả hết được cái vẻ sang trọng, mang đậm phong cách nhà vườn châu Âu.

- Hôm trước em có vẻ rất muốn của con trai nhà này để được vào đây đúng không. Giờ thành sự thật rồi đấy
- Anh ở đây có cảm giác gì không
- Bình thường _ Anh hơi khó hiểu với câu hỏi của nó
- Cái gì mà bình thường, ôi mẹ.... lúc nào mình mới được ở nhà như vậy
- Ồ sắp rồi đấy, sau sẽ là của em mà

Nó đang tính phản bác thì mẹ anh đi ra nên đành nhin á có cả đôi Minh- Minh, nó sẽ bớt ngại hơn đấy

Mẹ anh mỉm cười nhìn nó, nó cúi đầu lễ phép rồi curoid thật tươi

- Con chào bác ạ
- Gọi mẹ được rồi đấy... haha_ Còn ai ngoài đây ngoài Minh Hoàng, nó thật muốn lao lại bóp cổ cậu ta mà
- Thôi mấy đứa vào nhà để ăn tối nào _ Mẹ anh cầm tay nó dẫn nó vào trong

Nó đơ toàn tập với mọi thứ trong đây, nó cứ cảm giác như dinh thự của tổng thống ở đấy, ờ xem phim Hàn Quốc, Trung Quốc, đã từng thấy rất nhiều biệt thự đẹp như vậy, nhưng nó không ngờ ở đây cũng có, lại còn là nơi ở của bạn trai nó nữa. Ồ cứ nghĩ thôi đã thấy vui rồi, nhưng mà được cái nhà rộng lau dọn chắc chắn, nhờ may chỉ là nhờ may sau này nó mà có ở đây thật như anh nói, bắt nó lau nhà thì chắc nó có nước tự tử mất.

Vào phòng bếp, ồm có giữ bình tĩnh, thần thái tốt, chỉ là thiếu chút nữa là hét lên rồi

Đây như kiểu mẹ anh làm yến tiệc luôn ấy, bàn ăn rộng với bao nhiêu thứ nhìn thôi cũng cảm giác ngon, lại vô cùng đẹp mắt, trang trí thì thôi rồi, nó cảm giác như đang lạc vào thế giới khác vậy

- Hôm nay mẹ nuôi đón con dâu bảo sao tự xuống bếp là phải _ Minh Hoàng nói
- Đương nhiên rồi Đan nhi _ Mẹ anh cười nhìn nó làm nó khá bối rối

Nó chỉ cười cười

- Đan muội, không phải ngại nào, này giờ chẳng thấy nói câu nào, mẹ dễ tính lắm, cứ thoải mái như khi ở với bọn chị là được _ Minh Anh cười

Nó chỉ biết cười thôi. Ban đầu là có hơi ngại một chút, nhưng mà với sự coi mở và rất thân thiện của mẹ anh nên nó cũng thấy bình thường, chỉ là đang quá choáng ngợp với mọi thứ ở đây thôi

Anh kéo ghế cho nó ngồi xuống bàn anh, mọi người nói chuyện vui lắm, nó chỉ biết cười cười, thỉnh thoảng nói vài câu, Minh Hoàng lại còn chụp ảnh chung để up facebook, tag nó vào rồi kiểu gì mẹ cũng thấy, haha cho mẹ ghen tị đi

Ấn xong, có người giúp việc rửa bát dùm, ồ má, riêng khoản này cũng đủ làm nó có ý tưởng đen tối, sau sẽ cố làm mọi cách lấy được anh

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hoàng Khánh Minh ...anh Là Đồ Đáng Ghét

Hôm nay là buổi học nhàm chán nhất nó từng thấy, trong khi cả lớp đã ra về hết thì nó và Thu Hà đang còn nằm dài ra bàn không hề có ý định đứng lên

- Chắc tôi ngủ luôn ở đây quá_ Nó thở dài
- Ồ... xiu ông bảo về lên thì cũng phải ra ngoài
- Haizzzz mệt mỏi quá
- Chiều nay nghỉ chúng ta ôm nhau ngủ cho sướng cuộc đời
- Ồ má sắp đến tết rồi
- Lâu nha
- Haizzzz

Rồi hai đứa lại im lặng, Thu Hà vừa nằm vừa nghịch điện thoại còn nó chắc sắp ngủ rồi

Một lúc sau điện thoại nó reo chuông, là Khánh Minh gọi

[- Em về kí túc rồi à

- Đâu, em đang trên trường mà
- Anh đứng đợi em này giờ chẳng thấy đâu
- Em đang trong lớp, giờ ra]

Nó tắt điện thoại thở dài rồi kéo Thu Hà đứng lên ra về

Phải công nhận cả trường còn rất rất ít người, ngoài ghế đá thấy Khánh Minh đang ngồi đấy.

Nó và Thu Hà đi lại, Thu Hà thì chào anh với giọng vô cùng hào hứng, còn nó thì mặt vẫn chẳng mấy thay đổi

Thu Hà cười cười rồi đi trước vì không muốn làm bóng đèn... hai đứa nó thì vừa đi vừa nói chuyện

- Em sao thế?_ Anh hỏi
- Haizzzz học nhàm chán quá, em buồn ngủ muốn chết
- Ồ... anh tưởng không sao anh nhờ chút việc
- Thì cứ nói đi em giúp được thì giúp
- Em làm cái này dùm anh nhé_ Anh trưng bộ mặt cún con nhìn nó

Nó phì cười nhận tập giấy trên tay anh, là hồ sơ gì đấy của hội học sinh, khá nhiều luôn

- Em chỉ cần chép lại hết cái tờ này qua là được, làm được đâu thì làm còn lại để anh_ Anh chỉ cho nó

- Ồ.... nhưng đây là nhận xét gửi lên hiệu trưởng mà, anh không tự tay làm sao
- Thầy có đọc đâu mà, với lại lâu nay anh thuê người làm
- Thế thôi anh viết đơn xin nghỉ cái chức hội trưởng hội học sinh đi_ Nó lờm anh cái
- Đang muốn lắm mà không được đây

Nó bấu môi

- Tuần sau anh lại thi rồi_ Anh thở dài
- Lại thi gì nữa nhờ_ Nó cố suy nghĩ ra cái tên của kì thi gì đấy của anh
- Ồ... vẫn toán mà..
- Anh thích toán hả?_ Nó nhăn mặt
- Ồ... nhưng anh thích em hơn
- Nhưng em ghét toán suy ra em cũng nên ghét anh. Cơ mà... đấy là thi gì sao suốt ngày anh được thi còn em thì chỉ có mỗi kì thi học sinh giỏi thế thôi nhỉ
- Casio... tiếng anh của em không có đâu
- Ồ thế anh đi mấy ngày cơ??
- Hai ngày thôi, thi có một buổi là xong, lần này thi ở thành phố T cơ
- Ồ xa nhỉ
- Anh sẽ nhớ em chết mất
- Hờ... em nghĩ ở đây cũng nhiều gái xinh lắm cơ

Anh cười cười rồi xoa đầu nó.

- Hôm nay anh không đi xe đạp à
- Đạp xe tốn Kcal đi oto không sướng hơn à
- Ồ lười thế không biết

Rồi anh đi với nó đến cổng kí túc xá bất chú lái xe phải đi theo

Nó về đến phòng tại kia còn đang đợi nó đi ăn trưa, nó rất ngại nhưng mà mất công tại kia đợi rồi nên phải đi

Ăn về tới phòng là nó với Thu Hà lăn ra ngủ luôn

Nó ngủ đến tận 3h đang tỉnh ngủ tiếp nhưng chợt nhớ ra việc anh nhờ nên phải dậy làm, trường gần 3000 học sinh, vậy suy ra là gần 3000 tập hồ sơ nó phải viết, cứ nghĩ đến thôi là nó không muốn viết nữa rồi

- Giờ mấy bà có bận gì không?_ Nó lên tiếng hỏi
- Không_ Cả Thu Hà, Yến Anh và Hà Anh đồng thanh
- Nhờ chút việc nhé_ Nó cười rất tươi rồi phổ biến công việc cho tại kia nghe: Yến tâm làm xong mấy bà muốn ăn gì cũng được
- Vì anh Khánh Minh tôi mới làm cho bà_ Thu Hà và Yến Anh đồng thanh
- Hai đứa thấy trai đẹp là..._ Nó chép miệng
- Ồ.... tôi đang thèm pizza nên tôi làm á_ Hà Anh nói
- Ok_ Nó nháy mắt

Xong 4 đứa bắt tay vào làm việc, hai đứa một bàn như mọi khi

- Haha... của tôi này_ Yến Anh đưa tập hồ sơ của mình lên cười
- Người ta đang làm lớp người ta kiểu gì người ta chẳng làm của người ta. Không phải khoe_ Thu Hà nói
- Hai đứa mày lại nhảm đi_ Hà Anh lên tiếng dẹp loạn
- Ở thế có được nhận xét khác không nhờ_ Yến Anh cười nham hiểm
- Ấy... không được làm như thế_ Nó cười
- Mình cứ viết ai biết đâu... haha_ Thu Hà ôm miệng cười

Nó và Hà Anh chỉ biết lắc đầu

4 đứa làm hết công suất thế mà mãi hơn 5 giờ mới xong, nó nằm ngả lưng ra giường đau ê ẩm cả người, còn mỗi tay nữa, cứ tưởng dễ dàng mà đâu có dễ chút nào, nếu mình nó làm thì không biết bao giờ mới xong mất. Tưởng buổi chiều được ngủ cuối cùng phải làm việc ê ẩm cả người thế này.

Nó nằm vật vờ ở giường, thì điện thoại reo chuông, lại là Khánh Minh, nó đang tính gọi cho anh để bảo anh mua đồ ăn hậu tạ thì anh đã gọi

[- Em làm xong chưa

- Vừa xong đấy, mệt cả người, em phải nhờ cả tụi kia làm mới hết đấy
- Thương em quá

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Đau Lòng.....

Sáng nay nó dậy sớm bất thường, vấn đề là nó không thể ngủ được nên dậy, chẳng hiểu sao hôm nay lại thế

- Ghê hôm nay Đan dậy sớm chắc có biến_ Hà Anh nằm trên giường cười cười
- Nay mang theo dù đi nghe chưa, chắc trời mưa ý_ Yến Anh cười
- Hôm nay bà bị ầm đầu à_ Thu Hà nhìn nó rồi kéo chăn ngủ tiếp
- Mấy đứa này...._ Nó nhăn mặt

Mấy đứa kia lăn ra cười

Nó đi VSCN xong rồi lại chui lên giường nghịch điện thoại

Hôm nào cũng thế, cứ 6h anh lại nhắn tin cho nó chúc buổi sáng vui vẻ, và hôm nay cũng không ngoại lệ, nhưng mọi hôm thì lên trường nó mới nhìn thấy vì toàn dậy muộn, hôm nay nó trả lời lại nên anh khá ngạc nhiên

KM: Hôm nay chắc anh sẽ đi oto

Nó: Lâu nay vẫn thế mà

KM: Hôm nay chắc trời sẽ mưa và mưa rất to

Nó: Anh muốn chết sao?

KM: hahaha chỉ ngạc nhiên quá mà, hôm nay lại dậy sớm cơ

Nó: Ồ... dậy muộn thì kêu dậy muộn, dậy sớm thì ai cũng nói

KM:

Nó: Anh thử cười nữa xem nào

KM: Anh đầu dăm

Nó: Haizzzz.

KM: Em làm sao nào

Nó: Em đi ngủ đây

Nói xong nó tắt điện thoại rồi chui vào chăn ôm Thu Hà ngủ tiếp làm tụi kia phì cười

Và sau đó.. khi tụi kia đã dậy để đi học hết thì nó vẫn yên giấc, Thu Hà gọi rất nhiều lần mà nó vẫn thế, không dậy nên nhỏ đành đi trước

Gần tới giờ vào lớp nó mới dậy, vội vàng thay đồng phục, chải tóc đi giầy các thứ rồi khoác balo ôm tập hồ sơ nặng đã man kia chạy thực mạng đến trường. Nó muốn dứt hơi thở quá, mệt muốn thả luôn nó xuống đất, cũng may Việt Anh cậu bạn lớp phó học tập lớp nó cũng vừa đến ôm đùm nó, cái này người ta gọi là ăn ở cả mà..

Hai đứa cùng đi vào lớp

- Hôm nay cậu lại đi muộn_ Việt Anh cười nhìn nó

- Chẳng phải cậu cũng đang đi muộn đây sao, với lại chuông đã reo đâu

- Tớ ghé vào thư viện mượn sách nên mới tới muộn, cậu lại ngủ quên chứ gì

- Siêng hết phần người khác đi là thế nào hả?_ Nó cười

- Thế mà đang còn thua xa cậu đây còn gì

- Tớ học kém mấy môn tự nhiên hơn cậu nhiều, cậu học tốt thế còn gì

- Kém hơn tớ mà lần nào cũng nhất thế á, thế tớ cũng muốn kém giống cậu

- Ắn may thôi mà_ Nó gãi đầu cười cười

- Nay toán của cậu giỏi hơn tớ rất nhiều rồi đấy, hồi đầu năm lớp 10 cứ tưởng hơn lớp trưởng được môn toán, nào ngờ, cậu làm tớ đau lòng quá

- Đã bảo thi lần nào người ta cũng ẵm may mà, chứ học trên lớp tớ làm gì bằng cậu

- Lần nay thi học sinh giỏi lại nhất nữa, cậu bỏ xa tớ quá rồi đấy

- Nhường cậu đấy... tớ chẳng dám mơ đến nhất đâu, nay lười quá

- Sao cậu lại khiêm tốn thế nhỉ, lần nào khảo sát cũng nhất đội tuyển mà cứ than cái gì

- Ngữ pháp tớ còn kém xa cậu

- Cái gì cái gì đấy, điểm cứ hơn người ta bao nhiêu mà

Nó chỉ biết cười cười

- Chút nữa cậu lên chữa bài tập cho cả lớp nhé, tớ đi gấp cô chút việc_ Nó nói

- Okey

- Giao nhiệm vụ cao cả cho cậu đấy, tiếp quản cho tốt biết chưa_ Nó trêu Việt anh

- Xin nhận

Nó cười, cậu bạn để đồng hồ sơ lên bàn cho nó

- Thank you very much_ Nó cười

Rồi nhờ Thu Hà trông đùm để chạy đi tìm cô chủ nhiệm, làm lớp trưởng đâu có sướng chút nào đâu, lớp cứ có chút việc gì cũng là lớp trưởng gánh chịu thế này đây

Giờ ra chơi, nó phải vật vả mang đồng hồ sơ lên phòng hội trường cho Khánh Minh, ở đây ít người ra vào nên chẳng biết nhờ ai, cửa phòng hơi khép, nhưng nghe tiếng trong đây nên nó đang tính bước vào thì nghe giọng Minh Hoàng- Tao nghe Minh Anh nói An Ny sắp về

An Ny... ai ta???? Nó khá tò mò với cái tên này, có nhớ hồi trước Minh Anh có nhắc tới An Ny, người yêu cũ của anh thì phải, không nhầm là vậy, nó đứng nép vào tường nghe tiếp, đầu biết nghe lén thì không hay chút nào cả, nhưng nó rất tò mò

- Tao có nghe nói_ Khánh Minh nói

- Mà tính sao? Đan em thì thế nào

- Tao đâu thích nhỏ, đương nhiên là chia tay rồi_ Anh nói, vẫn cái giọng lạnh lùng như mọi khi, nhưng mà, lần này nghe nó thấy đau quá, nó không biết thứ nó vừa nghe là thật hay giả, nó không muốn nghe thêm ai nói gì nữa, nó không muốn ở đây thêm một chút nào nữa, nó muốn đi ra khỏi đây, nhưng mà... chân nó như không thể nhúc nhích nữa, cổ họng cảm giác như nghẹn lại, nước mắt nó lại trào trực tuôn ra, nó làm sao thế này, nó phải tin anh chút chứ, biết đâu anh biết trước nó lên nên đùa nó một chút thôi mà, nó phải thật bình tĩnh nào, nhưng mà.... nó không kiềm được cảm xúc, nó cần môi để không bật khóc thành tiếng

- Mà độc ác vl... như thế tổn thương em nó, dù sao Đan cũng chơi với tụi mình khá lâu, em nó cũng dễ thương tốt bụng, khá biết điều, với lại nó cũng thật lòng, mà làm như thế mà xem được à

- Tình cảm làm gì bắt buộc được, hồi đấy bà Khanh quý nó lắm, suốt ngày ghán ghép, tao thấy nhỏ cũng thích tao nên thử anh ngờ đồ thật_ Những lời anh nói, nó nghe hết.... nó như vết dao cứa vào tim nó vậy, nó đau lắm

- Hồi đấy tao còn tưởng mà thích Đan em thật

- Thấy nhỏ dễ thương nhìn cũng hiền hiền ngây thơ nên tao tán thử. Mà nghĩ sao tao thích nó, Thiên Kim xinh đẹp thế, gia thế khỏi nói mà tao còn chẳng thèm để ý, huống hồ gì nó

- Mà tích đức cho tao nhờ cái

- Bà Khánh biết chắc lao về giết tao mất

- Là cái chắc, Minh Anh nó mà biết nó cách mặt mà luôn đấy mà

- Biết làm sao giờ.... thôi thì diễn thêm mấy hôm nữa rồi chia tay cũng chưa muộn, dù sao nhỏ ngây thơ bome

- Sao tao lại có thằng bạn khốn nạn như mà

- Giờ mới phát hiện hơi muộn rồi_ Anh cười

Nó cắn môi đến chảy cả máu, nó muốn có ai đó lại giúp nó đi, kéo nó ra khỏi đây đi, chứ chân nó nặng tới mức không thể bước được. Tại sao nhỉ???? Tại sao anh lại làm vậy với nó nhỉ??? Nó ngồi thụp xuống đất, nếu biết trước như vậy, lần đấy, ở trên sân thượng, nó chỉ cố gắng một chút nữa thôi, thì đã không đau như thế này. Giả như vừa rồi nó vào luôn, thì nó không phải nghe những lời đau lòng này

- Tao đi lên lớp với Minh Anh đây

Nghe tiếng Minh Hoàng nói nó vội vàng đứng dậy giờ chạy thì không thể kịp nữa, nó vội vàng lau nước mắt, vụng về như kiểu bị bắt trộm nghe lén vậy, nó hít một hơi thật sâu, cố tỏ ra bình tĩnh nhất, giả vờ như vừa đi đến, mím môi cho máu không chảy ra

Minh Hoàng vừa ra ngoài nó cố tỏ ra tươi cười, vừa thấy nó Minh Hoàng khá giật mình rồi lại cũng cười nhìn nó

- Muội làm sao đấy

- Đang cúm đây này lần nào cúm nước mắt cứ tèm nhem thế này_ Nó lau nước mắt

- Muội giống Minh Anh thế, lần nào cúm cũng chảy nước mắt, huynh còn tưởng nó khóc cơ

Nó cười

- Cơ mà đi đâu thế này

Nó chỉ tay vào chồng hồ sơ rồi liếc mắt vào phòng

- Nó ăn hiếp muội sao, để huynh cho nó một trận

- Hahaha.... muội hiền quá mà_ Nó cười

- Nó đang trong đấy, vào đi huynh lên lớp đấy

- Bai bai_ Nó mỉm cười rồi mở cửa bước vào trong, nó thấy anh đang làm gì đấy trên máy tính, thấy nó vào anh vội đứng lên đỡ cho nó

- Sao không để anh lên lấy cũng được mà, mắt công mang xuống đấy nặng thế này cơ mà_ Anh mỉm cười xoa đầu nó

Nó chun mũi

- Em sao thế

- Cúm này

- Hừ??? Sao không nói với anh, uống thuốc chưa?_ Vẫn là cái giọng quan tâm ấy, nhưng giờ nghe nó thấy giả tạo kiểu gì ấy

- Uống rồi, nên sáng nay em mới dậy sớm bất thường thế đấy

- Nên anh mới thắc mắc

- Thôi anh làm gì thì làm đi, em lên lớp đây

- Cho anh ôm em cái nào

- Ê... đừng nó mà lợi dụng người ta_ Nó nói xong chạy ngay ra cửa làm anh phì cười

Nó lững thững bước đi, nó cũng diễn giỏi phết nhỉ, càng nghĩ nó càng thấy đau lòng mà, giả như lúc trước nó suy nghĩ thêm chút nữa, suy nghĩ rằng tại sao Thiên Kim như vậy anh còn không thích huống hồ gì nó, tại sao lúc đấy nó không suy nghĩ kĩ đi nhỉ? Anh hoàn hảo thế kia mà đi thích nó.... ờ tại sao lúc đấy nó lại mù quáng tin anh nhỉ? Tại sao nó lại ảo tưởng thế này? Đã từng nói rằng nếu sau này có chia tay thì nó cũng không hối hận như giờ nó vô cùng hối hận, giả như nó nghe lời mẹ, đừng nên yêu anh, giả như mà nó lớn hơn, nó hiểu hơn, hiểu rằng anh chưa hề thích nó. Tại sao nhỉ??? Tại sao lại như thế nhỉ? Người ta nói, là con gái đừng nên yêu vào cái tuổi 17 vì người ta yêu vào tuổi 17 cũng là người ta yêu nhất, tại sao lúc đó nó lại dại dột thế nhỉ. Tại sao???

Nó vừa đi, nước mắt lại cứ tuôn ra, nó cố lau đi nhưng mà.... nó thực sự mệt mỏi lắm rồi, nó muốn ngồi xuống đây khóc cho nhẹ nhõm hơn, giả như có mẹ ở đây an ủi nó thì tốt biết bao nhiêu, nhưng mà tại sao lúc mẹ nghe tin ấy, mẹ không ngăn cản nó như lúc trước mẹ từng khuyên không nên thích anh.

Nó vẫn tiếp tục đi, mọi người tò mò nhìn theo, nó bị làm sao đấy

Vào tới cửa lớp, Thu Hà vừa thấy nó đoán ngay ra có chuyện rồi vàng vút điện thoại ra bàn chạy đến đỡ nó

Dựa vào người Thu Hà, lúc này nó không muốn mạnh mẽ một chút nào cả, nó khóc um lên, may lớp ra ngoài gần hết, còn vài người trong lớp

Thu Hà không nói gì vẫn khẽ vuốt tóc nó, để nó dựa vào vai khóc nức nức lên, chắc nó có điều gì uất lắm mới khóc như vậy, chưa bao giờ thấy nó khóc như thế cả. Mấy đứa lớp nó kéo lại hỏi xem nó thế nào nhỏ chỉ khẽ lắc đầu. Nó khóc lớn lắm, khóc mãi không nín á, cảm giác bị lừa dối, cảm giác bị xem là một thứ đồ chơi, cảm giác hối hận.... cảm giác hụt hẫng vô cùng, nó tưởng như là nó là người hạnh phúc nhất, nhưng mà.... cứ nghĩ đến thôi là nó không kiềm được nước mắt, giả như lúc gặp anh nó đã không rung động, giả như nó đừng dậy muộn rồi đi lao vào anh như thế, thì nó và anh sẽ chẳng biết nhau, và giờ nó lại không phải như vậy.

Nó vẫn không hiểu tại sao một con người bề ngoài hoàn hảo như anh lại có thể nói ra những lời như thế, lâu nay vẫn nghĩ là anh thích nó thật sự, xem phim ngôn tình nhiều quá nó bị ảo tưởng chẳng?

Thế này người ta gọi là thất tình không nhỉ? Nó tự nhiên thấy căm ghét anh đến thế, giả như nghe Phương Vy nói: con trai bây giờ chẳng thẳng nào nên hôn ờ.... thì nó đã không như thế này, tất cả là tại nó ngây thơ quá mà, biết trước đừng dính vào yêu đương gì cả, thanh xuân nhạt chút cũng được, còn hơn để phải đau như thế này

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chỉ Là Mơ Thôi Mà

Nó vẫn khóc, khóc tưởng như cạn nước mắt mất rồi, càng khóc nó càng thấy đau đầu, mà đã đau đầu rồi lại càng khóc tiếp. Thu Hà phải đưa nó xuống phòng y tế nằm, chứ trên lớp thế này không ổn

- Đan à..... dậy đi học nhanh không muộn bây giờ, ngủ cái gì nữa_ Giọng Hà Anh lạnh lạnh bên tai

- What??? Nó khóc à... ơ cái con hâm này ngủ mơ gì không biết_ Thu Hà lay lay nó dậy

Nó choàng tỉnh dậy, nhìn xung quanh thấy mọi người đang nhìn nó với ánh mắt khó hiểu, nó ngơ ngác nhìn xung quanh, là mơ thôi à... nó thấy mặt nó ướt ướt, gối cũng bị ướt luôn, nhưng mà đây có phải là mơ không?

- Sao đấy??? Mơ gì à_ Yến Anh lo lắng

Nó vẫn cứ ngơ ngác

- Ô cái con này, đừng làm tôi sợ à nha_ Thu Hà lay lay nó

Nó vẫn cứ thần thờ, không biết phải là giấc mơ ấy quá đáng sợ, để giờ nó không biết phải làm sao? Nhưng mà là thật hay mơ?

- Bà bị làm sao đấy_ Hà Anh thắc mắc

Minh Châu với Lan Anh tò mò cũng ngóng vào nhìn nó

- Chắc mơ bị anh Minh đá chứ gì_ Minh Châu đùa đùa thật thật nói bị Yến Anh đá cho một cái rồi hai đứa đấy cũng đi học

- Thôi dậy VSCN đi còn đi học không muộn bây giờ_ Thu Hà kéo nó xuống

- Là tôi vừa ngủ mơ à_ Nó mặt vẫn cứ ngây ngậy như vậy hỏi

- Rốt cuộc là bà đã mơ cái gì mà để khóc ướt cả gối thế này

- Tôi mơ là...._ Nó kể với cái giọng chẳng mấy vui vẻ, mặt vẫn ngây ngậy như kiểu vừa từ thế giới khác xuyên không qua đây, nhìn nó bây giờ đáng thương đến sợ

- Ôi trời, bảo sao bà không khóc ghê thế_ Yến Anh nói

- Yên tâm, giấc mơ luôn trái ngược với sự thật_ Hà Anh vỗ vai nó

- Nhưng mà tôi thấy sợ sợ

- Thôi nào dậy đánh răng rửa mặt đi muộn giờ đến nơi rồi

- Mọi chuyện buồn cũng sẽ qua thôi khi có anh ở đây rồi. Dựa vào vai anh em sẽ thấy bình yên_ Thu Hà hát treu treu nó, rồi kéo nó vào VSCN

Nó vẫn không hết được cái khuôn mặt ngây thơ dần dần như tụi kia nhận xét, nó cứ thần thờ, mặt không cảm xúc, vừa đi ra lao vào cửa đau quá lại khóc um lên làm tụi kia chỉ biết lắc đầu. Nó đi học với khuôn mặt buồn như đứa đám, mọi hôm mà 4 đứa cùng đi học thì nó vẫn luôn là đứa nói nhiều nhất, thế mà hôm nay nó chẳng có cảm xúc gì cả, lạnh lùng đáng sợ.

Vừa ra đến cổng gặp Khánh Minh, thấy anh nó lại nhớ lại những lời anh nói trong giấc mơ, tự nhiên nó lại không muốn nhìn mặt anh nữa, có ý né tránh nhưng tụi Thu Hà lại cười cười kéo nhau đi trước để mình nó ở lại

- Em làm sao đấy_ Nhận ra sự bất thường của nó anh bắt đầu lo lắng

- Không sao_ Nó lắc đầu

- Có chuyện gì thì cũng phải nói anh nghe chứ, đừng chịu đựng một mình_ Anh cầm tay nó dẫn đi

- Không có gì mà

- Hay em ốm à, có thấy mệt lắm không?

- Em bảo không sao mà_ Nó cố cười

- Mặt em như vậy mà bảo không có gì ai tin đấy. Nói anh xem nào

- Anh phải trả lời thật lòng nhé

- Ồ_ Anh cười

- An Ny là ai?_ Nó hỏi với cái giọng chả mấy vui công khuôn mặt ngây thơ vô cùng

- Anh xin lỗi.... đã không nói với em, nhưng mà đừng nghe người ta nói gì cả nhé, tin anh chứ?

- Anh có đang lừa dối em điều gì không

- Ngoài chưa nói đến An Ny thì anh không giấu em gì cả- Anh thích em....là thật lòng chứ

- Ồ hay... hôm nay em sao vậy_ Anh lo lắng

- Anh trả lời đi_ Nó có vẻ nghiêm túc hơn

- Em thấy anh sao?

- Mọi thứ anh làm cho em, em đều rất cảm động, nhưng mà em vẫn luôn sợ điều gì đấy, nếu có một ngày mà... anh nói là... anh chưa từng có tình cảm với em á, thật sự em không biết lúc đấy em sẽ thế nào nữa_ Nó nghen ngào

- Đừng như thế nữa, anh không bao giờ như thế đâu, em phải tin anh chứ

- Em biết nhưng mà.... sáng nay em tỉnh dậy sau giấc mơ đó, em đã rất sợ

- Em mơ gì??

- Em mơ anh nói, anh chưa từng thích em, một chút cũng không, những lời nói trong giấc mơ của anh em đã suy nghĩ rất nhiều, em cũng cảm thấy rất đúng, em thấy em chẳng xứng đáng với anh chút nào

- Cho tới giờ em vẫn chưa từ bỏ cái ý nghĩ đấy hả? Anh đã bảo bao nhiêu lần rồi nhỉ? Sao em vẫn cứ tự cho rằng mình không hợp với anh nhỉ Em lúc nào cũng thế hết á_ Anh vò đầu

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì cả, nhắc đến lần nữa em đừng trách anh đấy_ Anh trừng mắt nhìn nó

Nó chỉ cười cười, thật sự chẳng bao giờ biết được anh có thật lòng với nó không nữa, vì lúc nào anh cũng tốt với nó như thế. Haizzz

- À quên... socola mẹ bảo anh mang cho em đấy_ Anh đưa túi đựng toàn socola Bi loại vip cho nó

- Ồ... ăn hết em sẽ béo mất_ Nó chun mũi

- Béo mới dễ thương ấy

- Em béo quá rồi xấu để anh lấy có chia tay dễ dàng chứ gì

- Chắc thế_ Anh cười

Nó lờm anh một cái rồi chạy vào lớp. Nó thờ dài, lắc đầu cho quên cái giấc mơ đáng ghét đấy đi, không muốn lưu lại một chút nào cả

Giờ ra chơi anh xuống lớp đón nó xuống căn tin, ồ làm không ít người ghen tị

- Chiều nay em bận gì không?

- Không bận gì cả

- Ra nhà đa năng anh sẽ dạy em chơi bóng rổ, cho em bớt nghĩ đi đi

- Thật á_ Nó cười nhìn anh

- Ồ... nhưng mà anh chưa bao giờ nhận dạy thêm, đặc biệt là con gái, em yên tâm anh sẽ tận tình chỉ bảo, có điều em phải trả phí cao hơn thường

- Anh thích gì này

- Anh thích em này_ Anh cười

- Xùy_ Nó xua tay

Anh chỉ biết cười

- Anh ăn không_ Nó chia gói snack trước mặt

- Em cũng biết quan tâm đến anh cơ

- Ồ không... chỉ là em chán rồi mới cho anh đấy

- Em..._ Anh cứng họng

Nó bất chấp hình tượng ôm bụng cười hả hê làm anh không biết giấu mặt đi đâu, sao anh lại có bạn gái xinh mà thần kinh như nó chứ

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: An Ny??

Hahaha nào nào Đan đi mua trà sữa đi_ Cái nụ cười bán nước hại dân của Yến Anh vang lên.

- Haha bà không bao giờ thắng nổi đầu Đan à_ Đến lượt Thu Hà
- Mãi mà bà chẳng phát huy được cái gì, vẫn như ngày nào_ Hà anh cười
- Hic...._ Nó ầm ức không nói nên lời đứng lên thay đồ lấy túi rồi kéo Thu Hà đi mua cùng

Hôm nay tụi nó nổi con chơi đánh bài, nó hào hứng chơi lắm, nhưng rất tiếc là nó không bao giờ đánh thắng nổi suy ra là thua, mà đã thua thì phải bao tụi kia trà sữa

Nó và Thu Hà xuống dưới mượn xe đạp của bác bảo về rồi hai đứa đạp xe đi. Há cũng lâu lắm rồi nó không đi lượn lờ buổi tối thế này mấy hôm đi học thì bận nói chuyện với anh, phải lo nghĩ cách đề nói cho lại anh không toàn bị anh trêu cho. Ồ... nói mới nhớ... từ cái hôm mà nó mơ như thế, đến giờ nó ít nói chuyện với anh hơn, nó chẳng hiểu làm sao luôn, cứ mỗi lần nhìn thấy anh nó lại cứ nhớ đến nhưng lời anh nói trong giấc mơ làm nó ám ảnh ấy nên nó cứ thấy sao sao ý. Anh thì vẫn thế, hay nhắn tin gọi cho nó nhưng lần nào nó cũng nói vài câu rồi kêu bận, đi học thì đi mượn, ra chơi nó còn giảng bài cho tụi lớp nó, lúc về thì nó hay chuẩn về trước với lại nay nó hay xem phim nên chẳng có thời gian nói chuyện với anh mấy. Ồ... nó cảm thấy khoảng cách của cả hai đang lớn dần rồi, nó cũng không hiểu sao nó lại ra như thế, nhưng mà thôi mặc kệ vậy, đã thế được Phương Vy với Nam, kêu nó chia tay luôn đi, Hoàng Nam còn đang anh nó với cậu chụp chung tag nó vào cổ ý để Khánh Minh ghen nhưng rất tiếc anh bảo anh tin nó, với lại anh bảo vốn Hoàng Nam không đẹp trai bằng anh nên anh không quan tâm. Nó tất nhiên là cạn lời. Mẹ cũng bảo nếu cảm thấy không ổn thì chia tay đi, đừng có suy nghĩ nhiều nên nó cũng mặc kệ, cũng không nghĩ nhiều, chỉ tập chung vào việc học, kệ đi, mọi chuyện cứ để cả thế giới lo vậy.

Nó với Thu Hà bước vào quán trà sữa tụi nó hay uống, trà sữa ở đây nổi tiếng ngon nhất thành phố này, nó lại còn rất thân với mấy chị phục vụ ở đây, do nó với tụi kia hôm nào cũng uống ở đây với lại trước năm lớp 10 nó xin làm thêm ở đây nhưng sau mẹ không cho đi nên thôi. Nó mới bước vào mọi người đã bắt đầu nhìn nhìn rồi

- Ồ thế còn hai đứa kia đâu_ Chị phục vụ thấy tụi nó cười
- Hôm nay em phải bao tụi nó lại còn phải đi mua này_ Nó trưng bộ mặt đáng thương nhìn chị phục vụ
- Haha... hôm nay khách đông quá hai đứa đợi chị chút xíu
- Vâng

Nó với Thu Hà kéo cái ghế ngồi ở bàn gần đây để chờ.

Bỗng... cả quán lại lần nữa xì xào nhìn ra cửa, nó cũng tò mò nhìn theo, OMG là gái xinh, xinh lắm luôn, mặc cái váy trắng thuần khiết toát lên sự trong sáng, khuôn mặt xinh vô cùng luôn, cả người toát lên sự sang chảnh đậm chất con nhà giàu nó nhìn thôi cũng thấy ngượng mộ rồi, người gì đâu mà đẹp thế này, mái tóc nâu khói bóng bẩy, dài ngang lưng xoắn lượn sóng. So với nó thì quả là hơn hẳn từ cách ăn mặc cho tới dáng vẻ chuẩn làm nó phải ghen tị

- Ồ... chị_ Người đó lại bàn nó đang ngồi cười rất tươi với Thu Hà, tỏ ra vô cùng thân thiết
- An Ny... em về khi vào_ Mặt Thu Hà rất ngạc nhiên nhưng cũng lộ rõ vẻ vui mừng
- Em về tối qua à, lâu lắm không gặp nay bà đẹp ra à nha_ An Ny cười, cười cũng thấy đẹp nữa
- Ồ chị thì lúc nào chẳng đẹp_ Thu Hà hất tóc sang một bên nói

An Ny cười rồi quay sang nhìn nó, mặt cũng khá ngạc nhiên, khẽ nhủ mày xong cũng lại tươi cười rồi hỏi Thu Hà

- Bạn chị à
- Ồ.... bạn thân đấy, xinh chưa?
- Xinh lắm

Nó cười gượng, nãy giờ nó vẫn hơi bị ám ảnh cái tên An Ny, An Ny à.... không phải là người yêu cũ của anh chứ, đừng như thế chứ, mong là không phải, thế giới hơn 7 tỉ người trùng tên là chuyện rất bình thường mà, nó lắc đầu tự an ủi bản thân

- Đây là em họ tôi đây, mới bên Anh về, bằng tuổi tụi mình đây

- Hi... Tớ tên Đan_ Nó cười thân thiện

- Tớ là An Ny, rất vui được làm quen_ An Ny mỉm cười

Nó cười rồi Thu Hà với An Ny nói chuyện, nó đứng lên giúp chị phục vụ đưa đồ cho khách

- Đan... hay bà về trước nhé, lát tôi về được không?

- Ồ_ Nó gật đầu

Biết sao giờ, chẳng nhẽ nó lại bảo không à, mặc dù nó có chút sợ nhưng mà đành vậy chứ sao. Nó cầm túi đồ ra lấy xe về trước. Nó cầu trời khấn phật đi đường đừng gặp mấy tên biến thái là được, nó vừa đi vừa nhìn sau xem nhờ có đứa nào đang đi theo, thỉnh thoảng lại rùng mình, bỗng nó đi phải hòn đá trượt bánh xe và ngã luôn ra đấy, nhìn xung quanh chẳng thấy ai, nó đau quá phát khóc lên, chân tay trầy xước hết, trà sữa bỏ trong giỏ xe dầy nắp kĩ nên cũng chưa bị sao. Nó xót xa cho tay chân của nó, thật là, ngày quái gì nà xui thế không biết nữa. Nó lau nước mắt dựng xe đứng dậy, nhìn mấy vết xước máu bắt đầu róm ra.

Nó vừa đi vừa khóc bởi đau với tủi thân ghê gớm. Về tới phòng vừa thấy nó Yến Anh với Hà Anh đã vội chạy ra

- Ô sao thế này?_ Hà Anh hét hoảng

- Hic... tôi bị ngã, đi phải viên đá rồi bị trượt

- Trời ạ... Hà đâu_ Yến Anh kéo nó vào để lấy thuốc sát trùng

- Nó gặp em họ rồi ở lại đây, tôi về trước lát nó về

- Cái con này, biết bà có bao giờ đi buổi tối đâu mà còn để bà về một mình chứ_ Hà Anh vừa nói vừa bôi thuốc cho nó

- Nó gặp em mà, tại tôi sợ nên cứ nhìn lại sau rồi bị ngã ý

- Chắc em xót cho tay chân đẹp đẽ của mình lắm hả Đan_ Yến Anh nhìn mấy vết thương đang chảy máu của nó cười

- Bà còn cười được nữa_ Nó lườm Yến Anh

- Haizzz thầy có lỗi quá man, có biết ừ bảo bà đi mua nữa, không nhờ anh Minh xót người yêu quá rồi giết tôi thì sao

- Hơ.... gì mà giết bà cơ

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Mọi Chuyện Đã Bắt Đầu

Chưa bao giờ nó học như hôm nay, nó không ngủ mà học luôn tới sáng, làm hết số đề mà cô đưa làm trong cả tuần rồi còn mượn laptop của Yến anh lên mạng học ngữ pháp. Nó cứ như vậy, học như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

5h45" nó cất sách vở rồi đi tắm, xong thay đồng phục để đi học lúc cả phòng chưa ai dậy. Mở cửa phòng bước ra, nó chưa bao giờ cảm thấy không khí trong lành như bây giờ bởi hôm nào nó cũng dậy muộn, mặt trời cũng chuẩn bị lên, cảnh tượng thật tuyệt vời. Nó hít thở thật sâu rồi đến trường, lần đầu tiên nó được thấy cảnh vào buổi sáng ở đây nhộn nhịp đến vậy, thật là hồi hận khi lâu nay không biết điều này. Haizzz cuộc sống lâu nay tươi đẹp thế này mà không biết. Nó đến trường há há chắc nó tới sớm nhất mất, nó đi vào can tin mua một ít bánh và sữa từ từ nhắm nháp tận hưởng, nghĩ đến cũng thấy hạnh phúc rồi...

- Ai thế này, Đan đây sao? Có phải Đan không vậy_ Cô bạn cùng lớp thấy nó tỏ ra ngạc nhiên nói

- Nhỏ này_ Nó cười

- Hahaha ôi trời ơi ra đây mà xem hôm nay Đan nổi con đi học sớm lại còn có thời gian ra cantin ăn sáng nữa cơ này

- Xùy xùy_ Nó xua tay

- Nhưng mà_ Đột nhiên giọng cô bạn trầm xuống, kéo ghế ngồi cạnh nó: Chuyện này không phải là thật đúng chứ, tôi tin cậu mà_ Cô bèn chìa cái điện

thoại... OMG một bài được đăng trên diễn đàn 12h tối qua bởi một tài khoản lạ chắc là không muốn lộ diện, nhưng vấn đề nó quan tâm nhất là nội dung cái bài viết kia, đúng như những lời Thu Hà nói, bài báo đăng tin An Ny là người yêu của Khánh Minh, khen ngợi các thứ, nói về tình yêu 4 năm của họ và bây giờ vẫn đang còn yêu nhau gì đấy... rồi nó là người thứ 3 cái gì đó, nghe thấy ghét sao ý, rõ ràng là nó còn chưa biết chuyện quái gì đang xảy ra mà, tự nhiên lại ra như thế này, với kiểu cập nhật thông tin nhanh như học sinh trường này thì chắc chắc lát nữa nó sẽ là trung tâm của những ánh mắt thương hại, mọi người lại nói này nói nọ, ôi chắc nó sẽ phát điên mất

- Thật ra là cũng không ai rõ ai đã up cái này lên, nhưng mà chỉ một lát sau đã bị admin xóa, tôi nghĩ anh Khánh Minh xóa á, biết trước may lúc đầu tôi chụp lại, cậu không sao thật chứ

- Cậu có tin tôi không?

- Có chứ, cậu yêu được anh Khánh Minh nên nhiều người ghen tị rồi làm thế này á, mà như kiểu cậu chưa biết chuyện gì xảy ra á, thế mà tôi tưởng cậu khóc tới mức thâm quầng mắt chứ

- Hâm, tối qua tôi làm đề, tắt nguồn điện thoại nên không biết

- Ồ... không biết ai rảnh đi làm mấy chuyện này

Nó cười cười, là ai chứ? Xùy.... nó lắc đầu, tự ép bản thân không được nghĩ đến mấy chuyện này nữa.

Người đến cantin ngày một đông hơn và giống như nó dự đoán, haizzz nó mệt mỏi quá mà, giờ mới 6h30" không ngủ nên giờ nó buồn ngủ quá, kéo balo lên rồi nó đi về lớp, mặc kệ mọi người nói gì thì nói. Haizzz như trước có khi nó khóc um lên rồi chẳng dám ra đường nữa nhưng từ hôm qua trở đi, nó không như thế nữa đâu, tự hứa sẽ không khóc nữa.

Nó đi lên lớp, dù là ở đâu cũng vậy, mọi người vẫn luôn bàn tán nhưng mà nó như kiểu không hiểu người ta đang nói gì luôn á.

Nó nằm gục xuống bàn ngủ không biết trời đất gì, một lát sau nó thấy có ai kéo nó dậy, mở mắt ra là Khánh Minh... What???

Mọi người lại tò mò kéo nhau lại nhìn rồi bàn tán, anh kéo tay nó ra khỏi lớp rồi đi thẳng lên sân thượng, dù sao chân anh cũng dài, đi lại còn nhanh làm nó mệt muốn chết. Nhưng mà... dù sao lên đây gió mát thế này cũng đỡ mệt hơn chút xíu

- Em làm sao vậy? _ Anh hỏi bằng cái giọng dịu dàng vô cùng, nâng tay nó đang dán băng keo cá nhân

- Ủa??? Sắc mặt em tệ lắm sao? _ Nó sờ sờ mặt mình

- Em làm sao thế này? _ Anh lớn tiếng nhìn tay nó

- À em bị ngã xe với lại thật ra thì tối qua không ngủ chút nào hết nên giờ hơi buồn ngủ nữa

- Sao em không biết lo cho sức khỏe một chút nào thế hả? _ Anh gắt lên

- Em nhiều bài tập thôi mà

- Em thì lúc nào cũng nhiều bài tập hết á, em có thể thôi ngay cái kiểu nhắn tin không trả lời, gọi không nghe máy, thỉnh thoảng lại còn không liên lạc được. Em có xem anh là người yêu em không thể? _ Anh hơi lớn tiếng

Nó thờ dãi rồi không nói gì cả, chống tay lên thành tường hít thở không khí, tự nhiên im lặng hẳn đi

- Anh xin lỗi đã lớn tiếng _ Giọng anh trầm xuống, kéo nó quay lại: có chuyện gì thì nói đừng như thế nữa, anh sẽ lo lắng. Vừa rồi đứng đợi em mãi ở dưới cổng kí túc, xong Yến Anh bảo em ra ngoài từ sáng sớm rồi, gọi thì không nghe máy, anh lo chết mất

- Anh trả lời thật em nghe đi, chuyện trên diễn đàn là thế nào?

- Ai đó đang có ý chia rẽ chúng ta mà. Nhưng mà dù có chuyện gì xảy ra em phải tin anh nhé, anh thề là anh không làm chuyện gì có lỗi với em cả

- Vâng... nhưng mà.... em nói thật, lúc nào mà anh cảm thấy chúng ta không thể tiếp tục được nữa thì cứ nói cho em, em sẽ đồng ý cho anh sao cũng được, chứ đừng giấu em bất cứ chuyện gì lúc mà em biết em sẽ đau lòng lắm đấy

- Không có chuyện đó đâu, đừng suy nghĩ nhiều nữa, nhanh xấu đi đấy

- Không phải anh luôn mong em xấu để anh đi yêu người khác sao? _ Nó cười

- Dù em có xấu thì với anh cũng chẳng ai đẹp hơn cả

- Xùy

- Nhưng mà rốt cuộc, hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Em với Thu Hà cãi nhau, nó không muốn em ngủ chung giường nên em thức, thế thôi
- Bộ cả phòng em có mỗi cái giường đấy thôi sao
- Ồ tại em muốn làm bài tập thôi
- Không biết lo cho sức khỏe gì cả_ Anh xoa đầu nó

Sao nó cứ dễ bị mềm lòng khi nghe anh nói thế này nhở, dù sao đi nữa, hể anh cứ nói mấy câu mọi chuyện lại đầu vào đấy hết haizzz nó thật là càng ngày càng không chấp nhận nổi mình mà. Nó cũng không muốn đề cập tới chuyện An Ny nữa, để cho nó đến đâu thì đến

- Tới nay em muốn nghỉ học học không?_ Tự nhiên anh hỏi
- Sao lại thế??
- Tới anh đi dự tiệc với ba mẹ, nên anh không đi được.
- Ồ điều đó làm gì liên quan tới em_ Nó cười, khuôn mặt thản nhiên
- Em..._ Anh cứng họng
- Hahaha anh nghỉ thì cứ nghỉ thôi, em phải đi học chứ, đường nào cũng mất tiền
- Anh bảo người đến đưa em đi nhé_ Anh khoác vay nó
- Khởi càn và bỏ cái tay ra_ Nó lườm anh
- Em sợ đi buổi tối một mình mà
- Ồ anh nghĩ em thế này mà không nhờ vả được ai trở đi sao
- Em lại tính đi thả thính đứa nào để nó trở em đi chứ gì_ Anh lườm nó
- Đùa đấy, em nhờ Việt Anh nó trở cũng được, tối nay nó cũng học mà, tiện đường đi luôn
- Tiện không???
- Có chứ, trừ khi anh ghen thôi_ Nó chun mũi
- Em....._ Anh trừng mắt nhìn nó
- Đi xuống nào_ Nói rồi nó kéo tay anh đi xuống
- Rõ ràng là anh độc ác mag, giờ anh có thể vào lớp còn em phải xuống tận lớp em, thật là
- Hay anh công em xuống

- Khởi đây có chân tự đi được_ Anh với nó vừa xuống tới chân cầu thang bắt gặp một đôi đang vô cùng tình tứ làm nó nhìn thôi cũng đỏ mặt, thấy tụi nó đi qua vội quay mặt đi. Gì chứ, đây là môi trường học đường trong sáng lành mạnh, ai lại đi làm như thế, nghĩ đến đã rùng mình, dù sao nó với anh ngoài nắm tay ra thì được xem là người yêu không bình thường nhìn vào chẳng ai biết, anh chỉ cần khoác vai thôi là nó đập luôn ra ngoài rồi ý

- Em thấy người ta chưa_ Anh cười trên nó
- Thấy gì mà thấy_ Nó lườm anh

Anh khẽ cười xoa đầu nó

- Lại xoa đầu người ta_ Nó lườm

Anh phì cười

Không nói gì cả nó đấm anh một cái rồi chạy về lớp, mọi người vẫn nhìn thấy anh và nó bình thường lại không khỏi bàn tán, thắc mắc là chuyện nó là người thứ 3 có thật không hay ai đo mới là người thứ 3?

Vào lớp, nó thấy balo của nó nằm ra tận ngoài rìa bàn, Thu Hà đang ngồi nghịch điện thoại, nó không nói gì cúi xuống gầm bàn lấy đồ rồi cầm balo xuống chỗ Việt Anh ngồi

- Hôm nay đi sớm hơi lạ nhé

- Haha nay cậu sẽ thấy tớ đi sớm thường xuyên xem
- Đâu ra động lực để bạn tôi đi học sớm thế này đây
- Cố gắng học bằng cậu thôi
- Cậu lại bắt đầu đi_ Việt Anh để sách vở gọn lại cho nó ngồi

Chuông reo vào lớp, cô chủ nhiệm đi vào, dẫn theo một bạn nữa vô cùng xinh xắn, ờ... nó thấy lớp nó ảm ảm lên rồi quay xuống nhìn nó. Nó nhú mày khó chịu, ờ thì là An Ny, chuyển vào lớp nó, mặc kệ đi, nó cúi xuống ghi số điểm danh của lớp

- Nghe nói cậu ấy bên Anh về chắc giỏi tiếng anh lắm
- Ờ chắc thế

Bên Anh về thì sao chứ, bên anh thì là giỏi tiếng Anh à, rõ ràng nhiều người việt học tiếng việt cũng có giỏi đâu, ờ...

An Ny ngồi cùng bàn với Thu Hà tức chỗ của nó, cô chủ nhiệm thấy lạ nhưng cũng không nói gì. Nó cầm đề chạy theo cô lên phòng giáo viên

- Em nộp đề à
- Làm xong hết rồi á?
- Vâng_ Nó cười cười
- Mặc dù rất cần chăm nhưng có cần thiết chăm lắm không thế, đề cô giao làm cả tuần mà chị làm hết rồi thế kia
- Tháng nữa thi rồi mà cô_ Nó cười khi khi
- Em không sao chứ? Cô nghe mọi người nói nhiều lắm
- Kệ họ đi à_ Nó vẫn cười
- Thế là tốt rồi, cố gắng giành giải nhất về cho cô là được, đừng để chuyện gì phân tán tư tưởng đấy. Cô tin em_ Cô vỗ vai nó
- Khikhi... cô yên tâm đi, em không sao đâu_ Nó cười
- Tốt, đợi chút cô đi lấy đề mới. Cứ từ từ mà làm, không tới mức không ngủ như nàng đâu.
- Cô ơi bạn An Ny mới chuyển đến ý, liệu bạn ấy có vào đội tuyển không ạ
- Phải đăng kí chứ, giờ cô nộp hồ sơ hết rồi. Vội lại nhìn nó như thế chắc cũng chẳng học hành gì đâu

Nó cười cười rồi ngồi đợi cô nhận đề xong cuối cùng hai cô trò cứ nói chuyện mãi và nó bỏ mất tiết sinh, dù sao thì học cũng có hiểu gì đâu mấy cái hô hấp quanh hợp cho cây, nghe nhảm quá

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Ô La La..

Kể từ tối hôm qua tới giờ nó và Thu Hà chẳng nói với nhau câu nào cả, nó thì vẫn rất bình thường còn nó luôn tỏ ra thái độ không ưa nó chút nào, thỉnh thoảng vô tình chạm mặt lại cau mày khó chịu. Nó cũng nghĩ chắc An Ny nói gì đấy thì Thu Hà mới như vậy, hai đứa vốn thân thiết mà nên nó hiểu tính nó lắm. Nhưng mà rốt cuộc An Ny đã nói gì nhỉ??? Nó cũng rất thắc mắc. Rõ ràng là nó và Khánh Minh đang yêu nhau nó tự nhiên quay về rồi xen vào mà lại đi kêu nó là người thứ 3 cái gì chứ, còn chưa biết ai mới là người thứ 3 nữa mà. Nhưng mà tạm thời lúc này nó đang còn tin Khánh Minh đã nhưng sau này thì chưa biết thế nào cơ. Haizzz tại sao muốn sống yên ổn cũng không được thế này.

Rồi không biết tới nay nó ngủ ở đâu mất. Tại chuyện đó mà hai hôm nay cả phòng im lặng đến lạ thường chẳng ai nói với ai câu nào, không khí vô cùng khó chịu. Haizzz

Gia Khanh gọi cho nó, nói chuyện mãi nó mới tò mò hỏi chị về chuyện của Khánh Minh và An Ny xong Gia Khanh kể cho nó, rõ ràng là hồi đấy An Ny có tư tưởng bắt cả hai tay thế nên Khánh Minh chia tay với nó mặc dù nó không muốn một chút nào, thế nhưng Khánh Minh một khi thích thì làm gì có

ai ngăn cấm được. Mặc dù chia tay nhưng mà thật ra anh vẫn còn chút tình cảm với An Ny, cho tới ngày gặp nó

[- O sao chị biết???_ Nó ôm miệng cười

- O sao chị lại không biết

- Em tò mò quá...

- Lần đầu gặp em chắc em biết rồi chứ. Nó bắt chị phải lại giúp em mang đồ lên phòng, rồi từ đấy chị với em thân nhau. Hahaha thật ra nó cố tỏ ra lạnh lùng thế thôi chứ gặp em cái đã đồ rầm ra rồi. Nhưng mà hồi đầu nó còn chưa chắc chắn, nó sợ nếu sau này nó chưa phân biệt được giữa em và An Ny thì sẽ khiến em khó xử. Thế nên tới tận hồi đầu năm học này nó mới dám tỏ tình với em đấy.

- Thật á chị?

- Há há bình thường thả thính gái thì không ai bằng nó đâu, nhưng mà thú nhận với chị đứng trước em nó vô cùng bối rối, nhất là lúc em cười á. Nó bảo mặc dù luôn phải cố tỏ ra lạnh lùng nhưng mà nếu không như thế chắc nó không tự chủ mà hôn em luôn mất

- Đồ biến thái mà

- Hahaha giờ em mới biết là hơi muộn rồi. Hôm tỏ tình với em xong là gọi ngay cho chị kể lể các kiểu. Thật ra Minh Hoàng nó đã điên rồi thì em hãy tưởng tượng Khánh Minh nó còn hơn cơ.

- Sao chị không nói sớm cho em nhỉ

- Haha nhưng mà nó với em là thật lòng đấy, điều này chị chắc chắn, thế nên đừng để bất cứ chuyện gì làm ảnh hưởng đến nghe chưa.

- Dạ

- Vừa ngủ dậy đã nhớ em quá nên phải gọi đấy

- Haha nói mới nhớ em phải chuẩn bị đi học nữa

- Ok vậy chị cũng đi học đây

- Cách nhau nửa vòng trái đất thật là thú vị mà

- Haha... bai bai nàng nhé

- Bái bai]

Nó tắt điện thoại, giờ là 6h40" rồi, nó vội vàng đi tắm lấy sách vở để đi học.

Chạy xuống cổng đã thấy Việt Anh đứng đợi. Cậu chờ nó đến trung tâm học, cậu học khác lớp nó nên không đi chung. Nó một mình vào lớp, nhiều người vô cùng thắc mắc Khánh Minh đâu, hay là chia tay rồi.

Nó mặc kệ mọi thứ vào bàn lấy sách vở ra học, vừa đặt sách xuống bàn thì Khánh gọi video tới, nó để điện thoại kê lên sách rồi nhưn mảy nhìn anh. Dume... lần đầu tiên thấy anh mặc vest, tóc vuốt chút keo trông đẹp trai hơn hẳn, lại còn ngầu nữa, suýt chút nữa tim nó bay ra ngoài

- Anh biết anh đẹp trai rồi mà

Nó bấu môi

- Chưa đi à _ Nó vừa học vừa nói

- Lát nữa, tại nhớ em quá nên gọi

- Xùy.... anh đi dự tiệc thiếu gì gái xinh

- Lại thế rồi

- Sao nào?_ Nó nhưn mảy

- Em không thể ngẩng cái mặt lên được à

- Em đang bận

- Em....

Đúng lúc đấy, có đám thanh niên đến chỗ bàn đổi điện nó, có vẻ như không nhận ra sự hiện diện của chiếc điện thoại vì nó có dựng sách lên để cho dễ đứng

Nó vẫn đang học

- Em có phải Linh Đan học sinh trường quốc tế X không?

Nó thì rất thân thiện, đâu biết người trong điện thoại mặt đang tối sầm lại

- Vâng

- Cho anh làm quen nhé

- Anh biết em rồi thì làm quen gì nữa

- Anh chỉ mới biết em là hoa khôi của quốc tế X thôi, anh rất muốn tìm hiểu em

- Ô anh có thể lên diễn đàn của quốc tế X gõ Lê Bảo Linh Đan sẽ ra đầy đủ chiều cao, cân nặng, ngày sinh, cung hoàng đạo, thích gì ghét gì, học lực thế nào mà_ Nó tay vẫn viết không có dấu hiệu gì là quan tâm

- Em vui tính nhỉ

Nó cười

- Anh quá khen, nhưng mà nói chuyện với anh này giờ chắc bạn trai em ghen mất rồi_ nó lấy cái điện thoại ra cười với Khánh Minh trong khi anh đang vô cùng khó chịu làm tại kia mắt chữ A miệng chữ O đứng hình nhìn

- Hoàng Khánh Minh_ Một người nhìn thấy anh nói: Em xin lỗi em không biết đây là người yêu anh

Anh chỉ nhú mày nhìn, rồi lần lượt tại kia kéo nhay đi hết. Nó phì cười, haha không ngờ anh nổi tiếng vậy luôn

- Em thử cười nữa xem_ Anh trừng mắt

- Em vô tội mà_ Nó trưng bộ mặt ngây thơ nhìn anh

- Em chỉ cần nói thêm câu nữa chắc anh lao đến đập chết mấy thằng kia quá, tại nó không biết em là bạn gái anh sao. Hừ mấy cái đũa, lần sau chắc anh chẳng dám để em đi học một mình mất_ Anh cau mày nói

- Em chưa làm gì đâu nhé

- Lần sau em chỉ cần nói 1 câu duy nhất thôi

- Nói gì?

- Em là bạn gái Hoàng Khánh Minh

- Ô thế thì khoe khoang quá, mà thôi vào lớp rồi. Bai]

Chưa để anh kịp nói gì nó đã tắt máy rồi cắt điện thoại để vào học.

Còn chưa ra về mà trời đã mưa, hình như Việt Anh nó không mang áo mưa hay sao ý. Ahyhy chắc hôm nay tắm mưa rồi.

Ra về không phải mình nó mà còn nhiều người không có áo mưa cũng không ô gì cả, nhiều người đứng đợi lắm. Nó kiếm góc ngồi đợi trời tạnh mưa rồi về

- Cậu có muốn về không?

- Mưa to thế kia về kiểu gì, tạnh mưa rồi về

Rồi nó lấy điện thoại ra nghịch, vừa bật facebook lên đã thấy mọi người chia sẻ rầm rầm bài báo mà nó vừa nhìn đã nhăn mặt. Gì chứ, cái gì mà giữa tiểu thư nhà họ Trịnh(Trịnh Thiên Kim) và tiểu thư nhà họ Nguyễn(Nguyễn An Ny) thì còn trai thần đồng của luật sư Hoàng Khánh Phong sẽ chọn ai, hừ... Gì chứ??? Dưới đây còn kèm cả mấy cái ảnh của anh chụp cùng An Ny, chụp cùng Thiên Kim trong buổi tiệc. Xem kia, cười tươi chưa. Hừm.... Nó lướt xuống dưới thấy cái ảnh không biết đó góc chụp hay sao mà, nhưng rõ ràng là anh đang khoác áo cho An Ny, còn có cả cái ảnh khiêu vũ cùng nữa. Ôi trời ơi....

Nó tức quá không thèm xem tiếp nữa, rõ ràng là thân thiết thế kia cơ mà, nó ghen thật rồi. Lướt bảng tin thấy Minh Hoàng và Minh Anh đăng ảnh chụp chung, nó nhảy vào comment. Một lúc sau thấy trên nhóm trò chuyện Minh Hoàng có gửi cái ảnh Khánh Minh chụp chung với chị nào đó, Minh Anh bảo cả buổi Khánh Minh tán tỉnh chị này, Khánh Minh thì không onl. Nó phì cười nhìn cái ảnh xong rep lại ngắn gọn" Thôi nào đừng lừa em làm gì cho mất

công. Em tin là anh Minh không có hứng thú lái máy bay, với lại mắt thẩm mỹ của anh ấy còn tốt, chị này làm gì xinh bằng em nên không có chuyện đó đâu

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tránh Ra..... Anh Ấy Là Bạn Trai Của Tôi!

Dư âm của việc tắm mưa tối qua nên giờ cả người nó mệt mỏi, không muốn dậy đi học nữa. Nay nó ngủ bên giường của song Anh, 3 đứa ngủ nên có hơi chật nữa, nằm không thoải mái nên nó ê ẩm cả người. Hình như trán lại hơi nóng nữa rồi, nó nằm rên như kiêu sắp chết đến nơi. Vừa hay thời tiết khá lạnh nữa, mới hôm qua tắm mưa còn thấy mát mà giờ lại gió lạnh rồi, thật là.

- Không muốn dậy đi học đâu, muốn ngủ cơ huhu.... không thích đi học_ Nó đập tay đập chân, nằm sấp xuống giường

- Nay em mới biết chị Đan trẻ con thế đấy_ Lan An nhìn nó chép miệng

- Ở giờ em mới biết à_ Yến Anh phì cười

- Muốn rồi không dậy đi, tôi khóa cửa ngoài bây giờ_ Hà Anh lên tiếng đe dọa

Nó ngóc đầu dậy cười cái rồi bước xuống giường, trời thì lạnh sao còn bắt học sinh đi học làm gì chứ. Đã thế còn bắt mặc đồng phục, lại còn là váy ngắn nữa, mặc dù phong cách Hàn Quốc nó thích đấy nhưng mà lạnh chết đi được. Nó vẫn mặc đồng phục như mọi khi, chỉ là khoác thêm áo dạ dài, đội thêm chiếc mũ len đỏ đun, giày thể thao như mọi khi, nó kéo balo rồi vội chạy đến trường, dù sao chạy cho đỡ lạnh, ra ngoài mới thấy lạnh làm sao luôn. Haizzz

Ra công là đã thấy anh người yêu của nó đang đứng đợi, ahyhy... anh cũng mặc áo dạ dài giống nó nhưng màu đen cơ, còn nó màu hồng nhạt, anh quàng khăn đen luôn, ờ nó lại quên không quàng khăn rồi, và lại đi giày đôi.

Nó đi lại và khoác tay anh kéo đi làm anh có chút ngạc nhiên

- Em chỉ lợi dụng khoác tay anh cho ấm thôi_ Nó nói

Anh gỡ tay ra rồi nắm tay nó bỏ túi áo của anh

- Thế này mới ấm cơ

Nó phì cười, bạn trai nó dễ thương quá cơ, thế này thì còn lâu nó chia tay trừ khi anh nói trước thôi. Đi vào trường mà mọi người cứ nhìn bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ. Lúc đi qua An Ny và Thu Hà, An Ny liếc nhìn nó nhưng nó đang bận hỏi anh về cái đề tài thầy hóa giao về nhà nên chẳng buồn để ý.

- Em với Thu Hà vẫn vậy à

- Có chút chút thay đổi nhưng mà chẳng giống trước nữa_ Nó thở dài, rốt cục là từ đâu mà lại ra như thế này chứ haizzz

- Để anh nói chuyện vậy_ Khánh Minh nhún vai

- Hâm à...

- Ở em dám bảo bạn trai của em hâm á_ Khánh Minh trừng mắt nhìn nó

- Hahahaha_ Nó cười bằng nụ cười man dợ nhất từng có

- Chẳng duyên đáng gì hết_ Anh chép miệng.

- Ý anh là sao nào_ Nó lườm Khánh Minh, gì chứ dám nói nó không duyên đáng là ý gì hả?

Khánh Minh cười cười rồi đưa nó vào tận cửa lớp mới rút tay nó ra xong mới lên lớp. Bạn trai của nó toẹt vời ông mặt trời

Giờ hóa của lớp nó, thầy có hỏi về đề tài thầy giao về nhà. Ồ rất tiếc cả lớp chẳng ai biết ngoài nó và Việt Anh. Một phần là vì lớp chuyên xã hội chẳng mấy quan tâm đến môn tự nhiên cho lắm, với lại đây câu hỏi ngoài nên google cũng chẳng có nữa, hahaha ơ thế có mình nó với Việt Anh biết thật à. Nó vốn là cái đứa chẳng yêu thương gì mấy môn tự nhiên cho lắm, nhưng mà giờ lí hóa nào nó cũng hào hứng lắm nên toàn được thầy cho thêm điểm thi 60 phút chẳng hạn. Còn Việt Anh thì gọi là một sách ròi, hay tìm tòi khám phá lại còn cực kì siêng năng... chép chép

- Nào Việt Anh lên trình bày thầy nghe xem nào

Cậu bạn đứng lên trình bày suy nghĩ của mình mà theo như nó thấy cậu ta phải vạch cả sơ đồ tư duy ra để tìm ý mà phát biểu, nó thật ngưỡng mộ mà

- Có ý nhưng chưa thuyết phục lắm. Bạn nào có ý kiến không? Làm đúng được cộng điểm học kì. Ai nào?

Cả lớp vẫn mỗi nó giơ tay

- Nào Đan...

Nó cười cười đứng lên phát biểu ý kiến của mình. Thật ra là tối qua nó làm đề tiếng anh nên không nhìn đến mấy môn này, sáng nay mới nhớ ra nên hỏi Khánh Minh. Với vốn kiến thức mấy môn xã hội phong phú như bạn trai của nó thì việc nó truyền đạt lại làm thầy hóa vô cùng hài lòng. Hahaha nó mỉm cười cúi đầu xin hết

- Rất tốt... tôi rất hài lòng, thứ nhất là đủ ý thầy cần các em tìm hiểu được, ngoài ra còn có nhiều cái thứ mà học trường trình cơ bản không có. Tốt tôi sẽ cộng điểm cho Đan vậy. Ai có ý kiến gì không?

- Thưa thầy.... đây là bài tập thầy giao về nhà, việc đi hỏi người khác lên trình bày thế có xem là tốt không ạ_ An Ny liếc nhìn nó

- Ô biết tìm hiểu là rất tốt, hỏi những người biết rồi là thông minh. Bài tập thầy giao về nhà đương nhiên là cố ý cho các em phát huy khả năng tìm hiểu rồi.

An Ny không nói gì nữa ngồi xuống, nó chun mũi cười hí hửng, gì chứ, tính bắt bẻ nó á, ngồi đấy mà mơ

- Nhưng mà em có thể chia sẻ làm sao để tìm ra được tài liệu này không

- Dạ... em có lêm seach thử nhưng không có nên em hỏi anh bên ban tự nhiên ạ_ Nó cười cười

Nó vừa nói xong cả lớp nó ồ lên

- Ai vậy nhỉ? Chắc cũng giỏi đây_ Thầy hóa tò mò

- Còn ai thầy ơi.... thần đồng trường mình chứ ai nữa_ Một cô bạn lớp nó cười nói

- Hoàng Khánh Minh chọn 1 ban tự nhiên sao?

- Đúng rồi đấy thầy_ Cả lớp nó nhao nhao làm nó đỏ mặt, ày... mấy cái đứa này

- Anh em hả?

Thầy vừa nói xong nó sặc luôn còn mấy đứa lớp nó thì nhau cười trừ An Ny, đến Việt Anh ít khi quan tâm mà hôm nay còn cười được nữa. Hình như vụ này thầy chưa biết, chắc cũng bởi thầy lớn tuổi rồi nên không hay nghe ngóng. Haizzz

- Ô sao lại cười_ Thầy ngây mặt hỏi

Cả lớp nó lại một lần nữa cười ầm lên, đến nó lần này cũng cười

- Có vẻ như thầy chưa biết thật rồi_ Việt Anh cười cười rồi nói nhỏ với nó

Nó chỉ biết cười không thôi, chẳng hiểu sao nhìn mặt thầy ngây ngây nó lại buồn cười nữa.

Mãi một lúc sau có đứa nói làm nó muốn bay lại bóp cổ đứa đấy luôn

- Bạn trai của lớp trưởng thầy ạ

Nó quay xuống lườm cậu bạn bàn cuối, hay lắm dám phản nó nữa, lần này thì xem nó xử lí thế nào

- Ô bạn gái của Hoàng Khánh Minh sao? Ảnh hưởng nên học tốt môn của thầy đấy. Thôi cả lớp lấy sách vở ra học tiết bài ankan nào_ Thầy cười nói rồi lấy giáo án ra để tiếp tục giảng bài

Nó đỏ mặt này giờ còn cả lớp nó vẫn khúc khích cười.

Giờ ra chơi thầy vừa ra khỏi lớp thì nó háng giọng gọi cậu bạn bàn cuối lại hỏi nhỏ một câu là " Giờ mày thích thế nào"

- Haha chị Đan xinh gái nhất trên đời, em lỡ miệng mà

- Mày có biết mình đáng tội chết không?_ Nó nhướn mày

- Đan xinh đẹp à..... em biết lỗi rồi mà. Đừng ghi em vào sổ tội bỏ giờ hôm qua nhé

- Tội chồng chất không thể bỏ qua được_ Nó chép miệng

Đúng lúc đấy điện thoại nó rung, nhìn cũng biết anh người yêu nó gọi

Nó vừa bắt máy nghe anh nói mấy câu rồi tắt" Lên sân thượng anh nói nghe này" Hừm.... bắt nó chạy lên tận sân thượng cơ.

- Tạm thời tha cho mày, lần sau mà miệng nhanh hơn não thì coi chừng_ Nó lườm... há nghĩ lại làm lớp trưởng sướng nhỉ^.^

Nó đi qua bàn chỉ thấy Thu Hà đang nghịch điện thoại còn không thấy An Ny đâu, lạ nhỉ, bình thường hai đứa hay đi chung lắm mà. Nó nhún vai rồi một mạch chạy lên sân thượng, lúc chạy qua cầu thang gần lớp anh thì gặp Minh Anh, gọi nó nói nhỏ" Chị vừa thấy Khánh Minh lên đó xong An Ny cũng lên, ở có gì gọi chị, chị có kinh nghiệm đánh ghen lắm đấy"

- khikhi... Hoàng huynh đâu

- Đang lấy điện thoại, xong có gì bay xuống cantin chị đợi

- Ở chị xuống cantin nhờ em có mệnh hệ gì gọi chị chạy lên đến nơi em đã bị người ta đánh cho thì sao

- Ở nói nhỏ cho nghe, trên đây có cái phòng nhỏ có chữ nhiều gây đánh gôn với gây bóng chày lắm, có gì lao vào kiểm đại cái đánh tạm rồi gọi chị lên, yên tâm chị rất thích Hóa chị sẽ biết axit nào đủ mạnh để hủy hoại nhan sắc của nhỏ đấy

- Chị thật là độc ác_ Nó chép miệng

- Trước nó tính của Minh Hoàng đấy nên chị ghét

- Ồ đáng ghét thế_ Nó chun mũi

- Mà nhanh lên nhờ may nó làm gì anh Minh mất

Nó cười cười rồi chạy lên sân thượng, nó không lao lại nhanh, đứng gần đấy xem họ nói gì

- Anh...._ An Ny rung rung nước mắt cầm tay Khánh Minh, nó thật muốn lao lại đánh ghen thật mà: cho em một cơ hội đi, em sẽ không bao giờ như thế nữa. Em biết anh anh vẫn còn tình cảm với em mà, anh đừng lạnh lùng với em nữa có được không

- Phải nói bao nhiêu lần nữa nhỉ? Tôi có bạn gái rồi...._ Anh lạnh lùng nói nhưng An Ny ngắt lời

- Nhưng Đan không xứng đáng với anh, cậu ấy không xinh đẹp bằng em, gia đình không hề có điều kiện như em

- Và tim của em ấy không nhiều ngăn như em_ Khánh Minh nói ầm ỹ, nó nghe có chút vui vui, anh vừa định quay đi thì An Ny vội ôm lấy anh

- Đừng như vậy nữa mà

Gì chứ??? Dám ôm người yêu của nó á, ai cho phép thế? Gì thế nhỉ? Nhỏ này thật là, người gì đâu mà mặt dày thế nhỉ? Thật đáng ghét mà

- Tránh ra.... Anh ấy là bạn trai của tôi_ Nó nói lớn rồi nhanh chân chạy lại kéo Khánh Minh ra đùm sau mình, mặt nó đang đỏ bừng từ lần gặp đầu tiên, nhưng Minh phi cười

An Ny giật mình khi thấy nó, mặt tối sầm lại

- Vì cậu mà tôi với Thu Hà cãi nhau, tại cậu mà tôi nhiều lúc không có ý định chia tay với Khánh Minh, tại cậu mà mọi thứ rối tung lên, nhờ có cậu mà tôi được nổi tiếng với tên" người thứ 3", rõ ràng là cậu mới là người chen vào mà còn làm như mình là người vô tội, tôi biết thừa người up bài viết lên page của trường là cậu làm, cậu cũng là người nói xấu tôi với mọi người trong lớp, với Thu Hà. Tôi đã từng rất ngưỡng mộ cậu ngay từ lần gặp đầu tiên, nhưng mà giờ tôi mới nhận ra nhìn bề ngoài không hề đánh giá được con người mà. Người thì xinh đẹp mà tâm hồn đen tối thế là sao nhỉ? Tôi không quan tâm quá khứ của cậu với anh ấy là thế nào như hiện tại anh ấy là bạn trai tôi, giờ cậu mới là người thứ 3 đấy. Ở tôi biết là tôi không xinh đẹp bằng cậu, body không chuẩn như cậu, gia đình không được khá giả như cậu nhưng mà ít nhất tôi có tâm hồn trong sáng hơn cậu, và ít ra tôi có não dùng để suy nghĩ còn cậu thì không. Thế nên cậu từ bỏ cái ý nghĩ cướp bạn trai của người khác đặc biệt là của tôi đi. Hừm cậu nghĩ ai cũng thích cậu à. Sống thì nên tích đức đùm đi. Thu Hà thật bất hạnh khi có một người em như cậu mà. Dù sao nên cảm ơn vì tôi hiện nên chưa đánh cậu đấy. Hừ_ Nó vênh mặt nói bằng cái giọng chua ngoa đang đá mà chỉ có nỗi bố mẹ, Phương Vy và Nam được nghe, kể cả Khánh Minh đang há hốc ngạc nhiên, còn cái mặt nó biểu cảm khỏi nói rồi. Ommm sao nó có thể nói ra những lời như thế nhỉ. Như nó trước kia chắc thấy cảnh này rồi hiểu nhầm khóc lóc cho xem, giờ thì khác rồi

Khánh Minh cười cười ti cầm lên vai nó, chẳng qua nó đang nói chuyện với An Ny không thì anh cũng ăn tát luôn rồi

Biết rồi đấy, mặt An Ny sẽ khó coi như thế nào rồi

- Dù sao cậu với anh ấy yêu nhau vài tháng, tôi với anh ấy yêu nhau tận 4 năm, cậu nghĩ tình yêu của cậu vĩ đại lắm hả_ An Ny hất mặt nói

- Ồ thì hồi cấp 2 ngây thơ quá nên anh mới yêu em mà_ Khánh Minh đứng sau nó chép miệng

An Ny cứng họng, nó thì chẳng có cảm xúc gì

- Còn không đi xuống đi_ Khánh Minh lạnh lùng nói

An Ny âm ức đi xuống không quên lườm nó cái, nó đâu phải dạng vừa cũng nhìn nhỏ bằng ánh mắt vô cùng thân thiện.

Khánh Minh cười cười

- Cho em 1 triệu like luôn

- Im, tránh xa em ra_ Nó quay lại đẩy Khánh Minh ra

- Giờ mới biết bạn gái anh đánh đá thế đấy_ Anh nhăn mặt

- Gì??? Anh thật dễ dãi mà, còn để người ta nắm tay cơ, ôm luôn cơ hử_ Nó tỏ ra giận dỗi nói

- Giờ cho em ôm lại đấy_ Khánh Minh dang tay cười cười nham hiểm nhìn nó

- Đẹp đi. Mà anh bảo em lên đây làm gì_ Nó nhảy ngồi lên thành tường

- Trước em đâu dám ngồi đấy

- Không phải anh dạy em ngồi vậy để hóng gió à_ Nó nhún mày

Anh lấy điện thoại ra mở cho nó xem đôi giày mới ra, hàng có hạn

- Em thích không? Anh với em đi giày đôi

- Anh mua cho em nhiều thế em cảm giác như em lợi dụng anh ấy_ Nó cầm điện thoại soi đôi giày

- Hâm, em thích là được mà_ Anh cười

- Ok... anh năn nỉ em mới nhận đấy_ Nó cười

Anh xoa đầu nó, nếu như mà, hôm nay nó sẽ hiểu nhầm anh thì mọi chuyện đã khác rồi. Ồ may nay nó không giống trước nữa đâu, giờ trộm cắp thì nhiều, bạn trai nó là cực phẩm, không cần thận bị lấy cắp cũng nên. Chẹp chẹp, cứ bị công nhận vừa rồi nó nói hay quá mất

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Yên Ổn....

Buổi chiều lớp nó không có tiết nên nó mượn máy Yên Anh học online còn nhỏ với Hà Anh thì đi học phụ đạo, Thu Hà thì đi đâu đấy, còn Lan Anh với Minh Châu thì chẳng mấy khi trong phòng nên đương nhiên ra ngoài rồi. Nó ngồi vắt chân lên kiệu vô cùng thực nữ, cái này mà người ngoài thấy chắc cười nó mất.

Cánh cửa mở ra, nó tưởng ai vào giật mình bỏ chân xuống, ồ thì ra là Thu Hà... nhỏ đi đâu về mà mua nhiều đồ thế kia. Nhỏ đi lại bàn nó đang ngồi đặt mấy túi đồ ăn xuống bàn, trưng bộ mặt cún con nhìn nó

- Đan à... tôi thực sự xin lỗi bà vì chuyện hôm bữa. Tại vì tôi... hơi dễ tin người nên đã hiểu nhầm bà. Tôi xin lỗi, mong bà thứ lỗi cho tôi. Tôi biết tôi làm vậy là quá đáng lắm luôn. Tôi đã không giúp gì được cho bà mà còn nói vậy để bà phải khóc. Tôi xin lỗi đã để bà không có chỗ ngủ mấy ngày quá, còn phải chuyển chỗ ngồi. Tôi thực sự xin lỗi, giờ bà muốn đánh tôi thế nào cũng được chỉ mong bà tha lỗi cho tôi, và quên chuyện đó đi. Tôi biết lỗi rồi. Tôi mua trà sữa co co cho bà này, có cả kitkat, có cả dâu tây này, kiwi này_ Nhỏ lấy từng đồ trong túi ra làm nó hoa mắt. Thật ra nó cũng đâu có giận nhỏ đâu, chỉ tại là thấy mặt nhỏ luôn khó chịu nên nó mới không nói chuyện chứ nó có bao giờ giận ai được lâu đâu, và lại ở với nhau hơn 1 năm chung chăn gối nữa chẳng nhẽ nó lại không hiểu tính Thu Hà thế nào

- Nhờ có cái này á nhá, bà thật biết đánh vào điểm yếu của tôi mà. Ồm thật ra tôi có giận bà chút xíu lúc đó nhưng hết lâu rồi_ Nó cười nói

Thu Hà nhảy lên ôm lấy nó làm cả hai đứa ngã ra sàn nhà, Thu Hà nằm đè cả lên người nó. Chưa kịp định hình thì cánh cửa mở ra, Yên Anh và Hà Anh về, hai đứa há hốc nhìn tụi nó

- OMG... xem như tôi chưa thấy gì_ Yến Anh che mắt
 - Lần sau có làm gì thì đóng kín cửa vào, và lại không tới mức nằm dưới đất vậy chứ_ Hà Anh nhú mồm rồi đi vào
 - Tôi thật không ngờ mà_ Yến Anh lắc đầu nhân lúc tụi nó vẫn chưa đứng lên lục balo lấy điện thoại chụp lại rồi đi vào chỗ tụi nó: Nhưng mà không sao, tình cảm không trốn tránh được tôi hiểu mà. Vậy nên hai bà cũng không phải cảm thấy ngại, tụi tôi không kì thị hai bà đâu. Dù sao thì tôi từng đọc bách hợp vài lần rồi nên tôi hiểu.
 - Yên tâm đi... tụi tôi không nói cho ai đâu mà lo_ Hà Anh vờ nghiêm túc
 - Ô mé... tụi nó mua cả đồ ăn hối lộ mình nè_ Yến Anh sáng mắt khi phát hiện ra đồng đồ ăn kia
 - Ô... hai đứa thật biết điều_ Hà Anh cầm trà sữa cầm ống hút để uống
- Nó bị Thu Hà đè nãy giờ sắp không thở được nữa rồi, hai đứa kéo nhau đứng dậy
- Haizzzz... ơ thế đứa nào là trai đứa nào là gái_ Yến Anh vừa uống vừa tò mò nhìn nó
 - Hai bà đọc nhiều bách hợp quá rồi nhiễm hà_ Nó nhăn mặt
 - Gì chứ???_ Thu Hà lườm Hà Anh với Yến Anh làm hai đứa kia lẩn ra cười
 - Đồ của tôi mà_ Nó lao lại ôm đồng đồ ăn trên bàn
 - Ơ thế giờ bà có muốn ảnh này lên diễn đàn hom?_ Yến Anh cười nham hiểm nhìn nó quơ cái điện thoại
 - Nhớ lấy mặt tôi à nha_ Nó ôm hộp dâu tây ăn xong bị Hà Anh kéo lại, nó còn chưa được ăn quả nào đã bị Yến Anh giật lại, lại còn bị tụi nó vò đầu véo má, hic... cái mặt bánh bao dễ thương của nó đã bị tụi kia véo đỏ cả lên rồi

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Khi Đan Sống Ảo

Thi xong là khi nó ngủ không biết trời đất gì cả, ngủ từ chiều hôm đi thi về cho tới tận 9 sáng hôm sau. Không một ai gọi được nó dậy, điện thoại để chế độ im lặng. Thử hỏi cả tuần ngày ngủ được gần 4h, gần ngày thi thì không ngủ xem có muốn ngủ không. Với một con người đam mê ngủ như nó nữa thì không việc gì là không thể xảy ra việc ngủ như thế được.

Thi xong tụi nó được nghỉ ngơi mấy ngày rồi mới phải đi học mà....

Nó ngủ dậy cảm giác ngứa ngáy cả người, đầu tóc cũng rối bù xù, nhưng dù sao cũng tỉnh hẳn người.

- Đi tắm đi má, ơ dơ thế không biết, cả ngày không tắm_ Thu Hà đá nó một cái
 - Ơ thế có người còn ôm ta ngủ. Há há đầu tuần rồi chưa gội, ơ sao mình bản thế này_ Nó xoa đầu cười cười như con ngó
 - Ơ dơ còn khoe à_ Hà Anh ra ngoài về mua nhiều đồ lắm cho tụi nó
 - Hơ... sao tự nhiên tao thấy đói quá_ Nó lao nhanh lại chỗ Hà Anh kiểm gì đấy ăn để đi tắm. Một người cái đẹp đặt lên hàng đầu như nó thì không thể giữ cái bộ dạng này ra ngoài được, sẽ mất hết hình tượng.
- Nó tắm gội sạch sẽ xong ra cầm gương soi cái mặt rồi than thở, xót xa cho nhan sắc nghiêngng chại nghiêngng lợ của mình
- Chết rồi, quầng mắt bị thâm rồi, lại còn có cả cái mụn đáng ghét trên trán nữa_ Nó sờ cái mụn nhỏ xíu trên trán mà đau lòng, có bao giờ nó bị lên mụn thế này đâu
 - Đồ mặt dày mà, thức thế mà không có cái mụn nào_ Yến Anh vừa chơi game vừa bình luận
 - Người ta chăm sóc da mặt tốt thế này cơ mà

Bỏ gương xuống nó đi lấy mặt nạ các thứ để chăm sóc lại da mặt. Nằm trên giường đắp mặt nạ, nó kiểm cái điện thoại, nhìn vào chóp chóp mắt, mấy chục cuộc gọi nhớ của mẹ, của Phương Vy, của Nam, chắc gọi hỏi thăm nó thi cử thế nào đây mà, rồi của Gia Khanh, của Minh Anh, của cả anh người yêu nó nữa, nhưng Khánh Minh gọi có một lần vì biết nó ngủ nên không gọi nữa.

Nó phải gọi lại lần lượt từng người giải thích căn kẽ. Mẹ bảo được nghỉ lâu thế thì về, ờ lâu rồi không về mà

Anh người yêu của nó bảo đón nó đi chơi, thế cũng được thời tiết dễ chịu mà

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Nỗi Buồn Kế Tiếp Nỗi Đau

Hai ngày nghỉ ở nhà trôi qua, nó lại phải trở về trường, đối mặt với sự thật về kết quả thi học sinh giỏi, và còn lo giữ anh người yêu cực phẩm của nó nữa. Nó bảo mẹ đừng hy vọng gì, đừng bao giờ nghĩ đến việc nó may mắn dành giải nhất, phải hoàn toàn loại bỏ ra. Nếu giải nhất nó sẽ gọi về thông báo còn nếu không gọi chắc trượt rồi đấy, mẹ nó đã từng lọt top giáo viên giỏi quốc gia thế nên tham vọng với nó là rất lớn. Trở về trường, học hành nó chẳng có tâm trạng lắm, nó chỉ muốn biết kết quả thật nhanh thôi...

Sáng như mọi hôm, nó đi học sẽ có người đứng ở cổng đón, khác với cái bản mặt hơn hớn thường ngày của Khánh Minh thì có vẻ như hôm nay hơi bất bình thường thì phải, có chuyện gì sao?

- Không phải anh cũng lo lắng kết quả giống em đấy chứ_ Nó nghiêng đầu cười nói.

- Thi trên tinh thần không tự nguyện nên anh không quan tâm lắm_ Anh một tay nắm tay nó một tay bỏ túi quần, nó cảm giác cái siết chặt tay nó hơi lạ lạ...

- Thế làm sao nào? Ai làm bạn trai em buồn thế này_ Nó chun mũi

- Anh hơi mệt chút_ Anh xoa đầu nó

Nó cười cười rồi huyền thuyên cho anh nghe chuyện về nhà, blabla

Nhiều lúc nó thấy nó nhiều chuyênh quá, chuyện gì cũng muốn đem kể cho anh nghe, thế nên dường như hôm nào nó cũng bắt anh phải nghe nó kể chuyện như vậy.

- Anh thấy em nói nhiều quá không?

- Có.... nhưng mà anh thích con gái nói nhiều_ Anh cười

- Xiu mà có kết quả, em có mệnh hệ gì anh đừng đau lòng quá rồi sinh bệnh, anh không cần thiết theo em đâu, xuống đây em đi của trai_ Nó cười tít cả mắt

Anh cốc đầu nó

- Nói vớ vẩn này

- Chỉ là nếu như thôi mà_ Nó nhăn mặt bức xúc

- Không có nếu cái gì cả_ Anh lườm yêu nó, nó không giỏi nhìn vào mắt người khác có thể đoán tâm trạng của họ, và lại anh cong là người giỏi che dấu cảm xúc, vậy nên tâm trạng anh thế nào giờ nó cũng chẳng biết nữa. Mong là đừng có chuyện gì xảy ra nữa.

Anh đưa noa vào lớp rồi mới về lớp mình. Cả buổi học nó cứ thấp thỏm mãi không yên, cho tới khi cô chủ nhiệm cầm giấy gì đấy bước vào lớp, tìm nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thực sự không từ nào diễn tả nỗi tâm trạng của nó lúc này, không xác định là đang vui hay buồn nữa, cái cảm giác vừa tò mò vừa lo sợ chiếm lấy cả tâm tư nó, nó ngồi đơ đơ người nhìn cô, cô chỉ khẽ mỉm cười, nụ cười đó là sao chứ

Cả lớp nó dường như đoán được mục đích của cô vào lớp làm gì khi đây là giờ tự quản.

- Có kết quả thi rồi nhé_ Cô cười, nhưng nó nhận ra, sao hôm nay ai cũng lạ lạ, Khánh Minh cũng vậy mà cô cũng thế nữa, cười nhưng kiểu không vui cho lắm

Cả lớp nó bắt đầu nhao nhao lên, lớp có 3 người tham gia là nó, Thu Hà với Việt Anh thôi.... nó vốn đã lo rồi giờ thấy cô còn lo hơn nữa.

- Tiếng Anh của ta năm nay quả thực là không như cô mong đợi cho lắm, mặc dù tất cả đều đạt giải. Không có giải nhất, một nhì, hai giải ba và 4 khuyến khích.

Cô vừa nói xong, nghe tới không có giải nhất, nó giờ tâm trạng thật không tốt chút nào, nhưng mà cái giải nhì, nó hy vọng một chút nhỏ nhoi là nó, thực

sự...

- Ai nhí vậy cô ơi?

Cả lớp nó cứ nhao nhao, cô liếc mắt nhìn nó thấy nó đang cúi cúi, nó không dám ngẩng đầu lên, không biết nó đang sợ điều gì đấy. Nó đan chặt hai tay vào nhau, nó sợ quá

- Chị Quỳnh Trang lớp 12 chuyên Anh!

Cô nói xong, nó cảm giác như cả thế giới xung quanh nó sụp đổ, giờ nó không biết diễn tả cảm xúc như thế nào nữa, nó đã từng hy vọng, từng mong chờ một kết quả tốt, đã từng cố gắng rất nhiều nhưng mà sao lại như thế nhỉ? Cô hòng nó dường như nghẹn ắng lại, nó cắn môi, cũng không dám nhìn cô, chắc cô thất vọng nó lắm cho xem, cô luôn hy vọng nó mang thành tích về cho trường, cho cô vag cho cả nó nữa. Nó vốn là đứa học tốt nhất, chăm chỉ nhất trong đội tuyển mặc dù nó mới chỉ lớp 11. Nó cũng từng hứa mang ít nhất cũng phải giải nhì về cho cô mà, giờ làm sao đây. Rồi mẹ nữa, mẹ sẽ thế nào khi nghe kết quả này đây, rồi còn không biết giải ba có phải của nó không nữa

- Việt Anh và Thu Hà khuyến khích cả nhé, năm sau cố gắng nghe chưa_ Cô cười rồi nói tiếp, cô không nhắc đến nó, nó im lặng, chắc cô thất vọng lắm rồi, cô có ghét nó không nhí?

- Lớp trưởng thì sao ạ

- À Đan giải ba

Thu Hà đạt giải, cảm giác hạnh phúc vô bờ bến nhưng biết là nó không vui nên không cười, nhỏ biết nó đang buồn lắm cho xem, nhỏ vỗ vai nó nhẹ nhàng an ủi" Bà đã làm rất tốt rồi mà, dù sao thì không như mong đợi nhưng cũng tốt rồi, và lại năm sau có cơ hội dành giải nhất mà

Nó thở dài nằm gục xuống bàn, giờ nó chưa thể khóc được, nó cố nhớ lại xem nó đã sai ở chỗ nào, làm thế nào lại được có giải ba nhí?

- Có ai được nhất các môn khác không ạ

- Hoàng Khánh Minh chọn 1 ban tự nhiên giải nhất môn hóa này, năm nay trường ta hơi kém may mắn chút xíu, chỉ có một nhất

Cô vừa nói xong cả lớp nó ồ lên, không ai bảo ai đồng loạt liếc nhìn sang nó. Thu Hà lắc đầu ra hiệu đừng nói gì nữa.

Cô đứng lên lại chỗ nó nói nhỏ, bảo nó lên phòng giáo viên gặp cô. Nó biết là cô sẽ gặp nó mà, chắc nó lại sao chỗ ngớ ngẩn nào nữa rồi, giờ nó cảm thấy có lỗi, với cô, với cả mẹ, với Khánh Minh. Ở trong khi anh thi vô cùng xuất sắc thì nó lại như thế này, nó vốn cảm thấy không xứng đáng với anh, đã cố gắng làm gì đấy để rút bớt khoảng cách, nhưng điều nó làm được chỉ cố gắng học tốt để không thua xa anh quá, giờ thì...

Nó đứng lên đi theo cô, mặt biểu cảm chẳng mấy vui vẻ gì, cả lớp nó lại xôn xao, tò mò sao cô lại gọi nó...

Nó vào phòng, khép cánh cửa lại rồi vào ghế chỗ cô đang ngồi. Cô nhìn nó, cái mặt buồn, lại thất thần như người mất hồn

- Có buồn không?_ Cô hỏi

- Em thực sự không biết đã làm sai chỗ nào cả_ Nó tỏ ra bức xúc với kết quả đáng ghét đấy

- Cô cũng không tin kết quả lại như vậy, nhưng mà... hôm qua lúc có kết quả, cô sốc lắm, vội gọi ra phòng yêu cầu xem lại bài của em, nhưng mà.... không ngờ là em làm sai ngay cái câu đầu tiên phần ngữ pháp, sai câu mà tất cả đều đúng, đây là lỗi đầu, bài luận lại còn ngớ ngẩn nữa, mọi lần viết luận tốt lắm cơ mà. Đặc biệt bị trừ ở phần nói, cô cực ngạc nhiên luôn, cô nghĩ chẳng ai qua được em phần nói thế mà... Năm nay nhất nhì san sát nhau cả, chỉ 0.1 là lên nhì rồi đấy, giải nhất cũng chỉ 17.15

- Cô có ghét em lắm không?_ Nó ngây thơ hỏi một câu làm cô phì cười

- Ai nghĩ vớ vẩn gì thế hả? Cô biết là em áp lực lớn lắm, nên quyết tâm học ngày học đêm để giành giải nhất, học không màng tới sức khỏe để rồi trước lúc đi thi phải uống hai viên thuốc đau đầu mới khỏi chứ gì, đã nói bao nhiêu là lần là làm gì cũng phải giữ gìn sức khỏe mà không nghe cơ

- Ở sao cô biết ạ?

- Gì cô chẳng biết. Thôi không buồn nữa nhá, năm nay chỉ là thử sức, năm sau mới quyết định cơ mà, không phải cảm thấy có lỗi với cô hay bất cứ ai, vì em làm rất tốt rồi, thiếu chút may mắn nữa, cơ bản điểm năm nay chênh nhau quá ít

- Còn mẹ em nữa, mẹ mà biết sẽ buồn lắm cho xem, biết đây là kì thi lớn, cấp quốc gia, nhưng mà trước giờ em thi cấp huyện, cấp thành phố vẫn luôn nhất nhì cả, thực sự em khó chấp nhận kết quả này quá_ Nó thở dài

- Có vấp ngã thì mới có động lực cố gắng. Còn về phần mẹ, cô gọi cho mẹ thông báo kết quả hôm qua luôn rồi, bảo mẹ đừng nói với em. Mẹ em gọi ngay ra phòng luôn muốn xem lại bài, cô bảo đừng trách em nhưng chút nữa về mẹ gọi thì có đấy, mẹ em bảo cái cấu trúc với if còn sai thì đừng đi học nữa kìa_ Cô khẽ cười

- Em giờ hơn người thất tình rồi cô ơi. Không biết lúc nào mới đỡ đau lòng. Haizzz

- Thôi... đã bảo không buồn nữa mà
- Học bổng của em... tương lai của em
- Năm sau cố gắng có sao đâu
- Em muốn năm nay, để em sang Mỹ

Cô buồn cười nhìn nó

- Hóa ra là vì gấu, cô tưởng thế nào
- Không phải mà_ Nó xua tay
- Thôi không buồn nữa, kêu bạn trai đưa đi ăn kìa, đi chơi cho hết buồn_ Cô vỗ vai nó cười
- Hừ hừ... giờ em hết mặt mũi nhìn người ta rồi, hôm trước em tuyên bố, là em sẽ có giải cao hơn, giờ thì... haizzzz
- Về nằm ngủ mà mơ nhé_ Cô phì cười

Nó chán nản ngại về lớp học nên nằm xuống bàn thần thờ

- Tiết sau trống tiết thôi thì ở đây làm cái này cho cô, tiết sau mang lên lớp người yêu em cho cô_ Cô cười nói xong rồi đi ra ngoài
- Vàng_ Nó chán nản gật đầu rồi lại tiếp tục thờ dài, sao số nó bất hạnh thế này, cứ nghĩ đến thôi là thấy đau lòng rồi, nó cảm giác hôm nay mạnh mẽ hơn bao giờ hết là nó chưa khóc lớn, lúc trên lớp chỉ hơi rung rung chút xíu. Cuộc đời thật đáng buồn mà.

Tiết sau nó mang tài liệu lên cho cô, cô đang dạy ở lớp Khánh Minh, nó vừa bước vào cả lớp ồ lên cười rồi nhìn xuống bàn cuối, Khánh Minh mặt không cảm xúc tựa lưng vào ghế, vừa thấy nó thì khá ngạc nhiên. Nó đi vào lớp đưa cho cô

- Hi em đâu_ Có một anh bàn cuối gần chỗ Khánh minh nói lớn làm nó đỏ cả mặt, Minh Anh út mắt vẫy tay với nó, còn anh bạn trai nó thì nhếch môi cười cười nhìn nó. Nó nhúm mày nhìn
- Ở thế lớp ai muốn làm rở lớp cô đây_ Cô giả vờ ngây thơ hỏi, lớp nó phì cười nhìn Khánh Minh còn anh thì vẫn rất bình thản cười cái rồi nhìn nó
- Cô ơi chúng ta chỗ thông gia quen biết, lát nữa kiểm tra 15 phút cô nương tay chút

Lớp nó phì cười, nó lắc đầu khó hiểu chào cô rồi chạy về lớp, cứ mỗi lần lên đây kiểu gì cũng bị trêu mà

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chúng Ta Chia Tay Đi

Nó đã khóc rất nhiều, khóc sung cả mắt. Tụi Thu Hà chỉ biết an ủi nó bằng đủ mọi cách như không được. Về kí túc nó vẫn khóc, rồi ngủ lúc nào không hay.

Buổi chiều, nó còn đang ngủ thì điện thoại nó reo chuông, hai mặt nó sùng húp mãi mới mơ được mắt, không nhìn mà áp điện thoại vào tai nghe luôn

[- Đan à con. Bác mẹ của Khánh Minh đây

- Dạ???_ Nó ngồi bật dậy luôn, hoàn toàn tỉnh táo, cái quái gì thế
- Chắc ngạc nhiên lắm hả?
- Dạ.... con chào bác ạ
- Đan à... chắc con cũng đã nghe qua việc thằng Minh đi Mỹ rồi chứ.
- Dạ... à vâng ạ_ Nó mím môi
- Bác xin lỗi, đã không giúp gì được cho tụi con. Chuyện này là do ông nội của Minh bên Mỹ, ông gọi nó qua và chắc sẽ nhập học luôn. Bác biết điều đó

làm con rất sốc nhưng mà bác và Khánh Minh hoàn toàn bất lực không làm được gì cả. Ba của Khánh Minh đã không theo con đường kinh doanh mà rẽ sang làm luật sư, điều đó làm ông nội không mấy hài lòng, thế nên Khánh Minh là người ông tin tưởng nhất để giao lại công ty cho. Còn về phía bác, con cũng biết là, trước vốn bác ba của Minh vốn không được ông chấp nhận, bởi bác không xuất thân từ gia đình giàu có. Bác đã từng cố gắng, thật nhiều để mới được như ngày hôm nay. Bác biết là nói điều này cũng không giúp được gì, bác chỉ mong con có thể hiểu được cho Khánh Minh.

- Con hiểu mà, bác không phải cảm thấy có lỗi với con đâu. Con vẫn luôn tự cảm thấy mình không hợp với anh Minh, con cũng luôn cố gắng nhưng mà...

- Bác rất hiểu tâm trạng của con. Bác biết là con rất đau lòng, sẽ trách Khánh Minh không nói với con một lời, vì nó sợ con sẽ buồn, lúc đấy nó sẽ không nổi đi. Hiện tại thì nó không được ra khỏi nhà, không được sử dụng điện thoại. Con thông cảm cho nó nhé. Nó cũng đau lòng lắm, không muốn đi một chút nào cả

- Vâng con hiểu mà, con không sao đâu ạ_ Nó cố cười

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi, chỉ cần con còn yêu nó, sau này mọi chuyện sẽ khác, dù chuyện gì có xảy ra đi nữa thì bác vẫn xem con là con của bác, đừng buồn nữa nhé

- Con cảm ơn ạ.

- Bác vẫn chỉ mong sau này con là con dâu của bác thôi

- Con cảm ơn ạ. Bác không phải lo lắng gì đâu. Con biết được khổ tâm của bác, thế nên bác đừng cảm thấy khó xử với con

- Cảm ơn con.

- Dạ... vậy con chào bác ạ]

Nó tắt điện thoại thờ dài rồi nằm xuống chầm chần ngủ tiếp, nó không muốn thức để suy nghĩ nhiều nên ngủ đi cho thanh thản

Một lúc sau điện thoại của nó lại reo chuông, nó mắt nhắm mắt mở nghe máy

[- Cháu có phải là Linh Đan không

Nó ngồi bật dậy, giọng ồm ồm của một người đàn ông lớn tuổi. Whatt??

- Dạ vâng ạ. Cháu xin hỏi ông là ai vậy ạ?

- Ta là ông nội của Khánh Minh

OMG... nó một lần nữa nó bật dậy trong trạng thái tỉnh ngủ hoàn toàn. Chuyện quái gì đang xảy ra?

- Dạ.... con chào ông ạ

- Chắc con biết chuyện rồi nên ta cũng không vòng vo. Ta có mỗi một đứa con trai là ba Khánh Minh, nhưng nó lại không chịu kế nghiệp, giờ chỉ còn mỗi Khánh Minh. Có lẽ nói đến đây cháu cũng hiểu, Khánh Minh nó bắt buộc phải sang Mỹ du học, và sau này phải thừa kế. Không biết cháu và Khánh Minh như thế nào nhưng mà tương lai của nó phía trước rất rộng lớn, giờ nó vẫn còn vương vấn chưa muốn đi. Cháu thông minh chắc hiểu ta đang nói gì rồi. Nếu cháu yêu nó thì chia tay với nó đi, vì tương lai của nó.

- Vâng cháu biết ạ...

- Ta cũng thẳng thắn nói luôn là, sau này nó sẽ đính hôn với một người xứng đáng với nó hơn, ít ra thì cũng phải có địa vị xã hội, chứ không phải cháu. Cuộc đời còn dài, yêu bây giờ cũng không đến được với nhau đâu. Thế nên mong cháu hiểu cho

- Vâng thưa ông

- Chuyện hôm nay cháu đừng nói cho ai biết, đặc biệt là Khánh Minh. Cháu phải dứt khoát với nó để nó có thể qua Mỹ.

- Cháu biết rồi thưa ông

- Cảm ơn cháu. Mong cháu hiểu cho ta

- Vâng cháu chào ông ạ]

Nó buông điện thoại rơi xuống, thả người nằm xuống giường. Nước mắt nó lại lăn dài trên má.

Tại Thu Hà không biết làm sao nữa, nó không khóc lớn như trước, nhưng mà.... Giờ nó phải làm sao để đối mặt với sự thật này, nó không muốn, không muốn một chút nào cả, làm sao thế này. Nó sẽ phải chia tay với anh, điều mà nó lo sợ nhất, giờ cũng đã đến. Nó nức nhen, tại sao ông trời bất công như vậy, nó đâu có làm gì sai đâu. Cứ nghĩ đến việc sau này, anh không còn là của nó nữa, nó lại khóc, giờ nó hiểu tâm trạng của những người thất tình như thế nào rồi. Đau lòng... tuyệt vọng... giả như nó có siêu năng lực, để thay đổi mọi thứ, để giữ anh lại... nhưng nó chỉ là một người bình thường, rất bình

thường, nó không phải tiểu thư con nhà giàu để xứng với anh hơn. Nó khóc, khóc nhiều lắm, ướt cả cái gối. Giờ nó chẳng biết nên làm thế nào, làm sao để chia tay với anh.

Phuong Vy gọi, nó khóc kể cho nhỏ nghe, biết nó đau lòng như thế nhỏ muốn bay lên thành phố với nó luôn. Nó gọi cho mẹ, mẹ chỉ khuyên nó một câu "Bố mẹ mất 9 tháng 10 ngày để cho con một trái tim hoàn hảo, đừng bao giờ vì bất cứ người con trai nào để nó phải tổn thương. Phải mạnh mẽ để đối mặt với mọi chuyện, chứ giờ không phải lúc để con khóc lóc. Mẹ hiểu tâm trạng của con, nhưng mà... con phải học cách chấp nhận sự thật. Còn giờ, không việc gì phải khóc cả. Nhé". Nó bất lực, nghe theo lời Phuong Vy và mẹ nó sẽ không khóc nữa, nó sẽ cố gắng mạnh mẽ hơn.

Buổi tối hôm đấy, Kháng Minh gọi cho nó, bảo muốn gặp nó. Nó cố gắng hít thở thật sâu, lần này nó phải nói chia tay với anh như lời đã hứa với ông nội anh.

Chỉ mới mấy ngày không gặp, anh đã gầy đi rất nhiều, anh nhìn nó bằng ánh mắt buồn bã chưa bao giờ nó thấy ở anh. Nó và anh đi bộ, anh vẫn nắm tay nó, mọi thứ vẫn tập nập diễn ra, chỉ nó nó với anh im lặng đến đáng sợ. Nó ghét cái cảm giác này

Bỗng nó dừng lại gỡ tay ra cố gắng cười nói

- Anh sắp đi Mỹ rồi nhì

- Anh xin lỗi, không không biết phải làm gì bây giờ cả, càng không biết làm cách nào để ở lại với em. Anh không muốn đi, anh muốn ở lại với em. Chắc em sẽ trách anh đã không nói trước với em, chỉ là anh sợ em buồn, sợ anh sẽ không thể đủ can đảm đi. Anh không muốn_ Anh cầm hay tay nó, giọng buồn mà nó nghe thôi cũng muốn khóc, chuyện gì thế này

- Được yêu anh trong khoảng thời gian qua, là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời em, em trân trọng và sẽ cất giữ nó cẩn thận, những kỉ niệm ấy, em sẽ không bao giờ quên đâu. Cảm ơn anh thời gian qua đã giúp em rất nhiều, cho em hiểu cảm giác biết yêu một người là thế nào. Cảm ơn anh đã chịu được tính cách trẻ con của em, đã phải lắng nghe những câu chuyện nhảm nhí của em. Cảm ơn anh về tất cả. Em biết sẽ có ngày như vậy, nhưng em vẫn cố chấp để yêu anh, em đã tự nghĩ là nếu sau này có chia tay, em cũng không hối hận, đối với em mà nói, quãng thời gian yêu anh là những ngày tháng hạnh phúc nhất, dù có những lúc em đã từng không tin tưởng anh, có những lúc giận anh thực sự, nhiều lúc em không muốn thích anh nữa nhưng em lại không đủ can đảm để làm điều đó. Xảy ra chuyện gì cũng vậy, anh bảo em tin anh, vâng... em vẫn luôn tin tưởng anh, để anh giải quyết mọi việc. Nhưng mà anh.... mọi thứ nó không phải đơn giản như chúng ta nghĩ, có lẽ là... em đã gặp đúng người nhưng mà... sai thời điểm. Em gặp anh, được yêu anh nhưng mà em không giữ được anh. Em đã cố gắng rất nhiều để có thể nói ra nhưng lời này._ Nó đã cố bình tĩnh nhưng nước mắt cứ tuôn ra, nó không ngăn lại được

Anh đưa tay lau nước mắt cho nó, anh không giải thích, không nói gì ngoài 3 chữ "Anh xin lỗi"

- Anh à... chúng ta chia tay nhé_ Nó cố gắng cười mặc dù nước mắt vẫn cứ rơi

- Anh không đồng ý, dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra anh cũng không chia tay. Anh không muốn, không muốn_ Anh kéo nó lại ôm chặt lấy nó, nó khóc lớn hơn, làm sao thế này, nó không biết giờ phải làm gì nữa

Nó cố gắng lấy hết can đảm đẩy anh ra nhưng không được, anh khỏe hơn nó

- Em xin lỗi, nhưng mà, em không muốn yêu xa, vả lại, tương lai của anh, nó sẽ tốt hơn khi không có em. Em không giúp gì được cho anh cả. Em xin lỗi

- Em nghĩ anh sẽ vui khi không có em à_ Anh gắt lên: Anh không chấp nhận lí do chia tay đó của em

- Mong anh hiểu cho em

- Anh không thích. Anh không đồng ý

- Tùy anh vậy, từ nay em sẽ không can thiệp vào cuộc sống của anh nữa, sẽ không ghen khi anh thân thiết với người con gái khác, anh sau này, sẽ tìm được người tốt hơn em rất nhiều. Qua đó anh phải học tập thật tốt đấy.

- Anh không muốn nghe gì cả, em sao cũng được, nhưng anh không đồng ý chia tay

- Đừng làm em khó xử nữa. Em xin lỗi_ Nó gỡ tay anh ra rồi quay bước đi, nước mắt nó lại tuôn rơi, nó làm được rồi, nó đã nói ra nhưng lời mà nó nghĩ nó sẽ không bao giờ nói được, là chia tay với anh. Thế này sẽ tốt cho cả hai, đầu biết nó khó chấp nhận nhưng mà sao bây giờ.

Anh vẫn đứng đó, bất lực nhìn theo nó, rất muốn chạy lại ôm lấy nó, giữ nó lại. Con nó, giờ mà anh chỉ chạy lại níu nó ở lại, thì nó sẽ bắt chấp tất cả để tiếp tục với anh. Nhưng mà... anh không làm vậy, anh sẽ hiểu cho nó chứ?

Từ giây phút này trở đi, anh không còn là của nó nữa. Nó biết điều đấy thật kinh khủng với nó nhưng mà vì lời hứa với ông, vì tương lai của anh.

Về phòng nó khóc đến kinh khủng, Thu Hà cũng khóc theo nó. Minh Châu nhìn thấy nó cũng thấy nao nao. Nó khóc như chưa bao giờ được khóc. Nó sẽ ra sao, sẽ thế nào khi sau này không có anh. Từ hôm sau nó sẽ không còn ai đứng đợi ở cổng kí túc xá, nắm tay nó cùng đi đến trường nữa, sẽ không còn ai nhắc nó đi ngủ sớm, sẽ không còn ai thức nghe nó kể chuyện nhảm của nó, không còn ai cho nó trú giận, không còn ai đưa nó đi ăn, không còn ai mua đồ ăn sáng cho nó, sẽ không còn ai thức tận 1-2h sáng giảng bài cho nó rồi cũng không còn ai trở nó đi học thêm ở trung tâm tiếng anh, không ai cho nó cảm giác được bảo vệ ở đây giống anh. Giờ tất cả chỉ là đã từng, từ giờ nó sẽ không được ghen khi nhìn thấy anh thân mật với con gái, sẽ học cách chấp nhận mặc dù biết là rất khó. Nó khóc cho tới lúc mệt quá rồi thiếp đi, lúc này tại Thu Hà mới dám đi ngủ. Nó đau lòng như thế, anh cũng

không khác gì khi cả đêm không ngủ. Tại sao mọi thứ lại thành ra như vậy. Ngày mai sẽ khác, nó sẽ quên nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Đứng Người Sai Thời Điểm....

6 giờ 15 phút sáng, đồng hồ reo. Nó uể oải ngồi dậy, cả giấc như hai mắt không mở nổi, cả đầu đau ê ẩm. Nó ngồi trên giường bó gối nghịch điện thoại, dù sao cũng đã đến giờ đi học đâu, nó lướt facebook một cách trống rỗng, hôm nay thì mess nó sẽ chẳng một tin nhắn buổi sáng vui vẻ và những icon dễ thương nữa. Nó thờ dãi, làm sao để nó vượt qua cái thời kì kinh khủng này đây, làm sao để nó đối diện với sự thật trớ trêu này.

Bỗng mess của nó có tin nhắn "Em yêu nay dậy sớm nhì", ngoài Khánh Minh ra thì chỉ có Hoàng Nam mới dám gọi nó bằng hai từ đấy, và chắc chắn không phải anh nữa, thì là Hoàng Nam, nó nhắn tin với cậu, và có lẽ cậu biết chuyện của nó rồi, bảo "mày buồn làm gì cho nhanh xấu nhanh già, đời còn dài trai còn nhiều, mày yên tâm nước này không phải có mình Hoàng Khánh minh đâu, trai đẹp còn nhiều, tiêu biểu như tao chẳng hạn. Haizzz thôi cuối tuần mày không về được thì tao với con lợn kia lên thăm mày. Đừng buồn nữa nhá, khóc lóc làm gì nhanh tổn thọ lắm. Vốn không phải của mình thì không giữ được đâu, tao thì yêu nhiều đứa nhưng méo thật lòng với đứa nào nên tao chẳng hiểu được cảm giác seven love của mày. Hahaha mặc dù mày đang buồn nhưng tao vẫn buồn cười quá, thôi để lúc nào mày bình thường lại tao cười cho mày nghe nhé con chó. Kiểm gì ăn sáng đi mà đi học, đừng có mà bỏ bữa mày chết đói ra đấy tao không còn tiền viếng mày đâu. Tao đi đón con lợn kia đi học đây, đừng nghĩ nhiều nữa đấy"

Nó cũng thấy buồn cười nữa, có ai an ủi bạn giống tên này không chứ. Nó thờ dãi rồi dậy VSCN để chuẩn bị đi học.

Đang đánh răng thì Thu Hà đi vào

- Bà ổn chưa?

Nó xua xua tay rồi tiếp tục đánh răng, nó không muốn nhắc đến nữa.

- Kệ đi, tôi nghỉ lại rồi, buồn nhiều sẽ nhanh xấu, nên tôi không buồn nữa đâu. Có gì xui bà đưa tao đi ăn bù hôm qua bà hứa là được_ Nó vỗ vai Thu Hà cười cười rồi đi ra ngoài.

Nó thay đồng phục các thứ rồi ngồi nghịch điện thoại chờ tụi kia. Nó sẽ cố gắng bình thản nhất có thể, như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Biết là, hôm nay sẽ chẳng còn ai đứng đợi nó ở cổng nữa nhưng mà, lúc bước ra sân nó vẫn như thói quen nhìn cái chỗ quen thuộc anh hay đứng, đứng vậy, hôm nay anh không còn đợi nó nữa. Nó thờ dãi rồi cùng tụi kia đến trường. Thất tình là lúc mà cảm giác tội tệ nhất, mối tình đầu của nó sẽ kết thúc một cách đau buồn như thế này hả. Giá như nó không gặp anh vào ngày hôm đó, để nó không rung động. Giá như nó gặp anh ở một thời điểm khác, lúc nó đã trưởng thành để có thể giữ anh lại. Nhưng mà mối tình đầu, lại còn là mối tình năm 17 tuổi, làm sao có thể quên được. Người ta nói đúng, gặp đúng người nhưng sai thời điểm, quả thực rất đau lòng. Nó gặp được anh, một người quá tuyệt vời mà nhiều lúc nó còn không nghĩ, Hoàng Khánh Minh, người nó crush một năm trời lại có thể là bạn trai của nó được. Dù sao thì thanh xuân của nó cũng có một phần kí ức đẹp nhất, đó là những ngày yêu anh. Tội tệ nhất là khi cả hai đang còn tình cảm mà phải chia tay, ôi chuyện quái gì đã xảy ra.

- Bình minh đó nơi chúng ta đã tựa đầu vào vai nhau, giờ nay đã trở thành hoàng hôn buông xuống hai mái đầu. Mình đứng ở giữa con dốc, mình cố ngăn sẽ không khóc mà sao nước mắt cứ rơi tràn bờ mi em. Từ ngày mai em sẽ phải bước trên đường về chia hai, từng kí ức hạnh phúc về anh buông tiếng em thờ dãi....._ Nó đi giữa Thu Hà và Yến Anh, hát băng quơ nhưng chợt nhận ra, ơ sao mà giống tâm trạng của nó lúc này thế nhỉ? Đã có không nghĩ đến tự nhiên hát xong mặt lại buồn.

Đi phía trước tụi nó là một couple nắm tay nhau như nó và anh trước kia, vừa đi vừa đùa rất vui vẻ, bỗng mọi thứ nó cố tạo dựng liền sụp đổ trước mắt, thấy nó không hát nữa Thu Hà đoán ngay ra sự việc

- Hai cái đứa kia thấy ghét thế, cứ làm như mình mình có người yêu không bằng á_ Thu Hà nói

- Không có thì ghen hả_ Hà Anh đi bên cạnh nói

Nó thờ dãi, qua rồi... tất cả chỉ là đã từng, đã từng...

Buổi tối trời mưa tầm tã, mưa to kinh khủng luôn. Nó ngồi học với Thu Hà, chia nhau làm nhanh bài tập để đi xem phim nữa.

Điện thoại nó reo chuông, nó nhìn vào rồi bỗng dơ toàn tập, nó quay đi, dường như không muốn nhìn thấy

- Con điên kia nghe điện thoại đi_ Thu Hà vừa làm bài tập vừa bức xúc với tiếng chuông điện thoại.

Nó không nói gì, nhỏ nhìn sang nó đang thất thần rồi lại nhìn cái điện thoại, nhỏ cũng sốc khi nhìn thấy cái chữ "Anh♥" mà nó lưu danh bạ, kèm theo cái ảnh có nụ cười mê người của Khánh Minh nữa. Nhỏ chớp chớp mắt mấy cái rồi lại nhìn nó, chuyện quái gì thế này.

Hết hồi chuông này đến hồi chuông khác, nó không nghe cũng không tắt. Hà Anh với Yến Anh nhíu mày nhìn nó Thu Hà cố gào không ra tiếng 3 chữ "Hoàng Khánh Minh" rồi lắc đầu, tại kia chắc cũng đủ hiểu.

Tầm hai mươi mốt cuộc gọi nhớ, rồi nó thấy tin nhắn vồn vện vài chữ "Anh nhớ em lắm. Xuống dưới gặp anh đi" Nó nhìn xong thì cũng không biết thế nào mà nước mắt nó lại tuôn ra, nó cố giữ bình tĩnh một chút nhưng mà mắt nó cứ nhoe đi. Nó đã cố không nghĩ đến mà sao lại cứ diễn ra trước mặt nó thế này. Nó nhìn điện thoại, vừa nhìn vừa khóc

"Anh biết em ở đó mà. Anh muốn gặp em. Mai anh bay rồi

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thói Quen....

5h15"..... khi mặt trời còn chưa lên, nó đã tỉnh dậy, không biết có phải vì tối qua nó đi ngủ sớm hay là... trong lòng nó đang khuấy mắc một điều gì đấy khó nói. Nó dậy khi cả phòng còn ngủ, nhìn đồng hồ rồi thở dài, anh sắp bay rồi. Nó rất muốn ra sân bay gặp anh, muốn nắm tay, muốn ôm anh trước khi anh đi, nhưng bỗng nó chợt nhận ra... anh và nó đã chia tay, chia tay rồi nó lấy tư cách gì gặp anh đây.

5 năm... một khoảng thời gian cũng không phải ngắn, liệu anh có quên nó không? Thật sự không muốn nghĩ đến điều đấy, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi nó đã thực sự mất anh, điều đấy khiến nó không thể chấp nhận nổi.

Giờ nó phải làm sao, có nên ra sân bay gặp anh không... nếu gặp anh, nó sẽ không nỡ để anh đi đâu. Nhưng mà... nếu không gặp nó sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân, nó sẽ hối hận chẳng? Chọn con tim hay là nghe lí trí?

Nó không dám mở cái thùng kia ra, nó sợ mọi thứ sẽ ủa về, nó sẽ không quên được anh nên nó đã cất lên tủ quần áo cao để không phải nhìn thấy nữa. Nó mãi nhìn cái đồng hồ, nhìn thời gian trôi qua từng giây, anh sắp đi rồi, sắp xa nó rồi. Anh sẽ vẫn nhớ nó chứ? Sẽ vẫn nhớ những kỉ niệm giữa anh và nó chứ?

Bỗng điện thoại nó reo chuông...., nó thở dài đi lấy điện thoại đang sạc pin ở bàn, ai gọi mà số lại thế này

Nó nghe máy, đầu dây bên kia im lặng

- Alo vậy ạ

Vẫn là sự im lặng, nó nhíu mày nhìn cái điện thoại

- Ai vậy ạ??? Sao gọi không nói gì hết thế

Nó cũng không thấy người ta nói gì cả, bực mình quá nó hét vào cái điện thoại

- Bị thừa tiền điện thoại hả

Rồi đập máy, chắc đùa nào đi xin số nó rồi gọi trên nó đây mà. May mà hôm nay nó dậy rồi chứ mọi hôm nó đang ngủ thì người kia thôi rồi. Thảnh thênh quá mà.

Nó vào VSCN, còn lâu mới vào lớp nhưng nó vẫn thay đồng phục và đến trường sớm hơn mọi khi, nó muốn tận hưởng cái không khí vẫn còn lạnh lạnh của tháng 2.

Đi bộ một mình tới trường, đeo earphone nghe những bản nhạc piano không lời. Thành phố lạnh lẽo, mặt trời cũng mới lên, những tia nắng nhẹ ấy có thể nào cũng không đủ làm ấm lòng người.

"Nhưng anh biết không, bầu trời mà chúng ta nhìn thấy có hình thù như nhau. Vậy nên, anh sẽ không thấy cô độc.

Chỉ có bầu trời là mãi mãi ở bên chúng ta. Chỉ cần em ngẩng đầu lên, đã thấy nó luôn ở đó"

Nó chỉ cần quay đầu lại, đi thêm một quãng đường dài nữa, là nó sẽ nhìn thấy anh, nhưng nó không nhìn lại phía đấy mà đi thẳng tới trường.

Nó sẽ không khóc nữa đâu, sẽ mạnh mẽ hơn, sống tốt hơn, chăm sóc sức khỏe và nhan sắc tốt hơn như lời chị Gia Khanh đã nói với nó. Chị rất muốn bay về đây với nó nhưng không thể, rất muốn làm cách nào đó cho bọn nó không chia tay nhưng không thể.

Anh đi rồi, Minh Anh và Minh Hoàng cũng đi. Minh Anh khóc nhiều lắm, bảo sẽ nhớ nó nhất. Nó cũng rất muốn ra sân bay tiễn chị nhưng sợ sẽ gặp mặt anh, sẽ rất bối rối

Và rồi từ giờ kí ức thanh xuân của nó sẽ mất đi một phần đẹp đẽ nhất, sẽ không còn những Gia Khanh, không còn những Minh Anh hay Minh Hoàng và đặc biệt là không còn anh, một người đặc biệt nhất trong thanh xuân của nó. Nhưng nó sẽ vẫn nhớ, nhớ tất cả những gì thuộc về anh, từng giọng nói ánh mắt hay cử chỉ dịu dàng, từng nụ cười, cho đến mùi nước hoa nhẹ nhàng quen thuộc của anh, nhớ cả những lúc anh xụ mặt đáng yêu hay ghen với nó, nhớ những lời bài hát anh hay hát cho nó nghe nữa, bất giác vô thức nó sờ tay lên đầu, từ giờ nó sẽ không được lờm anh khi anh xoa đầu nữa. Tất cả chỉ là đã từng với cả nó và anh.

Vào trường, nó cảm thấy mọi thứ vẫn diễn ra rất bình thường chỉ có mỗi nó là khác, khác về mọi thứ. Bước đi trên con đường thẳng tắp ấy, nó lại nhớ về ngày đầu tiên nó gặp anh, lại bất giác mỉm cười. Thời tiết lạnh thế này, như trước anh vẫn luôn nắm tay nó bỏ vào túi áo của anh, hay nhường khăn cho nó mỗi khi đi học vội quên không quàng. Không có anh với nó mà nói, mọi thứ đều mới mẻ, nó phải học lại từ đầu thói quen khi anh không ở đây, sẽ học từ từ những điều nhỏ nhất.

Nó bước vào cantin, mọi người quay lại nhìn nó, buồn thay cho mối tình đẹp đẽ của nó, có lẽ anh đi rồi, sẽ không còn nam thần nào cho mọi người ngưỡng mộ nữa, anh đi rồi những vụ xung đột đánh nhau trong trường sẽ vẫn liên tiếp xảy ra, anh đi rồi sẽ không còn có cảm giác tự hào về thành tích của trường nữa, sẽ không còn được khoe về học sinh ưu tú của trường với những thành tích vô cùng xuất sắc nữa. Không riêng nó, với rất nhiều học sinh giáo viên trường nó đều cảm thấy buồn, như một sự mất mát nhẹ.

Nó mua một miếng bánh bông lan và một li sữa, ngồi nhâm nhi một cách thanh thản nhất, anh đi rồi sẽ không còn ai lo cho nó nữa nên nó phải tập cách tự chăm sóc bản thân vậy.

Nhìn đồng hồ, giờ này chắc anh đã bay rồi, mang theo những tương tư, những nỗi nhớ, những kí ức thanh xuân đẹp đẽ của nó. Khẽ mỉm cười tạm biệt anh, tạm biệt người tuyệt vời nhất trong thanh xuân của nó. Sau này không biết như nào nhưng hiện tại mà nói, nó không muốn yêu thêm bất cứ ai bởi trong nó anh chiếm một vị trí không hề nhỏ một chút nào nên không đủ chỗ cho ai khác nữa

Bạn đang đọc truyện *Em.... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Cuộc Điện Thoại Bất Ngờ...

Từ hôm anh đi đến giờ cũng được cả tháng rồi, nó vẫn thế chẳng có gì khác cả, chỉ là không còn hay buồn như trước nữa thôi.

13h15" nó còn ngon giấc trong chăn ấm với thu Hà thì điện thoại reo chuông, theo bản năng vợ lấy cái điện thoại rồi áp vào tai, nó còn chẳng buồn nhìn là ai nữa, mắt vẫn nhắm.

Đầu dây bên kia không nói gì tức là im lặng ý, nó thì vẫn ngủ

Mãi một lúc sau

[- Em đang ngủ sao_ Là cái giọng trầm ấm của một ai đấy, nghe vừa ngọt vừa dịu dàng

- Ừm..._ Nó quẹt mũi, gãi đầu rồi ngủ tiếp, không biết đến sự hiện diện của cái điện thoại kia

- Anh không ngủ được. Anh nhớ em lắm_ Vâng... giờ này bên Mỹ cũng là hơn 1h sáng còn không ngủ đi sao?

- Ừ...._ Nó vò đầu, cái quái gì thế, nó đàn ngủ mà

- Em ngủ đi

Đầu dây bên kia im lặng nhưng không tắt máy

- Đannnn... cái điện thoại roi bây giờ kìa_ Giọng Hà Anh hét, nhỏ xem phim nên giờ mới đi ngủ

Nó giật mình mơ màng cười cười rồi lấy cái điện thoại để vào trong rồi lăn ra ngủ tiếp mà đâu biết cái bạn bên Mỹ gọi cho nó để máy mãi một lúc sau mới tắt, thật là muốn làm giàu cho ngành viễn thông quá mà

Nó ngủ mãi tận 4h mới dậy, cầm vào cái điện thoại thấy cuộc gọi nhờ từ Gia Khanh và.... nó đơ người làm rơi luôn cái điện thoại xuống đất cũng may điện thoại đủ combo" chống nước chống xước chống vỡ" không thì nát màn hình cũng nên.

Tụi kia tròn mắt nhìn nó

- Trúng viétlot hả?_ Hà Anh hất mặt nhìn nó

- Hay mới được đưa nào chuyển nhằm tài khoản cho số tiền lớn lắm hả? Thế phải mời tụi tôi đi ăn đấy_ Tới lượt Yến Anh

Nó vẫn im lặng

- Hay đưa nào gửi ảnh kinh dị cho bà hả? _Thu Hà nghiêng đầu nhìn nó

Nó vẫn im lặng

- Em nghĩ là... có gì đấy liên quan đến cái anh bên Mỹ_ Minh Châu nhún vai

Tại kia trừ nó đều nhìn Minh Châu, nói ý là nhỏ lỗ lòi rồi

- Em chắc đấy

Thu Hà lại gần cái điện thoại nhặt lên nhìn rồi cũng tròn mắt nhìn nó

- Bà nghe máy lúc nào thế_ Nhỏ vừa nói xong tại kia kéo lại xem thế nào, đưa nào cũng phì cười

- Không biết_ Nó mấp máy môi

- Đến chịu_ Máy đưa kia đồng thanh

- Để xem nào, trước chẳng phải bà bảo bà cái chế độ ghi âm cuộc gọi sao?

- Ừ nhĩ?_ Nó thoát khỏi cảnh đơ người vội giật lấy cái điện thoại xem lại, đúng, có thật, nhưng nó không dám xem mà tắt

- O....._ Máy đưa kia ngạc nhiên nhìn

- Thôi... nhờ may chị ấy thất tình lại uống 12 ly trà sữa rồi đau bụng đi viện giống trước thì không lắm_ Lan Anh thờ dãi

- Yep....._ Thu Hà gật đầu

Tại kia nhớ ra hôm nó suýt tự sát bằng trà sữa khi uống một lúc 12 cốc trà sữa. Thường khi mà người ta thất tình thì mượn rượu giải sầu còn nó uống trà sữa để hết buồn. Và hôm đấy lấy toàn bộ tiền nó có đi mua trà sữa và uống hết 12 cốc xong vội phải đi bệnh viện. Và đấy đến giờ nó chưa dám uống lại trà sữa.

Máy đưa kia lắc đầu rồi giải tán, nó đứng lên cầm điện thoại lao vào nhà tắm, đóng cửa lại, nào biết ngoài này cái máy đưa chen nhau ôm cửa để hóng

Nó rửa mặt cho thật tỉnh táo, rồi hít một hơi thật sâu để mở cái đoạn ghi âm đấy, nó nghe.... rồi không biết từ đâu nước mắt lại giàn giụa. Nó không khóc thành tiếng, nó cắn môi. Cảm xúc kìm nén lâu nay giờ lại ủa về, làm sao nó sống nổi đây. Ngoài cửa cả nấy đưa buông tiếng thở dài... vì chẳng nghe được gì cả.

Nó khóc mãi, cho tới lúc Thu Hà gọi nó mới rửa mặt rồi đi ra ngoài, nhìn thấy nó đưa nào chẳng biết là có biến. Nó lại giương chòm chần lại, không khóc nhưng sụt sịt mãi. Tại sao nó cứ muốn quên đi thì lại nhắc lại làm gì???

Nó nhớ ra thứ gì đấy rồi lại ngồi bật dậy làm tại kia còn tưởng nó bị làm sao. Nó kéo ghế đứng lên kéo cái thùng kia xuống

Nó mở ra, lấy từng thứ đồ trong đó, lần này thì nó không thể không khóc, nó khóc nức lên. Trong thùng là cả nghìn cái ảnh anh với nó chụp chung mà anh đã rửa ra, có cả ảnh chụp năm tay, chụp khoe giày đôi, rồi bao nhiêu ảnh nó bắt anh so deep theo nó, nhiều lắm. Rồi bao nhiêu là thứ kẹo socola hạnh nhân nó thích, nếu hôm nay nó không mở ra thì để thế hết hạn sử dụng cũng nên, rồi thuốc, rồi cả đôi giày hôm anh hỏi nó có thích không để anh đặt luôn cho cả hai đứa, rồi có cả một cái mp3 có sẵn tai nghe, rồi có cái hộp nhỏ nó mở ra là cái dây chuyền được chạm khắc tinh xảo hai chữ M Đ. Có cả một cái USB không là gì nữa, nó vội mượn máy Yến anh để xem thử. Có một cái video, nó ấn vào xem, là anh, anh nói, nói những thứ khiến nó đau lòng hơn bao giờ hết

- Gửi vợ tương lai!!! _Anh gãi đầu cười cười: Với tính cách của em thì anh biết, khi mà em xem cái video này thì có lẽ anh đã đi xa rồi đúng không. Và biết chắc là khi xem đến đây thôi em cũng đang khóc rồi, nín nào, không khóc nữa, anh sẽ đau lòng đấy. Anh biết là lí do em chia tay không phải do em, mà là ông nội anh, anh biết điều đó, nhưng anh không làm được gì cả, anh cảm thấy mình thật vô dụng. Anh xin lỗi vì đã không giữ được lời, lời hứa sẽ cùng em học tới khi nào tốt nghiệp mới thôi, lời hứa sẽ đưa em đi du lịch, lời hứa sẽ cùng em uống hết tất cả quán trà sữa trong thành phố này. Anh biết em không dễ dàng gì để nói ra câu đó, chính anh cũng rất đau lòng, nhưng mà dù sao đi nữa anh không chấp nhận lời chia tay của em, mặc kệ em, quá khứ, hiện tại hay tương lai đi nữa thì em vẫn là của anh, vậy nên đừng có mà nhân lúc anh không ở đây rồi lảng nhảng biết không* cười*. Anh đã nói rồi, đời này anh chỉ cưới mỗi em thì chỉ cưới mỗi em, có lẽ lời nói đấy với một người 18t như anh thì có vẻ rất buồn cười, nhưng mà em yên tâm đi anh nói là sẽ làm được, anh sẽ không để em rơi vào tay đứa khác đâu. Nhờ sau này em có lấy người khác anh cũng sẽ đến phá đám cưới và cướp cô dâu đi *cười*. À đúng rồi, biết em sẽ không mở ra sớm nên anh mua kẹo socola vừa mới sản xuất đấy, anh phải khó khăn lắm đặt mãi mới được đấy, nên đừng có vút đi tới nghiệp anh, còn thuốc đại tràng đấy, khi nào đau bụng thì uống biết chưa, thuốc bỏ nữa, nhớ uống đầy đủ vào. Anh có thu âm rất nhiều bài hát trong cái mp3 ý, khi nào nhớ anh có thể nghe nhé *cười*. Anh đã học mãi bài tiếng hàn hát cho em đấy. Còn nữa, dây chuyền anh tặng mà không đeo thì đừng trách anh đấy, em đừng tưởng anh không biết em thế nào nên đừng làm điều gì có lỗi với anh, anh biết cả đấy, rồi đừng có mà đi thả thính lung tung, đến anh còn đổ hướng hỏ gì bọn người phạm kia *cười*. Có phải em sẽ nghĩ anh không buồn à mà cười nhiều thế chứ gì, thật ra.... suýt nhé, nói ra sẽ mất mặt quá, tại em là anh phá lệ, anh đã rơi nước mắt vì em đấy, tất cả là tại em mê em phải bồi thường thiệt hại cho anh. Bảo bối, em nhớ anh không nào? Em lại đang khóc nữa cho xem. Nín ngay khóc nhiều nhanh già nhanh xấu đấy. Đúng rồi, có gì em cứ nói với mẹ anh một tiếng mẹ sẽ giúp em hiểu không? Nhớ đấy. Dù biết là bên Mỹ gái xinh thì rất nhiều body lại còn đẹp nữa nhưng mà em yên tâm đi, anh chỉ thích mỗi em thôi. Oáp...

anh buồn ngủ quá, tại em đấy. Đan à... anh sẽ nhớ em chết mất *mặt cún con*. Nghe anh dù có chuyện gì đi nữa thì cũng cứ yên tâm, trừ sự việc này ra tất cả anh đều giải quyết được, em yên tâm đi, 5 năm nữa anh không sợ ông nội nữa đâu, dù sao lúc đấy anh sẽ thừa kế tập đoàn ông nội không còn chức vụ gì nữa. Cho dù có nhớ anh quá cũng đừng khóc đấy biết không, mạnh mẽ lên nào. Em phải nhớ ăn uống tử tế vào, mà bỏ bữa biết tay anh, còn phải ăn sáng nữa, dậy sớm hơn vào, thức khuya ít thôi nghe chưa. Thôi anh chẳng nói nữa đâu, nói nhiều em sẽ khóc nhiều. Bai... em yêu

Không phải riêng nó mà tại kia xem xong cũng khóc, như Hà Anh vậy mà mắt còn đỏ hoe nữa là. Thu Hà thì ôm nó khóc nức nở

- Chị Đan à... em xin lỗi, trước kia đã từng có ý định chưa rỏ bọn chị nhưng không thành, giờ em mới biết anh chị yêu nhau thế nào. Hic... mặc dù chị bỏ qua rồi nhưng em thấy có lỗi quá_ Minh Châu nức nở nói

- Sao bà không mở ra sớm rồi ra tiễn anh ở sân bay đi_ Yến anh cũng không ngoại lệ

- Em ngưỡng mộ anh Minh quá_ Lan Anh cũng thế

Tại kia khóc như người trong cuộc vậy, vừa thương nó vừa ngưỡng mộ Khánh minh.

Nó khóc mãi không nín, giả như nó mở cái thùng đấy ra sớm hơn thì mọi thứ sẽ không như lúc này nữa, nó sẽ không chia tay với anh đâu

Nằm trong chăn nó vừa khóc vừa ấn số gọi lại cho anh, nhưng là giọng của một người con gái, nó nghe xong càng khóc lớn hơn nữa" Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau/The number you have dialed, is temporary not available. Please try again later."

Nó thả cái điện thoại rơi tự do chỉ chịu một lực duy nhất là trọng lực của trái đất P, nó khóc, giờ có phải tất cả đã muộn rồi không? Và những lời anh nói, có nên tin tưởng anh không. Nhưng dù sao đi nữa giờ nó cũng chẳng còn cảm giác với con trai ngoài anh rồi. Cuộc đời éo le quá, tại sao cứ bắt nó cứ phải khóc mãi thế này, nó cũng nhớ anh lắm, cứ cố mạnh mẽ mãi cũng chẳng được, nhưng mà giờ nó phải làm sao đây... nó cũng mệt mỏi lắm rồi..

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Những Ngày Sau Đó

Những ngày sau đó của nó cũng chẳng mấy bị đảo lộn, chỉ là ngày nào cũng có người chặn đường tỏ tình đến là khổ, quà và hoa nó được nhận có thể mở shop để bán tốt. Nó là điều đáng ghét nhất của những đứa xinh xinh trong trường bởi ai cũng bảo nó cứ thả thính trai. Haizzzz nó đang cố làm cho người ta ghét bớt không được đây, đẹp cũng khổ quá mà.

Còn về cái riêng tư của nó thì... có lẽ từ hôm xem xong cái video đó nó khác hơn rồi, nó sẽ tin tưởng anh lần nữa, để xem thế nào. Dây chuyền anh tặng nó vẫn luôn đeo, mp3 là thứ mà không thể thiếu với nó, có những lúc áp lực đến kinh khủng, chỉ cần nghe anh hát nó như được an ủi phần nào. Có những hôm nhớ anh, chỉ cần nghe anh hát bài " Because I miss you" thì thôi rồi, nó lại khóc như mưa (ồm... theo mị thì bài này hay đấy). Trong balo đi học của nó lúc nào cũng có kẹo socola hạnh nhân, chẳng hiểu sao lại thành thói quen của nó.

Nó cố gắng từng ngày từng ngày và được đền đáp là giải nhất tiếng anh học sinh giỏi quốc gia, nó được tuyển thẳng vào trường đại học hàng đầu cả nước.

Trong buổi lễ trưởng thành, sau khi nó đọc bức thư tri ân, thư ghi dấu thanh xuân, ba năm cấp 3 mà cả trường phải rung rung nước mắt, nó có đề cập một chút tới tình yêu tuổi học trò, mà với nó là anh- một thứ đáng nhớ, đáng trân trọng trong thanh xuân của nó. Thời học sinh, ai cũng sẽ có một tình thật đẹp (mị không có), đó là mối tình có thể còn dang dở nhưng vô cùng trong sáng, và đáng nhớ với mỗi con người, đó là minh chứng cho một thanh xuân trọn vẹn. Người ta nói, ba năm cấp 3 mà không một mối tình thì được xem như là không phát triển trọn vẹn. Và nó có anh, đó là một điều tuyệt vời nhất.

Nó bước chân vào cổng trường đại học, ngôi trường nó hằng mơ ước, nó vẫn sẽ học cùng ngành cùng khóa với Thu Hà và hai đứa vẫn ở chung phòng nhưng không ở kí túc như trước nữa, hạnh phúc hơn khi nó còn ở chung với cả Phương Vy, chỉ là nhỏ học công nghệ thông tin còn nó học ngôn ngữ anh. Nó vào đại học cũng chẳng khác gì so với ba năm cấp 3 chỉ là nó để tóc dài chứ không phải tóc ngắn ngắn thơ trong sáng như trước nữa. Nó được bình chọn là người đẹp của lớp, hoa khôi của khoa, nó vẫn thế thính ngập tràn, được cái ở đây không ai biết đến bạn trai đã từng của nó là Hoàng Khánh Minh, chỉ biết nó đang ế, và thế là theo đuổi. Nó đã từng từ chối và phủ bao nhiêu lần thế mà nhiều người mặt dày vẫn cứ theo đuổi nó. Đến là một

Và hôm nay, nó cùng Thu Hà đang khoác tay nhau đi cười cười nói nói rất vui vẻ thì đâu ra... nó còn tưởng sinh viên trường nó đón chủ tịch nước về thăm cơ, cái quái gì đây, tóm lại là rất nhiều người, nhiều lắm, ai nấy cầm băng rôn... mà cái quái gì thế" Linh Đan... làm bạn gái anh nhé" rồi cái gì mà " Lê Bảo Linh Đan... anh yêu em... đồng ý làm bạn gái anh nhé" nhảm nhí quá, gì mà lời cả họ tên người ta ra đây thế này. Đến là một, mọi người đều tập chung ánh mắt nhìn nó, Thu Hà quá quen thuộc với cái này rồi, nó thờ dài ngán ngẫm. Từ đám đông đi ra là cái tên gì Quang Anh ấy, sinh viên năm 4 khoa tài chính ngân hàng, nhà có vẻ có điều kiện nên đi học bằng cái lexus đã bị nó phủ bao nhiêu lần rồi mà vẫn mặt dày thế không biết, tay cầm hoa, mặc vest các kiểu, mé thời tiết nắng chói chang thế này không mặc gì cũng thấy nóng lại còn mặc vest, đến một. Nó thờ dài, khoanh tay đứng nhìn, tên đấy đi lại chỗ nó quỳ xuống trước mặt nó, mọi người xung quanh là la ầm ĩ cả lên

- Đan... làm bạn gái anh nhé

Nó khẽ xoa trán, thờ dài

- Phải nói bao nhiêu lần nữa nhỉ? Anh đi tỏ tình với người khác đi, chứ tôi không có thích anh. Làm mấy trò nhằm nhí này, rảnh quá không việc gì làm hả?

Nó không còn tình nghĩa gì nữa rồi, đã phủ thì phủ luôn, người ta bảo, thà vô tình nói một lời còn hơn cứ im lặng, đấy mới là độc ác nhất.

- Anh không quan tâm, anh đã nói khi nào em đồng ý làm bạn gái anh mới thôi

- Thế anh cứ thế đợi thêm vài kiếp nữa đi xem thế nào. Nhé

Nói xong nó kéo Thu Hà đi luôn.

Đã từng chứng kiến nó phủ bao nhiêu người nhưng không ai nghĩ nó lại phủ anh này, nhìn cũng đẹp trai mà con nhà lại giàu. Hừm... còn lâu mới bằng Khánh Minh của nó. Nó đã bảo nó không thích thì đừng có mà làm trước mắt nó mà không nghe để giờ lại được cái mặt mặt và lại nổi tiếng trên diễn đàn người thứ mấy trăm nó phủ. Haizzz cứ bắt nó phải độc ác thế này.

Năm đầu đại học với nó mà nói thì có hơi nhiều thứ phải làm, nhiều lắm. Bỏ nó đã về nước thăng chức các kiểu nên chi tiêu với nó cũng dễ dàng hơn, nhưng mà mẹ không cung cấp chi tiêu hàng tháng ngoài tiền phòng, bắt nó phải tự đi làm thêm, va chạm cho quen, mẹ thật độc ác mà, bố toàn phải lên gửi tiền cho nó không thì đam mê giày thể thao với nó đập tất mất. Tháng nó mua một đôi, và giờ giày của nó có thể mở tiệm để bán cũng được

Nó, Thu Hà hay Phương Vy mà có đi ra đường buổi thì không lo, nếu gặp mấy đứa điên điên chặn đường thì nó có võ chẳng lo lắm, nếu gặp biến thái thì đương nhiên là nó sẽ bị đầu tiên..

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Gặp Lại Anh

Năm 3 đại học, tóm lại cũng có chút bận rộn hơn vì vừa phải đi học, vừa phải đi làm thêm buổi tối, đi học thêm tiếng rồi đi thực tập các kiểu. Nó đã ok cái bằng tiếng anh rồi nên đang đi học thêm tiếng trung nữa.

Nó khá là mệt mỏi với mọi thứ ở đây. Có quá nhiều kiểu người mà không thể biết ai tốt hay không nữa. Nó vẫn phải cố gắng từng ngày, để được ước mơ đi Mỹ một lần, có quá nhiều lí do, không phải tất cả đều vì anh, nó muốn khám phá nền giáo dục ở Mỹ, nhiều lắm, muốn đi du lịch một lần chẳng hạn. Haizzz xa vời quá

Nó với Thu Hà đang chơi Glow hockey thì phòng truyền thông của trường loa Lê Bảo Linh Đan lớp K32 khoa ngôn ngữ anh lên phòng hiệu trưởng. Ở hình như nó đâu có làm gì mang tính chất phá hoại trường đây mà bị gọi lên, hiệu trưởng trường đại học là nhân vật mà cả năm được gặp một lần duy nhất thế mà bây giờ lại gọi nó lên, rốt cuộc là có ý gì. Chết nó rồi, nó làm gì nên tội nên tình đâu chứ.

Nó đi gặp thầy mà lo lắng không yên. Thành tích học hành của nó quá là tuyệt vời, luôn đứng đầu trong mọi kì thi, chưa bị rớt môn nào cả, đã thế lại còn tích cực tham gia các hoạt động ngoại khóa, ở công ty thực tập làm việc rất chăm chỉ cơ mà. Và lại nó có phá phách hay đánh giáng viên nào đâu??? Rốt cuộc là làm sao. Hay là nó làm nó nam sinh viên trường nó không thể học được rồi tố cáo nó, hay nó hay là trung tâm của những vụ đánh nhau trong trường. Haizzzz là sao nhỉ. Tìm phòng thầy hiệu trưởng đâu phải là dễ, đến mệt, trường rộng bao la cảm giác như không thể đi hết được như thế này nữa. Nó phải vòng vòng mãi, đi qua mấy khoa công nghệ thông tin toàn thấy nam, thì hiểu thế nào rồi đấy...

Nó gõ cửa phòng rồi bước vào, thầy hiệu trưởng là giáo sư nên đương nhiên nhìn vô cùng tri thức, thầy đẩy gọng kính nhìn nó cười. Rốt cuộc là làm sao

- Em ngồi đi

- Dạ vâng ạ_ Nó bèn lên ngồi xuống, giờ mà thầy bảo tôi chính thức đuổi em vì tôi gây rối, chuyên làm mất trật tự thì thôi rồi, cuộc đời nó coi như chấm dứt từ đây.

- Chắc thắc mắc lắm tại sao tôi lại gọi em đứng chứ

- Vâng_ Nó cười lễ phép

- Tôi đánh giá rất cao về năng lực của em về cả học tập và trong hoạt động.

- Em cảm ơn ạ

- Em từng có ý định đi Mỹ chưa?

- Dạ???_ Nó hơi ngại người
- Nếu giờ tôi tạo điều kiện cho em đi Mỹ khám phá cách dạy và học của đại học Haward em đồng ý chứ
- Thật ạ_ Nó vui vui, như không tin vào tai mình nữa
- Ủ, năm nay có một xuất đặc biệt dành cho sinh viên khoa ngôn ngữ anh, tôi đã xem xét rất kĩ quá trình học tập rèn luyện của hàng nghìn học sinh, và phát hiện ra nhân tố đặc biệt là em. Em có đồng ý không. Đây là cơ hội rất tốt cho em
- Có chứ ạ_ Nó gật đầu lia lịa
- Ok quyết định vậy đi. Tuần tới sẽ bay, em chuẩn bị dần đi nhé
- Em cảm ơn thầy ạ
- Nắm bắt lấy cơ hội mà phát triển sự nghiệp sau này, là cơ hội cho việc bảo vệ luận văn của em
- Em cảm ơn thầy rất nhiều, em sẽ cố gắng hết sức ạ.
- Em về lớp đi, tôi sẽ báo lại với bên đó. Mọi chi phí sẽ được tài trợ
- Nhưng qua đó em không dùng đến tiền thuê khách sạn thì có được lấy không ạ

Nó ngại hơi làm thầy hiệu trưởng phì cười

- Tất nhiên rồi
- Em cảm ơn ạ. Em xin phép về lớp_ Nó cúi đầu lễ phép rồi nhanh chân bay ra khỏi đấy, nó vui muốn hét lên luôn, thật là hạnh phúc mà, ước mơ của nó cuối cùng cũng thành hiện thực rồi. Bố mẹ nó mà biết chắc sẽ vui lắm cho xem

Nó thật muốn hét lên quá mà, thấthuyệt vời.

Tin nó được đi Mỹ đã lan rộng cả trường, nó thì vui biết bao nhiêu, đây như kiểu tin vui nhất, làm nó thoát khỏi những ngày tháng miệt mài nhưng trong lòng chẳng mấy vui vẻ cả. Nó hát suốt cả ngày, yêu đời quá mà, với nó còn gì tuyệt vời hơn nữa chứ.

Ngày nó bay, nó không khóc ngược lại còn cười rất tươi, đi có một tuần thôi mà. America, wait me!!!

Nó gọi Gia Khanh báo tin, chị vui lắm, bảo sẽ chuẩn bị đón nó nồng hậu nhưng nó bảo phải giữ bí mật để tạo bất ngờ cho mọi người nên chị im lặng.

Nó mỉm cười đặt chân xuống đất nước Mỹ thân yêu hàng đêm nó mong ước, với váy trắng tinh khôi, mái tóc nâu khói dài bồng bềnh được làm xoăn phần đuôi tóc, nó tết nhẹ tóc phần trên rồi thả buông che hai vai. Kéo vali nhanh chóng ra khỏi phi trường. Mỹ phát triển quả nhiên sân bay khác thường như thế, rất đẹp, rất sang choảnh. Nó đã thấy Gia Khanh, chị đang đứng nhìn nó cười, với cái việc mà ngày nào cũng gọi video thì cũng chẳng ai ngạc nhiên vì sự thay đổi của cả hai

- oa oa..._ Nó chạy lại ôm Gia Khanh
- Xem kia, 21t rồi còn cứ như 17 ấy
- Nhớ chị quá đi
- Nàng thế này bảo sao không nhiều vệ tinh hả?
- Hahaha_ Nó ôm miệng cười
- Nào... người phụ nữ Việt Nam trong mắt người nước ngoài dịu dàng lắm em yêu_ Gia Khanh lườm yêu nó
- Sao??? Body đẹp chứ?_ Nó cầm váy xoay vòng nhìn Gia Khanh cười
- Đẹp đẹp_ Gia Khanh phì cười

Gia Khanh lái xe đưa nó về nhà, nó không biết đã nói bao nhiêu thứ để mà nói, cứ như kiểu nhìn năm mới được nói chuyện ý.

Về căn hộ như biệt thự giữa thành phố sa hoa ở Mỹ của Gia Khanh, nó đẹp quá, 4 người ở mà rộng thấy bà

- Biết nàng qua chị đã chuẩn bị phòng từ tể rồi đấy nhé
- Ở mọi người đâu hết rồi

- Khánh Minh nó về nhà ông nội còn hai đứa kia chắc vì vụ đây đó thôi, em lên tắm rửa thay đồ rồi xuống cùng nấu ăn nhé_ Gia Khanh giúp nó kéo vali lên phòng, mở cửa ra, nó thực sự rất choáng ngợp, rộng quá, gấp bao nhiêu lần phòng ở nhà của nó, giường rất lớn, chăn ga phẳng phiu, từ cửa sổ nhìn xuống thấy nguyên vườn hoa đẹp tuyệt vời.

- Woaaaaa_ Nó thích thú

- Ok chứ

- Vâng, i love you_ Nó híp mắt chạy lại ôm Gia Khanh

- Vào tắm đi vào

Nó cười cười rồi ôm quần áo đi tắm, tuyệt vời quá

Nó đi xuống dưới nhà với cái váy suông vải voan màu trắng, vừa nhẹ nhàng lại vừa đẹp nữa, nó kẹp nhẹ tóc cho dễ làm việc vậy.

Nó vừa đặt chân xuống thì thấy Minh Anh và Minh Hoàng ra ngoài về, hai đứa đang há hốc nhìn nó, nó phì cười chớp mắt

- Tao đang mơ hay thật vậy_ Minh Hoàng nói

- Tao cũng không biết? Là Đan muội sao

- Tao không tin cho lắm, mày tin không. Hay tao bị ảo giác nhỉ?

- Ờ....

Hai đứa cứ nói đi nói lại gì đấy, cho tới khi nó lại gần và đầu hai đứa thì mới chắc chắn, Minh Anh ôm nó nhảy tung tung, xong rồi không biết nói bao nhiêu là thứ trời đất gì nữa

Mãi nó, Minh Anh và Gia Khanh mới vào nấu cơm, còn Minh Hoàng xem TV ngoài này

- Nay em cho mọi người chiêm ngưỡng khả năng nấu ăn của em_ Nó cười nói

- Nay biết nấu ăn cơ

- Ồ em theo học lớp nấu ăn đấy_ Nó tự tin khoe

Gia Khanh với Minh Anh lăn ra cười. Nó đeo tạp dề nhìn qua sổ đồ Gia Khanh đã mua, nhanh chóng bắt tay vào bếp, hai người kia phụ nó thôi.

Ngoài phòng khách, Khánh Minh đã về

- Tao tưởng mày ăn ở đấy

- Ờ ăn rồi_ Khánh Minh ung dung đi vào bếp, thấy Minh Anh đang nhặt rau còn Gia Khanh đang cho đồ ăn vào lò vi sóng, nó thì quay lưng lại nên anh không nhận ra, và lại nó khác nhiều mà

Minh Anh không nói gì, chỉ nhìn nó rồi nhìn Khánh Minh, nghĩ xem hai người đấy mà thấy nhau thì sao

- Có khách à_ Anh thấy nó nhưng không biết, nhìn qua rồi mở tủ lạnh lấy nước rồi đi ra ngoài luôn. Nó quay lại nhìn anh nhưng anh quay đi rồi

Minh Hoàng ngoài phòng khách đang hí hửng xem kịch hay nhưng nhanh chóng đã thấy anh đi ra

- Ai trong kia thế mãi, body đồng hồ cát luôn, chắc xinh_ Khánh Minh ngả lưng xuống sofa gác hai chân lên bàn nói

- Mày quen mà_ Minh Hoàng cười cười nham hiểm

- Tao quen á_ Anh chỉ tay vào mình

- Ờ

- Mãi điên à, mặc dù có hơi lằng nhằng nhưng tao chẳng tới mức không nhớ được ai là ai

- Xạo mãi

- Tao tin chắc mày sẽ đơ toàn tập khi thấy

- Xinh lắm hả?

- Xinh... tao thách mãi vào thả thính đấy
- Nhưng nhỏ đấy bạn Minh Anh à, chứ bạn bà Khanh là tao không thích lái máy bay đâu
- Nhỏ tuổi hơn mãi, người Việt Nam, bạn tao với Minh Anh
- Ô, tao tò mò rồi nhé_ Khánh Minh nhếch môi cười đắc ý
- Nếu tao tán ok thì sao_ Anh hất mặt hỏi
- Tao bao mãi đi bar một tháng đấy
- Ok_ Khánh Minh tỏ cười cười nguy hiểm, gì chứ, anh đã báo giờ ra tay mà không đổ đâu. Năm đầu qua đây tỏ vẻ ngoan ngoãn các kiểu, từ năm sau trở đi trở lại bản chất lăng nhăng như hồi còn chưa biết nó là ai.

Nhưng anh cảm thấy người trong bếp đó có vẻ rất thú vị thì Minh Hoàng mới thách đó vậy, vốn lâu nay cậu chỉ thách anh tán mấy nhân vật tầm cỡ thôi, tò mò quá, và lại nhiều năm kinh nghiệm nhìn qua anh cũng nhận ra người đấy dù quay lưng nhưng vẫn thấy đẹp. Với một con người tập gym như anh nhìn cũng biết người đó cũng tập gym nên mới có body đẹp vậy. Rốt cục là ai???

- Tao cho mày hạn một tuần
- Mãi khinh thường tao từ khi nào thế
- Ok... nếu mày thích nếu hôm nay mày tán đổ tao sẽ lo toàn bộ tiền đu bar của mày trong năm nay
- Mày lại làm tao tò mò quá

Lâu nay Minh Hoàng vẫn luôn thua kèo anh trong những vụ này, nhưng vụ này có vẻ rất chắc chắn.

- Em đấy ở đây một tuần cơ, mày xem thế nào thì làm
- Haha... được lắm_ Anh cười đắc ý

Minh Hoàng lắc đầu cười nham hiểm, gì chứ, anh tự tin quá rồi mà, Minh Hoàng lấy điện thoại nhắn tin cho Minh Anh, bảo nhỏ với Gia Khanh tìm cách đi ra ngoài để Khánh Minh phát huy khả năng

Trong này nó vẫn bận rộn với mọi thứ, đầu tiên Gia Khanh giả vờ có việc lên phòng, rồi Minh Anh một lúc sau, giả vờ nghe điện thoại, đi ra ngoài phòng khách.

Nó vẫn vô tư vừa hát vừa nấu ăn, rất chuyên nghiệp

Khánh Minh đi vào vờ uống nước chưa kịp uống đã thấy nó tay đang bần mà tóc kẹp lại tuột ra, nó đang loay hoay hất tóc thì Khánh Minh nhẹ nhàng lại kẹp lại tóc dùm nó một cách tinh tế (anh thả thính ghê quá

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nên Làm Gì Đây..

Minh Anh, Minh Hoàng và Gia Khanh cũng biết trước được kết quả như vậy mà, haizzzz, tự nhiên lại khó nhìn mặt nhau ra như thế chứ, lại khiến nó khó xử nữa.

Khánh Minh chẳng nói lời nào rồi đi thẳng lên phòng luôn, tụi Gia Khanh lắc đầu ngán ngán rồi xuống bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Vẫn cứ cố tỏ ra bình thường nhất nhưng nó chẳng ổn chút nào, hay nó đi xin lỗi anh nhĩ??? Không được, nó không được phép làm vậy, nó đã hứa với ông nội anh còn gì, và lại chưa chắc anh đã còn tình cảm với nó, có khi anh có bạn gái rồi cũng nên. Nó thở dài mãi, tụi kia cố nói nhiều chuyện vui cho nó không nghĩ đến nữa, cứ thế nói chuyện mãi, nói đủ thứ chuyện vui trên trời dưới đất. Nó cứ thỉnh thoảng lết nhìn cầu thang xem anh có xuống không nhưng mà mãi thì không xuống

- Hay là em ra ngoài ở nhé_ Nó cười cười nói: thấy phiền mọi người quá
- Thử đi xem, em muốn chết hả_ Gia Khanh trừng mắt nhìn nó
- Em bị điên à, ở đây thì làm sao, phiền cái gì nào_ Minh Hoàng gất

- Nhưng mà.....

- Nhưng nhĩ cái gì, khi nào về thì mới được phép mang vali ra khỏi đây, không phải đi đâu hết_ Minh Anh tỏ ra không hài lòng với thái độ của nó

Haizzzz nó phải sao đây, xùy... thôi mặc kệ đi vậy, suy nghĩ nhiều làm gì cho đau đầu.

Ăn uống xong, tụi nó còn nói chuyện mãi xong nó mới lên phòng, đi máy bay khá lâu nên cả người nó cũng ê ẩm rồi, lấy điện thoại gọi cho mẹ rồi Phuong Vy rồi Thu Hà các thứ, nó ôm điện thoại lướt facebook, rep comment cái ảnh nó đăng lúc đặt chân xuống sân bay, rồi nghe nhạc. Nó tính ngủ nhưng không tài nào ngủ được.

Nó đấu tranh tư tưởng mãi, không biết nên làm gì nữa, nằm lăn lộn mãi không ngủ được, nó lại lấy điện thoại nghịch. Làm thế nào mà mãi nó cũng không thể nhắm mắt nổi, có lẽ một phần thời tiết có chút thay đổi nó chưa quen, mọi thứ còn lạ, một chút là do trong đầu nó nhiều thứ phải suy nghĩ. Haizz

Nó ngồi bật dậy, khát nước quá, mở cửa nhẹ nhàng đi xuống, giờ đã hơn 12h mọi người ngủ hết rồi.

Hử? Điện phòng bếp còn sáng, ày... chắc này Gia Khanh quên không tắt đây mà. Nó vừa bước chân vào thì thấy, Khánh Minh đang ở đấy, anh cũng đang uống nước, nó định quay lên không đụng mặt nhau lại khó xử thì anh nhìn thấy nó rồi

- Để anh đi_ Nói rồi anh cầm cốc nước trên bàn đứng lên.

Nó nhìn anh với cái áo thun trắng rộng, quần thụng thể thao rộng, khoe body đẹp tuyệt vời của anh, giờ nó mới có thời gian nhìn anh, anh cũng chẳng khác mấy, có cao to hơn vẫn đẹp trai và quyến rũ như thế. Mặt nó đỏ ửng, anh đi qua nó, nó mong chờ một cái ôm, hay anh nói gì đó cũng được, nhưng anh đi lướt qua nó như một cơn gió nhẹ vô tình, không nhìn nó một cái. Nó hựt hắng, quay lại nhìn anh nhưng anh vẫn đi lên cầu thang và không hề nhìn nó

Nó tủi thân quá, lại mở tủ rót nước uống một hơi rồi cuối cùng bị sặc nước, thấy cay sống mũi, thấy chảy nước mắt, rốt cục nó bị sao thế này? Khóc à??? Đừng như thế nữa mà

Nó không chịu được cái cảm giác anh cứ lạnh lùng như vậy với nó, nó không thích, nếu không gặp là một chuyện khác, nhưng gặp rồi thì lại là một chuyện khác, sao anh không ôm nó xin lỗi nó đi, nó ghét như vậy. Thật sự chịu nổi cái sự thờ ơ, lạnh lùng như vậy, là anh không còn tình cảm với nó nữa sao?

Nó lau nước mắt, có biết đừng xuống nữa, không phải gặp anh, không phải như thế này, nhưng mà nó khó chịu quá

Nó đi lên phòng, vừa đi vừa khóc, nhưng không thành tiếng, nó cứ khóc rồi lau nước mắt, nó ngồi thụp luôn xuống cầu thang, không muốn làm gì lúc này cả, giờ anh lại ôm nó đi, nó nhớ anh lắm, nó sẽ mặc kệ cả để yêu anh. Nó không còn suy nghĩ trẻ con giống trước nữa, nó biết cái gì tốt hay không. Nhưng giờ nó không ổn lắm, nó muốn khóc thật lớn, nhưng sợ mọi người tỉnh giấc, nó lại cố cắn môi, ai hiểu cho nó cái cảm giác này đây. Bao nhiêu điều muốn nói, muốn hỏi, bao nhiêu nỗi nhớ mong nó cứ ứ nghẹn ở đây này... Sao mà đau đến thế? Cái cảm giác chạm mắt thấy thân quen lạ lùng, rồi thì chạm lại cả một vùng ký ức từng nhòe ướt, rất lạ lùng. Là thứ cảm giác như thể bầu trời đang nắng bỗng đổ cơn mưa rào, là sự bất lực nơi khóe mắt, là nỗi uất hận không thể nói thành lời, mọi thứ như nghẹn lại...

Nó đã cố gắng kìm nén cảm xúc, cố gắng làm mọi thứ nhưng mà cứ mỗi lần chạm vào ánh mắt ấy, tất cả lại như vỡ vụn. Giờ nó phải làm sao

Nó trở về phòng đóng cửa khóc như mưa, hai năm nay chưa điều gì từng làm nó khóc như vậy, nó cứ cố tỏ ra mạnh mẽ mãi, nhưng cứ điều gì liên quan đến anh là nó lại không kìm được cảm xúc. Lúc trước chỉ cần nó giận chút thôi anh cũng tìm mọi cách để xin lỗi trước, dù nó có giận anh hay anh giận nó thì anh vẫn là người xin lỗi trước, anh cũng sẽ chẳng để nó khóc như vậy đâu. Nhưng mà giờ sao, anh khác quá

Là do nó đã suy nghĩ quá nhiều rồi, nó với anh có là gì đâu nhĩ? Chia tay rồi thì anh có quyền lạnh lùng với nó mà, không quan tâm với cảm xúc của nó được mà, là tại nó cứ mãi suy nghĩ rằng anh vẫn đang chờ nó, haizz anh là người cao cao tại thượng như vậy, tương lai rực rỡ biết bao nhiêu, xung quanh anh có biết bao nhiêu nữ nhi, bao nhiêu tiểu thư xinh đẹp, đâu cần tới nó nữa.

Cứ nghĩ đến nó lại không thể nào nhắm mắt nổi, có điều là nó qua đây không phải để gặp anh, không phải để tạo cơ hội cho anh xin lỗi nó mà là để đi công việc, đi thực tập, để học hỏi. Nó nghĩ lại rồi, nếu anh muốn thì có rất nhiều cách để xin lỗi nó, có rất nhiều cách để anh làm được nhưng anh không làm, một người như anh đâu dễ bị người khác khuất phục đâu, tóm lại là anh hết tình cảm với nó rồi, suy nghĩ mãi nhiều như vậy để làm gì.

Nó không ngủ được nên nằm nhẩn tẩn với Thu Hà mãi tận đến sáng, rồi dậy chuẩn bị đi tới trường.

Sau một đêm vừa khóc vừa không hề chớp mắt chút nào, hai mắt nó đã thâm quầng, sắc mặt vô cùng kém. Nó phải trang điểm nhẹ để che đi. Đơn giản với áo sơ mi form rộng, quần jeans đen rách gối, cùng đôi giày thể thao trắng, nó kéo balo đi xuống dưới nhà, quả thực nhìn nó như học sinh cấp 3 ở đây vậy, nó thả tóc nhìn cho nó dịu dàng nữ tính chút xíu. Vừa mở cửa đi ra đã gặp ngay Khánh Minh cũng vừa đi ra, anh chẳng khác nó bao nhiêu, ăn mặc tương tự nó vậy, mỗi tội đi giày đen, nhưng mà nhìn qua chẳng khác gì mặc đồ đôi vậy.

Nó nhìn anh rồi đi nhanh xuống dưới nhà để chuẩn bị ăn sáng xong Gia Khanh sẽ đưa nó tới trường.

Khánh Minh không hề ăn sáng rồi cũng đi luôn, ờ... nó đáng ghét vậy sao? Mặc kệ đi.... haiz

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: First Kiss

Buổi học đầu tiên trong cái lớp đặc biệt được chuẩn bị sẵn với nó khá ok. Trường đại học hàng đầu thế giới, quả nhiên chất lượng thì khỏi nói rồi, haizzz nếu như gia đình nó có điều kiện thì nó cũng đâu đến nông nổi đâu nhỉ? Học ở đây tuyệt vời thế này cơ mà. Đã thế người nước ngoài người ta thân thiện và phóng khoáng vô cùng, mới đi hôm đầu mà nó đã quen được bao nhiêu người, có Hàn có Trung có singapore có Việt Nam có Nhật Bản có Pháp đủ luôn.

Nó vô tình biết được, anh ở đây đào hoa lắm, và đang yêu một chị người Anh, ờ hay lắm.

Về nhà có mình nó bơ vợ, chán nhể, Gia Khanh hôm nay phải làm chuyên đề nhóm nên về muộn, Minh Hoàng với Minh Anh thì chơi game ở sofa.

Nó đi vòng vòng ra vườn hoa đeo earphone nghe nhạc, lại là mấy bài hát trong cái mp3 của anh cover, nó như thói quen mỗi lúc buồn của nó rồi, mặc dù cho hiện tại hay tương lai anh có ra sao, nó mặc kệ, anh của quá khứ, nó thích anh của quá khứ

Nó mãi ngắm nhìn mấy bông cẩm tú cầu màu tím, rồi bên kia là hoa hướng dương, ngồi trên xích đu nghe đến "because I love you" rồi nước mắt lại tuôn. Cái cảm giác nó không diễn tả hết được, lần nào nghe tới đoạn đẹp khúc là nó lại thấy trong lòng nôn nao, phải thuộc lòng lời việt của bài hát như nó mới có cảm xúc như vậy

"Vẫn luôn là bầu trời này, như bao ngày khác. Chỉ có một điều khác là em không còn ở đây. Có lẽ anh đã để em đi mà không chút vương vấn. Không, không phải. Anh không thể để em ra đi như thế được. Mong mỗi em, anh đang mong mỗi em. Bởi anh nhớ em nên mỗi ngày anh gọi em trong cô độc. Anh nhớ em, anh nhớ em. Nhớ đến nỗi cứ gọi tên em trong vô thức, hôm nay cũng vậy. Ngày qua ngày, anh tưởng như mình đang chết. Anh phải làm gì đây? Yêu em, yêu em. Anh rất yêu em. Anh phải để em ra đi dù chưa kịp nói hết lòng mình. Xin lỗi em, xin lỗi em Em có nghe thấy anh nói không? Em có nghe thấy lời thú nhận muộn màng của anh không? Anh yêu em"

Nó rất khó chịu, kể từ lúc nghe cô bạn người Việt Nam nói về anh, nó đau lòng quá, vốn nó vẫn cứ tin anh còn yêu nó, giờ mới ngờ, nó có là gì đâu chứ. Nó không khóc thành tiếng, chỉ là nước mắt cứ tuôn rơi. Chân đứng đưa cái xích đu, mắt nhìn xa xăm.

Một vài giọt mưa bắt đầu rơi xuống, nó đưa tay hứng mưa. Người ta nói ngày mình đau lòng nhất trời sẽ đổ mưa. Nó thờ dãi rồi đứng lên lau nước mắt, định đi vào nhà không mưa to lắm, nó cố lau nước mắt, rồi không may đụng vào anh, giống như lần đầu anh với nó gặp nhau vậy. Anh nhìn nó, nó nước mắt tèm nhem, ngược đôi mắt long lanh nhìn anh, anh nhẹ nhàng kéo nó ôm thật chặt, cứ ngỡ thả ra anh sẽ mất nó

- Nếu không ổn thì cứ nói với anh. Lớn rồi sao không biết suy nghĩ cho bản thân gì vậy, anh lạnh lùng với em em khó chịu lắm chứ gì, em thấy anh yêu người khác em cũng khó chịu sao em không nói ra, nhưng em nghĩ anh ổn lắm à. Anh rất không ổn, anh rất muốn làm thứ gì đấy cho em, muốn chúng ta quay lại như trước nhưng anh rất sợ, em sẽ từ chối anh lần nữa, anh không thích như thế. Anh xin lỗi, là anh sai, là anh làm em phải khóc, làm em khó chịu, anh xin lỗi, tha lỗi cho anh nhé. Anh nhẹ nhàng xoa đầu nó: Anh biết em sẽ nghĩ anh lăng nhăng, anh thế này thế nọ nhưng anh chưa từng có cảm giác với ai cả, em tin không? Anh đã muốn ôm em ngay lúc gặp em nhưng anh lại rất sợ. Tối qua anh không ngủ được, gặp em dưới bếp cảm giác như em không muốn gặp anh nên anh đi. Anh thấy em khóc, anh muốn quay lại nhưng không thể, anh không biết lúc đấy anh làm sao nữa. Anh thật lòng xin lỗi em. Nếu cho em không còn yêu anh thì anh vẫn yêu em như thế. Đời này anh sẽ chỉ yêu mỗi em thôi. Em ghét anh cũng được, đánh mắng anh thế nào cũng được, nhưng từ giờ đừng buông tay anh nhé. Anh sẽ không ổn khi không có em

Nó vui đầu vào ngực anh khóc nức nở. Giờ nó không biết làm sao nữa, chỉ khóc thôi, cảm xúc kìm nén đã vỡ òa. Nó phải làm sao đây, giữa lí trí và con tim. Nó không biết nên làm gì lúc này cả, đầu nó rối như bòng bong, không thể nghĩ thêm được gì cả.

Anh nâng cằm nó lên, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên cánh môi anh đào của nó (oa oa...), đây là nụ hôn đầu, là first kiss, ơ ơ, lần đầu tiên, cảm xúc khó tả quá.

Anh mỉm cười nhìn nó, nhẹ nhàng lau nước mắt.

Nó vẫn còn sực sật mãi, vẫn còn ngơ ngơ trước nụ hôn của anh

- Nín chưa? Khóc nữa anh hôn nữa này

Nó xấu hổ vội che miệng lại. Anh vừa hôn nó á, nụ hôn đầu của nó đấy. Ơ ơ... ngại quá. Nó đỏ mặt không dám nhìn anh

Anh ôm nó thật chặt, mấy năm chờ đợi cuối cùng cũng được toại nguyện

- Anh sẽ không để em khóc nữa. Anh hứa đấy. Bất cứ chuyện gì cũng đừng buông tay anh nhé

Nó không nói gì chỉ ôm anh thật chặt, thay cho lời đồng ý. Giờ nó mặc kệ cả thế giới để yêu anh. Hạnh phúc của nó, nó phải giữ chứ, từ nay nếu anh không buông nó cũng sẽ không buông tay anh đâu

Mưa ngày càng lớn, nhưng mà nó không sợ, giờ có anh rồi, anh bảo anh sẽ cân cả thế giới

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Một Chút Ngọt Ngào

Nó tắm gội xong, đang lau tóc thì có người gõ cửa, nó phải đứng lên đi mở cửa, đập ngay vào mắt nó là cái bản mặt cười cười đáng ghét của anh, đang cầm máy sấy tóc

- Để anh sấy tóc cho em nào

- Ồ... sao biết em không mang máy sấy_ Nó dựa vào cửa cười cười

- Còn lạ gì em nữa_ Anh nhún vai

Nó cười khi khi, có nỗi anh hiểu nó mà.

Anh sấy tóc cho nó một cách chuyên nghiệp, nó không kim được sự quá khích nên đã lấy điện thoại quay video lại, nó sống ảo quá đi mất, ơ nhưng trên tik tok mấy đôi yêu nhau người ta cũng hay khoe thế mà

- Anh có từng làm cho ai chưa mà chuyên nghiệp ghê gớm_ Nó vừa nghịch cái điện thoại vừa nói

- Có anh nữa. Sao nay lại để tóc dài thế này

- Trước em hỏi anh thích con gái tóc dài hay tóc ngắn, anh said" anh thì thích con gái tóc dài, nhưng mà mọi thứ của em anh cũng đều thích" thế nên em để tóc dài

- Yêu yêu

Nó bĩu môi, cũng không nghĩ sẽ có ngày hôm nay đâu nhỉ? Mọi thứ xảy ra bất ngờ quá làm nó còn chưa định hình được, giờ nó tôn thờ chủ nghĩa " yêu anh là sai thì em đây không cần đúng". Không biết sao nhưng cứ mỗi lần nhìn vào cái bản mặt đẹp trai và quyến rũ chết người của anh thì nó lại từ bỏ hết lí trí, đây là khuyết điểm lớn nhất của nó.

- Anh...

- Ủ, sao nào_ Anh nhẹ nhàng nói

- Ngoài em ra anh có dành tình cảm cho một người phụ nữ nào khác nữa không

- Có chứ....

- Hử??_ Nó tối mặt

- Một người hơn em 24 tuổi

Nó cười chun mũi, nhưng mà...

- Anh... anh có lừa dối em cái gì không?_ Nó nghiêng đầu hỏi

- Đồ điên này, lại hỏi vợ vắn đi

- Không phải lâu nay số lượng người yêu cũ của anh rằng theo cấp lũy thừa qua từng năm sao_ Nó nhú mồm nhìn anh

- Thật ra là có nhưng anh thề, anh không có tình cảm với ai cả_ Mặt anh nghiêm trọng nói

- Hử... không có tình cảm mà đi tán tỉnh rồi làm người yêu người ta. Hử... cái việc làm người yêu anh coi bộ dễ dàng nhỉ

- Anh nói thật mà anh không làm gì có lỗi cả_ Anh trưng bộ mặt cún con nhìn

- Không làm gì có lỗi_ Nó bĩu môi lườm anh nói

- Anh nói thật mà, chẳng qua là nhìn thấy Minh Anh với Minh Hoàng đáng ghét quá nên anh....

- Ngụy biện_ Nó lừa anh
- Em yêu à... em phải tin tưởng anh chứ
- Em hoàn toàn mất niềm tin ở anh_ Nó nghịch điện thoại lắc đầu nói
- Ồ..._ Anh xụ mặt

Nó lừa anh rồi lấy cái điện thoại anh trong túi quần

- Để em kiểm tra

Anh không nói gì nhún vai rồi đi chải đầu cho nó

Anh đổi điện thoại mới rồi, có khi xóa hết anh cũng nên, nó nhập mật khẩu là ngày sinh của nó nhưng không đúng

- Hừmmm anh đổi mật khẩu rồi_ Nó nhún mày
- Anh có dùng mật khẩu bao giờ đâu, ấn dấu vân tay này_ Anh mở cho nó
- Nhưng em muốn biết mật khẩu, anh lại lừa dối em điều gì đi
- 0509 đồ thần kinh này
- 0509 là gì?_ Nó nhăn mặt
- Đây... ai là người có lỗi_ Anh lừa nó

Ồm... là cái gì? Là ngày sinh của nhỏ nào người yêu anh, hay là ngày gì nhỉ? Nó cố nghĩ cho ra, ờ... rốt cục là ngày gì, phải liên quan tới nó thì anh mới nói như vậy.

À à... là ngày mừng 5 tháng 9 ờm... sao tự nhiên nó quên nhỉ?

Nó cười rất tươi nhìn anh

Anh vò đầu nó

Nó mở điện thoại, đập ngay vào mắt nó là cái ảnh của nó đang cười rất tươi dưới nắng mặt trời buổi sáng, là cái ảnh nó đi biển rồi chụp so deep mà, nhưng rõ ràng là nó mới chụp đây mà, sao anh lại có

- Anh vẫn theo dõi facebook em mà_ Anh tì cầm lên vai nó nói

Nó mở đủ thứ trong điện thoại anh, vào tin nhắn, không có gì mờ ám, vào danh bạ, nhật kí cuộc gọi các kiểu, chỉ không ngờ là anh chẳng lưu lại số điện thoại,

- Máy này của người yêu cũ anh hả?

- Ồm..._ Anh cười cười

Nó lừa anh cái rồi vào zalo... vẫn thế, tin nhắn chắc chưa kịp xóa, của người yêu cũ mới nhất

- Người yêu cũ cũ cũ chắc anh xóa hết rồi chứ gì
- Ồ.. đương nhiên, anh không có thói quen để nhiều tin nhắn, chia tay xong xóa
- Đồ..._ Nó muốn bóp cổ anh mà, con người, đáng ghét v: Chắc tin nhắn của em anh cũng xóa rồi chứ gì
- Anh vẫn anh đọc lại mà

Nó bĩu môi, lại lướt lờ qua mes, không dấu vết, có mỗi tin nhắn của chị người yêu mới mới vừa đây cyar anh là chưa kịp xóa, dù sao nó học chuyên anh, học ngôn ngữ anh đẳng hoàng, có việc gì khó khăn để dịch đồng tiếng anh này đâu chứ

- Chia tay nhanh thế
- Từ hôm em qua đây
- Sao anh có thể như thế được nhỉ? Như người khác là em sẽ chửi cho te tua rồi đấy, xong em mới xử lí anh.

Nó mở album anh, ờ hình như anh vẫn giữ đầy đủ anh của nó, ảnh anh với nó chụp chung, tạm thời qua vòng sơ khảo

- Đây là lần đầu tiên em kiểm tra điện thoại anh đấy, tạm thời giờ em dùng điện thoại anh, anh có ý kiến gì không
- Dạ không
- Thấy em làm thế quá đáng không
- Không, bảo bối anh ghen dễ thương thế_ Anh hai tay véo má nó
- Nếu như lần này em không qua đây anh sẽ làm sao
- Học xong anh về với em, rồi đưa em qua đây_ Anh ôm nó nói
- Anh phải định cư bên đây à_ Giọng nó trùng hẫ xuống
- Ủ..._ Anh gật đầu
- Không có cách khác sao? Em không muốn định cư ở đây
- Anh sẽ nghĩ cách, tạm thời anh còn học nữa mà, nội đã giao công ty cho anh đâu
- Mà... như thế này, nội anh sẽ tìm em tiếp thì sao
- Anh lo... yên tâm đi_ Anh xoa đầu nó
- Anh có biết là thời gian qua em khổ sở như thế nào không hả

Nó đẩy anh ra, cứ nghĩ đến thời gần qua nó phải sống khổ sở như vậy nó lại thấy căm ghét anh

- Anh biết mà_ Anh trưng bộ mặt cún con nhìn nó
- Anh có hiểu cái cảm giác khi Thu Hà nó cũng có gấu rồi, Phương Vy cũng có, còn mỗi em bơ vơ, có người thích cũng không thích lại, có nhiều người tỏ tình cũng không đồng ý đề người ra gán cho em cái tên chánh nhất trong cái trường đại học. Cảm giác có người yêu cũng như không có. Đáng ghét nhất là vào mấy ngày lễ bọn nó đi chơi với người yêu còn mình ở nhà ngủ, mùa đông người ta đi học thì nắm tay kiểu này kiểu kia còn em thì không. Hừ... không yêu ai được mà cũng không được quan tâm anh có hiểu cái cảm giác đấy của em không hả? Cứ mỗi lần nhắc đến anh em lại tâm trạng không vui chút nào cả. Cứ nghe anh hát tới because i miss you là em lại khóc, anh có biết tại mấy bài hát của anh làm em cảm thấy tất cả các bài hát còn lại đều không thích. Nhiều lúc có rất nhiều chuyện muốn nói thì không biết nói cho ai, giành Vy với Thu Hà nhiều quá người yêu nó lại gọi năn nỉ em để cho tụi nó đi chơi. Anh thấy đáng ghét không. Nhớ anh mà không biết làm gì cả, trong khi anh thì yêu hết em này tới em kia, cứ nghĩ đến là máu lại sôi lên mà.
- Anh xin lỗi mà, từ nay anh sẽ bù đắp lại cho em
- Mấy hôm nữa em về, yêu xa cũng chẳng khác gì
- Anh tình nguyện thức đêm nghe em tâm sự, sẽ bay về nhiều hơn với em, sẽ cố gắng được về với em sớm nhất có thể, sẽ đưa em đi Hàn Quốc, đưa em đi du lịch thật nhiều nơi
- Lúc đấy có khi em già rồi cũng nên, yêu anh thanh xuân của em bị những khoảng thời gian lãng phí để chờ đợi. Anh có hiểu không
- Anh biết, anh cũng đâu vui về gì đâu, oan quá. Em phải hiểu cho anh một chút
- Cũng may chị Khanh hay nói không thì anh xác định với em. Giờ chắc chị về rồi đấy, đi xuống ăn cơm

Anh với nó tay trong tay đi xuống nhà, Minh Hoàng với Minh Anh từ đầu tới cuối im lặng. Gia Khanh cũng không mấy ngạc nhiên cho lắm, chỉ cười, ít ra tụi nó như thế chị đỡ khổ khi suốt ngày nghe hai đứa tra tấn

Tụi nó đang ăn thì Minh Hoàng cười nham hiểm nói

- Hai đứa làm lành thì phải có gì đấy chứ nhỉ? Lâu rồi chưa đi biển Minh ơi
- Đúng rồi_ Minh Anh gật đầu tán thành

Gia Khanh với nó cười cười

- Ok thôi, Hoàng nó sẽ nó chi phí
- What??? Sao lại là tao

- Tao không thích đi bar nữa, tao thích đi du lịch

Minh Hoàng cứng họng không nói nên lời

- Là sao?_ Gia Khanh thắc mắc

Minh Anh kể kể cho Gia Khanh với nó nghe luôn, nó đen mặt nhìn anh, cố nhịn để ăn xong nó mới thanh toán một thể. Không chấp nhận nổi mà.

Anh nhận ra luồng sát khí xung quanh nó, chỉ im lặng ăn rồi nhanh chuồn lên phòng khách

Hôm nay tới lượt Minh Hoàng với Minh Anh rửa bát nên nó bay luôn lên phòng khách

Nó lườm anh

- Em cho anh giải thích trước

- Tại lúc đấy anh thật sự không biết đó là em mà

- Không biết á...

- Thật mà, trước em tóc ngắn, giờ tóc dài, trước phẳng như bức tường, giờ body hình chữ s, em phải thông cảm cho anh chứ_ Anh đáng thương nhìn nó

- Cái gì cơ... trước em đâu có tới mức đó_ Nó vợ gối ôm ném anh

- Ủ thì đấy, nhưng mà anh không làm gì có lỗi cả mà

- Còn không làm gì có lỗi, mất niềm tin ghê gớm

- Em phải tin anh

Và sau đó sau đó, anh phải đi giải thích, đi năn nỉ nó, cái kiểu gì vừa làm lành hai tiếng trước giờ lại giận nhau thế này. Haizzz

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chị Chồng :))

Buổi tối ở phòng khách, couple Minh- Minh thì đang chơi game vô cùng gay cấn, anh thì làm việc với cái laptop vô cùng chăm chú, nó chán nản dựa vào anh lướt facebook một cách chống rỗng, một mình Gia Khanh cô đơn lẻ bóng cũng đang làm việc rất chăm chú.

Nó đáng nhấn tin với Hoàng Nam thì

- Ngồi bên cạnh người yêu mà còn dám nhấn tin với trai hử?_ Anh liếc nhìn nó

- Ai cho anh đọc chộm tin nhắn của em_ Nó lườm anh

- Nó đập ngay vào mắt thì nhìn thôi_ Anh nhún vai nói bằng cái giọng nó nghe đáng ghét thế

- Hử_ Nó lườm anh rồi lại cúi xuống nghịch điện thoại

- Thân thiết nhỉ?_ Anh vừa dán mắt vào cái laptop vừa nói

- Ờ chứ sao, em với nó thân nhau từ hồi trong bụng mẹ cơ

- Ờ...

- Thích ờ chứ gì_ Nó quay sang lườm anh, làm gì có ai có bạn trai như bạn trai của nó chứ, đáng ghét thế này chứ. Người gì đâu mà, không nhẽ có lại đập có một cái

- Kìa... bạn nhấn tin kìa_ Anh liếc mắt nhìn nó nói cái giọng đáng ghét vãi

- Ờ ủa rồi sao, làm gì có ai vô tâm như cái mặt anh_ Nó lườm lườm

Anh cười cái rồi quay lại làm việc tiếp

- Này thì cười_ Nó điên lên vò đầu tóc rồi bù xù, tụi kia chỉ biết nhìn rồi cười

Bỗng, ngoài cửa đi vào, một người làm nó đơ toàn tập, đẹp quá đẹp. Với một con người luôn tự nhận mình đẹp và không bao giờ công nhận ai đẹp hơn mình như nó cũng phải ngẩng người trước người đáng đứng ở cửa. Quả tuyệt sắc giai nhân, quá đẹp, quá lộng lẫy, quá sang chảnh, trên người từ đầu tới cuối toàn đồ hàng hiệu, đúng là một rich kid chính hãng. Chẹp chẹp

Nó đơ người vài giây, xong thấy người đấy nhìn nó cười thân thiện, lại ngơ ngơ người" Ủa có quen mình ư?"

- Ô chị Khánh Linh_ Là giọng của Minh Anh

- Haha là con gió nào đã đưa người đẹp của chúng ta đến đây_ Minh Hoàng cười

- Chị về đây khi nào thế_ Gia Khanh hơi ngạc nhiên

Nó vẫn chưa định hình được, nhưng mà... cảnh nhìn càng có chút giống Khánh Minh, không nhề là chị của anh. OMG không thể nào

Nó nhận ra, cái tư thế đang vò đầu bứt tóc khánh Minh của mình vội vàng rút tay lại và ngồi xuống, chết rồi, vốn dĩ nó hiền lành lắm chứ tất cả là tại anh nên nó mới hồ báo như thế. Chết rồi, ai mà biết được có người vào, nhưng rõ ràng là... xùy xùy

- Hello... tối nay phải định cư nhà mấy đứa rồi_ Chị đấy cười, ôi mẹ.. nếu không là con gái thì nó sẽ yêu chị chết mất, người gì đâu mà đẹp thế này

- Sao bà không ở chỗ nội đi_ Giờ Khánh Minh mới lên tiếng

Xem kìa, nói chuyện với chị mà thái độ đáng ghét chưa kìa, em trai nó mà dám nói với nó như thế đảm bảo rằng cũng không còn cái nào

- Ô... thích ở đây được không_ Khánh Minh hất mặt nhìn anh rồi quay sang cười với nó: Hello em đâu

Nó ngại đỏ cả mặt

- Ô sao chị biết có Đan ở đây mà về đây thế này_ Minh Hoàng cười hỏi

- Đâu, chị vừa từ Canada về đây, đâu biết Đan ở đây và lại ở nhờ không về nội chắc lại bị kéo đi xem mắt, ôi đau đầu quá_ Khánh Minh lắc đầu

- Ô sao nội lại không nhanh gả bà đi chứ, nhìn thấy bà tổn thọ quá_ Lại là cái giọng đáng ghét của Khánh Minh

- Muốn chết hả mãi_ Khánh Linh tháo đôi giày ra nó còn tưởng ném Khánh Minh làm nó vội nắm mắt lại nhưng nào ngờ chị chỉ tháo ra để đi dép trong nhà thôi, suýt làm nó đau tim

- Hỏi xem ai muốn chết không?

- Em đâu, chị vô cũng ủng hộ hành động vừa rồi của em lúc chị bước vào cửa, em có thể đánh nó bất cứ lúc nào nó đáng ghét quá, em yên tâm chị bảo kê cho em

Nó chỉ cười cười

- Tưởng bạn gái em nghe theo CHỊ à

- Ờ đương nhiên nghe theo chị Linh rồi_ Và bây giờ nó mới lên tiếng làm tất cả phì cười, nó lườm Khánh Minh, giờ nó cũng có đồng minh để ăn hiếp anh. Hừmmmm

Khánh Minh cứng họng không nói nên lời

- Yêu em đâu_ Khánh Linh phì cười nhìn nó

- Em sẽ gọi cho nội cho người qua qua đây vậy_ Anh nhướn mày thách thức

- Thử xem có bản lĩnh không_ Khánh Linh cũng không vừa

- Ờ thử xem_ Nó cũng nói leo

Khánh Minh cạ ngón nhìn nó rồi nhìn Khánh Linh. Nó cứ vênh vênh cái mặt lên làm anh tức điên lên trừng mắt nhìn nó

- Thử vênh mặt nữa xem, hôn cho bây giờ

Nó chột nhó, lườm anh cái làm tụi kia ôm nhau cười

- Chị ăn uống gì chưa để em nấu_ Gia Khanh nói
- Ồ chị chưa ăn gì cả, kiếm gì chị ăn cũng được
- Để em làm pizza cho chị, hay chị ăn mì, em nấu cho_ Nó cười tươi nhìn Khánh Linh
- Anh cũng muốn_ Khánh Minh trưng bộ mặt cún con nhìn nó
- Kê_ Nó thái độ hờ hững, anh bị ăn bơ mặt đơ luôn
- Hahahahahaha nghìn like cho Đan_ Cả Minh Hoàng với Khánh Linh đồng thanh

Nó cười cười rồi đi xuống bếp, Minh anh cũng lao theo, ăn sớm quá giờ trưa nào cũng đói

Trên này Minh Hoàng vẫn chơi game, Gia Khanh thì giúp Khánh Linh mang đồ lên phòng, hai người đây sẽ chung phòng vậy. Riêng mỗi Khánh Minh mặt không dễ ưa chút nào, đối xử như con ghê với cái laptop, đúng hơn là anh muốn phá hư luôn cái bàn phím. Người yêu của anh thật tốt bụng quá mà

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dể Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Về Nhà

Bình thường nó thấy một tuần cũng đâu có trôi qua nhanh lắm đâu nhỉ? Sao bây giờ vèo một cái đã hết một tuần trong khi nó còn chưa làm được gì cả. Lại phải về Việt Nam ư? Nó còn chưa được đi tham quan một số nơi ở đây mà, nước Mỹ thân eo của nó, ai ai buồn quá. Nó về sẽ nhớ tụi Gia Khanh, nhớ anh nữa, còn mới làm lành được mấy hôm mà, chưa gì đã phải xa nhau rồi, nhưng mà nó không thể ở lại đây được. Nó phải về, haizz

Tiền nó ra sân bay mà Minh Anh với Gia Khanh mặt buồn thiu, nó cũng chẳng mấy vui vẻ cho lắm, xa chắc sẽ nhớ lắm. Từ đầu tới cuối anh vẫn nắm chặt tay nó không nỡ buông ra.

- Cuối năm chị và mọi người sẽ về thăm em nhé. Em về rồi ai nấu cơm cho tụi chị ăn đây, buồn quá_ Gia Khanh ôm nó thở dài
- Em sẽ nhớ chị lắm,
- Thôi cố gắng nhé

Vừa bước Gia Khanh ra nó lại ôm Minh anh, không biết sao nó lại có cảm giác gì gì đấy khó nói, không biết sao nữa.

- Em về rồi có nhớ em không?
- Còn hỏi nữa, Đan về rồi ai chơi với chị
- Hoàng huynh đây gì khikhi

Nó quay sang nhìn Minh Hoàng

- Không được ăn hiếp Minh anh tí của muội nghe chưa_ Nó nghiêm mặt dặn Minh Hoàng
- Hahaha xem kìa, sao muội chẳng thay đổi chút nào thế này_ Minh Hoàng phì cười

Nó lườm Minh Hoàng cái

Sắp đến giờ lên máy bay rồi, nó quay qua nhìn anh bằng cái bộ mặt đáng thương hết mức

- Thôi tụi này về trước cho hai đứa tâm sự nhé. Đi đường cẩn thận nhé. Về tới nơi gọi cho chị_ Gia Khanh cười nói

Nó cười cười

- Bai bai mọi người

Tụi kia vừa đi, nó nhón chân ôm cổ anh, trưng bộ mặt cún con ra

- Em về rồi thì đừng có mà ở đây lằng nhằng đấy biết không. Mà để em biết thì đừng trách đấy nghe chưa. Tuyệt đối không được thả thính gái dưới mọi

hình thức. Phải gọi cho em thường xuyên biết chưa? Cầm đi bar nữa nhé, không cần thiết lúc nào cũng phải đẹp trai quá làm gì để nhiều gái theo. Em biết là anh bận nhưng em sẽ làm phiền anh đấy. Khi nào em có gì muốn tâm sự anh cũng đều phải nghe. Haizz em nói nhiều quá

- Anh không muốn em về_ Anh xụ mặt

- Biết sao bây giờ, không về không được mà

- Còn em nữa, có người yêu rồi thì đừng có mà thả thính vớ vẩn đấy. Nhiều người theo đuổi quá mà, thả thính luôn cả con trai giám đốc ngân hàng cơ

- Đâu có, hẳn ta thích em chứ em đâu có thêm đề ý đâu. Và lại ah phải thông cảm một chút cho bạn gái anh chứ, anh phải hiểu em vừa xinh đẹp body lại chuẩn học thì quá xuất sắc lại còn tốt bụng, vô cùng hiền lành thân thiện, thường xuyên tham gia các hoạt động ngoại khóa. Ngoài việc gia đình không có điều kiện thì em cũng khá perfect chứ đùa à. Cơ mà... sao anh biết

- Anh đoán thôi. Mà anh vô cùng thắc mắc là hẳn ta cũng đẹp trai nhà có điều kiện đi Lexus tại sao em lại không thích nhỉ

- Em không thích đi Lexus em thích đi xe đua Lamborghini Veneno cơ_ Nó chun mũi

- Biết Lamborghini Veneno luôn cơ

- Ô xe của bạn trai em, sau cũng là của em sao em lại không biết nhỉ? Và lại em là người phụ nữ hiện đại, vô cùng am hiểu những dòng xe đua phiên bản có hạn như vậy. Khikhi

- Giỏi..._ Anh phì cười xoa đầu nó

- Muộn rồi, em vào trong đây, bai anh yêu_ Nó cười tít mắt

- Từ đã_ Anh kéo nó lại hôn một cái rồi mới cho nó đi vào

Nó lườm anh cái rồi vội kéo vali vào trong. Haizz nó sẽ anh chết mất

Nó quay lại nhìn anh, thấy anh vẫn đứng đó nhìn nó, nó chẳng hiểu sao lại lao đến ôm anh cái nữa rồi mới đi

Lần này không quay lại nữa, không thì nó sẽ không nở đi mất, đâu biết anh vẫn đứng đó nhìn theo nó.

Vào trong, lúc còn chưa lên máy bay, thì Khánh Linh gọi cho nó

[- Em nghe ạ

- Sắp bay chưa nàng, chị xin lỗi vì có công việc đột xuất phải bay qua Canada nên không tiện em được thông cảm nhé

- Dạ không sao đâu ạ. Không biết lúc nào em mới gặp lại chị nhỉ

- chị sắp về Việt Nam rồi chúng mình lại được gặp nhau chứ gì lúc đấy phải đưa chị đi ăn hết tất cả các món ở thành phố T nhé

- Haha em rất sẵn lòng

- À Đan này em không phải lo chuyện của nội đâu nhé. Chị sẽ giải quyết xong xuôi. Đừng nghĩ nhiều nữa nhé.

- Vâng... Em cảm ơn ạ

- Ừ vậy thôi. Good luck. Lúc nào về đến nơi gọi cho chị nhé. Bye em yêu

- Em chào chị ạ]

Haizz ai cũng tốt thế này làm sao nó muốn rời xa đây. Tại sao cuộc đời nó cứ phải chịu cảnh chia xa thế này, bất công quá đi mất cứ đoàn tụ được mấy hôm lại phải chia tay buồn thế.

Nó lên máy bay, được ngồi hạng thương gia mà, nên khá thoải mái, đồ mang lên cũng được nhiều hơn nữa. Haha nó còn được một khoản tiền thuê khách sạn khá lớn của trường nữa tất cả là nhờ bạn trai nó có điều kiện mà.

Sau hơn 18 tiếng ê ẩm trên máy bay cuối cùng nó cũng được đặt chân về Việt Nam thân yêu của nó. Ô sao mà mới đi hơn tuần chút mà cứ thấy mọi thứ lạ lạ thế này.

Giờ ở đây là hơn 11h đêm rồi, nó thờ dài, cái sân bay rộng lớn người thì đông, nó đi tìm hình bóng của Thu Hà với Phương Vy mà chẳng thấy đâu. Nó lấy điện thoại gọi cho tụi kia, nhận được tin sốc mà suýt chút nữa đập đầu vào cây cột đang dựa mà tự tử luôn. Tụi nó rủ nhau đi du lịch hết rồi, giờ đang đi dạo ngoài biển, không nhớ là hôm nay nó về. Ồ hay lắm...

Nhìn người ta có người đón người đưa còn mình bơ vơ thế này, được mấy chú tài xế taxi cứ lồi lồi kéo kéo đến mệt.

Nó thấy anh gọi cho nó, nó than khổ than sở với anh một lúc mới đứng lên bắt xe đi về nhà mẹ luôn, không về phòng trọ nữa, đường nào tụi kia cũng không có ở đây, với lại nó mang quà về cho ba mẹ nữa chứ. Giờ về nhà là mấy hơn 1 tiếng nữa, nó phải gọi trước cho bố để dạy mở cửa cho nó nữa chứ.

Cái vali nó phải xách khá là nặng, có bao nhiêu thứ trong đây, nào là dầu gió xanh Mỹ mang về cho ông bà nội với bố, quần áo hàng hiệu cho em trai, váy hàng hiệu cho mẹ, áo cho bố, nước hoa đắt tiền cho Thu Hà, Phương vy để nó còn dùng ké còn cả cho Hà anh với Yến anh, sau nó phải qua chỗ của hai đứa để đưa nữa.... nhiều quà lắm, dù sao cũng mang tiếng đi nước ngoài mà. Tất cả đều là đồ của anh người yêu nó mua ý chứ, nó có mất gì đâu, hahaha.

Về tới nhà là nó thấy hạnh phúc nhất trên đời luôn á, nó chẳng khác hồi còn học THPT là bao, vừa thấy bố đã nhảy lên ôm rồi rít lên rồi. Mẹ nó chờ váy hàng hiệu, muốn xem thử mà cũng chẳng ngủ được

- Về khuya thế, đi taxi một mình nguy hiểm lắm_ Mẹ nó nói

- Ở trên đây một mình còn sợ hơn á. Vả lại mẹ à, mẹ tốn tiền cho con đi học võ làm gì, lại còn học lớp ứng phó với tình huống nguy hiểm để làm gì chứ. Hi.. yên tâm đi, con không làm gì anh thì thôi chứ không ai làm gì được con đâu

- Gớm đời... chưa đến lúc. Thôi vào tắm rồi ăn gì thì ăn đi ngủ đi

- Vâng... con ở nhà hai ngày mẹ ạ

- Muốn ở mấy thì ở chứ sao

- Thôi ba mẹ đi ngủ đi mai mà đi làm, con tắm xong cũng đi ngủ ý mà

- Ăn uống gì rồi ngủ chứ, đói bây giờ_ Bố nó lên tiếng

- Con muốn ngủ_ Nó cười cười

Nó tắm xong lên phòng nằm lăn ra giường nghịch điện thoại, từ giờ nó phải chịu cảnh yêu xa sao, rồi ngày nào cũng được nhìn nhau qua màn hình điện thoại, nói chuyện vài tiếng đồng hồ sao. Ôi không. Yêu xa đáng ghét lắm

Không ngoài dự đoán, kiểu gì anh cũng gọi video mà. Nó thấy anh ngồi ôm gối một góc ở sofa, kêu chưa được ăn cơm, rất đói và rất nhớ nó, vừa nói xong nó đã nghe giọng Minh Hoàng nói vọng vào

- Em đừng nó, vừa nãy trên giảng đường còn ngồi gần thả thính em người Hàn quốc cơ

Nó nhú mày lườm anh

- Em phải tin anh... anh không hề có_ Anh lắc đầu vô tội

- Chị làm chứng cho anh Minh nhé, anh không thả thính đâu_ Minh anh lộ đầu vào cười nói

- Đúng rồi, em phải tin anh_ Anh gật đầu tán thành

- Anh ấy chỉ cười cười nói chuyện thân thiết lắm thôi, không thả thính đâu muội yên tâm_ Minh anh cười hả hả

Khánh minh méo mặt, nó lườm anh, m còn dám như thế ư? Anh muốn chết sao

- Thôi hai cái đứa kia, Đan em vừa về yên nó lại bay qua đây giờ_ Là giọng Gia Khanh: Em yên tâm đi đã có chị ở đây rồi, lịch sóng cho về với em luôn

- Chị, hấn mà không nghe lời chị tát cho vỡ mặt ra cũng được. Muộn rồi mọi người ăn cơm thôi, em đi ngủ đây. Bai bai_ Nó cười cười rồi tắt điện thoại.

Ngồi gần cả ngày trên máy bay với oto nó mệt mỏi gần chết, giờ phải đi ngủ.

Haizz

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Xa...

Nó cứ về nhà là lại chẳng muốn lên để đi học nữa, haizzz còn năm nữa là tốt nghiệp rồi mà.

Nó đã có nói cho mẹ chuyện của nó và anh, mẹ nó chẳng ủng hộ mà cũng chẳng phản đối, vì giờ nó lớn rồi đâu còn nhỏ nhắn gì nữa, thế nên mẹ bảo "Lớn rồi muốn sao thì làm, đừng để đến lúc lại gọi về kêu mẹ ới con mệt mỏi lắm rồi, ok... mẹ cũng rất mệt mỏi với con rồi nhé. Yêu được thù yêu không được thì chia tay cho đỡ khổ, trên đời này không thiếu người tốt. Còn nếu xác định không lấy chồng về tao nuôi. Còn từ giờ đừng có mà than vãn. Con gái đẹp nhất là vào lúc này, đừng lãng phí chờ đợi điều gì mà không có kết quả. Nói ít hiểu nhiều"

- Mẹ đi dạy văn thì sẽ hơn đây

- Tao lại đuổi ra đường ở bây giờ_ Mẹ lườm nó

- Nếu con không lấy chồng mẹ nuôi con thật à

- Nên nhớ không có gì là free nha con, mẹ nuôi mày ăn học từ nhỏ sau đi làm kiếm tiền trả đầy đủ lại cho mẹ, không lại vừa tốt nghiệp rồi đi lấy chồng là không có mẹ con gì cả. Còn nếu muốn mẹ nuôi thì ok, cứ đưa tiền đầy đủ mẹ sẽ nấu cơm giặt quần áo cho.

- Mẹ thích tiền thế cơ à

- Tiền ai chẳng không thích. Nhớ đấy nếu chưa trả hết nợ cho mẹ thì đừng lấy chồng vội, không thì mẹ mày sẽ đòi tiền nạp tài kha khá đấy. Nuôi con gái là khổ quá mà.

- Nay từ lớp 1 con đã kiếm ra tiền cho mẹ còn gì

- Thế từ lúc trong bụng mẹ đã tốn bao tiền cho mày còn gì

Nó cạn ngôn, thực sự không thể nói lại mẹ nó câu nào

Đúng lúc đấy anh gọi video, nó trung bộ mặt đáng thương nhìn anh, hỏi sao thì kêu mẹ ăn hiếp nó. Mẹ lắc đầu ngán ngẩm, nói chuyện với mẹ thì như cáo, nói câu nào là phải nói lại câu đó thế mà nói chuyện với trai thì bày đặt mặt cún con. Còn nó thì đôi lúc không hiểu nó phải con của mẹ không nữa, đối xử cứ như nó là Cám vậy, trong khi nó vẫn nghĩ mình là Tấm.

Khánh Minh phì cười nói

- Em mà là Tấm thì còn ai xấu và độc ác hơn để đóng Cám với dì ghê haha

- Vừa nói gì cơ_ Nó nhiu mày

- Anh nhớ em chết mất

- Xùy_ Nó bĩu môi

- Sao nào sao nào?

- Sau mẹ bảo mẹ nuôi nên em chẳng lấy chồng đâu. Em còn phải trả nợ cho mẹ nữa cơ

- Haha để anh đảm phán lại với mẹ

- Muốn lấy em chắc anh phải tốn kém kha khá...haha căn bản là em perfect quá mà... hahaha_ Nó cười như con điên rồi bị mẹ lườm cho cái

- Bảo bối à... em "duyên dáng" quá

- Mẹ còn phải khen em duyên dáng cơ mà

- Ủ... _ Anh gật đầu miễn cưỡng

Nó thấy đôi lúc mình điên quá mà, chết thật, bao nhiêu tuổi rồi mà cứ như học sinh cấp 3. Thế nên đã từng có lần nó được mời làm phiên dịch cho người nước ngoài về một trường THPT, hôm đấy đi lại nhiều nên nó diện style sơ mi trắng thùng form rộng với quần jeans, nhìn chẳng khác gì học sinh cấp 3 thật, nhìn tóc lại có vẻ dãn chơi một chút trong khi cái mặt non choẹt, còn bị mấy đứa lớp 12 nó lại tán tỉnh các thứ tưởng học sinh mới chuyển trường, và từ đấy không mấy mặc combo sơ mi trắng, quần jeans và giày thể thao.

Ngày 1-4 của năm 4 đại học, lúc 6h30" nó ngủ dậy, cầm điện thoại gọi cho anh, anh nghe máy

[- Gì vậy bé, nay dậy sớm nhì?

- Nếu giờ em nói, em lỡ cảm nắng người khác rồi thì anh sẽ sao. Anh có đồng ý chia tay không?_ Nó cố nhịn cười để nói

- Con điên này, mới sáng mai bị gì hờ

- Em nói thật đấy, chúng ta chia tay đi
- Bị gì vậy?
- Em hết yêu anh rồi
- Kệ em, anh chưa hết
- Vậy anh cứ đơn phương em đi vậy
- Em yêu... anh không nghĩ ngoài anh ra có ai có thể làm em rung động đâu, vậy nên bớt diễn đi, mặc dù bên này chưa sang ngày mới nhưng anh vẫn biết Việt Nam bây giờ là 1-4. Bảo bối à, anh không những đẹp trai mà còn rất thông minh, em phải học cách chấp nhận cái sự thật đấy đi chứ
- Hừ hừ.... tính lừa anh chút cho vui mà. Haizz anh không biết là 00:00 Thu Hà nó tự nhiên la lớn "Chuột kia" em đang ngủ giật mình lăn luôn xuống đất, xong mới nhớ tại nó lừa mình, còn quay video lại nữa, không biết nó đã gửi cho những ai rồi
- Có gửi anh

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Lễ Tốt Nghiệp

Nhanh quá, vèo cái hết 4 năm đại học, đại học thì người ta yêu yêu đương còn nó 4 năm mất ba năm không có người, sống trong cảnh không được ai yêu mà cũng không được yêu ai, thỉnh thoảng lại còn rơi vào trạng thái nhớ "người đừng" thỉnh thoảng lại còn tự khóc do tủi thân, và cuối cùng nó cũng quay về cái thời được yêu đương, nhưng rất tiếc lại là yêu xa, à vẫn thường xuyên rơi vào cảnh có người yêu mà như không. Đây có thể là minh chứng cho thanh xuân không tươi đẹp của nó. Haizz sau tất cả thì cuối cùng nó cũng được vinh danh cầm cái bằng tốt nghiệp xuất sắc trong tay, giờ vút đâu nó cũng có thể xin được việc làm ngon lành, nhưng giờ nó ngại đi làm bởi mẹ kêu mẹ sẽ nuôi nếu thất nghiệp, còn anh người yêu nó bảo sẽ nuôi nó, công thêm với bệnh lười nhác có sẵn và điều kiện thuận lợi chắc tốt nghiệp xong nó về nhà ở 1 tháng rồi đi đâu thì đi

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Hàn Quốc Thân Yêu

Nó tính tốt nghiệp xong là về nhà nhưng giờ anh về rồi thì làm sao mà về được đây, và lại anh về cũng không được lâu lắm rồi lại qua Mỹ nên nó ở lại chơi với anh chứ nhỉ? Nhiều khi nó tự thấy mình đại trai quá mà, nhưng không sao, anh là trai đẹp nên nó bỏ qua. Còn nguyên cái sống dư luận sau khi ở lễ tốt nghiệp vẫn chưa bao giờ dập tắt, nó lâu nay vẫn khá nổi nhưng giờ lại vẫn tiếp tục bị nổi, haizz mẹ nó còn gọi lên kêu" hay nhỉ? Giờ nổi như cồn rồi à con. Haizz" chết thật, mọi người cứ share àm àm mấy cái video với ảnh chụp, làm nó không muốn cũng không được. Nó được gọi với cái tên "người kiếp trước cứu cả thế giới", không những ngưỡng mộ mà đa phần là vì anh quá đẹp trai nên mới nhiều người quan tâm như vậy. Haizz, nó muốn sống bình thường mà, không cần nổi tiếng, không thích phải đi giữ người yêu khi được gọi là "người yêu quốc dân" hơ hơ.

Trên đường, nó và anh hai đứa tay nắm tay, áo đôi, giày thể thao đôi, đẹp đôi tới mức người ngoài nhìn vào phải ghen tị. Nó thì chẳng khác đứa học sinh cấp 3 là bao ý mà, lại còn cứ tung tăng nữa. Hai đứa đang đi thì thấy có đám thanh niên đi qua, nhìn rồi nói

- Em Đan kia, em có người yêu khi nào thế nhỉ
- Chắc anh trai mày, em chảnh bome ai mà chưa nổi

Rồi thấy đi mất, hơ hơ

Anh nhú mày nhìn nó, nó xua tay cười cười

- Em quen mấy tên đó sao
- Anh à... anh phải hiểu cho bạn gái của anh chút đi mà, em đã nói bao nhiêu lần rồi mà anh...
- Sao nào?_ Anh nghiêng đầu nhìn nó

- Em nổi tiếng quá mà

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Điều Tuyệt Vời Nhất Của Chúng Ta

Có ai sẽ tưởng tượng ra điều tuyệt vời nhất đối với nó, ước mơ ấp ủ cả thanh xuân, là động lực cho mọi sự cố gắng, và ngày hôm nay chính giây phút này, nó được đặt chân lên đất nước Hàn Quốc xinh đẹp mà nó mãi ao ước. Cùng với anh, người tuyệt vời nhất thanh xuân của nó. Hàn Quốc trong mắt nó là thứ gì đấy rất tuyệt vời, rất đẹp, sẽ không ai biết hiện tại nó đang vui thế nào.

Anh đi bên cạnh phải kéo cả hai cái vali to đùng, còn nó ngắc ngờ nhìn từ lúc xuống sân bay rồi. Lúc lên taxi anh mà không kéo lại chắc nó cũng đâm đầu vào xe rồi. Anh thờ dài nhìn nó, có cần thiết yêu thích quá mức vậy không

- Em..._ Anh nhieu mà nhìn nó

- Dạ_ Nó trung bộ mặt cún con nhìn anh

- Em yêu thích đến vậy sao?

- Ơ ơ đương nhiên rồi

- Thế em yêu Hàn Quốc hay yêu anh

- Em yêu cả anh cả Hàn quốc mà_ Ní tru môi dễ thương nhìn anh làm anh phì cười, 22t rồi mà sao nó chẳng lớn chút nào thế này. Haizz

Về khách sạn, nó lại một lần nó ngây ngất trước vẻ sa hoa của khách sạn 5 này. Haizzz thật là mơ cũng không dám mơ đến sẽ có ngày hôm nay mà. Ư ư thích quá. Anh phải giúp nó mang vali vào phòng của nó, rồi mới về phòng mình. Nó thì vui quá nhảy tung tung trên giường, hết âm ỉ.

Phát hiện ra phòng nó nhìn ra sẽ thấy được thành phố seoul đẹp như thế nào, ờm ờm... bây giờ là buổi tối, mà ở đây vào buổi tối sẽ hơi lạnh nhĩ? Đương nhiên với một con người am hiểu tận chân tường kẻ tóc như nó sẽ chuẩn bị đầy đủ áo khoác rồi. Đang "sống ảo" ở ban công thì anh đã xuất hiện đằng sau từ lúc nào, ló mặt vào cái điện thoại làm nó giật mình

- Anh tính hù chết em hử_ Nó lườm anh

- Còn chưa tắm nữa sao cô nương. Nhanh đi ăn nào, anh đói rồi

- Hehe em quên mất

- Em quên anh rồi hả? Em yêu Hàn Quốc hơn yêu anh này

- Nào nào... không được so sánh nào. Mà anh anh... nhờ em có gặp được Song Jong Ki hay Ji chang wook hay G- dragon, hay Jongkook hay Park chanyeol hay Cha eun woo của em nhờ có em có điện quá anh đừng ghen nhé_ Nó trung bộ mặt cún con nhìn anh

- Còn thiếu Park Ji-hoon nữa_ Anh dừng dừng nói

- Sao anh nhớ vậy?_ Nó nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ

- Người tình không cưới được của em, chẳng nhẽ anh lại không biết

- Ahyhy... yêu anh quá_ Nó cười tít cả mắt

- Đi tắm nhanh nhanh lên còn đi ăn.

Nó cười cái xong chạy nhanh đi tắm. Haha anh của nó dễ thương quá.....

Nó đã lên lịch trình đầy đủ cho chuyến đi rồi, ngày đầu tiên sẽ khám phá đời sống ở seoul. Sẽ đi leo núi, đi nam san để móc khóa nữa chứ nhờ, đi cáp treo lên tháp N-seol. Nó vô cùng am hiểu Hàn Quốc mà, tiếng Hàn không giỏi nhưng cũng đủ để giao tiếp, haha anh còn không ngờ nó có thể thông thạo như vậy, đúng thật là ước mơ ấp ủ có khác, cái gì cũng biết, nó còn am hiểu cả giờ mở cửa của từng địa điểm một. Và cũng biết, facebook và Instagram của nó ngập tràn ảnh của hai đứa, đi đến đâu nó cũng chụp ảnh thì thử hỏi có nhiều không chứ, nó bắt anh phải chụp anh nó những bức ảnh thật so deep, hai đứa tay trong tay khoe ảnh khiến dân tình phẫn nộ, Thu Hà cũng phải gào lên vì ghen tị, mẹ nó cũng không ngoại trừ.

Đã đến Hàn Quốc là sẽ phải mặc Hanbok đến Làng Bukchon Hanok để chụp ảnh, anh cũng phải mặc hanbok nam, nó còn đứng thuyết minh cho anh nghe về hanbok quý tộc và của dân thường là như thế nào, ồm... mặc dù anh đã biết. Điện thoại của cả hai ngập tràn ảnh, làm thế nào mà không chụp được chứ, đẹp vậy cơ mà. Nó còn phát hiện ra cái ngôi nhà nó xem phim có ở ngôi làng truyền thống này làm nó thích thú vô cùng, thật tuyệt vời mà.

- Anh... em mặc hanbok nhìn giống hoàng hậu ki nhì_ Nó ôm miệng cười nói
- Haizz anh cũng không nghĩ là anh sẽ đẹp trai thế này đâu_ Anh vừa nhìn vào điện thoại vuốt tóc nói
- Đùa chứ em mà ở Hàn quay về thời xưa mặc Hanbok chắc thành mỹ nhân đẹp khuynh nước khuynh thành mất_ Nó chẹp miệng
- Haha anh sẽ là hoàng thượng cưới em về làm hoàng hậu nhì?
- Haha em không nghĩ đâu ồ anh cũng phong phú như vậy._ Nó cười

Haizz hai cái người này

Ngày thứ 2 tại nó sẽ tham quan cung điện Gyeongbokgung, nó trong bộ trang phục truyền thống giới thiệu cho anh nghe về cung điện hoàng gia này như hướng dẫn viên du lịch làm anh phì cười, nó xem nhiều phim Hàn quá mà. Buổi tối nó kéo anh đi chợ Yeongdeungpro để ăn uống mua sắm các thứ. Nó sẽ bị dụ dỗ bởi đồ ăn đường phố ở đây, toàn món ngon thế này làm sao nó không ăn cho được.

Nó dẫn anh vào nhà hàng ẩm thực Hàn Quốc ăn cơm trộn bimbimbap, ăn Kimbap, ăn kimchi ăn Tokbokki, rồi mì tương đen, mì lạnh gì nó thử hết không trừ gì cả. Nó còn muốn đi ăn đồ nướng nữa, uống rượu soju nhiều quá anh cản lại không được, và kết quả nó say không biết gì cả phải về khách sạn ngủ rất sớm. Nó đã say thì không ai hình dung được nó sẽ điên thế nào nữa, anh phải vô cùng khổ sở để đưa được nó về phòng, vừa đi nó vừa hát rồi nói linh tinh cái gì đấy, lúc sau còn đẩy anh vào tường cưỡng hôn anh nữa, nó biến thái quá mà, vậy nên có bao giờ nó dám uống rượu đâu, hôm nay là có anh nên nó mới dám uống nhưng ai ngờ mới uống vài cốc đã say còn đâu nữa.

Cho đến sáng hôm say anh qua gọi nó dậy, phát hiện ra nó nằm ngủ ngon lành dưới đất, haizz rõ ràng hôm qua anh đã cho nó lên giường cẩn thận, đắp chăn cẩn thận cho nó rồi mà, chẳng hiểu sao nó lại lăn được xuống đây nữa. Anh thở dài lắc đầu

- Cái con heo này, dậy nhanh_ Anh kéo nó ngồi dậy
- Lúc này nó mới mơ màng mở mắt nhìn anh rồi nhìn xuống đất rồi nhìn người mình
- Sao em lại ở đây_ Nó ngây thơ hỏi anh
- Hơ hơ... tự em xem đi vậy_ Anh đưa cho nó xem cái đoạn video anh quay lại cảnh huy hoàng của nó hôm qua.

Anh nhún vai bế nó lên giường cho nó ngồi, nó thì đen mặt, gào lên

- Sao anh không cản em lại, chết rồi, mất hết hình tượng rồi còn đâu
- Ở đây có ai biết em ngoài anh hử?
- Hừ hừ_ Nó giãy nảy: Lần sau em mà uống rượu cứ tán cho em vài cái cho em tỉnh, ời sao em lại điên thế này
- Còn nữa... hôm qua em biết em làm gì anh không_ Anh nhìn nó cười gian
- Đừng nhìn em bằng ánh mắt đó
- Em phải bồi thường cho anh... hôm qua em cưỡng hôn anh ngay tại hành lang, kiểu gì cũng bị camera quay lại, ư ư anh xấu hổ quá_ Anh giả vờ e thẹn
- Này thì_ Nó lấy gối ném anh

Anh trung bộ mặt đáng thương nhìn nó, rồi quay sang nói

- Vào VSCN thay đồ đi, nhanh không chậm giờ đi bây giờ
- Em không đứng lên nổi, mọi người quá, anh bế em đi_ Nó dễ thương nhìn anh
- Hmm, toàn dụ dỗ người ta_ Anh

Nó cười tít mắt

Hôm nay tại nó sẽ tới đảo thiên đường lãng mạn- Nami.

Hai đứa sẽ đi bằng tàu điện, đây lần đầu tiên nó đi tàu điện, nên thấy vô cùng thích thú. Ở đảo Nami, nó và anh hai đứa cùng nhau đạp xe dưới hàng cây ngân hạnh, nhiều lúc nó còn ngăn người nhìn vì quá đẹp mà suýt quên mình đang đạp xe, đương nhiên không quên việc chụp ảnh rồi, đảo nami, nó từng hét lên vì khung cảnh quá đẹp được quay trong phim và giờ cũng được tận mắt chứng kiến.

- Có biế khi nầy em để anh chở, đạp xe mệt quá_ Nó bắt đầu than thở

- Ở ai kêu tự đạp xe để cảm nhận cơ mà

- Giờ em đổi ý rồi_ Nó xụ mặt

Anh phì cười với nó mặt

- Anh... sau chúng mình hưởng tuần trăng mật ở jeju nhĩ?

- Ở ơ em đây có thể xem là em đang cầu hôn anh không nhĩ_ Anh cười nham hiểm

- Xùy xùy...

- Haha

Nó lườm anh cái, suốt ngày trên nó.

Buổi tối ở lại gangnam, tụi nó đi mua sắm ở trung tâm dưới lòng đất, sao giống Times và Royal ở Hà Nội thế không biết

Anh bảo chắc về sớm hơn dự định mất, anh có việc bên Mỹ rồi, nhưng dù sao thì cũng sẽ cho nó khám phá hết các địa điểm nổi tiếng nhất. Ngày cuối tụi nó sẽ đi chùa Jogyesa và lượn lờ tham qua ăn uống đủ thứ lần cuối để về. Anh biết là điều này làm nó chẳng vui chút nào nhưng thực sự anh không còn thời gian nữa.

Nhưng nó sẽ thông cảm cho anh mà, anh phải lo sự nghiệp của anh để rồi sau về cho nó đi JeJu nữa chứ.

Có lẽ với nó chuyến đi này đáng nhớ nhất với nó trong tất cả lần đi du lịch. Nó chụp anh ở sân bay lần cuối để lên máy bay về, dù sao cũng đi được 5 ngày rồi còn gì. Haizz hơi tiếc chút nhưng không sao

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cửa Những Năm Sau

Về Việt Nam, anh ở lại một hôm rồi cũng bay qua Mỹ luôn, làm nó buồn muốn chết. Cuộc đời nó suốt ngày cứ phải chịu cảnh chia li thế này sao, ôi thật bất công quá mà, nó ghét yêu xa, tại sao Mỹ không gần Việt Nam để nó không phải xa anh nhĩ? Tại sao ông nội anh lại định cư bên Mỹ mà không về Việt Nam đi, bắt anh phải qua đó để tụi nó suốt ngày phải chịu cảnh yêu xa thế này. Ư ư nó không muốn, giờ nó cũng chẳng muốn đi làm lắm, lấy có mạng quà về cho mẹ rồi nó trốn ở nhà luôn. Dù sao ở trên kia trong khi tụi kia suốt ngày dành thời gian cho người yêu thì nó bơ vơ một mình, khi thì ôm điện thoại cả buổi lướt facebook một cách trống rỗng, lúc thì xem phim, không thì cũng hay nhắn tin với anh nhưng ít, vì lệch múi giờ với anh bạn lắm. Haizz thế nên về nhà với bố mẹ cho sướng chứ, dù sao cũng chẳng muốn đi làm.

Vừa thấy nó về mang theo cái vali khá lớn mẹ nó đoán ngay ra sự việc

- Ê mẹ nói đùa thôi chứ mẹ không có tiền nuôi mày đây đây, về đây ở thật là tự bỏ tiền ăn ra nha cưng. Mà con nhà người ta lớn đi làm kiếm tiền mua sắm cho bố mẹ, cho bố mẹ tiền đi du lịch đi mua sắm, con nhà cô Hương nó lấy chồng giàu còn cho mẹ nó tiền mua oto cơ

- Chị ấy hơn con mấy tuổi, lúc bằng con chị ấy đã kiếm ra tiền đâu, mà mẹ thử nghĩ xem có đứa nào kiếm ra tiền cho mẹ ngay từ hồi học mẫu giáo chưa, hừm hơi quá nhưng dù sao con cũng kiếm ra tiền tự lực cánh sinh chứ có dựa dẫm vào ai đâu. Mẹ à, mẹ bảo cái gì mà cho mẹ tiền đi mua sắm, mỗi lần con đi đâu về cũng mua quà cho mẹ mà, lần đi Mỹ mua cho mẹ cái áo chục triệu lận, lần này đi Hàn mua luôn túi sách gucci 15 triệu của con, thử hỏi ở đây có ai dùng đồ hàng hiệu như mẹ không mà mẹ than vãn thế, đôi giày đắt nhất của mẹ là ai mua chứ. Mẹ không nuôi thì thôi bố nuôi con. Với lại tiền trong thẻ tiết kiệm của con cũng đủ con ăn tiêu trong 2 năm tới nên mẹ yên tâm đi

- Gớm đời, thế nuôi mày lớn để làm gì, mua cho mẹ được vài thứ mà kể lẽ xem

- Trước đu học cấp 3 xin mẹ mua đôi converse 3 triệu mà mẹ gào lên, bảo mà mua là mẹ cắt tiền tiêu vặt tháng sau, con khổ quá mà

- Thế tiền đâu cho mày sưu tập giày đủ thể loại như thế

- Ở của anh Minh mua cho con là nhiều mà

- Lại Minh, tương thế nào lại bị bỏ rơi rồi chứ gì_ Mẹ nó trên trên nó

- Người ta làm công việc trọng đại mà, mẹ chẳng biết gì, đây, là quà của mẹ của Gia Bảo của bố, con rể tương lai của mẹ mua đấy, không phải tiền của con đâu_ Nó đẩy cái vali cho mẹ nó: cứ tưởng con về ở thật với mẹ ư?

Mẹ nó không nói gì cười cười mở cái vali xem đồ hàng hiệu nó mua, kể ra có con gái xinh mà giỏi như nó cũng sướng đấy nhỉ?

- Mai mẹ đi đám cưới, lại có dịp để thử túi sách vậy

- Đi đám cưới mà dùng đồ hàng hiệu của con, mẹ không tiếc sao

- Mua để dùng chứ làm gì? Vả lại đám cưới nhà giàu, mẹ phải sang chảnh lên chứ

Nó lắc đầu ngán ngán, mặc kệ mẹ nó xem đồ còn nó thì lao vào bếp mở tủ lạnh kiểm gì đấy ăn, haizz biết ngay về nhà kiểu gì cũng phải đấu khẩu với mẹ mà.

3 năm sau, trong bạn bè của nó lần lượt cưới hết rồi còn nó vẫn thế, một phần vì nó chưa muốn kết hôn, thêm nữa là anh còn lo sự nghiệp. Đương nhiên 3 năm qua mọi thứ thay đổi rất nhiều, Gia Khanh đã có người yêu là một anh bác sĩ đẹp trai người Việt Nam nhưng định cư bên Mỹ, Thu hà với Phương vy cũng đã cưới hết rồi này, chị Kháng Linh cũng đã có chồng rồi, là một doanh nhân thành đạt, và hôm nay, là đám cưới của Minh anh và Minh Hoàng, tổ chức ở Việt Nam mà, đương nhiên là anh cũng về nước trước mấy ngày. Nó thì đã mua chung cư ở rồi, thật ra là anh bắt nó chuyển lên đây không mình nó ở một mình phòng trọ thì không an toàn.

Hôm nay nó sẽ là phù dâu, và đương nhiên anh sẽ là phù rể, không biết khi nào mới tới lượt nó là cô dâu nhỉ?

Nó vận chiếc đầm trắng đến đầu gối không cầu kì mà vô cùng giản dị, một đôi giày cao gót trắng và túi xách, và đương nhiên hôm nay nó sẽ trang điểm một chút nhưng sẽ đơn giản không lại lấn át cô dâu mất. Anh thì giản dị với quần âu với áo sơ mi trắng, giày da đen, tóc hai mái đẹp trai khỏi nói.

Vì mang tiếng phù dâu nên anh với nó phải đến sớm hơn dự định, hôm nay nó lại sẽ được gặp hết mọi người rồi, có dịp nào như vậy đâu, và đương nhiên khách mời nhìn đâu cũng thấy người nổi tiếng trong mọi ngành nghề đa phần là giới kinh doanh.

- Hai đứa chuẩn bị đi thôi_ Khánh Linh trêu tụi nó

- Đan không chịu cầu hôn em_ Anh cười cười nhìn nó nói

- Cái thằng này_ Khánh Linh lườm anh còn nó chỉ biết cười

Tiệc cưới tổ chức vô cùng hoành tráng, nó khoác tay anh, cảm giác đẹp đôi vô cùng, phải đi gặp phụ huynh này, lâu rồi nó cũng chưa gặp mẹ anh nữa

- Hai đứa còn đợi lúc nào nữa_ Mẹ anh cười

- Mẹ muốn bế cháu rồi kìa_ Bố anh đứng bên cạnh nói, ơ cũng đâu kinh khủng như anh nói đâu nhỉ

- Nhưng mà người ta có muốn lấy con đâu nhỉ_ Anh cười nhìn nó làm nó đỏ cả mặt

Mọi người phì cười

- Thôi ba mẹ đi gặp một vài người, hai đứa chút đi chào hỏi nội đi nhé_ Mẹ anh nói rồi cùng bố đi

Nó vừa nghe đến ông nội anh thì thấy lạnh lạnh người, không biết sao nữa

- Yên tâm anh cân cả thế giới_ Anh nhìn nó cười nói

Xong mới phát hiện, nhiều tiểu thư con nhà giàu nhìn anh mãi, ơ rõ ràng là anh với nó thân thiết lắm mà, chẳng lẽ không nhận ra hay sao mà còn cứ nhìn như vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Ra Mắt Bố Mẹ Vợ

Như lời anh nói, anh sẽ về nhà ra mắt bố mẹ nó, thật ra thì anh cũng mới về nhà nó một lần duy nhất là hồi hai đứa còn chưa yêu nhau đấy gì. Anh đưa nó về bằng con mercedes- benz màu trắng khiến ai cũng ngoài nhìn mà nếu ai có biết đến tên của dòng xe này thì không khỏi ngưỡng mộ vì chủ nhân rất có điều kiện. Đến nó cũng rất ngưỡng mộ với việc anh thay oto với vận tốc chóng mặt, mà toàn loại có mơ nó cũng không nghĩ đến sẽ có tiền mua, nhưng không sao, nó không mua cũng có cái để đi mà.

Nó đương nhiên đã gọi cho mẹ để chuẩn bị mọi thứ đón tiếp nữa chứ nhì

Đúng thật, đi xe của anh về đây cũng không toát lên được giá trị của xe vì cũng có ai am hiểu đâu, chỉ biết nó là mercedes rất đắt tiền, dừng trước cổng nhà nó, gặp mấy bác hàng xóm hỏi thăm, nó chưa kịp nói gì anh người yêu nó đã nhanh miệng chào hỏi cộng thêm vẻ ngoài đẹp trai, ăn mặc thời trang, lại lễ phép, thân thiện, chưa gì đã ghi điểm trong mắt mấy bác hàng xóm rồi. Haha mấy khoản này chắc anh thì nhanh nhẹn lắm. Bố nó ra đón, vừa thấy bố nó đã nhảy lên ôm như thói quen mà không quan tâm người đứng bên cạnh là ai, ok anh hiểu nó quá mà.

- Cháu chào bác ạ_ Anh cười cúi đầu lễ phép chào

Bố nó đương nhiên vô cùng hài lòng, kinh nghiệm nhìn người của ông cũng khá lắm chứ, với lại quả thực anh rất rất đẹp trai nữa, thêm nữa là nó hay kể về anh cho bố nghe nên sẽ không có chuyện bố không hài lòng được.

- Vào nhà đi cháu

Anh dạ vâng rồi cầm theo giỏ hoa quả đã mua vào nhà, không quên ghé sát tai nó hỏi nhỏ: Bố cười như vậy là thế nào

Nó cười cười rồi kéo anh vào, mẹ nó ở dưới bếp lên thấy anh cười rất tươi, ờ sao mà không tươi cho được, phải nghĩ đến là có một người con rể cực phẩm như anh thì vô cùng tự hào chứ. Nó thì ở dưới bếp nói là phụ giúp mẹ nhưng mà mình mẹ nó làm công nó ngồi nói chuyện cho mẹ nghe

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dể Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Cầu Hôn...

Kể ra thì anh với nó yêu nhau tính ra cũng gần 10 năm, nhưng mà ở gần nhau thì chẳng được mấy, anh cứ suốt ngày bay đi bay lại qua Mỹ, về được vài hôm rồi lại đi, thế là nó quanh năm ngày tháng phải chịu cái cảnh yêu xa đáng ghét, suốt ngày cảm giác vợ vơ trong khi bạn bè nó có đôi có cặp, nó sắp có con đến nơi rồi. Haizzz bố mẹ nó thì bảo cưới đi, bố mẹ anh cũng chẳng ngoại lệ, hai bên gia đình đã gặp nhau, rất vừa ý nhau rồi nhưng mà vấn đề là ở nó với anh. Mặc dù cứ hờ ra là than vãn chuyên phải yêu xa, nhưng cứ mỗi lần anh ngỏ lời kết hôn đi thì lại bảo từ từ, nó chưa muốn lấy chồng, muốn tự do, mà vốn dĩ anh cũng có khắt khe như nó nghĩ đâu, còn việc nó lo lắng chuyên mẹ chồng con dâu thì có rất nhiều lý do bác bỏ, thứ nhất mẹ anh rất hiền, rất quý nó, lại dễ tính nữa, nên không kinh khủng như nó nghĩ, mà nếu nó không muốn ở chung thì anh sẵn sàng có ngay biệt thự cho hai đứa ở riêng mà. Không hiểu sao nó lại không muốn, có khi nào nó có ý với người khác cũng nên. Một lý do rất đơn giản việc nó chưa muốn kết hôn là body nó đang rất đẹp, rất quyến rũ như vậy, nghe nói lấy chồng sẽ xuống cấp trầm chọng như Thu Hà chẳng hạn, nó nhìn thôi cũng thấy đáng sợ rồi.

Nó ngồi cầm điện thoại thờ dài, anh làm cái gì mà nó gọi không được chứ, xong mới sực nhớ bên đấy mới gần 5h sáng mà. Haizzz... nó bỏ điện thoại vào túi sách, khoác áo đi ra về, tan làm rồi mà, lâu lâu mới được về sớm một hôm, nó sẽ đi ăn.

Sáng nay xe nó đầy muộn, xe để dưới hầm của chung cư, đi chậm sẽ bị phạt, nếu lấy xe mất nhiều thời gian nên nó đi taxi cho lẹ. Giờ lại bắt taxi đi ăn. Cuộc sống của nó ngày càng nhàm chán khi tất cả chúng bạn nó đều lấy chồng rồi, nó ngoài đi làm thì về nhà ngủ, không thì đi mua sắm các thứ, không thì thường đi ăn uống với mấy đứa hội FA trong công ty, thứ 7 chủ nhật thì về quê, nhìn vào chẳng ai biết nó đã có người yêu, nhưng không sao, nó ổn mà

Nó đứng vờn vai, hít thở không khí dễ chịu của mùa thu thì nghe mấy em hậu bối xôn xao kéo nhau chạy ra ngoài, nghe nói có trai đẹp, chẹp chẹp mấy cái đứa mê trai quá

- Chị Đan... ở cổng công ty có một anh đẹp trai lắm, Hiền nó vừa gửi ảnh cho em xong, ừ ừ.... em xuống trước đây, chị đi thông thả nhè

Vâng đây là Linh Như mới tốt nghiệp đại học làm trong tổ với nó, xem nó là idol, và nhỏ là một trong những thành phần mê trai nhất trong đám FA của công ty.

Nó thờ dài

- Ở Đan.... bà còn ở đây à, nghe nói dưới cổng có trai đẹp, nhanh nhanh

- Có người yêu rồi mà còn lăng nhăng_ Nó phì cười

- Ở người ta chỉ xuống nhìn chút xíu thôi mà, ai giống bà, như ni cô, không có cảm tình với đàn ông. Hừ..._ Nói rồi người đấy cùn đi mất

Nó mặc kệ ung dung thông thả đi, dù sao giờ cũng đi ăn, mà đang còn sớm nên vội vàng làm gì.

Nó vừa ra đến cổng đã thấy nguyên một đám con gái trong công ty nó bu kín vào một chỗ rồi, có vẻ trai đẹpj thật, chẹp chẹp, nó không có hứng thú

Điện thoại nó reo chuông, là anh gọi, hừ... cũng biết gọi lại rồi cơ

- Em đang ở đây thế

- Đương nhiên là ở công ty rồi

- Sao anh nhìn nãy giờ trong đám con gái của công ty em mà chẳng thấy em đâu nhỉ

- Hử... anh về á... về lúc nào

- Vừa xuống máy bay qua đón em này, anh nhớ em quá

- Ờ ờ.. em biết anh chỗ nào rồi, có sức hút ghê nhỉ, trẻ không thả già không thương. Em còn tưởng là ai nữa_ Nó vừa nói vừa đi về phía đám đông nơi anh đang đứng

- Nhanh nhanh không người ta nhìn nhiều mòn cả nhan sắc của anh rồi đây này

- Đây rồi

Nó tắt điện thoại, len vào trong đám đông, đương nhiên mọi người thấy một con người lâu nay không bao giờ quan tâm trai đẹp như nó mà đi vào đây sẽ tránh đường rồi.

Nó đứng khoanh tay nhìn anh đang dựa vào cái mui trần màu xanh dương bóng loáng, lại mới thay xe ư chẹp chẹp

Gần nó là mấy đứa trong tổ nó

- Sư phụ...em tưởng chị không có hứng thú cơ mà_ Nhỏ ôm miệng cười

- Xin giới thiệu với đồ đệ xinh đẹp, đây là bạn trai của chị_ Nó nói nhỏ

- CÁI GÌ CỜ_ Nhỏ Như nhìn nó tỏ vẻ kinh ngạc

- Suyt_ Nó cười cười

Anh nhìn thấy nó mỉm cười rồi vòng qua mở cửa xe cho nó, nó cười cười quay lại vẫy tay với mấy đứa trong tổ rồi bước lên xe làm tất cả đều ồ lên.

Và vụt một cái anh phóng xe đi mất

Ở lại đây Linh Như vẫn chưa hết ngạc nhiên

- Tao không nhìn nhầm chứ_ Hiền nói

- Đây là bạn trai của sư phụ, người trong ảnh bìa facebook của sư phụ, là chủ nhân của cái tay tay trong tay với sư phụ, là cái người mà sư phụ luôn bực mình khi gọi không được, cũng là cái người mà sư phụ nói chuyện điện thoại cứ cười cười, chính xác là như vậy. Bạn trai đẹp và giàu vậy hỏi sao sư phụ không quan tâm tới các nam nhi khác, chẹp chẹp, thật ngớng một sư phụ mà

- Ồ hóa ra là người đó, nhưng dù sao sư phụ xinh mà tài giỏi như vậy, yêu cái người đó đúng là không uổng

- Hic..... em muốn có người yêu, em đang ế, ai tới rước em đi, nhưng phải đẹp trai em mới chịu. Ư ư bạn trai sư phụ đẹp trai quá, không biết có anh em gì không nữa.

Quay lại với nó

- Anh về sao chẳng nói cho em một tiếng thế_ Nó lườm anh

- Ở tạo bất ngờ cho em có được không, ở bên đấy lạnh rồi, anh về với em cho ấm, bên đó bơ vơ một mình ư

- Xạo nè_ Nó bĩu môi

- Anh về luôn rồi, không đi nữa_ Anh nói

- Chuyển về thật rồi à_ Nó mắt long lanh nhìn anh

- Ở bên đấy một mình bơ vơ quá, về với em_ Anh cười

- Thật không? Đừng lừa em à nha

- Ở không tin à

- Haha em yêu anh nhất trên đời mà_ Nó cười cười

- Hơ hơ.. đi ăn nhé

- Em đang tỉnh thế, hôm nay em mời anh

Anh không nói gì chỉ cười rồi lái xe đến nhà hàng quen thuộc mà tụi nó hay ăn

5/9

Hôm nay là ngày tròn 10 năm nó với anh yêu nhau, nó đương nhiên là nhớ rồi, nhưng có khi nào anh quên không nhỉ

Như mọi hôm thì anh thường đưa nó đi làm rồi đón về nhưng hôm nay anh lại gọi bảo anh bạn rồi, nó lại phải tự mình đi taxi về. Có khi nào anh quên rồi không nè.

Nó nằm trên giường gọi điện buồn với Phương Vy, than trời than đất mãi

Tối nó đói quá mà ngại nấu ăn nên đành thay đồ ra ngoài ăn tạm

Nó vừa xuống đến cổng định bắt taxi đi thì bị ai đó bật mắt và đưa lên oto đi, nó vùng vẫy mãi nhưng không lại được, chết rồi, nó mà có mệnh hệ gì thì sao chứ, nó còn chưa kịp kết hôn với anh mà, tuần này nó cũng chưa về thăm bố mẹ nữa, đừng mà, nó chưa muốn chết

Mặc dù nó bị chói tay nhưng miệng vẫn thế nói tốt, mặc dù mắt tối thui chẳng thấy gì cả

- Đây... tôi không biết mấy người là ai nhưng mà nếu có ý đồ gì đen tối với tôi thì đừng mơ, bạn trai tôi mà biết được thì mấy người không xong đâu, còn nếu muốn bắt cóc tổng tiền thì mấy người bắt nhầm người rồi, tôi không đủ tiền cho mấy người đâu bố mẹ tôi cũng rất nghèo. Thế nên thả tôi ra cho lợi cả hai bên, bắt cóc tôi tốn thời gian của mấy người thôi mà.

Mấy người kia cũng không hé nửa lời

- Trước giờ tôi toàn bơ người ta chứ chưa ai bơ tôi à nha, vừa phải thôi, đẹp bằng bạn trai tôi không mà chảnh thế _ Nó bĩu môi

Hứ.. không nói thì thôi chứ gì, nó hất mặt làm ngơ luôn.

Sau đó xe dừng lại rồi nó có cảm giác hai người khiêng nó đi đâu đây, đừng nói là đưa lên sân thượng nào đó rồi thả nó xuống nguy trang như một vụ tự sát sao. Eo ôi... nó rùng mình, anh sẽ cứu được nó chứ, nhưng rõ ràng mà đường sống của nó cũng đâu ngắn lắm đâu nhỉ, sao có thể chết sớm như vậy được. Xùy xùy.. anh sẽ cứu nó mà

Nó được đặt xuống, có người mở trời tay cho nó rồi thôi.

Nó bực mình tự tay mở cái khăn đen bật mắt nó ra

Nó đơ người trước khung cảnh lãng mạn nơi đây, không phải là nó bị bắt cóc đâu. Nó nhìn xung quanh toàn là ánh nến với bóng đèn sáng nhỏ, rất nhiều, nói chung là rất tuyệt vời. Mà không nhầm thì đây là sân thượng trường cấp 3 trước nó học mà

Nó thấy ánh của anh và nó được treo xung quanh nhiều lắm, không phải là anh bắt cóc nó chứ nhưng anh đâu rồi

Nó đang định lấy điện thoại gọi cho anh nhưng anh đã đứng trước mặt nó tay cầm guitar mỉm cười hát

"Đi qua bao nhiêu khó khăn

Đi qua bao nhiêu nỗi thăng trầm

Đôi lúc anh mệt mỏi, chỉ có em ở bên, là người mang đến cho anh những tiếng cười. Em ơi lại gần anh nữa đi

Em hãy nhìn thẳng mắt anh này

Anh sẽ rất hạnh phúc, nếu sớm mai tỉnh giấc, người đầu tiên anh trông thấy chính là em. Làm vợ anh nhé, anh có một bờ vai đủ rộng. Một vòng tay ấm, một trái tim luôn thấu hiểu em. Làm vợ anh nhé, anh sẽ luôn là người che chở. Mang đến cho em sự bình yên. Dù mai mưa nắng, anh sẽ luôn là người dẫn lối. Buồn vui gian khó đã có anh ở đây sẽ chia. Chẳng cần em phải lo lắng hay bận tâm điều gì. Và giờ hãy hứa trọn đời yêu anh nhé em. Làm vợ anh nhé em"

Nó ôm miệng, thật sự quá bất ngờ.

Anh bỏ đàn xuống, rồi quỳ xuống trước mặt nó, mỉm cười cảm nhận kim cương chòe nó đưa tay ra.

Nó cảm giác hạnh phúc muốn khóc luôn, đồng ý đeo nhẫn cầu hôn của anh

Anh đứng lên mỉm cười nói

- Làm em lo lắng rồi
- Có ai giống anh không chứ, muốn hù em sao
- Cảm ơn em
- Vì cái gì?
- Vì tất cả, chúng ta kết hôn nhé
- Oa... anh cũng biết lựa thời cơ nhỉ, hôm nay kỉ niệm tròn 10 năm nè
- Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh này
- Em còn biết nói gì nữa sao_ Nó cười

Oa oa... và sau đó... không có sau đó nữa.. oa oa...

Anh bày ra trang trí một đẹp như vậy, xong kêu người tới dọn dẹp dùm, rồi nắm tay nó đi dạo khiến dân tình phần nộ

Anh với nó tay trong tay như mọi hôm, chỉ là hôm nay khác một chút, là nó đã chính thức là của anh, đã đeo nhẫn cầu hôn của anh.

(Ta cảm thấy ta hơi nhạt nhẽo rồi)

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Happy Ending

Vậy là cuối cùng nó cũng chịu kết hôn với anh, và những ngày sau đó nó vô cùng bận rộn cho đám cưới. Khi mà tin nó và anh cưới được tung ra nhiều đứa muốn nhảy lầu tự tử, đương nhiên từ nay nó chính thức mất hết fan nam rồi. Mẹ nó cũng được thờ phào nhẹ nhõm cái khi mà nó đã có người rước

Nó xin nghỉ việc ở công ty còn lo đi chụp ảnh cưới, rồi làm thiệp cưới, còn về nhà lo việc ăn uống ở nhà, đương nhiên ở nhà nó vẫn theo các thủ tục quen thuộc là có ngày nạp tài, xong rồi đến ngày ăn uống rồi mới rước dâu, không giống như nhà anh là mời khách ăn uống sau khi tổ chức đám cưới theo phong cách nhà giàu của nhà ang

Bộ ảnh cưới của nó có lẽ là độc nhất vô nhị, khi mà trang phục nó mặc ngoài váy cưới do Khánh Linh tự thiết kế riêng cho nó đẹp lộng lẫy thì nó còn mặc áo dài, mặc hanbok, mặc bộ sườn xám, cả kimono. Đi chụp ảnh cưới mất hơn một tuần khi mà đi từ biển rồi lên núi, chụp ở Việt Nam rồi qua cả Nhật Bản và Hàn Quốc. Ảnh cưới của nó ai nhìn vào cũng ghen tị, muốn lấy chồng ngay lập tức, ảnh nào cũng thấy đẹp, lại còn chụp dã ngoại ở nhiều nơi như vậy, qua cả nước ngoài chụp ảnh thì quả thực là rất đặc biệt.

Xong nó phải về nhà, và đương nhiên là anh đưa nó về, nhà anh cũng có gì bạn đâu, nhưng nhà nó thì nhiều thứ lắm. Nó phải tận tay viết từng cái thiệp cưới, đương nhiên bạn bè nó cũng không nhiều bằng bạn bè đồng nghiệp của nó được, nhưng mà mất cả ngày để ngồi viết khiến nó mệt cả người, nó gọi than thở với anh đủ thứ.

Lễ nạp tài vẫn diễn ra rất bình thường như ở quê nó, có điều là mọi người ở quê nó chỉ sốc một thứ là lượng oto con nhiều quá tài mà trước giờ ở đây chưa ai cưới nhiều như vậy cả. Ai cũng biết nó lấy chồng giàu, và đương nhiên bên nhà trai đi xuống cũng rất nhiều ô tô, xếp dài mãi không biết đến mãi đâu, còn phải nói đến lễ vật nạp tài nhà anh nó cũng đặc biệt hơn nữa, vô cùng nhiều đồ và công kênh. Được cái đàn đờ chấp nam nhà anh toàn trai đẹp toàn học trường quốc tế nữa khiến mấy đứa mặc dù đã rất xinh gái ở quê nó không kim lòng được. Nó đứng chép miệng nhìn

Người ta bảo nhà trai dựng đầu cũng thấy người đẹp, nguyên mình chỗ tụi Gia Khanh ngồi cũng đã thấy rục rờ rồi, rồi còn bạn của nó toàn người đẹp nữa chứ. Nó lại là chủ đề bàn tán của tất cả mọi người trong xã này mất.

Nó vốn phải cùng anh đứng mỉm cười trước hai bên gia đình, nó thật muốn bay ra ngoài kia tám chuyện với tụi Gia Khanh cơ mà.

Nó thở dài mãi

- Ồ hay đứng cạnh chồng mà cứ thở dài thế à, hay vợ hỏi hận rồi_ Anh vờ giận dỗi nói
- Không phải mà, tại em muốn ra ngoài cơ, đứng trong này như manocanh ý_ Nó xụ mặt
- Anh cũng thấy vậy này

- Sao đông người thế nhỉ?
- Ồ anh cũng không biết sao lại đông vậy luôn ý
- Em lại hót rồi, lễ nạp tài nhiều oto nhất xã rồi
- Ồ có biết anh bảo chúng nó đừng đi chung nữa cho nhiều

Bạn đang đọc truyện *Em..... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.